CHUCK HOGAN

ÎNCERCUIREA

virtual-project.eu

CHUCK HOGAN

ÎNCERCUIREA

Original: *The Standoff* (1995)

Ediția I

Traducere din limba engleză:
IULIAN COMĂNESCU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
1998

Mulțumiri

Mulțumesc lui Charlotte, mamei și tatei, lui Mary și Julie, familiei lui Charlotte, întregii noastre familii și prietenilor – cei mai buni prieteni pe care i-a avut vreodată cineva care a încercat să scrie un roman; *de asemenea, grupului de la Chef Chow*: *Jon Blake, Sara Foster, Monica Gambino, Mary Ellen Schloss și mai ales lui Peter Kneisel*; *lui Deborah Futter și David Gemert de la Doubleday*; *lui Irene Webb de la Hollywood*; *și mai ales, Amandei Urban.*

• Prolog: Joi, 13 iunie 1991

Sanatoriul

Există un secret pe care-l știu aproape toți membrii serviciilor de informații americane și toți cei care trebuie să aplice legea și anume că Biroul Federal de Investigații achită cheltuielile de întreținere ale unei aripi private, situate într-o clinică de boli mintale din orașul Chapel Hill, Carolina de Nord.

Sanatoriul, cum i se spune, supraviețuiește în fiecare an târguielilor crâncene legate de buget, datorită planului general de sănătate al FBI care garantează funcționarilor federali șase luni de tratament, la cerere, în cazuri de boli mintale și abuz de alcool. În aceste situații, angajații pot opta pentru: demisie, trecere timpurie în rezervă sau așa-zisul „concediu din motive umanitare".

Agentul special John T. Banish a ales concediul din motive umanitare. După șase luni petrecute la Sanatoriu a fost declarat sănătos și urma să fie externat. Alcoolismul i se părea singura boală în care „terapia" în grup ar putea avea succes.

Stătea pe unul din cele patru scaune pliante, de metal, plasate într-un semicerc în fața doctoriței Julie Reed, șefa secției de psihiatrie a clinicii. Ceilalți trei pacienți, cu toții bărbați și mai tineri decât Banish, erau îmbrăcați în halate de spital albastre, din bumbac. Banish purta sacou și cravată și-și pusese valiza lângă scaun. Doctorița Reed purta, ca de obicei, pantofi cu tocuri joase și o fustă lungă de in. Avea un aer profesional, exigent, dar arbora un zâmbet încurajator.

Deși Banish o plăcea pe doctorița Reed, ar fi preferat să n-o mai vadă niciodată.

În afara lor nu mai era nimeni la ora la care avea loc în fiecare zi întâlnirea de dimineață. Un televizor, cu ecranul acoperit de o rețea de sârmă, pâlpâia în fundal. Gresia mirosea

de la antisepticele de peste noapte, iar o viespe dintr-o specie des întâlnită prin acele locuri zumzăia și se lovea de ferestrele înalte cu geamuri groase, căutând o ieșire.

Doctorița Reed făcu o însemnare preliminară în notes-ul ei, apoi începu jovial:

— Știm cu toții că este ultima zi în care John mai este cu noi. Nimeni nu răspunse. Nimic nu era prea evident pentru niște oameni blazați. Banish auzea cum ticăie ceasul de la încheietura doctoriței. John se întoarce la FBI fără să-și piardă continuitatea în muncă și va fi reîncadrat cu același salariu. Asta ar trebui să fie o încurajare pentru voi, ceilalți, pentru că îmi dau seama că vă îngrijorează faptul…

— E un paria, rosti sec Nettles. Toți suntem niște paria.

Doctorița își mai notă ceva în notes.

Nettles fusese specialist în medicină legală la secția Științe Comportamentale și își câștigase existența vânând ucigași în serie. Ceva se petrecuse cu el în timpul unui caz zguduitor din Miami. Poziția lui de comandă îi permisese însă să evite controlul obligatoriu după fiecare misiune, pentru depistarea unor eventuale traume. Alți doi agenți, care lucraseră cu el, trecuseră cu bine de verificare. Lucrurile începuseră, ca întotdeauna, cu băutura. Apoi câinii din vecinătatea locuinței sale au început să dispară în circumstanțe misterioase. În cele din urmă, un paznic a găsit două schelete mutilate ale unor pui de doberman, într-un Dumpster din garajul aflat la subsolul clădirii J. Edgar Hoover. Se vorbise chiar de deviație sexuală.

— Am mai discutat despre asta de multe ori, reluă doctorița Reed. Nu avem niciun motiv să credem că lui John sau altuia dintre voi nu i se va permite să reintre în serviciul activ…

— Au să-l exileze, o întrerupse Rice.

Doctorița tăcu. Își așeză mâinile pe notes-ul din poală.

— „Exil” e un cuvânt tare, Daniel.

Rice își desfăcu mâinile pe care până atunci și le ținuse încrucișate.

— Întreg FBI-ul știe unde suntem și de ce suntem aici. Cine și-ar mai pune viața în mâinile astea? Din chiștocul care-i

tremura în degete se desprinseră câteva fire de scrum. Din cauza sedativelor era epuizat. Nimeni nu va spune o vorbă, dar va urma transferul la un Birou Teritorial al Grupului 4 sau la vreo Agenție de Coordonare, undeva, prin Midwest – în Dakota de Nord sau în Oregon, undeva, la periferie. Într-un loc de unde se va auzi zăngănitul lanțurilor.

Rice anchetase cazul de jaf al unei bănci din Minneapolis. Era implicată și o tânără casieriță despre care se credea că furnizase prietenului ei, un fost pușcăriaș, date asupra sistemului de alarmă și codurile de acces la seif. Rice a făcut două greșeli majore. Prima că s-a îndrăgostit de casieriță. A doua, că a tras sforile pentru a o scoate din toată povestea, încercând să facă din prietenul ei singurul vinovat. Violarea și uciderea fetei de către fostul ei prieten l-au scos pe Rice din circulație.

— Dar n-avem nimic împotriva mutării, răspunse doctorița Reed. Și nici împotriva unei perioade mai liniștite. Doar nu ne așteptăm ca John să se apuce din nou, imediat, să negocieze ostatici.

— Prostii, izbucni Nettles, foindu-se pe scaun. Prostii. Eu m-am confesat și m-am răsconfesat aici în ședințe, până mi s-a acrit. Știți cu toții ce am văzut în casa aceea din Miami, nu? Dar Banish și-a ținut gura. Despre ceea ce s-a întâmplat la World Financial Center nu știm mai mult decât s-a spus prin ziare.

— Niciunul dintre voi nu poate să susțină că e vindecat, rosti doctorița Reed. Că și-a revenit în totalitate. Planul de sănătate prevede șase luni de internare la psihiatrie pentru fiecare pacient, iar John a beneficiat de aceasta perioadă. Atât. În viitor, va continua cu terapia scrisului, pe cont propriu, și va lua parte la întâlnirile antialcoolicilor de trei ori pe săptămână.

Lumina soarelui se răspândea în cameră. Ventilatoarele de sus porniră, iar tavanul începu să trepideze acoperind ticăitul ceasului doctoriței Reed și zgomotul viespii care se lovea de geam. Banish, care stătuse până atunci răbdător, ca un om care așteaptă trenul, se uită la valiză.

— Ce știți despre soția și fiica mea? întrebă.

Doctorița Reed se întoarse mai mult înspre el.

— Am vorbit destul despre obsesia ta în legătură cu ele, John.

— Toate scrisorile mi-au fost returnate, răspunse Banish. Mi-ai promis că ai să iei legătura cu amândouă înainte de ieșirea mea.

Doctorița încuviință clătinând ușor din cap, cu ochii ațintiți asupra lui. Pur și simplu din curiozitate profesională.

— Știi foarte bine să restricția de a le vedea nu a fost ridicată.

— Nu vreau decât să știu unde se află. Vreau să știu dacă le e bine.

Doctorița îl privi cercetător. Treaba ei era să pătrundă în mintea oamenilor, să le înțeleagă experiența fără s-o fi trăit ea însăși. Banish o urmărea. Doctorița avea cam treizeci și cinci de ani. El, cincizeci și doi. Ea era psihiatru. El, veteran al Biroului Federal de Investigații, cu o vechime de douăzeci și șase de ani.

Banish bănuia doar că ea nu s-a târguit niciodată pentru viața cuiva și nici n-a avut sub comanda sa peste o sută de oameni ai legii de a căror singurătate să fie direct răspunzătoare. De un lucru, însă, era absolut sigur: ea nu a fost alături de el în acea noapte, la World Financial Center.

— Îmi pare rău, John, spuse doctorița. Au plecat. S-au mutat din New York. Am vorbit cu soacra ta azi-dimineață. Mi-a spus că, dacă încerci să le găsești, vor avea grijă să fii arestat.

Banish rămase cu ochii mari, privind în gol, fără să se poată concentra la ceva anume. Vru să dea din cap, apoi renunță. După un răstimp, fixă cu privirea podeaua de gresie lustruită.

— Atunci, cum dracu' ies de-aici? Simți cum pereții încep să se ridice. Apoi, povara tuturor zilelor trăite îl împinse în jos. Viespea bâzâia undeva, în apropierea lui. Își ridică privirea și o urmări cum zbura către partea opusă a camerei, ieșind apoi prin ușa care se deschise.

Sora de serviciu se apropie.

— Iertați-mă, doamnă doctor. A venit o femeie, care îl caută pe agentul Banish.

Banish se uită la doctorița Reed și se ridică. Contrariată, aceasta se ridică și ea, dar mai încet, aplecându-se să-și lase notes-ul pe scaun. Plin de speranță, Banish era încremenit, cu respirația oprită.

Sora făcu loc unei femei tinere scundă, subțire, caucaziană albă, în jur de douăzeci și cinci de ani, cu păr șaten și ochi albaștri. Avea fața obosită, ca și cum condusese sau se gândise la ceva multă vreme. Era îmbrăcată simplu, dar cu o poșetă scumpă, de piele maro, care îi atârna de umăr.

Speranțele lui Banish se năruiră. Femeia nu era nici soția, nici fiica lui. Aceasta păși către el, surâzând nesigur, și totuși ușurată. Se opri la vreo doi metri.

— Sunteți agentul Banish? întrebă. Mă numesc Lucy Ames.

Banish dădu din cap. Tot nu știa cine era.

— De la World Financial Center. Am fost printre ostatici, spuse femeia scotocind în geantă. Voiam numai să vă mulțumesc pentru că mi-ați salvat viața.

Scoase un pistol și trase. Arma fulgeră și Banish simți o arsură în adâncul stomacului. O izbucnire de durere îi inundă tot corpul. În clipa următoare, era pe podea.

Urmară confuzia, gălăgia, zgomotul scaunelor răsturnate. Doctorița îngenunche lângă el, țipând după soră. Pe mâinile ei era sânge.

Banish privi peste umărul ei la tavanul din scânduri din lemn de plută. Buzele i se mișcau. Încerca să spună ceva. Nu-i venea să creadă că avea să moară astfel.

• Luni, 2 august 1993

Huddleston, Montana

Era o clădire oficială, mică, cu acoperișul plat, înconjurată de o alee de ciment; arbuști uscați mărgineau aleea de la intrare, iar parcarea din față era acoperită cu pietriș. Dincolo de colinele arcuite, în depărtare, se conturau munți enormi, verzi-albaștri, impunători în liniștea lor, iar ceața se învolbura în giulgiuri și se răsucea deasupra piscurilor acoperite de zăpadă, ca aburul care iese de la duș. Cerul era vast, de un albastru rece, și pătat de nori.

Era o dimineață de luni. Singurul vehicul de care dispunea Departamentul Șerifului Ținutului de Frontieră, un Ford Bronco din 1991, ieși de pe autostrada cu două benzi și făcu o curbă în parcarea circulară, cu pietricelele pocnindu-i sub cauciucurile antiderapante. Șeriful Leonard M. Blood coborî din mașină, îndreptându-se, cu umbletul ușor al unui fermier, cu cizmele de cowboy, din piele de șarpe, scârțâind pe prundiș, către zona acoperită de iarbă a parcării care se învecina cu aleea de ciment. Aici erau țintuite de niște stâlpi două pancarde de lemn. Pe una scria ȘEFUL POLIȚIEI. Imaculată, bara de protecție a mașinii șefului se odihnea la mai puțin de cincisprezece centimetri de indicator. Pe cealaltă placă scria ȘERIFUL ȚINUTULUI. În dreptul acesteia era parcată o mașină de teren a poliției, cu bara plină de semne și masca de protecție a radiatorului jupuită.

Șeriful Blood evaluă situația. Ca întotdeauna, încerca să privească lucrurile dintr-o anumită perspectivă. O mașină de teren a poliției parcase pe locul lui. Faptul putea fi considerat de alții banal, se gândi. Punând însă cap la cap toate aceste afronturi, ajungeai să-ți dai seama de diferența dintre o împunsătură și un brânci.

Șeriful se întoarse și o porni în pas săltat pe aleea de ciment

către intrare. Purta o pălărie de cowboy cu calota unsuroasă și borurile tari – dar nu avea niciunul din celelalte ticuri ale șerifului din Hinterland, ca mestecatul tutunului, scuipatul, sau greutatea mult peste limita normală. Blood avea o înfățișare îngrijită, era destul de vânjos, și pe umerii lați ai bărbatului de patruzeci de ani se revărsa părul des, negru ca pana corbului, lins și curat.

Era unul dintre indienii Blackfoot din tribul Blood. Numele îi provenea probabil dintr-un certificat de naștere încropit în urmă cu câteva generații. Indienii Blackfoot împânzeau pământurile cunoscute în zilele noastre sub numele de Montana; se războiseră cu tribul Shoshoni din Idaho-ul învecinat. Fuseseră călăreți desăvârșiți și se mândreau cu măiestria lor de a-și scalpa curat dușmanii. Acum, Leonard Blood purta o stea de șerif al Statelor Unite, având în răspunderea sa nord-vestul extrem al statului Montana. Uneori, când făcea duș sau când tundea gazonul, sau când se trântea pe canapea, ca să se uite la, „Pericol!" se simțea pătruns de importanța funcției sale.

Mersul lui aparte, zgomotul cizmelor pe holul îngust al clădirii în care se afla și Departamentul de Poliție o făcură pe secretara sa, Marylene, să ridice ochii și să zâmbească din spatele biroului. Marylene era mai în vârstă decât șeriful și purta o pereche de cercei de argint în formă de inel, ce spânzurau de lobii cărnoși ai urechilor ei, de chelneriță bătrână. Marylene își lua, ușor orgolioasă, libertatea de a-l dădăci.

— 'Mneața, Marylene, spuse șeriful.

— 'Mneața. Cafeaua e gata.

Primul act oficial pe care-l săvârșise Blood după ce-și depusese jurământul ca șerif cu doi ani în urmă fusese să o aducă pe Marylene de la Mug'n'Dunk în centrul orașului Huddleston. A fost o lovitură îndrăzneață, prin care Blood începea să se desprindă de imaginea sa de indian rustic și de magazinul de ustensile de pescuit pe care îl ținuse până atunci. Localnicii au comentat multă vreme după aceea abilitatea dovedită a noului șerif. Marylene era înzestrată cu

acel inefabil al șaselea simț, al secretului preparării unei cafele bune. Era o vrăjitoare domestică în epoca roboților, a filtrelor și a râșnițelor de tot felul. Șeriful Blood deschise ușa biroului său și văzu pe masa de lucru cana care aburea măreț. Își aruncă pălăria și se lăsă să cadă în scaunul de lemn. Aburul făcea rotocoale în lumina soarelui, ridicându-se în spirală, ca un ciclon în miniatură, apoi dispărând. Îi plăcea cafeaua fierbinte și neagră. Marylene o pregătea în așa fel, încât căpăta, parcă, o dulceață specială, fără a mai fi nevoie de zahăr sau frișca. Blood mângâie toarta cănii, apoi se concentră asupra harababurii de pe biroul său.

În fața lui, chiar în mijlocul sugativei pătate de funduri de cană, se afla un ordin al tribunalului regional, pe o singură pagină. O dispoziție de la judecătorie, care începea cu ORDIN DE EVACUARE, bătut la mașină, cu litere mari și negre. Ochii lui Blood coborâră pe foaie, către locul unde se aflau semnătura, parafa și data înscrisă de judecătorul Jonas D. Leary în vinerea dinaintea week-end-ului.

Blood își luă degetul de pe toarta cănii. Se ridică în picioare, își roti ochii de la masă la scaunele din încăpere, apoi la înscrisurile pe care și le adresase sieși și le țintuise în pereți, în fine, la cutiile de carton clădite în colț. Toate păreau a fi la locul lor. Se duse la fișier și începu să tragă fiecare sertar, căutând eventualele zgârieturi de pe ornamentele din lemn de migdal ale broaștelor încuiate. Apoi luă ordinul și pălăria. Lăsă cafeaua să-l aștepte.

Cizmele lui bocăniră pe holul scurt care ducea spre ușile de sticlă ale Secției de Poliție din Huddleston. Intră, trecând, fără a rosti o vorbă, de biroul la care stătea un om în uniformă, și se îndreptă spre ușa de lemn închisă, din fund, a biroului șefului Poliției.

Șeful Poliției, Gale C. Moody, era tolănit în scaunul său larg, capitonat, cu fața spre fereastră. Privea munții și soarele care se ivea din spatele lor, și își bea și el cafeaua. Se răsuci încet și se uită la Blood, cu înțeles. Singurul lucru care-i depășea dezinteresul era plictiseala. Spre deosebire de șerif, Moody avea multe dintre stereotipurile caracteristice profesiei

lui. Pe un șervețel unsuros aflat pe masa sa de lucru se găsea un corn cu miere ce părea să fi fost devorat pe jumătate de un urs. Cureaua cu pistolul, crestată într-un fel care amintea de alfabetul Morse, spânzura alături de pălărie într-un cuier din apropierea ușii.

— Nu știi să bați la ușă? întrebă.

Blood înaintă și așeză ordinul pe birou, în fața șefului.

— Ce caută asta la mine?

Moody îl examină cu privirea, fără să-și schimbe poziția sau să-și lase cana jos.

— Nu-i un ordin de evacuare? Ca șerif al Ținutului de Frontieră, una dintre îndatoririle tale este să răspunzi…

— Știu care-mi sunt îndatoririle. Te-am întrebat ce caută pe biroul meu.

Moody îl măsură din ochi, apoi clătină din cap ca și cum și-ar fi amintit în sfârșit.

— A venit vineri, târziu. L-am pus pe unul din băieți să-l ducă dincolo, ca să nu se rătăcească în week-end. Unul dintre avantajele noastre este că avem sediile în aceeași clădire…

— Eu țin ușa aceea încuiată.

Buza de jos a lui Moody – o buză moale – se înălță.

— Bineînțeles.

— O cheie e la mine, iar cealaltă, la Marylene.

Moody încuviință din cap.

— Mi se pare corect.

— Ce știi despre mașina de teren de-afară, care e parcată pe locul meu? întrebă Blood.

Moody îl privi.

— Ce mașină?

Blood dădu din cap și se îmbățoșă.

— Ce crezi că am? Crezi că am ceva? Și dacă-aș avea, l-aș ține la birou?

Ochii lui Moody luciră o clipă.

— Ești șerif, dacă-mi amintesc bine, de vreo doi ani. Eu sunt șeful poliției din Huddleston de vreo șaisprezece. Dacă ai ceva de spus, spune. Dacă nu, stânga-mprejur și pleacă.

Blood încuviință din cap și schimbă vorba.

— Am nevoie de doi oameni și de o mașină de teren.

Moody se încruntă, privind printre gene.

— Ce dracu' să faci cu ei?

— Știi foarte bine să sunt singur în birou. Sau n-ați citit asta, tu și samaritenii tăi? Arătă către ordinul de evacuare.

Moody se încruntă din nou, obligat acum să lase cana cu cafea și să ia ordinul. Detesta să-i facă pe plac lui Blood. Citi numele. Apoi gura, închisă până atunci, i se căscă.

— Să fiu al dracului…

— Deci n-ai anunțat Serviciul Șerifilor Federali? spuse Blood, încercând să-l ia prin surprindere.

Moody etală un rânjet larg și fericit.

— Glenn Allen Ables, rosti, cu atâta plăcere, încât aproape că înghiți ordinul. Evaziune fiscală.

— Nu știu ce-și închipuie judecătorul Leary, rosti Blood. Se fac doi ani de când Ables a fugit de sub cauțiune și acum, brusc, își dau seama că nu și-a plătit impozitele.

— Judecătorul Leary e senil, răspunse Moody, revenind dintr-odată la atitudinea dezgustată dinainte. Apoi se lăsă pe spate în scaunul său, atât cât putea să se lase un om de dimensiunile lui. Își împreună degetele teatral la ceafă, cu fața strălucind de veselie. Și cam cum te-ai gândit să procedezi ca să-l evacuezi pe unul care a fugit din alt stat? întrebă.

•

La volan se găsea bobocul Brian Kearney. Sergentul Carl Haley stătea în spate, cu brațele încrucișate, cu borul pălăriei tras peste ochi și bărbia lăsată în piept. Șeriful Blood era în față. Motorul mașinii de teren ambala, puternic. Copacii ce mărgineau șoseaua interstatală începură să fugă prin dreptul ferestrei. Munții o porniră și ei înapoi, mai încet.

Bobocul Kearney era tânăr și nerăbdător.

— Tot felul de elicoptere și avioane bâzâie întruna pe deasupra muntelui. Prin oraș trec mașini ale Guvernului. Uneori se aude și la radio cum comunică între ele.

Blood se bătu ușurel pe coapsă cu ordinul de evacuare. Pe podeaua mașinii, acoperită cu un preș albastru, erau împrăștiate coji de alune.

— Șerifii ăștia federali sunt grozavi, continuă Kearney. Tipul are ceva curaj să se ascundă acolo, sus, printre ei.

— De doi ani e în vârful muntelui, răspunse Blood.

— Se zice că se strecoară câteodată în oraș. Oamenii spun că l-au văzut la târgurile de vechituri și alte asemenea locuri, dar eu nu prea cred. Deși are vecini care țin cu el. Știai că-i aduc mâncarea și poșta?

Trecură de un semn pe care scria: CERBI WAPITI. Un altul le indica distanțele până la graniță, în mile și kilometri. Blood văzu în depărtare Paradise Ridge, scund, viguros și ușor de depistat datorită vârfului plat, turtit ca al unui mușuroi de furnici.

— Atâta pândă și fâțâială, spuse Kearney. Cum de le e frică atâtor șerifi federali de un singur om?

Blood privea înainte, prin parbriz.

— Are și familia acolo, sus, cu el. Dacă federalii dau buzna peste el și iese rău, gândește-te ce-au să zică ziarele a doua zi. Ar vrea ei ca Ables să iasă la lumină de bună voie. Nu prea cred eu că federalii se dau în vânt după copii.

Mai parcurseră o porțiune de drum. Mașina înghițea benzile albe de marcaj. Kearney îl privi pieziș.

— Și-atunci, noi ce căutăm acolo?

— Cum adică?

— Adică, de ce mergem noi și nu federalii? Ce-am putea face noi?

— Să remitem un ordin de evacuare. Nu contează cine-a încurcat lucrurile sau cum a ajuns toată povestea asta pe agenda judecătorului Leary. Am încercat să sun la Serviciul Șerifilor Federali din Arlington, Virginia, înainte de plecare. O doamnă foarte drăguță m-a pus în temă.

— Crezi că are să încerce ceva? întrebă Kearney.

Blood scutură din cap.

— Batem la ușă, ei se prefac că nu sunt acasă și lipim ordinul pe ușă. Facem ce avem de făcut, dar nu ne apucăm să-l provocăm.

— Atunci ducem și corespondența, rosti Kearney cu dezamăgire în glas. După care se lumină la față. Mă întreb

dacă federalii au încercat vreodată să facă asta. Adică, să bată la ușă și să-l invite politicos să iasă afară. Chiar nu putem face un pic de gălăgie? Mie-mi lipsește grozav așa ceva. Sunt satul până peste cap de tichete și hârțogăraie. Am ajuns să bat la mașină patruzeci de cuvinte pe minut.

Șeriful Blood îl cercetă cu privirea. Kearney se uita fix la drum, imaginându-și cine știe ce act de bravură prin care să se remarce. Visuri de oameni tineri, gata să se ia la trântă cu lumea-ntreagă.

— Șterge-ți cașul de la gură, mai întâi, rosti Blood. Kearney încuviință din cap, zâmbind cu docilitate și fără aerul că i-ar părea rău. Blood ținea la el. Ce mai face Leslie? întrebă. Cum o mai duce?

Lui Kearney îi dispăru zâmbetul.

— E-n luna a șaptea acum.

— Are probleme cu nervii, din câte-mi dau eu seama.

— Mai mult de atâta. Toată povestea asta e un coșmar. Ai crede că în șapte luni ai tot timpul să te obișnuiești. Dar, una peste alta, pe mine mă depășește. Mi se pare din ce în ce mai mult c-am făcut o prostie cât mine de mare.

Șeriful Blood reflectă o clipă.

— Ți-am spus eu că ai caș la gură, reluă. În orice caz, ești grozav. Zâmbești în fața puștii dar nu știi unde să te ascunzi de nevastă-ta. De două ori boboc.

Kearney încuviință din nou, ca și cum ar fi înțeles despre ce era vorba. Tocmai ieșeau de pe șoseaua internațională, cotind-o pe drumul cu un singur sens, mărginit de copaci, ce ducea la Paradise Ridge, hâțânându-se în scaune în ritmul suspensiei mașinii.

— Șerifule, începu Kearney, de astă-dată cu o undă de curiozitate în glas, deci ceva mai politicos. Vreau să te întreb și eu ceva. Acum încerca chiar să se uite la Blood; ochii îi fugeau mereu de la drumul îngust, năpădit de iarbă. Ce-aveți tu și șeful?

Blood îl privi. Părea o întrebare sinceră.

— Îi urăște pe indieni, răspunse. S-ar putea ca asta să fie toată povestea. Unii oameni nu pot să ne-nghită. În orice caz,

colegul tău mai mare precis ia notițe acolo, în spate.

Nu veni niciun fel de replică din partea lui Haley. Ieșiră de pe drumul de țară, trecând de un indicator de fundătură ciuruit de gloanțe și intrară pe un pod de fier care gemea sub greutatea mașinii lor, pictat într-un portocaliu apropiat de nuanța sângelui, parcă pentru a se asorta cu petele de rugină. Paradise Creek, atât cât era, șerpuia printre malurile cafenii, argiloase.

Drumul urca în serpentine printre stejarii și pinii înalți ce întunecau șoseaua. Pârâul curgea alături, malurile argiloase se îndepărtau unul de altul și între ele apăreau bolovani uzi, șlefuiți de apă; probabil că undeva, în aval, se afla un baraj. Făgașurile de roți de pe drum erau adânci și de un galben icteric.

În cele din urmă, drumul părăsi cursul apei și șerpui în sus, sub săgețile ascuțite ale soarelui, apoi urmă o pantă mai abruptă, după care fură cu toții scăldați în lumina strălucitoare care inunda un luminiș mărginit de arbori. Era un platou, situat exact la treimea drumului, lung de peste șaptezeci și cinci de metri și aproape oval ca formă. Terenul era destul de neted și plin de buruieni uscate.

La jumătatea platoului, Kearney opri motorul și se așternu o liniște profundă, neîntreruptă de zgomotul traficului sau de șuierături de tren, de absolut nimic.

În cele din urmă, Haley se foi în spate.

— Da' drumul unde e? mormăi el.

Blood coborî primul din mașină. Se îndreptă și căută din ochi cărarea îngustă care urca spre vârful muntelui, dar vegetația, abundentă, parcă împiedica intenționat trecerea.

Haley, sergent cu capul țuguiat, din ale cărui urechi ascuțite ieșeau smocuri de păr, cărunt, coborî din mașina și constată același lucru.

— Se pare că vom merge pe jos, spuse el.

Blood încercă să-și dea seama ce se întâmplase de fapt. Adulmeca aerul, dar nu simți nimic familiar.

— Mergeam la vânătoare prin locurile astea. Veverițe, capre, ratoni. Pământul era reavăn, își aminti, scormonind

solul crăpat cu vârful cizmei. Nu mai e așa. Haley descuie portbagajul și desfăcu din legături pușca aflată acolo. Știi ce, stai puțin! rosti Blood.

Haley își văzu de treaba, armând Remington-ul și verificându-l.

— S-a baricadat acolo, sus, răspunse.

— Un motiv în plus ca să fim precauți.

Haley își ațintі privirea asupra lui Blood.

— Atunci, cred că te-ai gândit la un plan.

Haley îi adresase un început de provocare, dar lui Blood nu-i ardea de așa ceva. Haley care avea vreo cincizeci de ani, se prefăcuse că doarme pe bancheta din spate, pentru a înlesni o discuție confidențială. Șeful îl considera un fraier. Blood se gândi din nou la ce aveau de făcut, uitându-se la Kearney, care măsura din ochi ceea ce mai rămăsese de parcurs din munte. Aveau de urcat pieptiș, pe jos, aproape doi kilometri, printre copacii înalți.

— Poate o să-mi vină vreo idee pe drum, conchise.

Haley încuviință din cap și închise portbagajul. Luă arma de calibru doisprezece cu el și toți trei dădură ocol mașinii, pornind-o către lizieră, când un glas rosti:

— Stați pe loc.

La început, Blood nici nu fu sigur de ce auzise. Glasul părea să vină din direcția copacilor aflați la poalele muntelui, în stânga lor. Fură atât de surprinși încât se opriră. Tonul nu era neapărat poruncitor, ci mai degrabă ciudat. Iar dincolo de razele de lumina care străbăteau printre rândurile de stejari era întuneric, ca într-o gură deschisa în spatele unor dinți lungi și cafenii.

— Ables? întrebă tare Blood.

Urmă o scurtă pauză, după care același glas. Energic, intens:

— Rămâneți unde sunteți.

— Cine-i acolo? Cine ești? întrebă Blood.

Atunci se auzi o a doua voce, din dreapta:

— Faceți stânga-mprejur, urcați-vă-n mașină și plecați.

Două voci. Blood nu vedea pe nimeni. Se întoarse pe

jumătate și aruncă o privire în spate. Haley avea în mâini pușca, nu țintea cu ea, o ținea cam la înălțimea pieptului. Kearney se uita în stânga și-n dreapta, pipăind ușor cu mâna mânerul pistolului aflat încă în toc. În afara mașinii nu aveau altă acoperire în tot luminișul.

Blood se întoarse din nou în direcția pomilor.

— Ascultați-mă puțin. Sunt șeriful Leonard M. Blood. Mă aflu aici într-o misiune oficială, despre care putem vorbi și civilizat. Cine-i acolo? Vorbesc cu Glenn Ables?

— Urcați-vă în mașină și plecați, rosti primul glas.

Blood făcu un pas mic înainte, nu pentru că ar fi fost curajos sau inconștient, ci doar iritat, pentru că nu era obișnuit să i se comande. Despături ordinul și îl ridică, ținându-l la vedere.

— Ascultați-mă, repetă. Sunt șeriful, și am doi agenți de poliție cu mine. Putem să ne facem treaba în două feluri. Există o cale mai puțin plăcută, dar există și…

Prima împușcătură veni de nicăieri și aproape îi rupse-n două ordinul pe care îl ținea în mâini. A doua despică aerul din preajma lui, iar Haley țipă și se prăbuși.

Blood se întoarse repede. Genunchiul stâng al lui Haley era sfărâmat. Sergentul căzuse grămadă la pământ și sângera. A treia împușcătură lovi radioul de la coapsa lui Kearney.

Blood se furișă anevoie pe lângă capotă, spre spatele mașinii, lăsându-se să cadă pe pământul tare. Se îndreptă spre bara de protecție din față lângă care se afla Kearney, care nu știa încă dacă fusese rănit, îl apucă de umăr și-l trase înapoi. Kearney se pipăia frenetic peste tot. Apoi își văzu cureaua și radioul făcut bucăți și rosti:

— Drăcia dracului!

Haley se târa în coate către spatele mașinii, cu fața în sus, Figura îi era albă de disperare, iar bărbia îi sclipea, udă de salivă.

— Dumnezeule-Doamne! Dumnezeule…

Se opri în spatele roții și își împreună mâinile în jurul genunchiului, fără a-l atinge. Sângele țâșnea cu putere și intra repede în pământul uscat ca apa dintr-un bidon întors cu

fundu-n sus. Nu mai avea pușca. Se contorsiona prea tare pentru ca Blood să-i poată lua radioul de la centură.

În pădure era din nou liniște acum cu excepția tânguielilor lui Haley. Blood avu o fracțiune de secundă impresia că va fi înconjurat și că va primi un glonț în spate, în timp ce se întindea să deschidă portiera. O deschise între el și Kearney, intră în mașină, lipindu-se cât putea de vinilinul scaunului, se întinse după aparatul de emisie-recepție și îl luă, lăsându-se să alunece iarăși afară.

Începuse tocmai să răcnească în aparat când explodară parbrizul, apoi cauciucurile. Bucățele de sticlă cădeau ca o ploaie, iar capota gemea sub gloanțe. Blood se lipi de pământ cât putu de tare, îl trase și pe Kearney după el, și apoi închise ochii și își ascunse capul în mâini. Rafalele îi pârâiau în urechi. Mașina îi izbea, legănându-se și clătinându-se ca un animal rănit. Praful se ridica și plutea deasupra capetelor lor ca fumul. Dintr-o dată, împușcăturile încetară. Haley se opri și el din înjurat, dar ecourile canonadei stăruiau încă pe culme, stingându-se în depărtare. Apoi tăcerea se lăsă din nou.

Platoul

În Bronco-ul său, Blood urcă pe drumul de munte, trecând de porțiunea abruptă și ajungând pe platoul cel larg. Soarele era acum mai palid și apunea, iar umbrele copacilor porneau târâș pe sol.

Întreaga forță motorizată a Poliției din Huddleston se adunase aici; mașinile erau parcate oblic, cu girofarurile albastre în funcțiune. Veniseră și întăriri din orașele învecinate, așa că efectivele de pe munte se ridicau la aproximativ treizeci de persoane. Blood văzu că portbagajele mașinilor erau deschise iar oamenii în uniformă se plimbau în sus și-n jos cu armele la șold. În mijlocul acestei învălmășeli, mașina de teren, ciuruită groaznic, fu urcată cu greu într-o autoutilitară.

Moody, șeful Poliției, se afla la oarecare distanță de

mașinile risipite, între ele și cele două limuzine Ford cu plăci de înmatriculare albastre, guvernamentale. În fața lui se afla un bărbat cu părul de culoarea nisipului, purtând un costum maro, cravată și pantofi de oraș, iar la un pas în spate erau alți trei bărbați, îmbrăcați la fel. Totul părea o scenă în care antrenorul unei echipe de baseball s-a luat la harță cu arbitrul principal.

Blood opri mașina, coborî împreună cu Kearney și se apropiară.

— Oho, spuse Kearney, dezlipindu-și plasturele portocaliu care-i fusese pus la spital. Șeful e negru de supărare. Îi examina cu interes pe necunoscuții în costume. Cine-s ăștia?

— Tu cine crezi? spuse Blood rece.

Kearney zâmbi larg, plin de zel. Se zori de-a lungul platoului, pentru a ajunge lângă ceilalți.

Mai reținut ca de obicei, Blood se apropie de locul disputei cu pași mărunți, din nou stăpân pe sine, acum, după ce-și recâștigase calmul la spital. El și Kearney fuseseră obligați să intre, pentru a fi examinați, și rămăseseră până când Kearney donase sânge pentru Haley. Sergentul se afla în sala de operații, dar, altfel, se simțea destul de bine.

Blood urmărea desfășurarea evenimentelor. Când nu gesticula, Moody își ținea degetele mari înfipte în centura cu pistolul, între cei patru era o distanță jurisdicțională.

— Cred că tu și băieții tăi ați greșit muntele, zise Moody. Ce se întâmplă aici este o problemă locală.

Agentul federal principal, cel cu părul de culoarea nisipului, părea prea puțin impresionat, ca un adevărat profesionist.

— Am un mandat FIEUP de la procurorul Statelor Unite din Butte. Adică Fugă Ilegală pentru Evitarea Urmăririi Penale.

Moody încuviință din cap.

— Aha, înțeleg. Unul dintre fugarii voștri dă lovitura, trage în doi dintre oamenii mei, iar voi trebuie să preluați problema.

— Nu e al nostru, răspunse agentul federal. Cei de la Serviciul Șerifilor Federali sunt însărcinați cu arestarea

fugarilor din alt stat. Noi asigurăm doar susținerea operațiunii.

— Ei bine – Moody se îndreptă puțin – pe aici ne purtăm singuri de grijă.

Federalul încuviință din cap.

— De asta și suntem aici. Privi către polițiștii care așteptau. Ordonă-le oamenilor tăi pe loc repaus.

Câteva țevi de pușcă se lăsară în jos, în spatele lui Moody, iar cei mai mulți dintre polițiștii străini își băgară pistoalele în tocuri. Cei din Poliția din Huddleston nu le urmară exemplul, ci se îmbățoșară în spatele șefului lor, ceea ce-l făcu pe Moody să se umfle în pene.

— Ce ziceți? întrebă Moody, cu un zâmbet ciudat, voi sunteți numai patru. Federalul își ascunse furia sub un rânjet abia schițat, clătinând încet din cap, cu ochii în pământ.

— Numai tolomaci în fundătura asta, spuse unul dintre polițiștii din spatele lui, dar agentul federal principal ridică mâna, neplăcut surprins de epitet, dar nu și de idee.

Moody spumega.

— Ce dracu' mai căutați aici? Nu-i nici al vostru, cum nu-i nici al meu.

— Am primit un telefon.

Moody îl fixă cu privirea.

— Un telefon?

— Un tip care ne-a chemat. Zicea că reprezintă autoritățile locale.

Moody se sumeți, suspicios. Degetele mari i se înfipseră din nou în centură.

— Nu v-a chemat nimeni, rosti, privind în jur. Cine dracu' să vă cheme? Privi către oamenii lui, pentru a se încredința, apoi ochii îi căzură pe Blood. Acesta făcu un pas înainte.

— Eu v-am chemat.

Agentul se întoarse către el, remarcându-i uniforma.

— Șeriful?

— Leonard M. Blood.

Agentul federal înclină din cap.

— Reginald Perkins, FBI. Agent special coordonator în

Butte, Montana. Biroul local de campanie pentru această regiune.

— Ce dracu-nseamnă asta? interveni Moody, zgomotos. Se uita la Blood. Avea ochii mari și umezi de mânie. Blood se întoarse către el.

— Sunt copii acolo sus, Moody. Mai multe familii. Uită-te puțin la oamenii tăi. Umblă de colo-colo cu piedica trasă, nerăbdători. În treaba asta e nevoie de disciplină.

Moody se apropie de el și rosti cu voce joasă:

— Indian nenorocit. Mai întâi îmi aranjezi unul din oameni, apoi mă aranjezi și pe mine.

Blood se mulțumi să clatine din cap. Se întoarse din nou către Perkins.

— Eu v-am chemat, de la spital. Are vecini fideli acolo sus.

— Bun, răspunse Perkins, încuviințând din cap. O să-ți luăm depoziția mai târziu.

Blood fu concediat atât de repede, încât nici nu apucă să-și dea seama. Încă se uita nedumerit la Perkins, care era atent acum la huruitul ce se auzea din ce în ce mai tare pe drumul din spatele lui. Blood se întoarse.

Pe placa aflată deasupra parbrizului scria ÎNCHIRIAT, cu litere mari, galbene. Autobuzul, argintiu și albastru, de felul celor de la aeroporturi, urcă anevoie panta, apoi se opri în centrul platoului, cu un oftat sonor. Era plin de bărbați în uniforme.

Ușa se deschise și coborî un bărbat negru. Purta costum albastru, de parașutist, cu vestă neagră de camuflaj deasupra, cizme negre, o șapcă neagră cu o stea galbenă. În tocul de la șold îi atârna un pistol.

Se opri o clipă, rotindu-și privirea de la copaci la munții verzi din depărtare. Avea o expresie nerăbdător sceptică. Apoi porni spre grup, conștient că este privit, pășind încet, mândru, pe pământul uscat, acoperit de paie. De aproape, pielea lui părea și mai neagră, avea nările largi, iar buzele și le rotunjise într-o grimasă care părea să spună „fără prostii”. Literele din jurul stelei de aur de pe șapcă și de la baza insignei din piept compuneau cuvintele: ȘERIF FEDERAL AL STATELOR UNITE.

Își plimbă ochii pe chipurile tuturor, apoi se concentră asupra lui Perkins.

— FBI?

— Perkins, agent special coordonator, Butte, răspunse acesta, pășind înainte.

— Fagin, șerif adjunct, Los Angeles.

Înclinară din cap amândoi rapid, apoi Fagin făcu un pas înapoi și cercetă din nou platoul, ca și când ar fi căutat un loc în care să scuipe în voie.

— Unde dracu' mă aflu?

— Ești în Montana, răspunse Perkins. Partea de nord-vest, la o bătaie de pușcă de frontiera canadiană. Acesta este Paradise Ridge.

Fagin privi cu coada ochiului spre munte.

— Nenorocitul ăla ne-a forțat mâna până la urmă.

— Zona înconjurată, spuse Moody, ieșind la iveală.

Fagin îi privi uniforma, apoi îl văzu pe Blood.

— Șeful Poliției, spuse. Și un șerif adevărat, în carne și oase. Măi-măi! Măsura cu privirea toate uniformele albastre din spatele lor, apoi pe albii care le purtau, rotindu-și ochii de la un chip la altul, în timp ce glasul aspru îi creștea în intensitate. Ar fi bine ca unul din cei prezenți să mi-l arate pe deșteptul care a făcut tâmpenia să bată la nenorocita de ușă a fugarului.

Blood înghiți în sec. Își linse buzele, conștient de arsura pe care o simțea în fundul gâtului.

— Eu sunt.

Fagin se întoarse din nou către el, privindu-l fix, destul de aproape pentru ca Blood să-i miroasă tutunul ultimei țigări de foi.

— Ai idee unde mi-am petrecut ultimele două săptămâni? întrebă, apropiindu-se cu încă un pas. Mi-am petrecut ultimele paisprezece nenorocite de zile în White Mountains din New Hampshire, cu Grupul meu de Operațiuni Speciale, cheltuind banii contribuabililor și congelându-mi fundul, pregătindu-mă pentru o operație tactică de capturare, care trebuia să se desfășoare aici, pe dealurile din Montana – o afurisită de

OPERAȚIE ratată. Urma să-l scoatem din cabană pe nenorocitul ăla.

— Aveam un ordin de evacuare, o ținu Blood pe-a lui. E tot ce știam.

Fagin clatină din cap, cu buzele țuguiate.

— Ei bine, Kemo Sabe – vocea îi era joasă, condescendentă – cred că elementul-surpriză s-a cam dus dracului.

Atunci, Perkins păși între ei, ca un arbitru.

— Și ce dosar are tipul ăsta, Ables? Noi am auzit de o poveste cu arme.

Fagin se îndepărtă încet de Blood, pășind cu spatele.

— Trafic de arme, neprezentare la cererea Curții. A învârtit ceva cu explozibili. În plus, violarea drepturilor civile. Nu există acuzații formale, dar sunt în dosarul lui. Arian verde. Adept cunoscut al supremației albilor.

Polițiștii nu se arătară nici șocați, nici surprinși la auzul acestor cuvinte. Fagin își ațintи ochii asupra pâlcului de uniforme cu un surâs batjocoritor ca un rânjet.

— Și nimeni nu suflă o vorbuliță, spuse.

Privi peste umăr la autobuz și făcu un semn circular, în aer, cu degetul arătător. Cei din autobuz își luară puștile-n spinare și coborâră.

— Bun. Rămânem chiar aici în noaptea asta, cu rulote și corturi. Goliți peisajul și începeți să evacuați localnicii. Își mută privirea asupra lui Perkins.

— Nenorocitul ăla are toată familia cu el. Tu ești negociatorul teritorial?

Perkins cercetă precaut cu privirea platoul.

— Poate ar fi mai bine să vorbesc cu Biroul în problema asta, răspunse.

• Miercuri, 4 august

Paradise Point

Răsăritul soarelui. Dimineața se lasă repede peste vârful unui munte, ca și cum cineva ar lustrui cerul negru, necuprins al nopții și i-ar scoate la iveală culoarea albastră. Aburul respirației șerifului adjunct Bascombe se risipea în lumina crescândă a dimineții. Lenjeria termo-izolatoare pe care o purta era cu o jumătate de număr prea mică și îl strângea peste tot, iar stomacul începuse din nou să-i ghiorăie.

Bascombe intrase în cea de-a treia gardă de mai bine de patru ore. Urcaseră muntele câte doi, acoperindu-se reciproc, până la albia unui torent, sau ce-o fi fost, cu malurile netede, aflat la treizeci și cinci de metri sub cabană. În locul în care se afla șeriful, albia semăna mai mult a tranșee. Parcurgea o curbă de nivel, după care se înfunda între copaci și dispărea. Ar fi putut fi orice, numai opera omului nu.

Bascombe stătea în genunchi, bine ascuns, într-un punct de unde putea să vadă cabana printre copaci. Își trecu degetul mare și pe cel arătător peste buza de sus, netezindu-și mustața. Plictiseala inerentă oricărei gărzi. Se uită în jur după pasări. Era ceva în aceste păduri, o împietrire, o mortificare care semăna mai curând cu decembrie decât cu august, și ar fi trebuit să fie păsări. În orașul unde se născuse și crescuse, în provincialul Maryland, trecea prin pădure în fiecare zi în drum spre școală. În Maryland pădurile erau mai cafenii decât aceasta – și pline de păsări cântătoare care zburau bezmetic prin aer, printre copaci, ca niște mici proiectile cu aripi. Și, dacă rămânea nemișcat un răstimp suficient în acele păduri, se învârtea și în jurul lui câte o păsărică rătăcită, luându-l drept copac, repezindu-se spre el, plutind între un curent de aer și altul. El închidea ochii și simțea pasărea despicând aerul în preajma lui, îi auzea aripile, iuți ca ale unei insecte, bătând

aerul într-o întoarcere bruscă și precisă. Apoi îi deschidea din nou, privind-o cum se rotește în jurul trunchiurilor și dispare.

Așa că ar fi trebuit să fie aici păsări și animale, să fie și altceva în afară de șerifi adjuncți care să foșnească prin tufișuri. Veverițe, prin copaci, sau poate broaște cafenii, săltărețe, sau chiar coioți. Și, mai ales, păsări. Fie și numai pentru a mânca o parte din afurisitele astea de gâze.

Era începutul celei de-a doua zile petrecute în întregime pe munte. Cu toții dormeau în țarcuri pe saltele subțiri de un deget și mâncau, „mâncarea" de la Crucea Roșie. Făceau duș câte opt o dată, un minut de apă călduță și două de apă rece. Pe ultrascurte îți suceai mâna rotind butonul de la bla-bla-ul în franceză la Psalmi și predici despre Judecata de Apoi. Iadul e un loc în care nu există semipreparate și nici rock clasic. Acolo caznele se desfășoară în liniște, mai puțin ghiorăitul propriilor mațe și bine-cunoscutul pârâit electrostatic al căștii din ureche.

Nu era treaba lui să se întrebe ce căutau ei acolo. Supravegheau o cabană, în pădure, în vârful unui munte. În cabană era un om, un fugar pe capul căruia se punea mare preț. Iar ei îl așteptau să iasă. Pădurea era plină de șerifi înarmați, care se ascundeau în spatele copacilor. Erau obosiți și morți de foame. Când nu făceau de gardă, munceau, acolo, jos, pentru a-și amenaja tabăra, ridicând corturi, asamblând mese de picnic, săpând puțuri pentru toalete. Petrecuseră două săptămâni de „O-Ce-Te" în nordul New Hampshire-ului, săpând gropi în solul asemănător cu cel de aici. În plus trecuseră printr-o mulțime de probe pentru a fi admiși în Grupul pentru Operațiuni Speciale, unitatea tactică de elită a Serviciului de Șerifi ai Statelor Unite: antrenamente, examene scrise, teste psihologice, nesfârșite verificări procedurale. Erau experți în manipularea mulțimilor și stingerea revoltelor, mânuirea armelor automate, în jaf, orientare în teren, pătrundere în mașini străine. Erau experți în capturarea fugarilor federali, inclusiv a celor fugiți peste graniță. Așa s-a întâmplat în cazul Noriega, după care s-au dus până-n Panama. Acela a fost război – împușcături în depărtare,

rachete explodând deasupra capului, lumini licărind puternic pe cerul nopții. Acum aveau de-a face cu un bărbat aflat într-o cabană, în pădure.

Gărzile de rutină aminteau de antrenamentul recruților din Tabăra Beauregard în bălțile Pineville-ului, și de insectele de acolo. Mlaștinile erau însuflețite zi și noapte de urletele animalelor și de țipetele păsărilor. Trebuia să-și șteargă sudoarea de pe frunte cu toata palma și să-și facă vânt cu propriul tricou, în timp ce săpa. Frunzele din mlaștină îi gâdilau fața și din copaci se auzea muzica liniștită și dulce din Louisiana.

Totul trimitea cu gândul la peștele-spadă, făcut la grătar de la Samo's. Iar stomacul. Mâncase la Samo's doar de două ori, dar suficient ca să nu uite niciodată. *Maître d'hôtel*-ul cel gras, decorul marin, mesele de culoare închisă, luminate de becuri roșii, peștele-spadă pe care îl mâncase acolo – grătar de mare, cum îi spunea chelnerul. Dumnezeule, delicios. Gura lui Bascombe începu să secrete un lichid care era mai mult sudoare decât salivă. Pentru prima dată în timpul schimbului respectiv, se încălzi puțin.

Bascombe plecă de la locul său. Lobach se afla undeva în dreapta lui, chircit lângă niște rădăcini moarte de copaci răspândite în dezordine pe buza tare a terenului. Bascombe se strecură spre el, adus de spate, și se opri. Se recunoscu în Lobach, un bărbat înghețat, ghemuit, într-un costum de parașutist cu pete de camuflaj, cu vestă prinsă cu bretele de umeri și în jurul coastelor, cu cască neagră pe cap, centură cu tocul revolverului prins de coapsă, apărători de genunchi și coate, mănuși negre și cu sârma albă a radioului pornind de la umăr și ajungând la ureche.

Erau puține oglinzi jos, în tabără, așa că înaintea fiecărui schimb oamenii se grupau cât doi și își mâzgăleau cu unsoare unul altuia fețele, în tonuri de camuflaj măsliniu, verde vegetal și maro. Bascombe pictase cuvântul *bagaboantă* pe fruntea lui Lobach fără ca acesta să știe. Asta era gluma lor. Numai Dumnezeu știa cum arata el însuși.

— Cred că pot să urc puțin, rosti Bascombe.

Lobach era un texan cu ochii apropiați. Cu excepția acestui amănunt și a faptului că avea vreo cinci centimetri mai mult decât Bascombe în înălțime, cei doi ar fi putut fi frați. Cu echipamentul tactic pe ei, toți șerifii arătau la fel.

— Și ce-ai să vezi? E toată căptușită cu scânduri.

— E un copac gros tocmai bun pentru mine, mai sus, la vreo cincisprezece metri de noi.

Lobach se sprijinea de malul înclinat al albiei torentului.

— Avem niște ordine, răspunse.

— Știu. Dar simt că-nnebunesc, trebuie să fac ceva.

Lobach dădu din mână a lehamite.

— Nu e nimic de văzut acolo, sus.

— Pe dracu'! Poate c-am să sun la ușă și-am să fug.

Ochii lui Lobach licăriră.

— Dacă suni, îți dau rația mea de la Crucea Roșie diseară.

Bascombe era luat în balon.

— Du-te dracului.

— Ce, preferi un masaj pe spate?

— Du-te dracului. Texan tâmpit.

— Bagaboantă de Baltimore.

— Tu vorbești?

Bascombe trebui să se uite-n lături ca să nu râdă. Își ațintі privirea asupra ramurilor înalte și a cerului albastru, ce se făcea tot mai strălucitor. Îi plăcea să fie șerif al Statelor Unite. Iubea tradiția de două sute de ani a Serviciului și imaginile pe care această tradiție le crea în mintea oamenilor – Gary Cooper, Vestul Sălbatic – și iubea în egală măsură respectul oamenilor față de steaua de aur pe care o purta. Dar ceva îi spunea că el este diferit de toți ceilalți. Acel ceva l-a făcut să se ofere voluntar în echipa de la Operațiuni Speciale, împotriva dorinței soției sale, Laura. Dorința de a fi *de-al lor*. Era, poate, un tip mai meditativ; dar cu siguranță era croit pe cu totul alt calapod decât ceilalți. Invidia la aceștia ușurința cu care se împrieteneau.

— Hei, spuse, întorcându-se, mai ții minte, la Samo's? Lobach îl privi pieziș, nelămurit. Peștele-spadă. Cina aia specială, șase dolari și nouăzeci și cinci de cenți.

Lobach se mulțumi să-l privească amuzat. Bascombe arătă cu degetul.

— Copacul ăla de acolo. Unde panta începe să se domolească. Poate că am o vedere mai bună.

— Lua-le-ar dracu' de gângănii, spuse Lobach apărându-se cu mâinile.

Bascombe se ridică într-o rână.

— Eu mă duc. Se ridică, încovoiat, își sprijini palma de pistolul calibru 9, se asigură că drumul e liber, apoi trecu de partea cealaltă a parapetului de lut.

— Ascultă, spus, ăsta-i canal sau albie?

— Canal, răspunse Lobach, într-o albie plutește și-o barcă.

Bascombe încuviință din cap, satisfăcut. Își trase mai tare mânușile și încălecă din nou parapetul.

Se îndreptă de șale la primul copac, oprind din balans o ramură pe care o făcuse să se clatine, și își scoase arma, cu țeava în jos și arătătorul înmănușat lipit de-a lungul ei. Lobach nu-i arată nimic, așa că Bascombe se răsuci și o porni pieziș, către al doilea copac, apoi, în diagonală, până la ridicătură de pământ la care intenționase să ajungă.

Niciun semn din partea lui Lobach. Bascombe era sigur de asta. Trase adânc aer în piept, încălzit de alergătură, și brusc percepu mirosul de pin. Apoi simți scoarța copacului zgâriindu-l pe umeri.

Cu brațele întinse și pistolul ațintit se răsuci și privi de după trunchiul gros. Era mai aproape de cabană decât se așteptase. Aceasta măsura aproximativ șapte metri pe șapte și era construită dintr-un amestec de esențe lemnoase, mai ales placaj. Acoperișul era așezat în unghi obtuz, șindrilă, ferestrele începeau imediat sub el, și o verandă strâmbă, cu trei trepte, se întindea pe toată lungimea fațadei. În spate, locul cobora; partea din mijloc și cea din dos a cabanei erau susținute de stâlpi de lemn de lungimi potrivite astfel încât podeaua să fie orizontală. Vârfurile arborilor se ițeau din spatele acoperișului. Se știa că acolo se află o dependință; între acestea și casă se aflau niște acareturi mici de lemn. Singurul semn de viață era o dâră leneșă de fum ce ieșea din

coșul de piatră.

Bascombe se ascunse din nou după copac. Își coborî puțin mâinile și privi în jur, bătând din picioare. Își dădu seama că aici, sus, amorțea la fel de repede, îi era tot atât de frig, de foame și se plictisea în aceeași măsură ca și la fostul lui post de observație. Privi o frunză veștedă care cădea, apoi își aruncă ochii în josul muntelui, către locul unde trunchiurile copacilor, din ce în ce mai groase, se uneau într-un zid negru prin care privirea nu mai putea pătrunde.

În spatele lui se auzi un zgomot. Ceva asemănător cu un clămpănit sau cu un pocnet, iar Bascombe își imagină o pasăre sau o veveriță mișcându-se pe o creangă subțire. Se întoarse și se uită iar de după trunchi.

Ușa cabanei era deschisă. Doi bărbați ieșeau cu automate, iar unul din ei corespundea precis, ca semnalmente, cu fotografia de tăntălău a lui Ables. În spatele lor apăru o fată de doisprezece-treisprezece ani, una din fiicele lui Ables. De umăr îi atârna o pușcă prea grea pentru ea, poate un AR 15, și în pumn strângea niște sfori de care erau legați trei câini supli, cenușii.

Bascombe se ascunse din nou după trunchi, fără zgomot, cu brațele încordate. Sunetele pe care le auzea se amestecau cu sângele care îi pulsa acum în tâmple, însă pe frecvența radio a șerifilor nu se auzea nicio voce. Privi în jos, către albia torentului, dar nu văzu pe nimeni.

Se aplecă și scoase capul pe partea cealaltă a trunchiului. Printre copaci văzu un om apropiindu-se singur de cabană. Era mai bătrân, părea un vecin, deși toți locuitorii muntelui fuseseră deja evacuați.

Ables, fiică-sa și cel de-al treilea bărbat înarmat – înalt, voinic, bărbos – porniră în întâmpinarea mai vârstnicului necunoscut cu armele atârnându-le slobode; ajunseră lângă el aproape de colțul din dreapta al fațadei cabanei. Începuseră să se dondănească. Bascombe era prea departe pentru a auzi ceva. Câinii se învârteau în jurul lor, scurmând înfometați pământul, bucuroși că se găseau în aer liber.

Bascombe se îndreptă din nou și luă o poziție defensivă,

răsucindu-se cu fața către sud. Indiferent ce urma să se întâmple, el era prins acolo, însă cu siguranță la adăpost de pericolul de a fi văzut. Dădu din cap și încercă să se relaxeze, iscodind albia torentului.

Acolo, Lobach o pornise lateral, către dreapta, iar acum se stabilea pe o nouă poziție. Asta îl mulțumi. Clătină din nou din cap, pentru sine.

Mai întâi lătră doar unul din câini, aproape în joacă. Apoi, se porniră toți trei, în cor, lătrând și mormăind. Erau niște monștri care râd și blestemă în același timp, cu urletele sugrumate de zgărzi. Urmară mișcări, tropăit de cizme ezitant și zgomotul labelor zgâriind pământul și ramurile. Apoi, voci care chemau.

Bascombe înlemni. Își lipi degetul de trăgaci.

Se auziră alte lătraturi, deformate de fugă, câinii fuseseră lăsați liberi. Lucrurile se petreceau cu repeziciune. Câinii erau din ce în ce mai aproape. Un mârâit furios, apoi zgomotul labelor lovindu-se de pământul tare de parcă ar fi fost niște copite, acum aproape în dreptul lui. Își lipi spinarea de trunchiul copacului. Tremura de așteptare, cu pistolul pregătit.

Câinele din frunte trecu fulgerător pe lângă el. Labele i se împleticeau, iar capul i se bălăbănea în sus și-n jos. Neobservat, Bascombe îl privi cum se îndepărtează. Apoi își dădu seama că se repezise către albia torentului, către Lobach.

Mintea lui Bascombe începu să lucreze cu repeziciune. Se bătu ușor în piept. Gloanțele de calibru mare nu s-ar fi oprit în vestă, știa asta. Își găsi legitimația de șerif și o scoase repede. Cu sângele pulsându-i în urechi se răsuci, ieșind brusc la lumină, cu pistolul îndreptat către pământ, legitimația ținută la vedere, exact ca la antrenamente.

— Bascombe, șerif al Statelor Unite! Stați pe loc!

Își dădu seama, chiar în timp ce făcea toate acestea, că nu-l putea auzi nimeni de lătratul câinilor. Urechile îi bubuiau cu atâta putere, încât nu era sigur nici măcar că scosese vreun cuvânt. Nici acum nu se auzea nimic la radio. Ables se oprise la douăzeci de metri de el, în sus, pe deal.

— Șerif federal, strigă Bascombe. Nu mișca!

Al doilea câine se repezi la el. Bascombe ochi și trase o singură dată, iar câinele țipă și se prăbuși mort.

Bascombe își ridică din nou ochii și ținti. În urechi auzea acum zornăituri și huruieli. Indivizii trecuseră pe poziții defensive, dar și cel de-al treilea câine se repezi la el, arătându-și colții ascuțiți. Atunci, Bascombe își dădu seama de crăpăturile care se deschideau în pereții cabanei, și din care apăreau țevi de pușcă de diferite dimensiuni. Se întrebă în treacăt ce făcea Lobach în spatele lui. Dar pe fată o văzu prea târziu.

Aceasta se afla în spatele unui buștean uscat, cu țeava AR 15-ului sprijinită de el. Fruntea copilăroasă îi era brăzdată de mânie și de concentrare. Țeava săltă rapid, de câteva ori. Lovit în gât, Bascombe se împletici și căzu.

Alunecă în josul pantei vreun metru și ceva apoi rămase întins, nemișcat. Strângea în pumnii acum goi țărâna și frunzele uscate de sub el. Își răsuci capul în stânga și-n dreapta, dar nu se putu ridica. În apropierea lui nu se afla nimeni, iar el era amețit. Avea nevoie de ajutor. Acum niște voci îi răsunară în ureche. Urmă răpăitul unei arme automate de departe. Un gust dulce în gură. Cerul dimineții, deasupra lui. Și o pasăre, un corb, ridicându-se de pe crengile negre de sus, speriate de toată gălăgia.

Skull Valley, Montana

Raport, agent special Coyle către (funcția și numele șterse): PARASIEGE

Domnule,

Ca răspuns la cererea dvs. din 22 octombrie 1993, s-a întocmit prezentul raport pe baza declarațiilor culese de mine în legătură cu operațiunea PARASIEGE și cu ancheta aflată în curs de desfășurare. Nici FBI, nici subsemnata nu au intenția de a face recomandări sau de a trage o concluzie. Discuțiile s-

au reconstituit din memorie și din acest motiv nu trebuie luate *ad literam.*

La data de 4 august 1993, în jurul orei 14:00, ora statului Montana, agentul special MARY GRACE COYLE și agentul special DOUGLAS TAYLOR de la Biroul Teritorial Butte au sosit la Agenția de Coordonare din Skull Valley, Montana, a FBI. Agenția de Coordonare funcționează într-o clădire izolată, cu un singur nivel, deținută de Biroul Federal la periferia orașului. Are ca personal un singur agent și singura indicație că aparține FBI-ului este emblema oficială a biroului de pe cutia poștală.

Agenția din Skull Valley a fost înființată în 1971, pentru a urmări și investiga actele clandestine și jaful la scară mare privind tăierile ilegale de copaci din vecinătatea Rezervației Indiene Fort Belknap și ale Rezervației Naturale Charles M. Russel. De pe dealurile masive despădurite, pe acri întregi, plecaseră demult chiar și cherestegiii cu acte în regulă, așa încât rostul înființării acestei agenții nu este suficient de clar.

Biroul Teritorial din Butte pierduse legătura cu Agenția din Skull Valley de cel puțin douăzeci și patru de ore (ultima comunicare fiind consemnată la 23 martie). Aflați în misiune, agenții Coyle și Taylor s-au deplasat în zonă cu un elicopter. Ajunși pe strada pe care se află Agenția, am constatat că firele telefonice susținute de stâlpii aflați pe trotuar păreau intacte, și totul părea la locul lui.

Agentul Taylor a sunat de două ori. Neprimind răspuns, agentul Coyle a părăsit veranda și a găsit o fereastră prin care a privit în interior. Totul părea în regulă. Agentul Taylor a încercat clanța și a văzut că ușa nu este încuiată. Cei doi agenți și-au scos armamentul din dotare și au intrat.

Prima încăpere era ordonată și sobră; nu văzură niciun indiciu al vreunei lupte. După aerul proaspăt din încăpere, se vedea că ventilația fusese folosită și, deci, Agenția fusese ocupată până nu demult. După o examinare rapidă, agentul Coyle observă că firele telefonice și ale teleimprimatorului fuseseră scoase din prizele aflate în perete. Au mers mai departe.

Din cele două uși ale încăperii care duceau spre interiorul clădirii, una, aflată imediat în dreapta, era deschisă. Agenții s-au apropiat cu prudență și au pătruns într-o mică bucătărie, în care nu se afla nimeni și în care toate erau în ordine. În timp ce examinau orarele detaliate de masă, somn și lucru lipite pe dulapurile din bucătărie pe care figura inclusiv data zilei precedente, agenților li s-a ordonat, de către o voce din camera principală, să arunce armele imediat. Li s-a cerut să-și pună mâinile la ceafă și să se întoarcă. Agenții Coyle și Taylor nu au putut decât să se conformeze.

Individul era înarmat cu un revolver de calibru mare. Era un bărbat alb, puțin trecut de cincizeci de ani, cam de-un metru nouăzeci, bine făcut, cu părul cărunt și ochii albaștri, îmbrăcat în pantaloni kaki și cu o cămașă ecosez ușoară, cu ciorapi albi, fără pantofi. Purta o pereche de ochelari cu rame subțiri și avea barbă scurtă, căruntă. Intrase pe ușa din partea opusă camerei din spatele celor doi agenți. Părea agitat, dezorientat și potențial periculos.

A luat legitimațiile de FBI ale ambilor agenți, le-a citit și le-a aruncat înapoi. A vrut să știe care este motivul prezenței lor acolo. Agentul Coyle a subliniat faptul că sunt agenți federali și că individul viola o proprietate federală. Agentul Coyle a mai spus că ea și agentul Taylor investigau aparenta dezactivare a Agenției și posibila dispariție a agentului rezident, John Banish. Apoi, agentul Coyle i-a propus să lase arma jos, fără violență.

În loc să se conformeze, necunoscutul a început să-i critice într-o manieră înjositoare. S-a referit în special la regulile FBI privind intrarea prin forță într-o clădire, în cazul unei operațiuni speciale și anume că trebuiau să verifice toate ușile și să se asigure înainte de a-și continua cercetarea, și că toți agenții au datoria de a-și declina identitatea cu voce tare și clar imediat după intrarea în clădire.

Agentul Taylor a întrebat dacă nu cumva necunoscutul este însuși agentul special Banish, la care acesta a răspuns: „Suntem cu toții speciali. Biroul nu face discriminări”. Agentul special JOHN BANISH și-a coborât apoi arma și s-a întors în

încăperea din față. Agenții Coyle și Taylor l-au urmat.

Agentul Banish s-a așezat lângă ușa deschisă de la intrare. Părea neliniștit și stânjenit. Susținea că alarma declanșată de Biroul din Butte nu are temei și i-a invitat să plece. Nu a explicat în niciun fel deconectarea telefonului și teleimprimatorului, nici de ce nu părea să fi auzit elicopterul, și nici motivul pentru care nu a răspuns când am sunat la ușă.

Fiind informat că agenții Coyle și Taylor au ordin să-l ia cu ei și că va primi alte însărcinări, agentul Banish a devenit agitat și, în mod evident, derutat. A pus la îndoială valabilitatea și corectitudinea ordinului.

AGENTUL COYLE: Știți ce se întâmplă la Paradise Ridge, domnule?

AGENTUL BANISH: E la nord de noi. A fost rănit un om din poliția locală.

AGENTUL COYLE: Azi dimineață, într-o confruntare armată, a fost ucis un șerif federal. Un altul este izolat undeva, pe coasta muntelui. Grupul pentru Operațiuni Speciale al Serviciului Șerifilor Federali a inițiat o acțiune de salvare.

AGENTUL BANISH: Câți ani avea?

AGENTUL COYLE: Poftim?

AGENTUL BANISH: Șeriful care a murit. Câți ani avea?

AGENTUL COYLE: Nu știm.

După câteva momente de tăcere, agentul Banish a întrebat ce legătură are el cu problema respectivă.

AGENTUL COYLE: Suspectul se află în urmărirea autorităților federale. Chestiunea este complicată și de prezența celorlalte persoane baricadate în cabană cu el, domnule. Cinci dintre ele sunt de o vârstă foarte fragedă, copiii suspectului. Situația este abordată ca și când ar fi vorba de ostatici.

AGENTUL BANISH: Trebuie să fie o greșeală la mijloc.

AGENTUL COYLE: Nu, domnule. Am ordinul dumneavoastră de transfer chiar aici. Misiunea v-a fost dată în

concordanță cu abilitățile-tip: vârstă, situare în teritoriu, dosar de excepție.

AGENTUL BANISH: E o greșeală.

AGENTUL COYLE: Nu cred, domnule. Și chiar dacă ar fi, ordinul a fost dat. Cazul a fost trecut în categoria „Speciale” și vă revine dumneavoastră. Trebuie să vă ocupați de el.

TAYLOR: V-am putea ajuta să vă faceți bagajul în timp ce vă bărbieriți.

AGENTUL BANISH: N-ați înțeles. Locul meu este aici.

AGENTUL COYLE: Sunteți negociator federal de ostatici în cadrul Secțiunii de Operațiuni și Intervenții Speciale, domnule. Locul dumneavoastră este acum în Montana.

AGENTUL BANISH: Cine mai conduce acum Divizia?

AGENTUL COYLE: Care divizie?

AGENTUL BANISH: A șaptea. Răpiri.

AGENTUL COYLE: Nu știu. Însă operațiunea de față este condusă de Secțiunea de Operațiuni și Intervenții Speciale.

AGENTUL BANISH: Și cine este șeful de la Operațiuni și Intervenții?

AGENTUL COYLE: Carlson.

AGENTUL BANISH: Dar șeful departamentului? Mai este Richardsen director-adjunct?

AGENTUL COYLE: Cred că da, domnule.

AGENTUL BANISJ: Am să iau legătura cu el.

AGENTUL COYLE: Puteți să-l sunați din elicopter.

AGENTUL BANISH1 N-ați înțeles. Nu mă urc în elicopter.

Agentul Banish devenea tot mai agitat în ton și gesturi. Concluzia trasă de agentul Coyle în acel moment a fost că agentul Banish nu mai judeca rațional situația. Continua să-și exprime neîncrederea cu privire la ordin și să refuze executarea lui, cu obstinație și într-o evidentă stare de tulburare. Se retrăseseră până lângă ușa închisă din spatele lui și părea că vrea să distragă atenția sau să interzică accesul în camera respectivă.

Agentul Coyle i-a repetat că poate să-l contacteze pe domnul director adjunct Richardsen pe drum. Când Banish a

refuzat, agentul Coyle a insistat să-l ajute la împachetat și a intrat în camera respectivă.

Spre deosebire de încăperea din față, dormitorul agentului Banish era într-o dezordine totală. Cearșafurile de pe pat erau șifonate, din sertarele pe jumătate deschise ale șifonierului atârnau o serie de articole de îmbrăcăminte mototolite și în încăpere se simțea un miros închis, pătrunzător.

Într-un colț al camerei, sub un corp de bibliotecă cu rafturi încovoiate de greutatea cărților, se aflau un birou plin de foi de hârtie împrăștiate, rupte și acoperite de un scris cu numeroase corecturi și reveniri. Pe birou se mai afla un dicționar german-englez foarte mare și un caiet cu cotor dintr-o spirală de sârmă, cu versuri într-o limbă străină.

Agentul Banish a urmat-o repede pe Coyle înăuntru. Părea furios și exagerat de secretos, dar după o clipă a renunțat brusc să se mai opună și s-a declarat de acord să-și împacheteze cele necesare, cu singura condiție de a fi lăsat să o facă singur.

Agentul Coyle a încuviințat și s-a retras. Ea și agentul Taylor și-au recuperat armamentul din dotare și legitimațiile din bucătărie, privind încă o dată neobișnuitele liste cu cantități de hrană, ore exacte de culcare și de trezire etc. Apoi s-au întors în camera din față, așteptându-l pe agentul Banish să iasă.

Washington, D.C.

Salvatore Richardsen, director adjunct al Departamentului General de Investigații al FBI, ieșise din ascensor și se afla la jumătatea drumului către mașina proprie – parcată la subsolul Clădirii J. Edgar Hoover – când o voce de femeie venind dintr-un difuzor montat undeva, sus, îl chemă înapoi în biroul său pentru o convorbire telefonică urgentă.

Revenind, Richardsen își puse servieta jos, pe covorul de culoarea ardeziei, și, fără a-și scoate impermeabilul, apăsă pe butonul pâlpâitor al aparatului cu difuzor.

— Jack, începu, jucându-se cu bilețelul lăsat de secretară pe biroul lui. Un scris foarte sexy. Până acum, nu făcuse decât să viseze la ea, dar era foarte hotărât să treacă la fapte. Îi admiră caligrafia, încercând să-și imagineze trăsăturile nete și buclele ascendente cu care ar scrie ea cuvântul *p…ă.*

— N-am mai vorbit de o groază de vreme, Jack. Chiar de prea multă. Ești în avion?

Vocea lui Banish se auzea slabă, îndepărtată, din cutia aparatului.

— Sal, rosti acesta, cu ce ți-am greșit?

— E o treabă urâtă, Jack. Avem nevoie acolo de cineva de calibrul tău.

— Sal, sunt într-un elicopter, nu pot vorbi. Ascultă. Nu cred că sunt în stare.

Richardsen își umezi cu limba buzele fierbinți. Se încruntă. Era imposibil să-ți dai seama de starea sufletească a celuilalt când legătura se face prin casca dintr-un elicopter și telefonul cu difuzor, între un capăt și altul al țării. Era ca și cum ai vorbi la un telefon celular cu cineva aflat într-o mașină pe ultima sută de metri în turul final al cursei Indianapolis 500.

— Jack, *trebuie* să poți. E groasa rău. Povestea este foarte importantă pentru mine, și pentru Operațiile și Investigațiile Speciale. Știi că nenorocitul ăla ne-a omorât un om.

Tăcere. Se auzea doar tânguitul ritmic al palelor.

— Dar Raleigh? îl auzi pe Banish.

Richardsen dădu încetișor din cap. Distrat, ridică bilețelul roz în lumina strălucitoare ce venea din tavan.

— E prins în povestea aceea cu autoritățile portuare din Los Angeles.

Felul în care îl făcea pe B îndrăzneț, lat, cu trăsături decise, dovedea tărie de caracter și încredere în sine. Genul de femeie cu simțul datoriei. Avea multă experiență dar și un mod delicat de a o pune în evidență. Chiar și felul în care mergea, exprima aceleași trăsături. Rochia aceea albastră, mulată, pe care o purta astăzi. Avu o iluminare. Să trimită o mostră din scrisul ei jos, la Grafologie, pentru o analiză completă. Pentru a-i descoperi laturile ascunse ale personalității. Va găsi ceva

pe biroul ei, poate.

Puse din nou jos bilețelul și făcu câțiva pași.

— Uite, Jack. Ai la dispoziție tot ce-ți trebuie. Ia legătura cu Specialele. Cazul e al tău, dacă îl vrei. Tu știi cum să rezolvi problema cel mai repede. El e-n vârful muntelui, așa că ai tot timpul, poți să acționezi.

— Sal, de doi ani nu mai…

— Toată lumea știe asta. Adică, nu toată lumea. Dar ești acolo, la dracu-n praznic, și stai degeaba. Zău, Jack. Un om cu talentul tău. Am încredere absolută în tine. Ești cel mai bun, sunt sigur de asta. În plus, e vorba și de copii, nu știu dacă știi. Asta-i partea a doua. Copii înarmați și știu să tragă, după cum scrie-n raport. El i-a învățat – și de asta îți ziceam că e groasă. Ai priceput cum stau lucrurile? Dacă îi consideră ostatici, toată treaba intră-n parohia Operațiunilor și Investigațiilor Speciale. Nu putem să-i lăsăm pe șerifi de capul lor. Problema e mult prea importantă. Cei de la Externe știu ce coșmar e acolo. Asta e extrem de important. Dacă se va trage, ai grijă să o facă șerifii. Nu vreau să ne lăsăm implicați într-o luptă cu niște mucoși. Deci… îi tratăm ca ostatici. E clar? Asta e prioritatea numărul unu.

— Sal, răspunse Banish, îmi spui că pot să cer tot ce vreau, după care mă legi de mâini și de picioare. Ar trebui să am mână liberă.

Richardsen luă mingea de fotbal american de pe un raft.

— De parcă te-aș arunca în groapa cu lei, Jack. E meseria ta, pe care ai făcut-o mai bine ca oricine la New York, vreme de unsprezece ani. Deci, intri din nou în rândurile combatanților. Ai ocazia să arăți ce știi, să culegi laurii, da?

— Sal. Dumnezeule!

— Du-l cu zăhărelul, Jack. Fă-l să iasă din cabana aceea nenorocită, arestează-l. Adu-l pe mizerabil în fața unui complet de judecată. Pe bune. Nu-mi pasă cum o faci. Și, știi ce, dacă deturnarea aceea se rezolvă repede, poate că o să-l avem și pe Raleigh. Doar tu l-ai învățat tot ce știe, nu? Trebuie să plec, Jack.

— Sal. Un singur lucru mai am. Nu cumva bați șaua să

priceapă iapa? Vreți să-mi dau demisia?

Richardsen încremeni. Cu tot zgomotul de pe linie, de astă dată auzi. Banish era disperat. Se încruntă aspru.

— Jack, rosti, avem nevoie de experiența ta în povestea asta. De toată lista de șmecherii pe care le ai în cap. Doamne, Jack, un om a murit și copiii sunt și ei în pericol de moarte, acolo, sus. Auzi? Jack, auzi? Up-up, zgomotul ritmic al palelor. Ești cel mai bun, Jack, cel mai bun. Lasă-l naibii de New York. Dă-l la spate. Ia-o de la-nceput. Adjunctul meu vine mai târziu, așa că poți să-l suni pentru hârțogăraie. Agentul însărcinat cu cazul este Perkins, de la Butte. E-n regulă? E-n regulă? Ținem legătura, Jack.

Richardsen apăsă pe buton și lumina roșie se stinse. Rămase cu ochii pe aparat o clipă, apoi făcu un pas. Răsuci în mâini mingea de fotbal pe care-o avea din facultate. Pielea mingii pârâia deasupra camerei aproape dezumflate. Își aminti de orele petrecute sprijinit de patul de fier din cămăruța lui de la Fordham, gândindu-se la următorul meci. Și de mâinile cu care prindea mingea, mâini cu pielea groasă, cu încheieturile sănătoase, cu degete fără inele, mâini care o apucau, o răsuceau, o apăsau. De atunci nu-și amintea să mai fi făcut cu plăcere ceea ce trebuia să facă.

Oricine altcineva ar fi protestat sau ar fi refuzat o misiune ar fi fost terminat. Alegerea se oprise însă asupra vechiului său prieten Jack Banish, iar acesta, tocmai din cauza concediului din motive umanitare petrecut la sanatoriu, i-ar fi putut da în judecată. Sal Richardsen își îndesă mingea în palma dreaptă, își duse piciorul stâng în față și brusc își trase brațul înapoi, ca pentru o aruncare Hail Mary dramatică și decisivă. Apoi traversă camera și puse mingea la loc în suportul ei de lemn, pe raft. Aruncă bilețelul, își luă servieta și porni către ușă. Aveau nevoie de un negociator la locul evenimentelor cât mai urgent. Oricine ar fi făcut o greșeală și-ar fi periclitat cariera. Banish se găsea dintr-o eroare pe lista activilor, iar Operațiunile Speciale îl aleseseră din motive geografice. Aflat la Quantico, Carlson nu luase legătura cu Richardsen, și nici nu avea destule informații ca să aleagă pe

altcineva. Așa că ordinul fusese dat și impresionantul angrenaj se pusese în mișcare. A-l opri pe Banish acum ar însemna să blochezi întreaga operațiune, pentru multă vreme, și pur și simplu nu era timp pentru așa ceva. Evenimentele erau în plină desfășurare. Richardsen își dădu seama că va trebui să fie foarte atent, cât se poate de atent. Se va gândi la acest lucru pe lungul drum pe care-l avea de făcut până la Rockville.

Platoul

Elicopterul atinse pământul lin, fără să oprească motorul, Banish coborî pe platou după Coyle și Taylor, aplecându-se ca să evite palele rotitoare ale elicei. Doi șerifi federali – în costume de camuflaj și mânjiți cu vaselină pe față, trecură pe lângă el. Se întoarse și îi privi cum urcă la bord o targă grea, acoperită cu o foaie de cort. Apoi uruitul discontinuu se înteți din nou și elicopterul se roti leneș deasupra capetelor lor, sucindu-și botul și îndepărtându-se.

Banish se îndreptă de spate, privindu-l. Urechile îi țiuiau, din cauza zgomotului care încetase brusc, ca și cum ar fi auzit un vânt a cărui adiere n-o simțea. Obrajii proaspăt rași îl înțepau în aerul rece. Burnița ușor, iar ceața părea atârnată în copaci. Își simțea jacheta maronie, bățoasă, sub impermeabilul de la FBI, și curelele de la revolver, pe umeri și subraț. Trei bărbați se îndreptau către el. Agenți. Banish spera că va putea să-i păcălească dacă-i va privi în față.

Primul își dădu pe spate părul de culoarea nisipului și se prezentă ca fiind Perkins. Era evident că sosirea lui Banish îi convenea.

— Avem un mort, rosti.

Banish simți cum își iese din fire. Mortul care fusese încărcat în elicopter îi și fusese pus în cârcă. Devenise agentul însărcinat cu cazul imediat ce pusese piciorul pe pământ.

— Și celălalt șerif?

— Tocmai coboară. E bine. A fost izolat de împușcăturile ce

veneau dinspre cabană. Șeful de la Operațiuni Speciale își instruiește oamenii chiar I.A.M.

În Acest Moment, își aminti Banish. Acronime tembele, păsărească. Privi în jur în timp ce traversau platoul umed. Norii se îngrămădeau, iar vârful muntelui era ascuns de ceață. Numără trei corturi mari de pânză și zece rulote. Mai erau amplasamente temporare de grupuri sanitare și un șir de vehicule auxiliare, printre care o mașină de pompieri și un camion cu hrană de la Crucea Roșie. Bărbați în combinezoane pentru tulburări de stradă, în uniforme de poliție, în salopete de camuflaj ale armatei treceau de colo-colo, unii cu pahare de cafea, iar alții, cu arme. În ciuda aranjamentului corect al vehiculelor parcate și a calmului oamenilor, era totuși destulă dezordine.

Încercă să-și adune gândurile. Depărtarea la care se afla platoul oferea anumite avantaje tactice, printre care posibilitatea de a desfășura o operație de amploare fără a perturba prea mult comunitatea locală, un amplasament central sigur, precum și faptul că o situație ce putea scăpa de sub control se afla la adăpost de priviri indiscrete. Dezavantajele ar fi fost expunerea la intemperii, lipsa unei căi de acces rapid către teatrul evenimentelor și faptul că o situație ce putea scăpa de sub control se afla la adăpost de priviri indiscrete.

Se uită cu atenție la Perkins. Agentul din Butte avea un aer experimentat și calm, probabil genul de agent federal mereu la patru ace și zgârcit la vorbă. Cu totul diferit de tipul răsăritean, descurcăreț, cu părul cenușiu și excesiv de prietenos, care până-n ultimul an al facultății se întoarce acasă în fiecare vacanță, așa cum fusese și Banish – tinerii Kennedy, cum li se spunea. Subordonații lui Perkins purtau pulovere cu mânecă lungă pe sub hainele de camuflaj, cizme grele și pe șepci aveau insigna FBI. Perkins nu-și lepădase sacoul și purta galoși peste pantofi. Din politețe nu dădu niciun semn că numele lui Banish i-ar spune ceva, și asta îl puse pe Banish în gardă.

— Nu văd firele telefonice, începu acesta.

— Nu avem nici electricitate, răspunse Perkins. Cât știți despre ceea ce se întâmplă?

— Nimic. Povestește-mi tot.

Perkins încuviință din cap.

— O să aveți nevoie și de dosar. Pot să vă spun numai câteva lucruri acum. Suspectul se numește Glenn Allen Ables. A fost prins cu trafic de arme de foc acum mai bine de doi ani de agenți lucrând sub acoperire de la Alcool, Tutun și Arme. Și-a pus cabana cauțiune și a fugit, și de atunci stă ascuns aici. Un șerif din zonă, încercând să-i transmită ordinul de evacuare, a declanșat toată povestea. Muntele mai este locuit de nouă persoane, care au fost evacuate acum două zile.

— Cum se poate ajunge la el?

— Pe jos. Drumul care duce sus este impracticabil.

— Câți ani avea șeriful care a fost împușcat?

Perkins îl privi lung.

— Nu știu, răspunse încurcat. Era tânăr.

— Și căsătorit?

Perkins clătină din cap absent, cu privirea încă ațintită asupra lui Banish.

— N-aș putea să vă spun.

Porniră în sus, către cortul de pânză cel mai apropiat de baza muntelui. Câțiva șerifi cu ochii îngușți, trăgători de elită, membri ai autointitulatului Ordin Ales al Țevilor Lungi și al Pândarilor, stăteau afară în ploaie, cu armele de precizie pregătite.

Din cort izbucniră strigăte și înjurături ordinare. O masă se răsturnă. Apoi un șerif fu îmbrâncit cu putere afară de un altul, negru, mai vârstnic și furios. Cei din Ordinul Ales se îndreptară iute către ei, pentru a-i despărți, imobilizându-l pe negru. Bărbatul mai tânăr se ridică încet în picioare în noroiul proaspăt, cu un aer buimac. Pe figura și în ochii lui apropiați nu se putea citi nicio emoție. Banish văzu cuvântul *bagaboantă,* aproape șters, pe fruntea lui.

Șeriful țipa printre dinții strânși, pentru a nu lăsa să-i scape un chiștoc de trabuc aprins.

— Lua-te-ar dracu’ cu sprayul tău. Te-ai apucat să dai cu

spray de gândaci acum, în plină operațiune de supraveghere discretă…

Se încordă în brațele celor patru șerifi care-l țineau.

— Unde mă-ta te crezi? La picnic?

— Nu, domnule, bombăni bărbatul mâzgălit.

O jerbă de funigei scânteietori izbucni, când negrul își eliberă un braț și-și stinse trabucul de vesta celuilalt.

— Nu mă lua cu „Nu domnule”, nenorocitul dracului. Bagaboanta dracului. Spray ți-a trebuit! Te-au adulmecat Câinii ăia te-au adulmecat, nenorocitule! Pe Bascombe l-au curățat, și tu ești bine-mersi. Te omor cu mâna mea! Dispari din ochii mei că te-mpușc!

Șeriful mâzgălit încremeni. Rămase cu gura căscată și aruncă priviri plouate în stânga și-n dreapta, ca și cum și-ar fi căutat partenerul mort. Apoi făcu stânga-mprejur și se-ndepărtă.

După ce se eliberă de cei patru șerifi, șeriful negru făcu câțiva pași fără țintă, văzu un Jeep parcat în apropiere și se îndreptă către el. Trânti pumnul înmănușat în centrul parbrizului care se crăpă pârâind într-o rețea complicată. Apoi lăsă să-i cadă brațele în lături.

— Tu-i împușcatul mă-sii, mormăi. Se întoarse și îi văzu pe Banish și Perkins. Ochii i se îngustară deasupra gurii strânse, iar părul abundent îi umflă șapca. Ce-i? întrebă.

Perkins făcu, pe un ton cam scăzut, prezentările.

— Șeriful-adjunct Fagin, șeful Grupului pentru Operațiuni Speciale al Șerifilor Federali; agent special John Banish. Banish este agentul însărcinat cu cazul.

— Cum adică, agent însărcinat…

Perkins se îmbățoșă, bâlbâindu-se puțin:

— Agentul special John Banish este negociator de ostatici în cadrul Secțiunii pentru Operațiuni Speciale și Investigații…

— Ostatici?

Fagin făcu repede doi pași înainte, neslăbindu-i din ochi.

— Nu e niciun ostatic pe muntele ăsta. Ce naiba-i asta?

— Spune-mi, ce s-a întâmplat aici, interveni Banish.

— Du-te dracului, se întoarse Fagin către el.

— Stai puțin… rosti Perkins.

— Ba tu să stai, se întoarse din nou Fagin către el. Nu-mi pasă dacă am un delegat aici, și nici nu-mi pare rău dacă plătește FBI-ul. Dar asta e o operațiune a Serviciului Șerifilor Federali.

Perkins dădu din cap, cu o expresie de regret.

— A fost.

— Pe dracu', răspunse Fagin. Ables e un fugar federal. Capturarea lui cade în sarcina șerifilor.

Perkins începu să enumere acuzațiile.

— Răpire, atacarea unui cadru de poliție, atacarea unui agent federal, uciderea unui agent federal, premeditare, premeditare în scopul uciderii…

— Tâmpenii. Fagin făcu trei pași mari, nehotărât, apoi reveni decis înaintea lor. Gesturile îi sporeau vehemența cuvintelor. Tâmpenii. Sub foaia aia de cort, în elicopter, e omul meu.

În spatele lui, trăgătorii din Ordinul Ales se foiră cu interes, urmărind scena cu ochii îngustați de neîncredere. Bărbați mustăcioși, încruntați. Dintre toți, ochii cei mai înguști îi avea însă Banish.

— Era căsătorit? întrebă.

Fagin întoarse capul către el. O clipă, figura păru pur și simplu că-i explodează.

— Ăsta-i expertul vostru? îl întrebă pe Perkins. Ce-i tâmpenia asta?

— Avea copii? întrebă Banish.

Fagin se uită la el ca și cum l-ar fi crezut nebun. Clatină din cap, iar pe față i se putea citi deruta.

— Era căsătorit, spuse cineva din Ordinul Ales. Nu avea copii.

Banish mulțumi din cap.

— Până-n treizeci de ani?

Omul încuviință fără vorbe.

Banish închise ochii. Își masă cu palma stângă fruntea, apoi tâmplele, apoi ochii, numai cu degetul mare și arătătorul. Nu era vorba de o durere de cap, ci doar de un vârtej de gânduri

încurcate și de voci venind de demult, deformate de îndepărtare. Așa, cu ochii închiși, simțea că s-ar putea afla oriunde.

Deschise ochii și reveni pe platou, cu toți ceilalți holbându-se la el, așteptând plictisiți sau întrebându-se ce naiba se-ntâmplă. Banish era obișnuit ca toată lumea să se holbeze la el.

Întoarse capul către Fagin.

— Cheamă-ți directorul, îi spuse. Scoate-mă din treaba asta.

Fagin îl privi cu o mutra perplexă.

— Du-te dracului.

Banish scutură din cap, sincer.

— Operațiunea e a ta, dacă vrei. Eu nu am cerut misiunea și nici n-o vreau. Cheamă-l și scoate-mă de-aici, chiar în clipa asta.

— Du-te dracului. Știi că nu se poate.

Banish știa. Daca-ar fi fost atât de simplu, ar fi dat el însuși telefonul, mai demult.

— Atunci, spune-mi ce s-a întâmplat aici.

Fagin îl privi cu ură și încrucișându-și brațele musculoase întoarse capul către Perkins, care rămase neclintit.

— Am ordonat o supraveghere de rutină, în echipe de câte doi ori doi, pentru acoperire reciprocă. Două echipe se aflau în flancuri, în albia unui torent, la treizeci și cinci de metri mai jos de obiectiv. La ora șapte punct, în zonă apare un locuitor. Crucea Roșie îi escortează pe localnici în zonă, până la casele lor, ca să-și hrănească animalele sau să-și ia medicamente. Individul ăsta a scăpat cumva de sub escortă. Suspectul, Ables, cumnată-său, Mellis, și una din fetele lui Ables ies cu câinii și cu arme să-l salute pe oaspete. Câinii îl adulmeca pe Lobach și se reped către albia torentului. Bascombe e după un copac, la douăzeci de metri în jos. Primul câine trece de el în direcția Lobach. Bascombe iese la iveală, se legitimează și împușcă un câine, după care încasează trei gloanțe, două în piept, unul în gât.

Banish se încordă puțin, amintindu-și de senzația plumbului pătrunzând prin piele și prin mușchi.

— Cu ce au tras?

— Arme ușoare. Gloanțe din porcăria aceea de cositor. Folosesc AR 15.

— Cine a tras?

— Nu știm. Toți trei trăgeau, inclusiv nenorocita aia mică. Au urmat zece minute de împușcături din ambele părți, apoi tir intens din direcția cabanei și retragerea celor trei. Câinii sunt morți. Nu putem ajunge la doi dintre ei. Focurile dinspre cabană ne-au blocat și, din cauza ceții și a terenului, n-am putut avea acoperire aeriană. Echipele de salvare au fost nevoite s-o ia pe jos, iar cadavrul l-am recuperat abia după trei încercări.

Fagin privi din nou în jur.

— Mama mă-sii de spray de gândaci.

— Și oamenii tăi n-au rănit pe nimeni?

— Nu știm încă.

— Fata? insistă Banish.

— Nu știm.

— Câți ani are?

— Câți ani are? îl privi Fagin din nou suspicios. Ce mă-sa contează câți ani are?

— Contează. Ce vârstă au copiii?

— Citește dosarul. Pe urmă, n-ai decât să le trimiți felicitări de ziua lor. Până una-alta, situația e gravă.

Banish încuviință din cap. Prea multe de pus la punct dintr-odată. Brusc, se simți transparent, ca și cum oricine ar fi putut vedea limpede prin el. Încrederea era esențială pentru succes. Și, mai ales, imaginea încrederii. Avea nevoie de ceva. Se întoarse repede către Perkins.

— Ne trebuie o bază de operațiuni completă aici – camioane de aprovizionare, de transport, buldozere, mai multe rulote, mașini sanitare – toate să fie operaționale până mâine dimineață.

Apoi, către Fagin:

— Gata cu plimbările Crucii Roșii. Întăriți supravegherea cabanei și strângeți cercul la o rază de patruzeci de metri. Nu intră nimeni, nu iese nimeni. Cereți urgent vestele antiglonț

regulamentare. După ce lucrurile se liniștesc, pune pe cineva să facă o colectă pentru văduva defunctului.

— Bascombe, domnule, spuse omul din Ordinul Ales.

Banish încuviință din cap. Trecuse la comandă, trebuia să știe numele mortului.

— Bascombe, rosti.

În spatele lui Fagin cei din Ordinul Ales dădură din cap. Fiecare dintre ei avea familie sau intenționa să-și facă una, așa că apropierea morții îi speria. Niciunul nu voia să moară singur.

Banish simțea că începe să șovăie. Trebuia să dispară undeva ca să-și revină. Se întoarse, o văzu pe Coyle și își luă valiza de la ea.

— Care e rulota mea? întrebă.

— Suntem cazați câte trei într-una, răspunse Perkins. Veți sta…

— Voi sta singur. Goliți o rulotă și trimiteți pe cineva la mine cu dosarul complet. Unde duce drumul ăsta? Privea peste umăr, către partea cealaltă a platoului, de unde apăruse un Jeep.

— Jos, la pod, unde am amplasat o baricadă. Dar nu avem decât atâtea rulote câți…

Banish plecase. Auzi neclar vocea lui Fagin, spunând ceva, înjurând. Apoi, când se mai îndepărtă, îi atraseră atenția niște sughițuri. Se opri, privi printre două camioane și-l văzu pe Lobach, așezat pe pământul reavăn, cu capul în mâini. Banish întoarse privirea repede, fără să se oprească. Dacă ar fi avut ceva de spus, i-ar fi spus. Nu era însă nimic de spus, nu putea face nimic. Lobach a făcut o greșeală și altcineva a murit, și asta avea să-l urmărească toată viața. Banish își notă mental că trebuie să-l lase la vatră.

Cortul șerifilor

[PARASIEGE, pag. 11]

Agentul însărcinat Perkins și coordonatorul adjunct Fagin

rămaseră pe loc, urmărindu-l cum se îndepărtează. Fagin spuse tare și răspicat: „Ce mă-sa-i asta? Ce mă-sa are tipul asta?”

După care, în urma unei deliberări interioare, agentul Coyle a avansat o serie de considerații. Adresându-se agentului Perkins, ea a insistat asupra circumstanțelor neobișnuite în care a fost transferat agentul Banish. A subliniat faptul că aceasta și-a scos arma din dotare amenințându-i pe ea și pe Taylor, că a refuzat cu obstinație misiunea și că a luat legătura cu directorul adjunct Richardsen în timpul călătoriei, pentru a cere revocarea ordinului.

De bună seamă, aducerea în discuție, în public, a unor astfel de abateri de conduită, este contrară uzanțelor și poate chiar deplasată, dar reacțiile agentului Banish erau atât de nepotrivite, încât păstrarea discreției părea inutilă.

Agentul Perkins a întrebat care este numele subsemnatei, la care subsemnata a răspuns.

AGENTUL PERKINS: Vă mai amintiți ce s-a întâmplat la World Financial Center, acum vreo trei ani?

AGENTUL COYLE: Eram încă în perioada de instruire, la Quantico. Un lector invitat, de la Biroul Federal de Investigații, ne-a prezentat pericolele inerente unei astfel de situații. Din câte-mi amintesc, toate tipurile de operațiuni de negociere a ostaticilor și toate procedurile aferente au fost revizuite, ca urmare a celor întâmplate la World Financial Center.

COORDONATOR ADJUNCT FAGIN: Ăsta-i tipul?

AGENTUL PERKINS: Unul dintre ostaticii pe care i-a salvat i-a luat urma la un an de la operațiune și a încercat să-l ucidă.

COORDONATOR ADJUNCT FAGIN: Vă țineți de bancuri cretine? Cu ce mă-sa m-ați procopsit? Am patruzeci de nenorociți sub comandă pe muntele ăsta.

AGENTUL PERKINS: L-am informat pe șeful Secțiunii de Operațiuni Speciale și Investigații că situația de aici reclamă prezența unui specialist în strategie și în dezamorsarea crizelor. Cred că numirea s-a făcut ținând seama doar de

aptitudinile-tip.

Ușorul entuziasm pe care l-a arătat Perkins inițial, la numirea unui nou agent însărcinat, n-a fost înțeles de cei din jur. Exista trei căi „neoficiale” prin care un agent își poate câștiga respectul din partea colegilor săi: împușcând un suspect în linia întâi, fiind rănit în timpul unei operațiuni sau respingând o propunere de avansare pentru a rămâne în aceeași linie întâi. Reieșea că Banish, în diferite momente ale carierei lui, satisfăcuse toate aceste condiții.

Rulota

Banish își așeză valiza pe pat. Patru pereți noi. Rulota arăta ca o jumătate de cameră de motel ieftin, ca jumătatea fără televizor. Se întoarse, și se reflectă într-o oglindă. Se îndreptă spre ea și o scoase din perete.

În cortul șerifilor vorbise fără să se gândească prea mult. Trăncăneală de comis-voiajor. Îi era teamă de revenirea la vechile clișee. Îi era teamă de vechea lui încredere în sine.

Nu avea de-a face nici cu un caz de ostatici. Nici cu o baricadă. Ci cu o încercuire, deci cu ce e mai rău din amândouă la un loc.

Nu avea prea mult timp de gândire. Trebuia să acționeze, să meargă înainte. Trase adânc aer în piept și își aminti vechile precepte: Disciplina este esențială pentru succes. Anticiparea înseamnă nouăzeci la sută din comandă.

Deschise fermoarul valizei și o întoarse cu susu-n jos, vărsând hainele și obiectele de toaletă pe pătura cu modele late ce acoperea patul scund.

În ușa de aluminiu se auziră câteva bătăi. Era Coyle, care-i aducea un teanc gros de hârtii legate în carton, dosarul lui Ables. Banish îl așeză pe podea și se întoarse la harababura de pe pat, apoi își dădu seama că agenta întârzia în ușă.

— Situația este stabilizată, începu aceasta, chiar în clipa în care Banish trântea ușa împingând-o cu piciorul.

Scotoci prin hainele de pe pat și nu găsi nimic potrivit. Ca întotdeauna, trebuia să pornească de la zero.

Baza de operațiuni

Într-un camion de aprovizionare de afară, Banish găsi o șapcă John Deere aruncată și își consideră impermeabilul de la FBI drept haină de camuflaj. Își puse legitimația în buzunarul de la piept, ieși și închise ușa camionului. Picăturile începură să-i răpăie pe umeri și în borul șepcii. Burnița se transformase în ploaie adevărată.

Tot felul de oameni cu tot felul de ocupații cu diverse treburi traversau platoul în pas alert, ignorându-l pe Banish. Printre cei care așteptau, lenevind, îl identifică, după uniformă, pe șeful poliției locale. Acesta avea un aer pierdut și mantaua de ploaie albastră, descheiată nu-i ascundea corpolența. Își ținea degetele mari înfipte în cureaua pistolului. Banish se apropie de el.

— Bună seara.

— Bună seara.

Banish duse mâna la buzunarul de la piept își scoase legitimația.

Șeful o întoarse pe o parte și pe alta, în ploaia care răpăia pe învelitoarea de plastic.

— Alte întăriri de la centru? întrebă, încruntându-se.

— Sunt noul agent însărcinat cu cazul. Voiam doar să mă prezint celui mai înalt grad din poliția locală…

Pufni din buze, întrebător.

— Moody. Șeful poliției.

Banish își luă legitimația și își vârî mâinile în buzunare.

— Trebuie să vorbesc cu oamenii tăi. Convoacă-i în fața cortului de comandă la ora nouăsprezece punct.

Șeful încuviință din cap. Fusese inclus în operațiune.

— Vom fi acolo, răspunse, înălțându-și bărbia mică.

Banish se îndepărtă.

Drumul

Drumul nepavat era plin de curbe, greu practicabil și noroios. Un pârâu apărut din cauza ploii curgea în dreapta lui, iar aerul umed al muntelui mirosea a pomi proaspăt tăiați. Banish se gândea la despădurita Skull Valley.

Se dădu la o parte, pentru a face loc unei mașini ce ducea sus, pe platou, trei polițiști care îi făcură semne familiare, de salut. Banish dădu din cap, apoi se opri și privi mașina îndepărtându-se.

De la panta abruptă cu care se termina drumul pornea un pod de dimensiuni reduse, construit din componente de oțel nituite și având ca parapete șine de tren, furate. Mai departe, începea un drum cu un singur sens, acoperit de iarbă, perpendicular pe direcția podului. Patru șerifi înarmați stăteau, doi câte doi, pe pod. Erau îmbrăcați în *poncho*-uri verzi. Pălăvrăgeau. O bandă galbenă de interzicere a accesului parcurgea de trei ori distanța dintre parapete la capătul podului, ca o pânză de păianjen leneș.

Ceva mai mult de o duzină de protestatari se foiau, liniștiți, de partea cealaltă. O mașină aflată în trecere încetini, pentru ca ocupanții ei să poată privi, și claxonă în semn de aprobare. Banish înțelese despre ce este vorba.

Un bărbat alb, trecut de patruzeci de ani, cu mustață stufoasă și *jeans*-i pătați de iarbă în dreptul genunchilor, purta o pancartă pe care scria simplu: CĂRAȚI-VĂ.

O femeie albă, trecută de treizeci de ani, ținându-și de mână fetița, își proptise de picioare o placă pe care scria cu litere frumos conturate: ASTA E LIBERTATEA? LĂSAȚI-L PE GLENN ABLES ÎN PACE!

Un bărbat alb, de vreo cincizeci de ani, în salopetă, cu o căciulă de lână și cu barbă caraghioasă, ținea un panou de carton și îi intona mesajul: „Revoltă împotriva tiraniei. Ne supunem doar lui Iehova.”

Alții aveau în mâini lumânări ce clipeau în ploaie. Un bărbat citea cu voce tare dintr-o Biblie, ținând în dreapta o

cruce de lemn înaltă de vreo doi metri. Banish înregistră mental pe cei patru indivizi îngrămădiți unul într-altul la o oarecare distanță.

Privi scrutător spre pârâul puțin adânc și spre mașinile care treceau fără a fi oprite și controlate, apoi îndărăt, către precara barieră înfășurată în jurul parapeților.

Nimeni nu-l opri nici la întoarcere. La jumătatea drumului un adolescent cu țeastă rasă, albicioasă, ieși dintre copacii înalți aflați în stânga. Tinerelul privi nonșalant în susul și-n josul drumului, apoi porni în direcția lui Banish. Nu avea haină, ci doar o cămașă neagră, cu mâneci scurte, cizme negre și pantaloni de salopetă. Pe pielea albă, curată a brațelor avea întipărite tatuaje negre și mari, între care se distingeau o svastică și un craniu surâzător.

— Sănătate, rosti, fără a zâmbi, dar și fără a se încrunta.

— Sănătate, răspunse Banish.

Tânărul îi întinse un bilet scris de mână. Banish îi remarcă inelele angulare și încheieturile zdrelite.

— Ne vedem diseară, la baricadă, spuse tânărul. Adu-ți și un prieten cu tine.

Făcu stânga-mprejur și dispăru din nou în spatele copacilor. Banish se uită după el, apoi își coborî ochii spre biletul intitulat, cu un scris imatur, SINGURA ȘANSĂ A AMERICII. Îi înțelese în linii mari mesajul fără a mai trebui să-și scoată ochelarii, și îl îngrămădi în fundul buzunarului de la haină.

Baza de operațiuni

Șeriful Blood se trezi dând din cap. Îi privea pe bărbații în uniformă care treceau pe dinainte-i, în grupuri de patru sau cinci, ca soldații. Simți cum muntele vibrează din nou, când încă un elicopter aterizează pe porțiunea plană, acoperită de buruieni, din spatele lui. Stătea în ploaie, în mijlocul platoului, dând efectiv din cap în sus și-n jos, încet, încât apa adunată în borurile pălăriei lui de cowboy dublată cu plastic îi trecu în chica deja udă și i se scurse pe după guler. Șeriful

Blood se minuna. Toată treaba era organizată de profesioniști, și erau atât de mulți că va trebui să aibă mare grijă să nu fie scos pe tușă.

Un bărbat îmbrăcat într-un impermeabil militar și cu șapcă de camionagiu pe cap, se apropie de el. Pantofii îi erau plini de noroi, poate chiar rupți, iar omul era murat de ploaie, dar asta nu părea să-l deranjeze. Era mai bătrân decât Blood, în jur de cincizeci de ani, și avea ochi înguști și o fața prudentă care-l puse pe șerif imediat în gardă.

Blood se întoarse privindu-l cum se apropie. Necunoscutul dădu din cap în semn de salut. Blood îi răspunse în același fel.

— Bună seara, spuse necunoscutul. Nu avea niciun fel de insignă. Mâinile goale îi atârnau.

— Bună seara.

Necunoscutul își duse mâna la buzunarul de la piept. Blood îi apucă încheietura, cu o mișcare oarecum neglijentă, dându-și la o parte haina de șerif pentru a lăsa să i se vadă arma calibrul 38.

— Ușurel, rosti.

Necunoscutul își termină mișcarea, scoțând încet un portofel subțire și arătându-i lui Blood legitimația, cu fotografie și insignă.

— F.B.I., rosti bărbatul; asta scrie și pe legitimație, cu litere mari, albastre.

Blood îi dădu drumul și băgă mâinile în buzunarele hainei, dar nu-și luă ochii de la agent, al cărui nume nu-l reținuse. Acesta își puse la loc legitimația.

— Șeful poliției nici n-a mișcat, rosti cu voce pătrunzătoare, care răzbătea ușor prin ploaia abundentă.

— Dacă voiai o reacție, ar fi trebuit să încerci să scoți portofelul lui, nu pe al dumitale.

Ochii agentului se mai îngustară un pic, ca și cum l-ar fi reevaluat pe Blood. Să-i vezi ochii mișcându-se și trădând ceea ce se petrece în spatele lor, era ca și cum ai vedea o piatră care uită că este piatră și încearcă să spună ceva.

— Câți *skin-heads* aveți prin împrejurimi, șerifule?

Blood își dădu seama că acum îl trădează pe el fața.

— Câțiva, răspunse. Avem și noi faliții noștri.

— Și câte decese suspecte?

Lui Blood nu-i plăcu nici această întrebare. Agentul folosise terminologia locală pentru „decese neexplicate”, dar lui Blood i se păru că vorbește cam de sus.

— În total, opt, răspunse, prefăcându-se că încearcă să-și aducă aminte.

Agentul încuviință din cap.

— Și câți dintre ei erau indieni, ca tine?

Firele de păr scurte, nerase de pe ceafa lui Blood se zbârliră. De astă dată nu mai făcu niciun efort să-și ascundă neplăcerea.

— Șase, rosti, studiind în continuare figura agentului.

— Un procent foarte ridicat. Văd că individul ăsta, Ables, are ceva susținători prin împrejurimi.

— Există și de-ai lui.

— Alegătorii tăi.

În sfârșit Blood înțelese. Până acum fusese un fel de joc de-a șoarecele cu pisica. Necunoscutul îl lua pe departe, iar el încerca să facă față. Acum, că se lămurise, Blood se relaxă puțin, ca un pescar ce se lasă pe spate în șezlong, deblocând mulineta.

— Cu alte cuvinte, vrei să știi de partea cui sunt, rosti.

— Vreau doar să aflu cum stau lucrurile pe-aici. Încerc să-mi dau seama dacă trebuie sau nu să rămân pe muntele ăsta.

Blood dădu din cap. Ploaia clipocea lovindu-se de sol și răpăia sonor în pălăria lui.

— Te joci de-a șoarecele și pisica. Probabil că acum dumneata ai comanda aici.

Scoase ordinul de evacuare din buzunar și îl despături încet în ploaie, lăsând să se vadă gaura de glonț.

— Ăsta-i biletul meu pentru finala campionatului.

— Mai vedem. Ai ajutoare?

— Nț.

— Ai venit singur până aici?

— Da, dar nu sunt de capul meu.

Agentul încuviință din cap fără a scoate un cuvânt.

— La cortul de comandă, la șapte, spuse, depărtându-se.

Blood îl urmări cu privirea. Își șterse ceafa pe sub părul lung, simțind cum resentimentele i se domolesc. Ploaia curgea șiroaie în jurul lui. Decese suspecte. Tare-ar fi vrut să știe cum a reușit acest agent să i se bage în suflet atât de repede. Blood își promise că data viitoare, când își vor încerca puterile, va fi mai bine pregătit.

Cortul de comandă

Era ora șapte punct, iar Perkins stătea pe un scaun pliant, pregătit pentru ceea ce avea să urmeze. Mai simțea încă în gură gustul de tocană de pui cu care îi tratase în acea seară Crucea Roșie. Luă o înghițitură din cafeaua neagră, fierbinte, și o plimbă în gură, în speranța că va îndepărta gustul persistent. Apoi se uită la pahar. Își simți mâna lipicioasă. Crucea Roșie îi dăduse un recipient pentru băuturi reci, iar cafeaua fierbinte îl înmuiase, aburindu-i exteriorul și topindu-i învelișul dinăuntru. La suprafața lichidului se iviră câteva pete mici de ceară. Se încruntă și se ridică în picioare, ținând paharul la distanța de haine și încercând să nu atragă atenția asupra lui. Aruncă toată porcăria într-un coș de plastic pentru resturi și se întoarse la locul său, frecându-și limba lipicioasă de dinții din față.

Adjunctul său stătea în spatele lui și răsfoia paginile unui carnețel. Fagin se afla undeva, departe, în stânga lui Perkins, purtând încă șapca, vesta și cel puțin zece kilograme de echipament pe el. Scotea nori groși de fum din trabuc și își depărtase mult picioarele pe marginea scaunului pliant, pentru a sta mai confortabil. Era un spectacol grozav. Oricine cheltuiește atâta energie ca să-i convingă pe cei din jur că e un zmeu trebuie să fie un dobitoc, chiar neținând seama de profesia pe care o avea Fagin. Se știa că șerifii federali sunt foarte buni jucători în echipă. Operațiunea trecuse cu totul sub controlul FBI, iar șerifii acționau doar la comanda lui Banish, deci Fagin avea un rol mai mic și Perkins devenea

numărul doi pe munte.

Era reprezentat și Biroul Teritoriul al FBI din Spokane, și Agențiile de Coordonare din Montana – Kalispell, Missoula și Great Falls. Diverși oficiali din eșaloanele secunde ale FBI și din Serviciul Șerifilor Federali ocupau restul scaunelor pliante.

Cortul era expus curentului iar ploaia cădea în rafale pe acoperișul și pe pereții foarte întinși. Becurile de sus, fără abajur aruncau o lumină ciudată. Cea mai ușoară mișcare dădea naștere la trei sau patru umbre diferite. Firele faxurilor și calculatoarelor șerpuiau pe podeaua de pânză plină de denivelări și un generator torcea undeva, afară, dincolo de peretele care se afla în fața lor. Fotografia de pe perete, realizată în raidul aerian înfățișa în alb și negru, cu o granulație mare, cabana, terenul înconjurător, și chiar veranda largă, în dreptul căreia putea fi văzut Glenn Ables, mic dar de neconfundat, făcând un semn obscen cu degetul mijlociu înspre elicopter.

Banish intră la șapte și cinci. Trecu mai întâi în revistă fotografiile. Între timp, Perkins studiase povestea familiei și era pregătit pentru orice întrebare. Ables părea un individ cam de doi bani și plin de ifose, după cum arătau fotografiile din față și din profil, vechi de doi ani. Avea părul blond tuns la numărul unu, ochi de veveriță, nasul ascuțit, urechi mari și gură mare, deschisă într-un rânjet. Nu stătea pur și simplu în fața aparatului, ci părea că îl înfruntă. Categoria cocoș, scund și subțire, puțin trecut de patruzeci. Genul de om care încasează și pe urmă pleacă în căutare de bătăi, doar pentru a arăta cât de grozav este.

Poza format mare a lui Marjorie Ables intrând în Tribunalul Statului Montana în ziua în care soțul ei compărea în fața instanței, înfățișa o femeie greoaie, între treizeci și patruzeci de ani, purtând o redingotă, ochelari de soare și o perucă neagră, creață. Își pierduse părul în timpul chimioterapiei pe care o urmase după extirparea unei tumori la gât. Aceasta o lăsase fără voce spre sfârșitul lui 1987. Părul nu-i mai crescuse.

Apoi pozele de la sfârșit de an școlar. Cea mai mare dintre

fete, Rebecca, avea zece ani când a fost fotografiată, iar acum avea paisprezece. Avea cosițele prinse cu niște fundițe galbene cu elastice, iar sub gulerul bluzei își înnodase o eșarfă. Judith, pozată la opt ani, avea părul încâlcit și un zâmbet pieziș. Avea acum doisprezece și se credea că ea e cea care participase la schimbul de focuri. Amândouă au fost retrase de la școală de părinții lor în anul imediat următor celui în care au fost făcute fotografiile. O altă fotografie aeriană, veche de numai patru luni, le înfățișa pe Ruth – nouă ani – și Esther – cinci ani – jucându-se lângă o șandrama de pe terenul aflat în spatele cabanei. La coapsa lui Ruth, într-un toc prins de o curea, putea fi văzut un revolver de calibru mic. Al cincilea copil și singurul băiat, Amos, în vârstă de un an și șase luni, se născuse în bejenie. Nu existau fotografii ale lui.

Perkins își molfăi limba păstoasă, înapoindu-i pozele adjunctului său, Hardy, și întorcându-se în scaun pentru a-i acorda toată atenția lui Banish. Banish părea un bătrân combatant excentric – aflat la numai câțiva ani de vârsta legală a retragerii, cincizeci și șapte – dar promptitudinea cu care fusese reactivat însemna probabil că se bucura de atenția directorului adjunct Richardsen. Perkins auzise că Banish și Richardsen absolviseră academia împreună, lucru care conta mult.

— Voi fi scurt, începu Banish. Numele de cod dat de Birou acestei operațiuni va fi PARASIEGE. Silabisi. În spatele lui, pixurile scriau grăbit. Perkins spera că brațele încrucișate arată tuturor poziția-i privilegiată. Biroul Central va fi Butte. Faxuri, memorii, rapoarte la zi, telexuri – toate trec pe dinaintea mea, toate sunt semnate de mine.

Lui Perkins nu-i convenea că toată povestea va figura în documentele Biroului său, dar semnătura lui Banish rezolva problema. Desemnarea ca Birou central presupunea că toate hârtiile vor trece prin Butte. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, statutul de „caz special” și semnătura aveau să arunce, în ultimă instanță, toată responsabilitatea pe umerii lui Banish. Dar, dacă lucrurile mergeau bine, Biroul lui Perkins va figura pe fiecare bucățică de hârtie, cu caracter

privat sau public, apărută în urma operațiunii PARASIEGE.

Între timp, Banish se putea aștepta să semneze rapoarte douăzeci și patru de ore pe zi. Perkins știa ce cantitate de hârtie se consumă pentru o astfel de operațiune.

Banish descrise un triunghi imaginar în aer, arătând spre partea cea mai îndepărtată a cortului.

— Această parte va fi despărțită de rest printr-un perete, pentru biroul meu privat, începu, apoi trecu la detalii cu privire la echipamentul și aprovizionarea de care era nevoie. Perkins își aminti de prima regulă a preluării comenzii: reorganizează-ți noul birou. Un truc al puterii, un mod de a-ți arăta autoritatea, deși, după felul cum ceruse acest lucru, Banish părea mai interesat să aibă un loc unde să se ascundă.

— Numele meu în cadrul operațiunii va fi „negociator-șef, agent special Bob Watson". O dată comunicarea stabilită, voi fi singurul care va vorbi cu Ables. Voi fi unicul negociator și singura legătură a lui Ables cu lumea din afară. Nu voi intra în niciun moment al evenimentelor în contact fizic cu Ables. Nu voi intra în contact cu niciunul dintre ostaticii eliberați, și nici nu voi efectua sau participa la vreo arestare.

Perkins recunoscu în cele de mai sus procedura operativă-standard a negociatorului FBI, deși pentru Fagin, probabil, asta însemna că Banish e laș. Totuși, printre tunetele și fulgerele lui Banish, Perkins vedea un ego extraordinar, clar, nerușinat chiar.

— Toate rapoartele și rezumatele Biroului vor fi redactate sub numele meu operativ, și vor purta inițialele J.B. Întâlnirile cu presa, dacă și când le voi considera necesare, vor fi susținute de agentul special Perkins. Perkins își încrucișă picioarele. Asta era moțul de pe prăjitură. Trebuie să-și dea silința ca să nu lase să se vadă că era încântat. Washington-ul nu privea cu ochi buni apariția în mass media și conferințele de presă, dar mai mult ca sigur era cu ochii pe ele. Am scos din alertă Echipa de Salvare a Ostaticilor din cadrul FBI. Nu este o operațiune de salvare în sensul obișnuit al cuvântului și a-i avea aici douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru n-ar face decât să complice lucrurile. Grupul pentru Operațiuni

Speciale al Șerifilor va asigura supravegherea și izolarea cabanei, ca și securitatea în perimetrul bazei de operațiuni. Când ridicăm cortina, oameni tăi vor pătrunde primii…

— Asta-i muzica ce-mi place, spuse Fagin.

— Numai după ce le dau eu ordinul, încheie Banish.

Perkins se aștepta la o explozie, dar Fagin dădu dovadă de un calm remarcabil.

— Voi face treaba pentru care am fost trimis aici, se mărgini să răspundă.

Banish își reluă expunerea.

— La ora douăzeci și două fix, radiourile Biroului și ale Serviciului Șerifilor vor trece pe o frecvență comună cu cea a Ministerului Justiției. Începând de la miezul nopții, spațiul aerian, pe o rază de două mile de la Paradise Ridge, va fi închis pentru toate avioanele particulare și comerciale. La răsăritul soarelui, câțiva geniști trebuie să controleze podul. Aducem aici mult echipament greu, și vreau să fim siguri. Mâine dimineață începem reconstrucția și lărgirea drumului care duce în sus, către cabană. Angajați un antreprenor local, dar țineți-l din scurt.

Își ridică privirile.

— Și-acum, să ne punem puțin la curent. Care sunt rezervele de hrană și apă ale lui Ables?

Perkins își îndreptă picioarele. Se ridică și începu, rar dar sigur pe sine.

— Impresionante, la prima vedere. Pui, câteva animale, o grădină. Apa e-n două rezervoare de câte două sute de litri.

— Situate în afara cabanei?

— În afara cabanei, ridicate de la sol.

Banish cântări informația.

— Sunt cinci copii acolo. Să evităm cât putem să-i lăsăm fără apă. Canalizare există?

— Da, tot afară. Primitivă.

— Trageți două-trei gloanțe în ușă mâine, să-și aducă aminte de noi. Nu avem nevoie de plimbăreți în jurul cabanei. Ce construcții se află în apropiere?

— Niște hambare, magazii, cotețe, răspunse Perkins. Din

câte știm, toate sunt dărăpănate și abandonate. În afară de cele de mai sus, deține și vârful muntelui. Cea mai apropiată proprietate se află la șaptezeci și cinci de metri mai jos. A fost evacuată, ca toate celelalte.

Banish își puse ochelarii și luă un fax de pe masă.

— Presupun că ați văzut cu toții raportul preliminar cu privire la uciderea lui Bascombe: calibrul 0,223, corespunzător unui Colt AR 15 semiautomat. După martorii oculari și după gloanțele extrase din copaci astăzi: calibrele 0,30-06, 0,30-30, 9 milimetri, alice mari, mini M 1 și arme automate, probabil puști mitraliere ca cele pe care le-a vândut mai demult celor de la Alcool, Tutun și Arme de Foc.

Banish se opri și își scoase ochelarii. Îi privi pe toți cei de față.

— Cei de la Alcool ar fi trebuit să fie și ei aici, explică Perkins.

— Îi vreau aici pe cei care l-au arestat, mâine dimineață, rosti Banish. Deci: un depozit confirmat de arme și muniție, în cabană. Avem de-a face cu un arsenal întreg. Toată lumea trebuie să știe asta. Mai departe – căută printre hârtiile de pe masă – cine se mai află în incintă cu ei?

— Rude prin alianță, două cupluri, răspunse Perkins. Cumnatul și cumnata soției, familia Newland. Lucru curios, pentru că sunt certați cu Ables. Mormoni din Provo, în relații proaste cu ei după toate mărturiile, așa că s-ar putea ca pur și simplu să fi nimerit ca musca-n lapte. Am cerut fotografii. Mai sunt sora lui Ables, Michelle, cu soțul ei, Charles Mellis. Familia Mellis este de partea lor și împarte cele cinci camere ale cabanei cu Ables de peste un an.

Banish găsi ce căuta și începu să citească, ținând hârtia la o lungime de braț de ochi.

— Charles Maynard Mellis. Are antecedente, atacarea unui polițist în 1990. Eliberarea condiționată.

Puse hârtia jos, satisfăcut.

— Cam îngrămădiți într-o cabană fără prea multă hrană și apă și fără canalizare.

Perkins făcu o propunere:

— Garda Națională.

— Nu, răspunse Banish. Fără soldați de tinichea. Contramandați, nu vreau decât doi piloți de elicopter, să nu fie din împrejurimi, și doua UH-1. Vom avea nevoie de ușoare întăriri aeriene.

Perkins mai avea ceva.

— Există nouă familii evacuate care cred că cei de la Crucea Roșie fac mai mult pentru noi decât pentru ele, lucru pe care l-au și spus la știrile televiziunii locale, aseară.

— Organizați-le o tabără undeva, departe de baricadă, se încruntă din nou Banish. Alte întrebări?

Perkins se lăsă pe spate, satisfăcut că se făcuse remarcat. În mod evident, Banish nu era un om al detaliilor. Operația de față era una de amploare, în care oricare-ar fi fost rezultatul, aptitudinile de secondant ale lui Perkins aveau să fie recunoscute și apreciate la Washington. Putea fi sigur că numele lui va ajunge pe buzele lui Richardsen într-o conjunctură favorabilă.

În stânga lui, Fagin se ridică de pe scaunul pliant.

— Am eu o întrebare, rosti, dând drumul pe gură unor vălătuci groși de fum, după care își aruncă trabucul și îl strivi sub talpa cizmei. La ce bun tot baletul ăsta?

— Știi foarte bine la ce, răspunse Banish.

— Fiindcă tipul se-ascunde după plozi?

— Siguranța copiilor este preocuparea noastră numărul unu, vorbi Banish adresându-se tuturor. Fiți atenți că fetele sunt probabil înarmate și în orice caz nu sunt deloc prietenoase. Tot ce facem aici are ca scop evitarea oricărei confruntări pe viață și pe moarte. Asta trebuie să fie cât se poate de clar pentru toată lumea. Omul acesta se ascunde după propria familie pentru că știe că strategia lui va funcționa. Și funcționează. Tocmai de aceea nu putem pur și simplu să intrăm peste el și să-l ridicăm. Tocmai de aceea trebuie să-l facem pe el să vină încoace.

Atenția lui Perkins fu atrasă de un bâzâit slab, indistinct care venea de la casca înzestrată cu un cablu alb din urechea lui Fagin. Alte câteva capete se întoarseră, dar Fagin nu schiță

nicio reacție. Perkins se hotărî să-și facă rost și el de o cască.

Banish recapitulă.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem mâine dimineață este să stabilim un canal de comunicație. Ables nu are telefon, așa că se fac eforturi pentru a-i oferi unul. Nu are nici televizor, deși fotografiile aeriene indică existența unei antene de dimensiuni mari – arătă către poza întoarsă cu susu-n jos – și se presupune că posedă și un generator adecvat. Comunicările noastre radio nu sunt cifrate, și el și-a făcut serviciul militar într-o unitate de electronică, așa că s-ar putea să ne monitorizeze transmisiile. Folosirea radioului va fi prin urmare redusă la minimum. Fiți atenți, e veteran de război, așa că știe să iasă din tot felul de belele. S-ar putea chiar să încerce să ne bage pe noi în belea.

— E încă reținut vecinul acela al lui, Deke Belcher. Cel care s-a despărțit de grupul Crucii Roșii și s-a întâlnit cu Ables înaintea schimbului de focuri.

— Și ce susține?

— Zice că nu are nicio vină. Că proprietatea lui e aici, sus, și că de când se știe a urcat și a coborât muntele în fiecare zi.

Banish deveni nerăbdător.

— Stoarceți-l peste noapte. Am să vorbesc mâine cu autoritățile locale. Vreau niște polițiști din oraș jos, la baricadă, și niște șerifi în spate. Fețele familiare ar trebui să-i liniștească pe localnici, pentru câtăva vreme.

— Și spuneți-le să nu-mi stea în cale, interveni Fagin.

Banish terminase și se ducea să-și ia impermeabilul. Îl chemă pe Fagin cu un semn, afară.

— Spune-le tu însuți.

Baza de operațiuni

Se aflau deja de vreo jumătate de oră în ploaie, așa că toată lumea bombănea. Bărbatul de lângă el bătu din picior furios și înjură. Brian Kearney însă tăcea. Ca și jos, la Secție, se trezeau vorbind. Toată lumea se unea împotriva unui rău comun:

Consiliul Local, lipsea aerul condiționat în mașini sau ploaia. Începea o voce, urmată de o alta, apoi de încă una, ca un castel de cărți de joc, puteai ajunge chiar să te distrezi, pentru că toți aduceau argumente de doi bani, din ce în ce mai tare, nemulțumire după nemulțumire, tărăboiul creștea din ce în ce. Asta se întâmpla și acum. Se discutau evenimentele. Ables era doar un tip ajuns cu spatele la zid, și cine ar fi făcut altceva în locul lui? Nimănui nu-i convenea că Haley fusese împușcat în genunchi, dar pentru asta îl învinovățeau pe șerif. Și-așa mai departe. Și niciunul dintre ei nu fusese de față. Și nici nu fusese rănit. Uneori, genul acesta de cârteală i se părea lui Brian principala îndeletnicire a colegilor săi.

Brian fusese întotdeauna norocos. Să te trezești cu un glonț în radioul de la șold, cum i se întâmplase lui. De când se știa păție chestii d-astea. Nu era vorba de noroc la loterie, ci de noroc prostesc. Ca atunci când coborâse din autobuzul școlii chiar înainte de accidentul cu mașina aceea. Ca atunci când dusese un prizonier la spital și îi plesnise apendicele în camera de internări. Sau când, nimerind din greșeală la alt mort, pentru o veghe, îi prezentase condoleanțe fetei necunoscutului defunct, și începuseră să vorbească. În cele din urmă ea devenise soția lui. Și acum, iarăși, se întâmpla același lucru: la două luni după ce-și trimisese cererea de admitere la FBI, Biroul a venit la el.

Așa că tăcea și aștepta. În afara cortului mare, căruia i se spunea „de comandă”, era beznă iar ploaia cădea perpendicular, tare, fără întrerupere. Apa îi curgea de pe bărbie într-un mic șuvoi. Uniforma și izmenele îi erau leoarcă, iar el tremura. Dar a suporta toate acestea în tăcere însemna pentru Brian un fel de încercare, în sensul oarecum biblic al cuvântului. E curios cum toate aceste lucruri la care nu ești atent la orele de religie ți se întipăresc în minte pentru toată viața.

Acum era luat la bani mărunți șeful poliției, Moody. Toate erau puse în seama lui. De pildă: Cine-a avut ideea să ne convoace aici? Șeful se plimba în sus și-n jos ca un urs, în impermeabil albastru, înjurând în barbă, iar ploaia-i făcea

clăbuci pe buze de parcă ar fi scuipat. Nimănui nu-i place să pice de prost, cu atât mai puțin lui Moody. Umblase de colo-colo, ca prisnelul, toată ziua. Când, după ce s-a întors de la spital, Brian i-a cerut un radio nou, șeful țipă la el să dispară din fața lui. Apoi, când Brian își repetă solicitarea, înaintea cinei, Moody i-l dădu pur și simplu pe al lui. Iar cina aceea, servită dintr-un camion al Crucii Roșii, putea fi tot o încercare.

Erau, deci, treizeci de polițiști, așteptând cu mâinile în buzunare și umerii înălțați pentru a se apăra de ploaie, lamentându-se cu toții. Poate că uitaseră ce înseamnă să fii polițist, se gândi Brian, tocmai pentru că făceau meseria asta de atâta vreme. Sau poate că niciunul din ei nu-și dădea seama de fapt ce se întâmplă. Nu era pic de ambiție în acești oameni, chiar deloc, în afară de dorința lor de a scăpa de ploaie.

FBI. Biroul Federal de Investigații. Jucători de primă divizie, veniți să facă o partidă pe maidan. Era de necrezut că i-a chemat șeriful Blood. Cu siguranță șeful avea să-i poarte sâmbetele pentru asta. Șeriful aștepta la o oarecare distanță, în ploaie, ca de obicei. Era genul de om care părea că abia observă un lucru, și după-aceea își amintește mult mai mult despre el decât oricine. Era în stare să arunce cel mult o privire piezișă unui copac, iar după trei ore îți număra frunzele din el, dacă voiai. Singurul om, dintre cunoscuții lui Brian, care părea că se sprijină de ceva chiar când stătea în picioare. Și chiar acolo, în ploaie, părea că își lipise spatele de un gard cu uluci, cu un picior pe bârna de jos, cu mâinile desfăcute larg, morfolind un fir de pai în gură și încălzindu-se în soarele după-amiezii. Toți indienii aceia lenevoși de care se tot povestește, genul acela de personalitate, șeriful Blood părea tipic.

Federalii ieșiră în cele din urmă din cort și se răspândiră în evantai, cei mai mulți dintre ei îndepărtându-se, oameni ocupați, cu îndatoriri precise, guvernamentale. Rămaseră doar trei. Șeful se opri din plimbare și se duse drept la cel din frunte.

— E șapte și jumătate, pentru numele lui Dumnezeu, îi spuse.

Agentul din frunte nu păru deloc impresionat.

— Aliniază-ți oamenii.

Brian se încrâncenă împotriva ploii și păși înainte, în ceea ce avea să devină rândul întâi. Ceilalți cârtitori, inclusiv polițiștii veniți din localitățile apropiate, Crater, Little Elk și Stimson, alcătuiră o formație relativ ordonată, în spate și lângă el.

Agentul din frunte era mai vârstnic, avea frunte înaltă, serioasă, sub șapca de FBI, și fața brăzdată de riduri. Stătea drept, înalt, iar acoperământul pentru ploaie îi atârna până la genunchi. În spate și puțin într-o parte se aflau șeriful cel negru și milităros, bărbatul acela impunător care coborâse primul din autobuz. Uniforma și brațele musculoase încrucișate se distingeau printr-un *poncho* transparent, lung, de plastic. Celălalt agent FBI, Perkins, avea fața netedă, acoperită de pistrui palizi, greu de reținut. Toți trei păreau oameni obișnuiți, și numai negrul părea să aibă un toc cu revolver la șold. Nimic din ceea ce vezi prin filme.

Agentul din frunte mai întârzie câteva clipe, chiar după ce localnicii se adunaseră și încremeniseră în loc, ca și cum și-ar fi adunat gândurile.

— Sunt agentul special John Banish, începu, în ploaia întunecată. Înainte de a porni la drum, vreau să clarificăm câteva lucruri. Înțeleg că sunt și voci împotriva metodelor pe care le-am adoptat noi aici. Că pot fi luate în considerare unele circumstanțe atenuante pe care unii dintre voi cred că noi, ca străini, le-am trecut cu vederea. Dacă are cineva ceva de spus, un punct de vedere diferit sau o sugestie care ar putea fi utilă – acum e momentul.

Localnicii fură puțin surprinși că federalii sunt atât de deschiși la sugestii. Câțiva polițiști se mutară de pe un picior pe altul, în rânduri. Unii dintre ei întoarseră capetele.

— Dați-i drumul, rosti Banish, iar vocea-i răsuna în ploaie clar și sever, și totuși ușor încurajatoare.

Sergentul Polchrist fu înghiontit cumva în față, fără ca

cineva să-l atingă efectiv. Brian, privind drept înainte, vedea scena doar cu coada ochiului. Un vot ce nu avusese de fapt loc îl desemnase pe sergent drept purtător de cuvânt.

— Cred că l-am încolțit prea tare pe Ables, începu Polchrist. Sigur, nu se făcea să-mpuște unul de-al nostru, da' nu poți zice că n-a fost provocat.

Banish încuviință din cap. Privea în altă parte, cântărind cele spuse. Ceva nu era în regulă, dar Brian nu-și putu da seama ce.

— Bine, continuă Banish. Mai are cineva ceva de zis?

Câțiva își schimbară un pic locul fără ca vreunul dintre ei să pășească înainte, dar se vedea clar că aveau aceeași părere cu Polchrist.

— Ce-ar fi să votăm? reluă Banish.

Polchrist ridică mâna în ploaie – el era acum liderul – îl urmă un alt polițist, apoi încă vreo câțiva. Banish nu reușea să-i vadă pe toți.

— Cei cu mâinile ridicate, grupați-vă-ntr-o parte.

Unul câte unul, șapte din cei treizeci de polițiști ieșiră din formație, trecând în dreapta. Banish așteptă până se adunară cu toții în apropierea cortului. Apoi spuse:

— Voi șapte, liber.

La început, nu pricepură. „Liber" de la întâlnire? Apoi Banish rosti:

— Mai departe. Un echipaj de trei, într-o mașină, mi-a făcut cu mâna pe drum, azi după-amiază. Cercetă cu privirea grupul și le făcu semn cu degetul celor trei. Eram îmbrăcat în haine civile, fără niciun fel de însemne vizibile. Liber.

Lucrurile deveniseră serioase. Era clar că cei trei părăseau muntele pentru totdeauna. La dracu', gândi Brian. La dracu'. La dracu'. Era ca în prima zi de pregătire elementară, când nu știi ce vor de la tine, și asta te face să te temi de tot și de toate. Orice ar urma, orice ar pune la cale agentul Banish, Brian era hotărât să-și păstreze cumpătul.

— Acum, căsătoriții. Cei cu familii. Ridicați mâinile.

Brian nu știu cum să reacționeze. Se gândi că ar putea fi o șmecherie, că totul e-ntors pe dos. Cine e căsătorit rămâne sau

ceva de genul ăsta. Dar nu știa care este răspunsul bun. Mâna dreaptă îi rămase lipită de coapsă.

În ploaie, în jurul lui, un număr de mâini se ridicară încet, aproape timid. Dacă greșea s-ar fi dat cu capul de pereți, toată viața.

Banish așteptă până ce se hotărî toată lumea.

— Negocierile ar putea dura zile întregi. Aici n-are ce să caute un bărbat cu nevastă și alte răspunderi de acest fel. Liber, toți.

Brian trase aer adânc în piept. Reacția generală a oamenilor fu o tăcere buimacă. Murați de ploaie, se îndreptară în rânduri risipite către o parte a scenei. Brian nu știa câți mai rămăseseră în formație – erau, în orice caz, mult mai puțini de jumătate – îi era frică și să întoarcă privirea. Nu se terminase însă. Acum, agentul Banish se plimba prin fața fiecărui rând, privindu-i pe toți drept în față. Spunea, aparent la întâmplare:

— Liber.

Brian se îndreptă. Încercă să arate cât de hotărât putu, să facă o impresie cât mai bună. Agentul Banish se apropia. Brian era penultimul din rândul din față. Își îndreptă umerii și își ridică bărbia. Apoi își aminti de verighetă.

Omul acela i-o va remarca. Mai erau și ceilalți doi, agentul Perkins și șeriful cel negru, care stăteau și ei cu ochii pe cei rămași.

Cu degetul mare dădu un bobârnac verighetei. Nu se clintea. Încerca din răsputeri să nu observe nimeni. Agentul Banish se apropia. Brian se îmbujoră și brusc nu-l mai interesă să fie ales ci să nu fie prins cu ocaua mică. Nu-și scosese niciodată până acum verigheta. N-avusese niciun motiv s-o facă.

Îi mai dădu un bobârnac, o frecă. Șeriful cel negru se holba drept la el. Agentul Banish se apropia, spunând:

— Liber. Liber.

De ce-i pasă tipului ăstuia de la FBI dacă un polițist este însurat sau nu? Brian strânse pumnul, înfigându-și unghiile în carne.

Se clinti. Verigheta se răsuci la baza degetului. Brian o

împingea, rotind-o mereu. Agentul Banish era la un pas de el. Brian deschise pumnul, reușind să o deplaseze până la articulația mijlocie, împingând-o mereu, trăgând de ea. Reuși s-o facă să treacă de articulație, o lăsă să lunece de pe deget și o strecură în buzunarul hainei de ploaie chiar în momentul în care Banish îi spunea „liber” omului dinaintea lui.

În clipa următoare, era în dreptul său. Chiar acolo, în fața lui Brian. Ploaia îi biciuia cu putere umerii, scurgându-i-se de pe borul șepcii pe față. Brian încercă să nu se uite fix la el, dar nu reuși. Agentul Banish stătea acolo, înaintea lui, ca o stafie. Fața îi era adânc brăzdată de riduri, iar din nări îi ieșeau aburi. Ochii săi păreau că adună toată lumina existentă, puțină câtă era, și o proiectau pe figura lui Brian. Erau ochi care văzuseră multe. Brian se simți de parcă n-ar fi făcut doi bani. Știa că respiră prea repede, prea puternic. Îi era teamă că rămăsese cu gura căscată. Era atâta abur în dreptul feței lui, încât se gândi că s-ar putea topi. Agentul Banish se uita drept la el.

Apoi trecu la ultimul om, dându-i și acestuia liber. Brian nu știa cum să reacționeze. Cu cea mai mare sforțare pe care o făcuse în viața lui, rămase nemișcat, fără să sară în sus sau să cadă grămadă. Îl inundă bucuria. Nu se întâmplase altceva decât că nu fusese trimis la plimbare, dar el se simțea de parcă ar fi fost deja ales. Voia să știe de ce. Voia să știe cine este acest agent Banish.

Respirația îi învăluia capul ca într-un nor. Banish era din nou în fața lor, vorbind, iar Brian se chinui să se concentreze, în timp ce gândurile i se derulau cu mare viteză.

— Vă convine sau nu, sunteți cu toții aici ca voluntari, spunea Banish. E vorba de o problemă federală. Eu sunt negociator de ostatici al FBI, agentul însărcinat cu acest caz.

Moody așteptase la o parte, devenind din ce în ce mai furios.

— Negociator? întrebă, apropiindu-se prin ploaie, cu gulerul ridicat acoperindu-i urechile. Vocea îi trăda o neîncredere totală. Ce înseamnă asta? Noi nu ne târguim cu criminalii, prin părțile astea.

Banish se întoarse către el și îi susținu privirea.

— De asta porți tu uniformă și eu conduc operațiunea. Liber.

Răspunsul șefului îl surprinse, ca pe toți ceilalți.

— Liber pe dracu', răspunse, mai curând surprins decât provocator. Cu ceilalți poate să-ți meargă, dar eu sunt șeful poliției.

— Muntele acesta se află dincolo de drumul de frontieră al ținutului. Adică intră în jurisdicția Departamentului Șerifilor. Șerifii federali au să vă escorteze, pe tine și pe oamenii tăi, până la pod.

Moody arăta de parcă ar fi încasat una drept în figură. Era trimis la plimbare. În doi timpi și trei mișcări. Brian îi văzu pe toți ceilalți ridicând capul. Devenise limpede că Banish avea putere de viață și de moarte pe munte. Nu trebuia să se poarte cu mănuși, nici măcar să ia decizii echitabile. Șeful poliției fusese trimis la plimbare. Era de necrezut.

Banish continuă, vorbind în ploaie.

— Glenn Allen Ables este un traficant de arme fugar, implicat în uciderea unei autorități federale și, conform deciziei Procuraturii Generale a Statelor Unite, trebuie adus în fața unui complet de judecată. Am fost numit pentru a efectua evacuarea și arestarea lui, și nimeni și nimic nu mă va împiedica. Nu tolerez două lucruri: disensiunile și lucrul de mântuială. Este clar?

Nu părea să aștepte vreun răspuns. Oricum, nimeni nu zise nimic, până când șeriful cel negru, care rămăsese tăcut și aproape nemișcat, dar atent, în timpul întregii scene, nu se urni brusc, cu pas vioi, din loc. Își apăsa cu degetul firul alb din ureche.

— E ceva jos, la baricadă, spuse, trecând prin dreptul lui Banish, dar făcându-se altminteri că-l ignoră.

Banish întârzie o clipă, apoi se puse și el în mișcare, urmat de Perkins. Apoi porni și Blood.

Șeful poliției nu mai avea la cine să țipe. Numai atunci îndrăzni Brian să arunce o privire furișă în jur. Rămăseseră doar vreo cinci. Își scutură capul băftos. Dintotdeauna avusese

noroc. Spera doar ca nimeni dintre cei care știau să nu-l dea de gol. Pipăi în buzunar pentru a se asigura că verigheta era încă acolo și și-o puse la loc, în siguranță, pe degetul gol. Privi în sus, la ploaia care cădea din cerul negru. Tot ce se întâmplase i se păru oarecum hotărâtor pentru viața lui. Ca și cum marea lui șansă s-ar fi aflat chiar aici. În plus, Leslie era doar în luna a șaptea. Și oricum, Brian se gândi că, dacă ea nu-l va ierta niciodată, Domnul o va face cu siguranță.

Podul

Numărul demonstranților aflați de cealaltă parte a baricadei se ridica acum la patruzeci. Era logic să crească, pe măsură ce încercuirea progresa. Se așteptaseră. Dar ce se întâmpla acum era cu totul altceva.

Manifestanții erau adunați grămadă în mijlocul drumului care începea după pod. Își țineau capetele aplecate în ploaie și tăceau cu toții, în afara unuia, care-i îndruma. Se rugau. Bătrâne, *skin-heads,* perechi tinere, copii. Indivizi cu uniforme paramilitare și brasarde cu svastici roșii, albe și albastre, cu mâna dreaptă ridicată și strânsă în pumn într-un salut nazist. Aveau o atitudine respectuoasă și erau luminați de farurile din față ale mașinilor aranjate într-un semicerc larg, în spatele lor.

Cei patru șerifi de pe pod priveau tăcuți, cu umerii încovoiați sub *poncho*-uri și brațele încrucișate.

— Zici că-i tâmpenia aia de Zonă Crepusculară, rosti Fagin, din Jeep-ul parcat în fața lui Banish.

Perkins stătea pe scaunul șoferului, lângă Banish, și dădea din cap.

Banish îți ținea amândouă mâinile în buzunarele hainei. Tremura puțin, în parte din cauza ploii și a aerului rece de munte. Vehiculul lui Blood se opri lângă ei, iar Banish se uită peste umăr, la indian. Fără să-și dea seama de ce, nu avea încredere în el.

— Localnici? întrebă.

Șeriful îi cercetă cu privirea.

— Câțiva.

Aveau probleme. Dacă ar fi fost vorba doar de o treabă locală, ar fi putut s-o țină în frâu. Era însă vorba de oameni veniți de departe, în grupuri, fiecare cu lista lor de revendicări. Situația se derula mult mai repede decât și-ar fi dorit Banish.

— Ku Klux Klan-ul? întrebă Fagin peste umăr.

Lui Perkins îi plăceau întrebările ușoare.

— Klan-ul nu mai acționează decât în tribunale. Aceeași Mărie cu altă pălărie. Orașul Crater e la aproape o oră, cu mașina, spre sud. Este cartierul general al Rezistenței Ariene Albe. Mai există, tot prin locurile astea, o facțiune mai mică, dar mai radicală, numită Adevărul. Scopul lor este să instituie o zonă autonomă ariană, constituită din cele cinci state de nord-vest, dar îi bănuim de un număr de jafuri armate ale unor mașini, care au avut loc nu demult la sud de noi; în momentul de față, nu putem decât să bănuim ce fac cu banii luați. Ambele grupuri sunt aripi ale pseudo-teologicei Mișcări a Identității Creștine care luptă pentru supremație.

— Asta cu ce mă-sa se mai mănâncă? se întoarse Fagin către el.

— O rețea separatistă, nu foarte organizată, dar unită în principiu împotriva ne-arienilor, negri, galbeni, indieni, evrei și tot restul. Prin Munții Stâncoși, în lipsa minorităților și a unor autorități puternice, mișună tot felul de proscriși, fanatici, supremațiști albi.

Banish se uită din nou la banda galbenă a poliției care bara accesul pe pod. Închise ochii. Capul îi era greu și-l simțea inundat de sânge. Avea nevoie de un răgaz. I-ar fi trebuit opt ore de somn bun, dar mintea i se încinsese deja prea tare. Spera să doarmă două, poate trei.

Deschise ochii. Totul era la fel, doar că pomii păreau mai apropiați de-o parte și de alta.

— Vreau să le distrugem rezerva de apă la noapte.

Lui Fagin nu-i trebuia mai mult ca să bage-ntr-a-ntâia.

— O să-mi pun cel mai bun om la treabă.

Paradise Point

Fagin făcu pe jos ultimii pași, pe coasta muntelui împădurit. Ploaia se oprise, dar de unde mă-sa se afla, apa rămasă încă pictura de pe ramuri și frunze. Copacii mă-sii, se gândi. Montana mă-sii.

Taber îl văzu și pocni din călcâie, la dispozitivul cu frânghie. Fagin regăsi teama și respectul plin de zel pe care era obișnuit să le vadă pe fețele șerifilor mai tineri. Îi dădu lui Taber Remington-ul său 700 de precizie și începu să-și înfășoare frânghia în jurul umerilor, al mijlocului, și-o trecu printre picioare. Îl strângea ca dracu'. Ca niște hamuri tâmpite de bebeluș.

— Liniște și pace?

— Da, domnule, pocni Taber.

Fagin își luă Remington-ul și și-l atârnă de umăr. Îi dădu lui Taber șapca.

— Dă-ncoa' dispozitivul de vedere de noapte.

Taber își desfăcu cureaua căștii și i-o înmână. Grea ca dracu'. Dar ce mai contau încă două-trei kilograme?

Fagin se lăsă în frânghie, făcând-o să se încordeze, apoi se balansă către un anumit punct și *fâșșș*! Contragreutatea coborî, tălpile i se dezlipiră de pământ, Fagin trase de scripete și se ridică drept în sus aproape treizeci de metri, de-a lungul trunchiului fără ramuri al stejarului. Harnașamentul se lovi de rola de sus și se opri cu o zguduitură; picături mari de ploaie din ramurile ude de deasupra începură să-i răpăie în cap, de parcă s-ar fi vărsat peste el o găleată cu căcăreze de pasăre, pătându-i salopeta. Fagin înjură pe înfundate, în noapte. Descoperi platforma de lemn a trăgătorului pipăind cu piciorul drept, se descotorosi de frânghie și se îndreptă de spate, eliberat.

Se afla undeva sus, în linia copacilor, deasupra muntelui. Al dracului aerul ăsta tare! Platforma nu era mare, însă te puteai sprijini comod de trunchiul copacului. O boare ușoară, rece, adia, mișcând ramurile în jurul lui, dar nu conta. În junglă, în

urmă cu douăzeci de ani, așezase un M-2 calibrul 0,50 pe un trepied și culcase la pământ gherilele din Vietcong de la distanțe de peste 2.200 de metri. Pentru treaba pe care o avea acum de făcut, nici nu se obosi să-și potrivească înălțătorul Remington-ului. Un 7,26 în plus sau în minus nu conta. Cincizeci de metri la o mie de metri pe secundă. Trebuia să facă doar niște stricăciuni.

Privi în sus. Mamă, ce de stele! Erau peste tot, constelații peste constelații, lucind ca licuricii într-o cameră întunecată. Obscen. Și luna nicăieri. Cine mă-sa a mai văzut așa ceva? Sunt stele și la Los Angeles, dar astea nu fac decât să oprească circulația. Cum mă-sa pot să doarmă oamenii aici? Poate că asta este – stelele îi țin pe oameni treji toată noaptea, îi tâmpesc de cap. Îi fac să se-mbrace în naziști și să lălăie în ploaie rugăciuni pentru derbedeii lor de vecini.

Lăsă să-i cadă de pe umăr Remington-ul cu zăvor. În întunericul dinaintea lui, câteva crengi lucind metalic se unduiră, printre stele. Mai departe, nu se vedea nimic.

Coborî dispozitivul pentru vedere de noapte. Era dintr-o generație mai nouă, diferit de vechile lunete cu infraroșu, cele care plesneau ca un bici și bârâiau când le aprindeai, ochi roșii ușor de localizat când se apropiau de tine în întuneric. „Tehnologie pasivă”, se chema acum.

La vreo cincizeci de metri de crengile puternic luminate, strălucitoare, apărură tremurând împrejurimile cabanei, în diferite tonuri de verde spectral. Cabana propriu-zisă se distingea net, plutind în câmpul vizual ca un castel subacvatic.

Se uită mai întâi să vadă dacă nu era vreo mișcare. Nu era.

Rezervoarele gemene, aflate mai în spate, în dreapta cabanei, se distingeau cu claritate, în umbre de verde și negru. Fagin își ridică Remington-ul și ținti primul rezervor. Nu-și bătu capul cu acuratețea. Apăsă pur și simplu pe trăgaci.

Împușcătura răsună ascuțit în munții înconjurători. Frumos, tu-i mama mă-sii. Fagin privi cum o baltă de un verde fosforescent se lățește lângă butoi.

Trase de zăvor și ținti al doilea rezervor. Apăsă din nou pe trăgaci. Cealaltă țintă se crăpă cu un fâsâit și un scârțâit și se

goli repede.

Fagin rămase cu Remington-ul în mână, cercetând încet cu privirea terenul familiei Ables. O piesă similară, un Winchester Model 70, calibrul 0,30-06, îi fusese cel mai de nădejde însoțitor în Vietnam. Remington-ul însă, cu țeava butucănoasă, era mai greu, pentru a tăia reculul și a păstra linia de ochire după ce trăgeai. O chestie zdravănă, cu mult lemn. Lui Fagin îi plăcea. Puse din nou degetul pe porțiunea netedă pentru mâna stângă. Trase de zăvor. Își lipi obrazul de concavitatea specială. Să primească el ordine de la Banish, gândi. Apăsă de două ori, țintind ușa cabanei. Apărură două găuri negre, ecourile se răspândiră și se-ntoarseră repede din munți. Banish, luându-l la trei păzește pe șeful poliției orășelului, pentru a-l intimida. L-a trimis la plimbare, ca să arate că el e mare și tare, cea mai veche șmecherie din tot arsenalul. FBI-ul mă-sii, să preia ei conducerea operațiunilor.

În clipa următoare, lua din nou cabana în vizor; ferestrele acoperite cu scânduri și ușa din față se conturau în gradații de verde și negru. Ce simplu era! Îi revenise vechea măiestrie. În junglă, i se spunea „Păianjenul”, pentru că era regele ochitorilor de elită, perfect stăpânit, răbdător și al dracului de greu de localizat. Își întindea plasa până în locul pentru care își regla înălțătorul, oricât de departe ar fi fost acesta. Trasa, din cuibul său camuflat, taman pe dealul cutare sau cutare, un perimetru de orez în care moartea venea abia șoptind. Cincizeci și șase de victime confirmate într-un schimb de două ore. Era un joc păcătos pentru el, care-l schimbase din cap până-n picioare, lăsând pentru totdeauna în urmă puștiul slăbănog de culoare din Arkansas, care în ziua în care împlinea șaptesprezece ani o implora pe maică-sa să-l lase să se înroleze la Pușcașii Marini. Răbdarea mortală pentru inamic și disimularea temerară de care dăduse dovadă tânărul negru, pentru a dovedi ceva lumii de albi în care trăia, nu mai existau. Dovedise ce avea de dovedit. Oamenii pocneau din călcâie când îl vedeau, acum.

Mai apăsă o dată pe trăgaci, desprinzând un colț mare de piatră din coș. Spera că va cădea prin horn, drept în șemineu,

speriind copiii, și că Ables îl va auzi zăngănind prin burlan și-și va înghiți prostiile cu Puterea Albilor sau dracu' știe ce alte tâmpenii pe care tocmai le debita. Spera să fi făcut pe ei de frică.

Știa că de jos Banish numără împușcăturile. Lui Fagin i-ar fi plăcut să fie tras la răspundere pentru cea ce tocmai făcuse. Lua-l-ar dracu' pe Banish, gândi, atârnându-și din nou Remington-ul de umăr și apucând harnașamentul umed, înapoi în noapte, pe muntele înghețat. Lua-o-ar dracu' de Montană.

• Joi, 5 august

Paradise Point

Banish apăsă pe trăgaci și suflă în megafon, pentru a-l încerca. Era în genunchi, lângă un pin gros, mirosind a ud. Ploaia se oprise peste noapte și ceața dinaintea răsăritului se ridica deasupra muntelui, iar soarele se înălța și razele lui își croiau drum prin negură. Peste cincizeci de șerifi și agenți în costume de camuflaj și cu veste antiglonț stăteau în picioare, ghemuiți sau în genunchi în copacii din jurul lui, cu toții înarmați până-n dinți, cu toții țintind cabana înrourată aflată în țara nimănui, porțiunea aceea de patruzeci de metri plină de bușteni și arbori răzleți.

Glenn Allen Ables. Vocea antrenată a lui Banish părea a unui robot, ieșind prin megafon. *Îți vorbește agentul special Bob Watson, de la Biroul Federal de Investigații. Cabana în care te afli este în întregime înconjurată. Nu ai niciun fel de posibilitate de a ieși din încercuire. Ascultă-mi cu atenție instrucțiunile și nimeni nu va păți nimic. Aruncați armele și ieșiți câte unul, pe ușa din față, cu mâinile goale și ridicate deasupra capului.*

Coborî megafonul și dădu drumul trăgaciului, apoi așteptă. Omul din Ordinul Ales aflat în spatele lui păstra linia de ochire, tăcut. Liniștea din vârful muntelui era profundă. Banish își închipui membrii familiei, înăuntru, ghemuiți pe podea sub ferestre, cu spatele lipit de perete, cu armele în mâini, sorbindu-i fiecare cuvânt.

Discursul inaugural era în mare parte o formalitate. Vorbe familiare, care-i reveneau în minte ca un refren favorit din tinerețe. Cântecul îndrăgit cândva de cine știe ce iubită uitată. Rutina. Aruncă o privire în dreapta. Fagin aștepta între copaci, chircit în spatele unei echipe de cinci șerifi în echipament complet de potolire a revoltelor. Banish își ridică din nou megafonul.

Ocupanți ai cabanei! *Șerifii federali sunt pregătiți să vă pună la dispoziție un telefon. Nu este vorba de un act de agresiune. Repet, nu este un act de agresiune. Orice mișcare sau activitate înregistrată din direcția cabanei în care vă aflați va fi privită ca o dovadă de ostilitate și i se va răspunde în consecință.*

Încă un moment de tăcere desăvârșită, după care Banish își coborî megafonul și dădu din cap către Fagin, care făcu semn grupului său să pornească. Planul celor cinci era rapid și eficace. Doi dintre ei se aflau în frunte, cu scuturi și grenade de șoc pregătite în mâna liberă. O a doua pereche pornise în mersul piticului în spatele lor, cu câte un M 21 la ochi, ochind cabana prin vizierele de plexiglas ale căștilor. Ascuns între ei, al cincilea șerif îi dirija.

Echipa avansa câțiva pași și se oprea. Punctul terminus se afla la cincisprezece metri de locul unde începeau treptele din fața ușii. Banish îl văzu pe Fagin deplasându-se către limita țării nimănui, cu arma lui calibru 0,44 la îndemână. Buzele i se mișcau, transmiteau ordine prin radioul fixat la umăr. Chiar de la o asemenea distanță, Banish vedea banda neagră care traversa insigna înfiptă în pieptul lui Fagin, identică cu cea a trăgătorului aflat deasupra lui. Acesta se încordase și își modifica linia de ochire.

Echipa se opri în punctul terminus și începu să se retragă. Nicio mișcare dinspre cabană tot timpul cât monstrul cu zece picioare se deplasa înapoi, printre copaci, la fel de încet și precaut cum avansase. Trecură de primul cadavru răsucit de câine, apoi de al doilea și reintrară în cele din urmă în desișul de unde îi acoperise Fagin. Banish simți cum umărul trăgătorului aflat deasupra lui coboară puțin.

Telefonul, aflat într-o cutie de plastic neagră, netedă, cu aspect masiv, rezistentă la apă și la temperatură, aștepta liniștit la cincisprezece metri de verandă.

Banish își luă din nou megafonul. *Glenn Allen Ables. Telefonul se află în fața ușii. Siguranța ta fizică, ca și siguranța fizică a soției, a celorlalți membri ai familiei și a rudelor tale este preocuparea noastră majoră. Ai cuvântul meu că vei putea să iei telefonul fără a ți se întâmpla nimic.* Se opri o clipă, pentru a

cântări situația, gândindu-se cum să încheie. *Sunt sigur că putem ajunge la o soluție acceptabilă și onorabilă pentru ambele părți.*

Coborî megafonul. Cei din pădure așteptau reacția cabanei.

Nimic. Ușa rămase închisă. Niciun fel de mișcare sau de reacție de răspuns.

Banish fu străfulgerat de ideea că, înăuntru, erau deja cu toții morți. Că Ables pusese mâna pe un cuțit sau pe altceva aflat la îndemână, și își masacrase întreaga familie. Văzu masca morții întipărită pe chipurile copiilor măcelăriți și corpurile lor căzute în diferite poziții, cumplitele răni de pe mâinile lor, care arătau că încercaseră să se apere, ochii larg deschiși, sângele închegat.

Trecu un timp până când mâna în care ținea megafonul i se relaxă. Apoi, se ridică în picioare și îi spuse trăgătorului aflat după pomul de lângă el:

— Transmite-i superiorului tău să-și retragă oamenii încă zece metri. Vreau ca suspectului să-i fie mai ușor. Să-i lăsăm ceva spațiu de manevră.

Baza de operațiuni

Șeriful Blood se sprijinea de Bronco-ul său ținând în mână un pahar cu cafea de la Crucea Roșie, cu cofeină dar fără dulceața și buchetul celei preparate de Marylene. Primul lucru pe care-l făcuse de dimineață fusese să o cheme pe secretara prin radioul poliției și să-i propună să-și ia câteva zile libere, pentru că el nu crede că va mai trece pe la birou până săptămâna viitoare. Nu era nevoie de cine știe ce har premonitoriu ca să-și dea seama de acest lucru.

Un tanc al armatei trecu pe lângă el, traversând platoul. Un tanc al Armatei SUA, cu toate accesoriile pe el. Fusese adus pe o remorcă-platformă hodorogită, coborât pe rampa din spate și predat federalilor. Acum hurducăia pe lângă Blood, îndreptându-se spre două elicoptere ale Gărzii Naționale aflate mai la distanță. Federalii dirijau toate aceste lucruri pe platou,

cum făcea Tarzan cu elefanții lui.

De unde stătea el, aproape în mijlocul luminișului și cu fața spre partea de sus dinspre Paradise Ridge, batalionul de vehicule militare înghesuite în șir de-a lungul gardului de lanțuri nou-nouțe semăna cu o limbă de ceas îndreptată către ora trei. Echipamentele mai voluminoase fuseseră așezate departe – camioane cu prelată, verzi și mai multe remorci în care se aflau ditamai mașinării, ascunse sub plase de camuflaj. Restul alinierii cuprindea Jeep-uri de diferite mărimi, cu capotă sau fără, folosite mai ales pentru a căra oamenii în sus și-n jos, către pod, limuzine și Explorer-uri cu tracțiune dublă și câte două sau trei antene. Toate aveau plăci de înmatriculare albastre, guvernamentale, și buline de revizie din diverse state. Mașinile de pompieri și ambulanțele locale erau aranjate în depărtare, paralel cu cele mai mari echipamente la extremitatea din dreapta a platoului. Pompierii din Huddleston și cei de la Serviciul de Urgență al Spitalului Ținutului de Frontieră stăteau pe lângă ele, bând cafea și adunând recuperări.

Exact în fața lui Blood, în direcția a ceea ce ar fi putut fi ora douăsprezece, erau parcate patru camioane U-Haul de dimensiuni impresionante, înghesuite între corturi. Corturile erau acum în număr de șapte, mari, cu frânghiile de ancorare depășindu-le marginea și împărțeau între ele trei sau patru generatoare care mugeau și zăngăneau ca niște vaci bine hrănite.

Cam în dreptul orei zece, mult în stânga, aproape de locul de unde pornea drumul către pod, zeci de rulote stăteau înghesuite unele-n altele ca articolele de iarnă cu reducere de preț din magazia unui angrosist. Erau locuințe apropiate de teatrul evenimentelor, pentru federali și pentru șerifii încartiruiți în corturile cele mari. Blood își petrecuse noaptea în Bronco-ul său. La șapte dimineața, în spatele lui, agenții erau ocupați cu construirea de ceea ce păreau a fi două bucătării de campanie. Niște toalete portabile fuseseră cărate și așezate de-a lungul amplasamentului din lemn, pentru latrine, iar un camion al Armatei Salvării stătea acum lipit de

un vehicul de la Crucea Roșie Americană.

În fine, de-a curmezișul platoului, chiar înaintea orei douăsprezece, la baza porțiunii de urcuș rămase, un excavator murdar, portocaliu, scormonea la capătul potecii înguste, piuind când pornea în contrasens și depunându-și încărcătura într-un camion cu benă, înainte de a se înfige din nou cu toată forța în pământul tare. Lucrătorii de pe el păreau să lărgească poteca, cu intenția de a construi un drum în sus, mai mult ca sigur pentru a permite urcușul vehiculelor mai mari. Era ca și cum ai încerca să lărgești un pai de limonada ca să sorbi un hamburger.

Blood dădu din nou din cap, își termină cafeaua și se uită în jur după un coș de gunoi. Apăru și Banish, coborând printre copaci, pe lângă măgăoaia portocalie, detașându-se de toți ceilalți, îmbrăcați în jachete de vânt albastre, prin megafonul pe care-l ținea în mâna stângă, și prin pasul mare cu care traversa platoul, deplasându-se către un țel precis, indiferent probabil la tot zgomotul și activitatea din jurul lui. Se duse întins la o dubă mare, neagră, cu șase roți și fără niciun fel de însemnare pe ea, pe care Blood nu o remarcase. Aceasta fusese adusă în marșarier chiar la baza movilei pe care agenții ridicau stâlpi înalți de lemn, montau lumini și întindeau fire telefonice negre. Banish dispăru după dubă și Blood așteptă ca el să reapară de partea cealaltă a ei. Nu apăru. Blood strivi paharul gol în mâna dreaptă și o porni încet de-a curmezișul platoului.

Vehiculul de sunet

Banish întârzie o clipă în fața ușii laterale, deschise a Econolinei negre, transformate și ea de zilele lungi și de nopțile încă mai lungi pe care le petrecuse într-un model asemănător, dar mai mare și mai modern, pe pista aeroportului La Guardia, sau parcate lângă blocada organizată în fața unei bănci aflate în centrul orașului, sau chiar în Insula Libertății, la umbra impozantei statui. *Stupul,* cum i se spunea,

era creierul întunecat, viu, care aduna toate informațiile, în centrul căruia se afla Banish, primind rapoarte în căști și emițând ordine către agenții care roiau în jurul lui. Mașina aceasta din Butte era însă lipsită de sisteme de imprimare digitală și de legătură cu satelitul. Era dotată doar cu un dublu casetofon Dolby și un grup de șase monitoare cu diagonala de doisprezece centimetri, numerotate cu cifre în relief, și putea asigura doar două locuri de lucru, cu pupitre rabatabile. Era însă suficient. Banish știa că va regreta singurătatea și liniștea din biroul său aflat în cortul de comandă.

— Totul e pregătit?

Sunetistul își scoase căștile și se întoarse în scaunul rotitor.

— Dacă ne cheamă.

Banish puse megafonul, cu gura-n jos, pe podea. Îl privi pe Perkins trecând ocupat prin fața dubei, apoi oprindu-se și încuviințând din cap când îl văzu. Purta sacou și cravată, iar acum avea și un fir în ureche. În mâna dreaptă ținea un ziar subțire, împăturit. Își dădu seama la ce folosește duba.

— Ce porcărie, spuse. De ce nu i-om fi azvârlit un telefon celular pe verandă, să-l sunăm direct?

Banish se bucură de întrebare, deși era stupidă. Îl scutea de un „Bună dimineața” sec.

— Nu negociem pe o linie publică.

— Rămâne totuși și elementul timp. Chiar daca pe-afară stă vreun tip cu urechile ciulite, nu-i mai bine ca lucrurile să se rezolve repede?

— Nu în detrimentul siguranței, scutură Banish din cap. Perkins îi înmână ziarul, deschis la o pagină.

— Foaia locală de împachetat pește. Reluarea unui interviu cu Ables de acum vreo șase luni. S-ar putea să te facă să te răzgândești.

Banish parcurse rapid articolul. Toată treaba era abordată ironic pornind de la faptul penibil că Guvernul Statelor Unite este incapabil să captureze un fugar federal despre care toată lumea știe unde se află. Ca să-și crească tirajul, ziarul făcea din proscris un erou popular. Reporterul îl intervievase pe Ables în fața cabanei. Într-un paragraf subliniat cu pix

albastru, acesta declara că nu se va lăsa prins de viu.

Banish dădu din cap. Tipic pentru Ables.

— Nu credeți că vorbește serios? îl întrebă Perkins.

— Ba chiar și-o dorește. Tocmai de-aia temporizăm.

Banish își ridică privirea și îl văzu pe șeriful indian pășind agale către ei. Îl întrebă pe Perkins cum îl cheamă.

— Blood, răspunse acesta. El ne-a chemat.

Indianul își trăsese pălăria pe ochi. Fața îi era destinsă și avea o culoare asemănătoare cu a lemnului de cireș ud, cu nasul nu prea proeminent. Din colțurile ochilor de culoare închisă și ale gurii îi porneau riduri întrerupte. Mâinile îi erau înfipte comod în buzunarele hainei cafenii, care părea moale datorită țesăturii maronii de lână.

— M-ați chemat? întrebă.

Nu-și lua ochii de la Banish. Acesta întrebă:

— Care a fost sloganul câștigător?

Șeriful îl privi lung.

— Poftim?

— În campania electorală. Sub ce deviză ai candidat?

Șeriful strânse din buze, încercând să-și amintească.

— „Votați-l pe Blood pentru Ținutul de Frontieră”.

Perkins zâmbi șters, privind în sus, către cer.

— Senzațional.

Urmă un răstimp de tăcere, în care Banish rămase cu privirea ațintită asupra indianului, pe care faptul nu părea să-l deranjeze, iar Perkins, între ei, se legăna încet pe tălpi.

— Avem un localnic pe care îl vom interoga, începu Perkins, evident cu intenția de a rupe tăcerea. După ce terminăm cu el, va trece în custodia ta.

Indianul își dădu seama imediat despre cine este vorba.

— Deke Belcher.

— Îl cunoști?

Indianul încuviință din cap.

— Sarea și piperul orașului. Dar nu cred că a făcut ceva pentru care să-l pot reține.

— Când Guvernul Federal termină cu domnul Belcher, poți să faci ce vrei cu el, răspunse Perkins.

Banish nu-și dezlipea ochii de pe șerif, gândindu-se că acesta ar trebui să se simtă mai stânjenit.

Doi șerifi federali apărură de după colț, cu Deke Belcher în cătușe, între ei. Belcher era mic de statură, cenușiu, cu părul alb, aspru și dinții maronii; avea cam șaptezeci și cinci de ani. Apropiindu-se de ei, se lumină la față, rânjind excitat de agitația din întregul perimetru al bazei de operațiuni.

— Ar trebui să rupeți bilet de intrare la chestia asta, spuse.

— Domnule Belcher – dădu Perkins din cap după ce se prezentă – ce-ai căutat ieri în vârful muntelui?

Belcher rânji.

— Nu-i oprit de lege să te plimbi pe pământul tău sau să-ți vizitezi vecinii.

Îi privi pe rând pe cei de față, cu o bună dispoziție agresivă.

— Cel puțin, nu încă.

— Știi că unul dintre șerifii federali a fost împușcat mortal ieri?

Belcher mormăi a încuviințare. Rânjetul îi dispăru de pe față.

— Acolo sus, sunt o groază de infractori care-mi violează proprietatea.

Perkins dădu din cap. Era o aplecare din cap plină de morgă, impenetrabilă, oficială. Perkins o executa mai bine ca nimeni altul.

— Deci ești un prieten foarte apropiat al domnului Ables.

Belcher încuviință din cap.

— Glenn e un vecin bun. Un tip de ispravă. Cum să nu-ți placă un om dintr-o bucată? Dintotdeauna le-a dat cu tifla șerifilor ăstora.

Zâmbi, privindu-i pe cei doi bărbați mai înalți decât el care îl încadrau.

— Își ține familia ostatică acolo, sus, rosti Banish.

Belcher își mută ochii la Banish și scutură din cap, continuând să rânjească, stârnit acum.

— Voi, ăștia de la FBI spuneți numai minciuni. Chiar credeți că o să vă meargă la infinit? Chiar credeți că noi nu știm ce avem de făcut? Că nu știm ce se-ntâmplă de fapt aici?

— Care „noi”? întrebă Banish.

Pe chipul lui Belcher apăru o expresie șireată, atotștiutoare.

— Ce știm e că Guvernul Federal încearcă să ne împingă-ntr-o confruntare armată. Să dea buzna peste noi, să ne ia armele, să ne omoare soțiile și copiii, să ne impună noua ordine mondială. Asta se știe.

— Care „noi”? repetă Banish.

— Vedeți, prin locurile astea oamenii cred în dreptul de a purta armă. Cred că ai dreptul să-ți crești copiii așa cum vrei. Că poți să-ți aduci prinosul lui Iehova – Iisus, cum îi ziceți voi – cum vrei. Vă aflați aici în Marele Nord-Vest, ultimul bastion al libertății albe, neștirbite, din țara asta. Acum ați înțeles? E vorba de principii.

Zăngănitul cătușelor pe care le purta la mâini, din ce în ce mai tare, pe măsură ce se ambala, încetă brusc.

— Eu atâta vă spun: Dacă Glenn n-a coborât din Paradise Ridge până acum, nici n-o să coboare. Glenn e gata să moară pentru lucrul în care crede. Un om dintr-o bucată, cu frica lui Dumnezeu.

Savura atenția de care se bucura, privindu-le pe rând chipurile, așteptând nu doar o simplă reacție, ci aprobarea lor. Banish îi aruncă din nou o privire indianului. Ochii acestuia păreau că strălucesc o idee mai tare sub borul pălăriei, dar în mod sigur, mai auzise toate aceste lucruri. Țepeni, cei doi șerifi parcă prinseseră rădăcini.

— Cam ăsta ar fi crezul Identității Creștine, spuse Perkins.

Belcher încuviință din cap, sec.

— Așa-i.

Perkins, din nou cu morgă:

— O învățătură fundamentalistă care susține că anglo-saxonii sunt adevăratul și singurul Popor al lui Israel și că America este Pământul Făgăduinței. Că cei de altă rasă sunt ființe inferioare, care trebuie izgoniți din țară.

— Fiți atenți cu separația dintre biserică și stat, continuă Belcher, zâmbind cu emfază. Lui Glenn îi plac oamenii de înțeles. Și mie. Marele război al rasei albe se apropie și va începe chiar aici. Glenn știe. A spus-o dintotdeauna, că

primele focuri vor fi trase la cabana lui. Uitați-vă-n jur și spuneți dacă nu e adevărat. Se încălzise din nou, zăngănea iarăși din cătușe. Știți foarte bine că Turnul Babilonului Națiunilor Unite din orașul evreiesc New York e cel care ne face legea. La frontiera canadiană sunt masate, chiar în momentul de față, douăzeci și cinci de mii de căști albastre. Asta ce-nseamnă? Înseamnă că se apropie clipa. Nu înțelegeți? Glenn luptă pentru conservarea rasei albe. Pentru Bătrâna și Marea Americă.

Belcher își sublinia vorbele dând din cap cu mândrie, privindu-i pe rând în față. Banish îl studia. Fără să știe de ce, îi amintea de un pacient de la Sanatoriu, un fost doctor, cât se poate de sănătos fizic, care le spunea tuturor că este mâncat de cancer, descriindu-i ravagiile în cele mai dezgustătoare detalii.

Își mută privirea la Perkins și la Blood, care erau și ei cu ochii pe Belcher. Lipsa de reacție a șerifului era remarcabilă. Perkins părea mândru că-l făcuse pe Belcher să vorbească, un nebun și un palavragiu bătrân pe care poți să-l stârnești cu câteva maimuțăreli. Probabil că întâmplarea avea să-i folosească lui Perkins cândva pentru a începe o conversație cu Banish: „Ce zici de babalâcul ăla…” Banish nu era însă deloc interesat de ciudățenii antropologice sau de sarea și piperul vreunui muntean zbârcit. Nu-i păsa cine pe cine urăște, și nici de ce. Singurul lucru de care-i păsa era siguranța de sine, subliniată de gesturi, a bătrânului, și puternicele sentimente anti-federale care răzbeau din spatele cuvintelor lui. Banish era convins că omul nu-și predica aiurelile lui proprii și personale.

Îl privi pe Perkins și dădu din cap, iar acesta rosti:

— Mulțumim, domnule Belcher, asta-i tot.

Șerifii îl luară de-acolo.

— Mai sunt vreo cincizeci ca el, pe o rază de câteva mile, spuse Blood. Și niciunul nu are la activ nici măcar o amendă pentru depășirea vitezei legale.

Banish se întoarse la dubă și bătu de două ori în tabla ei. Sunetistul îl salută din cap, prin ușa deschisă, și începu să

deruleze cu viteză excesivă o rolă de bandă audio.

Paradise Point

Telefonul era neatins, pe sol, la cincisprezece metri de verandă. Banish stătea în picioare, la marginea cercului de aproximativ patruzeci de metri care constituia, în jurul cabanei, țara nimănui. Pe un trepied de oțel cu picioarele înfipte în pământ, lângă el se afla un difuzor, cu aripi de tablă rabatate în părți pentru a dirija sunetul către cabană.

— Acum, rosti Banish în Motorola lui.

Bașii puternici și fâșâiala înaltă, repetată, a muzicii bubuiră în difuzor. Cele mai joase note zguduiră pământul sub picioarele lui Banish, apoi porniră și vocile rapper-ilor, urlate, abrazive.

Banish trecu în spatele difuzorului și începu să-i dea instrucțiuni sunetistului prin Motorola.

— O ții așa douăzeci de minute, după care te oprești zece, prima dată, pe urmă scazi câte un minut, la fiecare jumătate de oră. Și faceți rost urgent de niște tampoane pentru urechi, pentru oamenii de aici.

Fagin se afla la o oarecare distanță în spate, scuturând mașinal din scrum un trabuc neaprins. Se încruntă la auzul muzicii și se apropie.

— Gata, ai și început să-l bâzâi? țipă, ca să acopere zgomotul. Nu-i cam devreme?

— Vreau să-și ia telefonul ca să ne spună să oprim muzica, răspunse Banish. Vreau să înceapă să ne ceară câte ceva.

Fagin scutură din cap.

— E prea devreme, ce mama mă-sii.

Banish se mărgini să dea din cap. Privi peste umăr, la țara nimănui și la cele două cadavre de câini ce putrezeau. Acestea se aflau la zece metri distanță și căzuseră în niște poziții răsucite, nefirești. În jurul fiecăruia se afla câte un nor negru de muște flămânde. Peste încă o zi sau două, duhoarea avea să fie înfiorătoare.

Banish trecu pe lângă Fagin, îndreptându-se către baza de operațiuni.

— Ce fel de muzică îți place? îl întrebă.

Fagin se uită urât la el.

— Un singur om de pe muntele asta nu poate să-nghită muzica asta nici cât Ables, și ăla sunt eu.

Baza de operațiuni

Brian Kearney tocmai urcase de la pod, unde lucrurile se precipitau de-a binelea. Numărul manifestanților de jos se dublase practic. Drumul acoperit de iarbă era acum străjuit de mașini parcate de ambele părți, iar oamenii se îndreptau pe jos spre pod, ducând pancarte, coșuri cu mâncare și termosuri. Se țineau discursuri și lumea se agita. Treaba în sine, adică ceea ce Brian și ceilalți patru polițiști aveau de făcut pentru a-i sprijini pe șerifi, era foarte asemănătoare cu alte manifestații la care fusese de față, mai puțin faptul că, spre deosebire de muncitorii de la companiile de telefoane sau de la cele de drumuri, șerifii nu erau deloc puși pe vorbă. Nu aveau prea multe de făcut în afară de a bea cafea și de a bate din picioare, lucruri care îl făceau pe Brian să urineze mai ceva ca un amoraș de piatră dintr-o fântână și pentru asta trebuia să urce mereu pe platou.

Și aici era agitație. Brian se dădu un pas înapoi și încercă să reconstituie din memorie spațiul viran pe care-l știa dintotdeauna. Acum, lucru ciudat, se auzea și muzică, din depărtare, răsunând când mai tare, când mai încet, de parcă s-ar fi jucat cineva cu un radio sau ar fi bătut într-o tobă. Părea a fi ecoul din înălțimile învecinate.

Latrinele erau chiar lângă camionul Crucii Roșii din care se împărțea cafea, undeva, în dreapta porțiunii de la capătul drumului pe care-și parcă Brian Jeep-ul, așa că nu avea un drum prea lung de străbătut. Oamenii ciocăneau la două platforme lungi de lemn, în spatele camioanelor, iar când Brian îl întrebă pe unul dintre ei ce fac, agentul îi răspunse:

— Bucătării.

Brian nu putu să nu le admire eficacitatea. Decât să le ceri polițiștilor din Huddleston să-și construiască o bucătărie de la care să poată bea o supă caldă, mai bine s-o lași baltă. Era clar că federalii se așteptau să rămână aici multă vreme.

Latrina avea două trepte și o ușă subțire de lemn, care probabil nu ar fi rezistat unei furtuni. Înăuntru se afla un șir îngust de pisoare de plastic, dispuse unul lângă altul. Nu era la fel de intim ca la toaletele din oraș, dar, presupuse Brian, mai curat – și mai bine aerisit. Nu erau oglinzi, iar singura chiuvetă de lângă ușă avea o găleată goală în ea. Lângă chiuvetă atârna un prosop verde, pătat, iar de tavanul jos, printre ale cărui scânduri intra pieziș destulă lumină de afară, fuseseră agățate două becuri. Brian fu lovit de un val de duhoare sărată și nesănătoasă.

Înăuntru era cineva, și, ca în orice toaletă publică, Brian încercă să nu se uite. Nu te apuci să privești necunoscuții în ochi într-un loc ca acesta. Faci ce ai de făcut, te speli pe mâini și pleci. Tipul se afla cam la al patrulea pisoar, chiar în mijlocul rândului, așa că Brian se putea așeza, discret, la două sau trei distanță de el, în orice parte ar fi dorit. Persoana avea însă spatele întors către Brian. Închise ușa, dar necunoscutul nici măcar nu întoarse capul, așa că Brian avu destul timp să-l cerceteze cu privirea fără a fi văzut. Atunci își dădu seama că era agentul Banish.

Primul impuls fu să facă stânga-mprejur și să plece. Ca și cum ar fi deranjat acest om chiar și prin simpla lui prezență. Dar, apoi, se stăpâni. Acolo, înăuntru, erau doar ei doi. Se gândi că asta e marea lui șansă.

Își aminti iar de verighetă, și-o scoase și și-o băgă într-un buzunar al pantalonilor. O porni de-a lungul scândurilor ce scârțâiau, stânjenit, înghițind în sec, neștiind ce să spună. Agentul Banish nu purta șapcă, avea părul grizonat și ușor ondulat și privea fix înainte, la peretele de lemn maroniu deschis. Se ușura. Brian păși cu destul zgomot ca să nu se creadă că se furișează.

Agentul Banish nu întoarse capul nici când Brian se opri la

pisoarul de lângă el. Lui Brian însă nu-i venea în cap ce să spună sau cum să înceapă, așa că își drese glasul, își deschise fermoarul și făcu ceea ce se face de obicei în astfel de situații. Bineînțeles, în acest moment, nevoia de a se ușura îl părăsi. Uitase cu totul de asta. Ar fi părut însă și mai ciudat dacă nu ar fi continuat. Rămase cu șlițul desfăcut, cu fața la perete, trăgând pe nări mirosul sărat al locului și așteptând să se întâmple ceva. Privea drept înainte, exact ca și agentul Banish. Era prea intimidat ca să se uite în altă parte. Jetul agentului Banish deveni intermitent, iar Brian își dădu seama că dacă nu se hotărăște acum, nu va mai avea alt prilej. Tatăl lui Brian avea niște vorbe ale lui, iar unul dintre lucrurile pe care le zicea mereu era că un bărbat trebuie să aibă inițiativă în viață. Brian știa că nu va ajunge nicăieri, că nici măcar nu va ieși din Huddleston, Montana, dacă nu se va prezenta la marea împărțeală pentru a-și cere și el tainul lui.

Așa că, în cele din urmă, întoarse capul. Se miră cât de aproape erau unul de altul.

— Domnule Banish, exclamă prefăcându-se că l-a remarcat abia atunci. Își ridică mâna dreaptă, întinzând-o.

— Brian Kearney, Poliția Orașului Huddleston, rosti.

Agentul Banish termină. Întoarse capul, iar ochii lui albaștri ca oțelul îl sfredeliră pe Brian, ca și cu o seară înainte, în ploaie. Privi palma deschisă a lui Brian, apoi fața acestuia, cu aerul că nu-i vine să creadă.

— Voiam doar să știți, se sforță Brian curajos, că nu sunt la fel ca ceilalți polițiști. Adică, ei nu văd lucrurile în genul în care le văd eu. Adică, *eu* nu văd lucrurile în felul în care le văd ei. De fapt – ajunse în cele din urmă la ce-l rodea – de fapt, am completat acum două luni un formular FD-646, cerere de admitere ca agent special. Sper să intru și eu în FBI.

În acea clipă, ochii agentului Banish se întunecară. Îl privi pe Brian ca de pe celălalt mal al unei prăpăstii, apoi își coborî ochii. Își trase fermoarul și ieși fără o vorbă, uitând să se mai spele pe mâini. Ușa se trânti în urma lui.

În dungile de lumină plutiră câteva fire de rumeguș trezite la viață. Brian încremenise în loc, neștiind ce să facă. Apoi se

închise la pantaloni, ieșind repede după Banish.

Acesta traversa platoul, iar Brian se grăbi să-l prindă din urmă, apoi își potrivi pasul cu al său. Constată că aveau cam aceeași înălțime.

— Sunt unul dintre polițiștii în care s-a tras, glăsui precipitat, ca să afle și agentul Banish. Glonțul a ricoșat chiar în radioul meu, pe care îl aveam la șold. Am scăpat fără o zgârietură. Cred că dintotdeauna am fost norocos…

Agentul Banish se opri. Avea fața întoarsă spre platou. Ochii lui păreau să citească agitația și copacii înconjurători așa cum alții privesc cuvintele și punctuația pentru a alcătui din ele propoziții. Brian îi urmări privirea, până când aceasta se opri asupra lui Blood.

— Care e povestea lui?

Îl întreba ceva pe Brian. Brian nu știu ce să răspundă, pentru că întrebarea fusese pusă de agentul Banish și pentru că nu-și dădea seama ce vrea un negociator de ostatici al FBI de la șerif.

— Povestea șerifului Blood? Nu are nicio poveste.

Răspunsul nu prea avea sens nici chiar pentru Brian. Totuși, agentul Banish nu-și mutase privirea. Impresia cu care rămase Brian fu aceea de curiozitate deliberată, a animalului mare care se joacă cu unul mai mic înainte de a-l ucide.

— Ce este între el și șeful vostru? întrebă Banish.

Brian îl privi cu coada ochiului. Încerca să-i descifreze expresia.

— Cum v-ați dat seama?

Realiză însă că făcuse o greșeală, pentru că agentul Banish întoarse imediat capul și îl privi drept în față, recunoscându-l abia atunci – sau poate doar văzându-i uniforma.

— N-ar trebui să fii jos la baricadă?

— Ba da. Adică… de acolo vin. Am urcat să iau niște cafea pentru toată lumea și pentru că aveam nevoie de toaletă. Știți cum este. Singurele lucruri pe care le faci în astfel de misiuni sunt să tropăi în loc și să bei cafea, și de la amândouă îți vine să…

Agentul Banish se îndepărtase deja. Brian rămase neclintit,

uitându-se după el. Nu înțelegea cum de-i trecuse prin cap să-l facă să-și piardă timpul. Oamenii aceștia sunt oameni de acțiune. Nu stau de povești, nici nu bat din picioare, nici nu beau cafele în misiune. Nu puteai să urci pur și simplu până pe platou și să le ceri să-ți devină amici. Dețineau un secret al respectului, respect pe care trebuia să-l câștigi.

Își dădu seama că se dusese totul de râpă și, la drept vorbind, îi venea din nou să urineze, dar acum știa că trebuie să se ducă la șerif. Șeriful Blood îl văzu apropiindu-se și se opri la jumătatea drumului spre Bronco-ul său, iar apoi își ridică ochii și îl privi pe Banish care se îndepărta în direcția opusă. Știind că șeriful îi văzuse împreună, Brian înteți puțin pasul.

— Brian – dădu din cap șeriful, în felul lui caracteristic, cu brațele încrucișate, degajat – ce mai faci?

— Bine, răspunse acesta, întorcându-se după agentul Banish și îndemnându-l pe șerif să facă și el la fel. Știi, s-a interesat de tine.

Rămase puțin cu ochii ațintiți în aceeași direcție, pentru efect, apoi se întoarse din nou către șerif, așteptând câteva întrebări iscoditoare, în speranța că ar putea afla ceva. Șeriful, însă îl privi cu reproș.

— Cu Ables ar trebui să-ți bați tu capul, Brian.

Părea aproape nepăsător, dar Brian își dădu seama că se ascunde fără prea multă dibăcie și că dacă și-ar întoarce capul și l-ar privi chiar atunci, ar citi pe fața lui surpriză, curiozitate, teamă sau ceva asemănător. Lui Brian nu-i venea să creadă că e adevărat. Biroul Federal de Investigații este într-adevăr interesat de un șerif local.

— Deci, schimbă vorba Blood, cum e să fii din nou burlac?

La dracu'. Brian își pescui rapid verigheta din buzunar și și-o împinse înapoi pe deget.

— N-ai să le spui nimic federalilor, rosti, pe jumătate întrebător.

Șeriful își înfundă mâinile în buzunarele hainei, cu o expresie severă pe față.

— Ce mai face Leslie?

La dracu'. La dracu'!

— Sincer să fiu, nici n-am apucat să o sun, răspunse Brian, dându-și seama că încearcă să se scuze.

Acum, șeriful era chiar furios. Brian știa că își pierduse soția în urmă cu câțiva ani, de cancer sau așa ceva, dar nu au vorbit niciodată despre asta, pentru că nu fuseseră în relații destul de strânse. Poate de asta i se părea mereu că șeriful se gândește atât de mult la căsătoria lui și la sarcina lui Leslie. Blood își scoase mâna din buzunar și îi dădu o legătură mică de chei.

— Du-te și sun-o din mașina mea, îi ordonă.

Ceea ce Brian și făcu, după ce dădu din cap și plecă.

Cortul de comandă

[PARASIEGE, pag. 23]

Agentul Banish a intrat pentru prima oară în acea zi în cortul de comandă în jurul orei 11.00. Agentul Coyle, aflată în noua situație sub ordinele agentului Perkins, l-a întâmpinat pe agentul Banish la jumătatea drumului către birou. Conversația a durat puțin.

AGENTUL COYLE: încă doi agenți trimiși de la Birou azi-noapte, domnule. De la Științe Comportamentale. Elaborează un profil psihologic al lui Ables.

AGENTUL BANISH: Bun. Să-i facă și horoscopul.

AGENTUL COYLE: Au sosit și agenții de la Alcool, Tutun și Arme de Foc.

Din acest moment agentul Banish și-a pierdut interesul. Rămase cu ochii ațintiți asupra unui frigider din apropiere, în care se aflau fructe și apă minerală pentru personalul auxiliar. Agentul Coyle și-a dat seama că în centrul interesului agentului Banish se află un cartuș de șase cutii de bere Pabst Blue Ribbon, așezat deasupra frigiderului. Agentul Coyle l-a informat că berea a fost livrată de un medic din oraș,

adăugând că băutura a fost amestecată cu un narcotic. Este păstrată, a mai arătat agentul Coyle, pentru eventualitatea că Ables cere băuturi alcoolice.

Agentul Banish a cerut ca berea să fie dusă imediat din cortul de comandă. După care, fără alte explicații, s-a îndreptat către biroul propriu.

Biroul

Așezat în spatele rapoartelor în coperți tari și al dosarelor îngrămădite pe biroul său, Banish îi privea pe cei doi agenți de la Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc, ATF, care stăteau îmbrăcați lejer în fața sa. FBI și Biroul pentru Alcool operau cam pe aceleași trasee, și din acest motiv se călcau des pe picioare. Presa îi prezenta în mod frecvent ca rivali, ceea ce însă nu corespundea adevărului. Bugetul anual al FBI depășea cu mult cele 265 de milioane de dolari ale celor de la Alcool, Tutun și Arme, lucru care elimina din start orice bază pentru o competiție echitabilă. Adevărata sursă a conflictului dintre agenții era procedurală. Cei de la Alcool se considerau niște *cowboys*. Agenții FBI, niște oameni ai legii.

Dintotdeauna s-au suprapus domeniile de activitate ale unor instituții, de unde frustrările inevitabile. FBI și Serviciul Șerifilor Federali depind amândouă de Departamentul de Justiție. ATF ține de Trezorerie. Cacialmaua cu ajutorul căreia fusese prins Ables era opera ATF care pornise de la informațiile proprii cu privire la traficul de arme și substanțe explozibile. Pentru că Ables nu se prezentase la termenul din justiție și își abandonase și cauțiunea – cabana – a fost declarat fugar federal. Capturarea lui a trecut în sarcina Serviciului Șerifilor. Uciderea agentului federal și apariția unei stări de asediu schimbară pentru a treia și ultima oară girantul operațiunii, care devenise FBI. Cea mai înaltă autoritate responsabilă cu păstrarea ordinii legale.

Ambele părți se arătau de astă dată pline de dorința de a colabora, iar cei de la ATF fuseseră până în prezent prompți.

Banish nu știa dacă aceasta se datora presiunilor interne, aluziilor din mass media sau influenței Procuraturii Generale a SUA și nici nu-i păsa. Agenții, ce veneau din Spokane și stăteau acum de cealaltă parte a biroului său nu-l impresionară deloc. Musculatura dezvoltată a lui Riga îi compensa micimea staturii. Crimson era mai tăcut și părea mai dornic de colaborare.

Riga povestea că își răsese mustața și părul din cap pentru a-și intra în rol.

— Eram membri ai Rezistenței Ariene Albe din Nevada, cumpăram ceva dintr-un local de pe marginea șoselei, un bar de *skin-heads* aflat la numai câteva mile de aici. A fost o întâlnire aranjată, pusă la cale de un informator confidențial pe care îl aveam în rândurile Rezistenței Ariene. Ables ne-a contactat într-o cabină telefonică, am negociat, am plătit cu bani gheață și apoi ne-am luat după el până în parcare, unde ne-a dat marfa.

— Avea armele la el? întrebă Banish.

— În camionetă. Zicea că se grăbește. L-a cam costat.

— Explozibil?

— Nu atunci. Vă mai amintiți de Miles City?

Banish încuviință din cap. Cu câțiva ani în urmă, o bombă artizanală explodase în timpul nopții, la sediul unei firme care avea un perete comun cu Agenția de Coordonare a FBI din Miles City, Montana.

— Nu se știe nici acum despre ce substanțe chimice a fost vorba, continuă Riga. Dar detonatoarele au fost în mod clar făcute de el. E specialist în electronică.

— S-a împotrivit arestării? întrebă Banish.

— Nu. A acceptat-o cu zâmbetul pe buze. Totuși, n-a mărșat mai departe. „Ai înțeles drepturile pe care ți le-am citit?” A zis că nu. N-am scos nimic de la el. Riga se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele. O japiță de nazist, încheie.

Banish lua notițe.

— Și care a fost captura finală? întrebă.

— Una, răspunse Riga.

— O ladă cu armament, silabisi Banish, mâzgălind pe foaia

lui.

— O armă.

Banish se opri din scris. Își privi notițele, apoi ridică ochii, ațintindu-i pe rând asupra celor doi.

— O armă, rosti.

Riga își netezi mustața groasă, despărțită în două.

— O pușcă-mitralieră Bereta Model 12. Cu magazie de patruzeci de cartușe. Trage două gloanțe de 9 milimetri pe secundă. Efect omorâtor la peste două sute de metri.

— L-ați ridicat pentru o singură armă, rosti Banish.

Crimson se aplecă înainte, în scaun.

— Este o armă teroristă, des întâlnită în America de Sud, și în Orientul Apropiat. Cum a făcut rost de ea e o altă poveste, dar în orice caz nu e o jucărie. Știm că e conectat la o filieră. A vândut 150 de bucăți Adevărului, cu numai șase luni înainte de a-l prinde. Informația e confidențială.

— Atunci de ce nu i-ați cerut mai multe?

— Eram la prima întâlnire. De tatonare.

— Și de ce nu ați stabilit încă una?

— Informatorul nostru ne-a spus să nu încercăm. Ables tratează numai cu arieni. Povestea noastră era prea subțire ca să țină la drum lung.

Banish se mulțumi să dea din cap. Își roti privirea pătrunzătoare îndelung prin birou, simțind din nou amețeala care îl apucase atunci când văzuse cutiile de Pabst. Avea din nou senzația, ca un fermier care încearcă să calce niște lăcuste săltărețe, că lucrurile îi scapă de sub control.

Deci fuseseră presați de timp. Capturile de arme de la grupuri de rasiști albi au făcut dintotdeauna vâlvă. Probabil că, la data capturii, se apropia perioada stabilirii alocațiilor bugetare. Polițiștii de circulație de pe autostrăzi numeau „zile de ciclu” intervalul de la sfârșitul lunii în care se zbăteau să-și facă planul la amenzi. Fiecare agenție își avea susceptibilitățile ei. Toți oamenii legii își făceau din când în când numărul.

Lui Banish îi veni să-i scoată pe Riga și Crimson afară. Să le arate unde dusese captura lor de o armă. Prostii. Trecutul nu

avea nicio importanță. Un șerif al Statelor Unite fusese împușcat. Muntele era plin de criminali, oameni ai legii și ostatici, iar siguranța fiecăruia dintre ei depindea în ultimă instanță de Banish. Circumstanțele atenuante nici nu contau în acest caz, așa că Banish și le scoase din minte. Nu își va permite să fie deturnat sau distras de la misiunea pe care și-o asumase.

Bronco-ul

Lui Blood nu-i plăcea să vadă Paradise Ridge micșorându-se în oglinda retrovizoare. Nu dădea o ceapă degerată pe întreaga operațiune. Dar, trebuia să recunoască, îl prinsese. Ca o fetiță dintr-un serial TV. Nu vrei ca ea să se facă mare fără să vezi și tu. Mai ales dacă fetița, într-un moment al acțiunii, ar pune mâna pe o armă.

Asemenea celorlalți, nu-și putea dezlipi ochii de la antenele parabolice aflate pe camioanele TV care traversau vadul. Asta, după ce a trecut printre protestatarii care se repeziseră la Bronco-ul lui, bătând în capotă și lovind în uși, în timp ce Deke Belcher le făcea cu mâna de pe scaunul din dreapta. Pumnii manifestanților se loveau de geamuri, iar gurile lor larg deschise urlau. Bătrânul avea un miros stătut, amărui, de murdărie, care îl scotea din ce în ce mai tare din sărite pe Blood. Ajungând pe șoseaua Interstate, coborî geamul. Desfăcu puțin învelitoarea de plastic a cartonașului cu miros de pin pe care și-l agățase de bricheta din tabloul de bord, apoi o scoase cu totul.

— Mă bagi la mititica?

Din nou zâmbetul acela agresiv și strâmb. Și-l etala în fața lui Blood cum îți arată copiii mâinile murdare, ca să le speli. Blood acceleră Bronco-ul până la o sută de kilometri pe oră.

— Nu poți să mă arestezi, spuse Deke. N-ai pentru ce.

— Am niște hârtii de completat cu tine, răspunse Blood, încercând să vorbească fără a inhala aerul mașinii. Niște chestii pe care trebuie să le semnezi. Pe urmă, ești liber.

Deke dădu din cap, continuând să zâmbească și să privească prin parbriz, cât se poate de satisfăcut.

— Ce zici de federalii ăștia? întrebă, dând din capul lui amețit de parcă ar fi vrut să zică: „Măi-măi”. Ăștia nici nu-și dau seama c-au călcat pe bec. Nu știu în ce s-au băgat. Știi ce – se întoarse către Blood – pun pariu că tu i-ai chemat. Pe ce vrei tu.

Blood nu se obosi să-i răspundă.

— Fiindcă șeful Moody e unul care știe ce se face și ce nu se face prin părțile astea. Tu parcă nu te descurci niciodată singur. De pildă, știu c-ai fost ales șerif acum doi ani. Unde-ți sunt acuma alegătorii? Un șerif indian? E ca și cum ai pune o piatră să răspundă de o pădure. Oamenii nu-și mai cunosc lungul nasului, în ziua de azi. Dar lucrurile n-or să rămână așa. Un indian de tutungerie, o statuetă de-aia de lemn, vezi că-ncepe să miște și vrea să conducă el toată prăvălia. Mă-nțelegi? Tot așa și cu tine. N-am dreptate? Și cu accidentele alea, băieții ăia indieni. Ce, s-a aflat ceva după aia? Blood nu-și clinti niciun mușchi de pe față. Ceafa îl ardea. Să luăm de pildă, un băiat indian care-a băut prea mult și pleacă la plimbare prin mijlocul șoselei. E fugă de la locul accidentului, dar ce vină are șoferul? Și-atunci, cum să sune la poliție? Un indian beat care-ți răsare în fața mașinii? Cine-i de vină? Chestia e că toți ai tăi nu fac decât să se-mbete, asta e-n sângele lor. Și-atunci, cum să nu se-ntâmple ce se-n-tâmplă?

Bătrânul de pe munte îl zgândărea în continuare. Poate că nici nu era atât de nebun cât părea. Dar Blood o ținu pe-a lui în timp ce Deke îi dădea înainte, melițând.

— Oricât, măcar tu muncești ceva. Nu ești unul din indienii ăia care plâng după pământurile lor. Ce-i al tău i-al tău. Auzi, cică le-au furat albii pământul. Păi să știi că da. V-am gonit în doi timpi și trei mișcări și v-am luat pământul de sub tălpi. Pentru că ne-au ținut balamalele să vi-l luăm, pentru că asta-i legea pământului. Dar acuma, indienii vin și vor să schimbe legile și să și-l ia înapoi, și tu știi cine se ascunde după toate astea. Avocații evrei, care storc bani și din piatră seacă, le susură dulce-n ureche alor tăi. Fiindcă indienii sunt prea înceți

ca s-o scoată la cap cu chestia asta. Voi, Pieile Roșii, ar trebui să tăceți și să v-aduceți aminte de tratatele originale. Și știi că nu ne-a obligat nimeni să vă facem rezervații. Asta a fost așa, din generozitate.

— Unde mai pui că ați devenit și populari.

— Chiar crezi că dacă cineva putea să ne ia pământul, nu ni l-ar fi luat demult? Și după ce ne-ar goni pe toți și-ar întoarce totul cu susu-n jos, te rog să mă crezi, că i-ar apuca remușcările și nu și-ar schimba la loc legile, și nici nu ne-ar da pământul înapoi. L-ar lua și l-ar ține pentru ei. Asta se și întâmplă, în clipa de față. De aia trebuie să ne ținem tari, să ne apărăm ce-i al nostru. Sigur, am putea și noi s-o pățim ca Omul Roșu. Guvernul Federal a declarat război rasei albe creștine. Glenn Ables e numai vârful aisbergului. Dar nu-i așa că tu și cu strămoșii tăi, dac-ați mai putea, ne-ați scalpa pe toți? Numai că mortul de la groapă nu se măi întoarce. Asta e, n-ai ce-i face. Noi nu facem decât să ne apărăm rasa, chiar în momentul de față. Cred că nu-i așa de greu de înțeles, nu?

Blood își șterse o picătură de sudoare de pe buza plină de sus.

— Te înțeleg perfect, răspunse.

Ajunseră la Secție, iar Blood întoarse în parcarea cu pietriș. Cu excepția steagului care flutura în vârf, clădirea părea închisă din motive de sezon mort. Părea să fie în carantină. Ca și cum cine știe ce epidemie primejdioasă izbucnise în ținut.

Deke se foi temător în scaun.

— Numai să semnez câteva hârtii? întrebă.

— Exact.

— Pe urmă-mi dai drumul.

— Exact.

— Și pe urmă mă duci înapoi la Paradise Ridge?

Blood trase frâna de mână și răsuci cheia în contact. Își luă pălăria, trase de mânerul portierei și coborî repede. Întârzie o clipă lângă mașină, trăgând aerul proaspăt în piept. Își înfundă pălăria pe cap și se întoarse, privindu-l prin ușa deschisă pe Deke.

— Pe urmă, treaba ta ce faci.

Paradise Point

Era întuneric. Din nou stelele alea nenorocite, la care se adăugau nori negri, mișcându-se cu repeziciune pe cer. Vântul nopții fosnea prin copaci. Fagin privi în jur și își văzu trăgătorii chirciți peste tot, forme negre pe fundalul de copaci negri și noapte mov. Mai existau și alți oameni în pădure, agenții Biroului, purtând cizme, impermeabile și jachete cu puf de pasăre de la nenorocitul acela de L.L. Bean. Lucrau în diferite puncte din jurul cabanei, făceau o groază de zgomot clinchetind din tot felul de chestii, iar Fagin era sigur că știe ce pun la cale, un lucru care îl scotea din papuci. Dar să-l ia dracu' dacă are să întrebe. Banish l-ar duce cu șoalda dac-ar face-o.

Bine că se oprise cel puțin muzica. Fagin auzi lătratul indistinct al megafonului și o porni printre copacii întunecați. În pauza de prânz, ceruse o linie externă pentru a contacta un amic din FBI în căutare de informații cu privire la noul său prieten, agentul special John Banish. Se părea că acesta își petrecuse întregul an 1991 în concediu din motive umanitare – depășind cu șase luni perioada admisă – și, pe la jumătatea acestui interval de timp, gagica aia sărită l-a găurit, în spital. Amănuntele cu privire la incident erau vagi – al dracului de vagi, parcă înadins – dar tipesa îi înfipsese un glonț atât de bine în măruntaie, încât Banish fusese aproape bun de băgat în sacul de plastic. După ieșirea din spital, trecuse la o Agenție de Coordonare care nu coordona nimic, pe undeva prin inima Montanei, trăgând de timp în așteptarea trecerii în rezervă. Nimic nu mirosea bine în toată povestea. Mirosea a mașinații, a tratament preferențial, a tras de sfori, a șmecherie – a toate lucrurile alea care-i stăteau în gât lui Fagin când se gândea la Biroul Federal de Investigații.

Un bărbat într-o scurtă de vânt a FBI era în genunchi, în noapte, la marginea încercuirii, iar Fagin crezu mai întâi că era Banish. La o examinare mai atentă își dădu seama că nu era el, ci un agent cu căști, care monta un microfon cu

reflector parabolic. Banish era chircit alături și își termina de debitat gogoșile prin megafon… *aruncați armele și ieșiți cu mâinile la ceafă.* Coborî goarna și așteptă o clipă.

— E vreo mișcare? întrebă.

Agentul cu căști rămase nemișcat în genunchi, cu privirea ațintită în pământ.

— Aud niște pași, răspunse, cu un accent cântat de Virginia, cel predilect și la agenții FBI și la cosmonauți. Nimic clar. Pereții sunt probabil mai groși decât ne-am închipuit noi.

Fagin se chiorî în întunericul din fața cabanei. Undeva, între copaci, în zona luminată de stele din fața porții cufundate în umbră stătea cutia de plastic cu telefonul, ca un nenorocit de bucățoi de brânză.

— Așa, deci, începu Fagin, referindu-se la amploarea pe care o căpătaseră lucrurile. Nu mai avea niciun rost să umble cu mănuși. Ai făcut din țânțar armăsar, reluă. Și mai departe?

Banish rămase nemișcat, fără a se întoarce să-l privească.

— Spune-le oamenilor tăi să-și închidă dispozitivele pentru vedere de noapte.

Fagin se strâmbă. Scutură din cap, dezgustat, dar fără niciun folos, pentru că Banish nu avea cum să-l vadă. Apăsă pe un buton al radioului pe care-l avea la umăr.

— Fagin, rosti. Toată lumea, stingeți jucăriile. Repede, toată lumea. Începe circul.

Banish rămase cu privirea ațintită în noapte, așteptând încă vreo jumătate de minut, uitându-se la cabană printre copacii întunecați sau poate doar admirând cerul negru. Dacă n-o făcea doar ca să-l scoată pe Fagin din sărite sau ca să arate cât e de mare și tare, atunci era pur și simplu un mototol. În cele din urmă, întoarse capul. Ridică mâna stângă.

Muntele începu să răsune de păcănituri metalice. Agenții acționau comutatoarele a șase reflectoare mari, de stadion, scăldând cabana într-o lumină aproape diurnă. Fagin miji ochii și își duse mâna înmănușată în fața pupilelor care începură să i se contracteze. Reflectoarele erau aranjate ordonat, într-un semicerc larg, pe suporturi înalte dispuse în jurul limitei curbe a țării nimănui. În aria scăldată de lumină

aproape că nu existau umbre, iar cabana se distingea acum clar printre copaci.

— Grozav, comentă Fagin. Te pișii contra vântului. Și eu sunt chiar în spatele tău.

Spatele lui Banish se decupa în contralumină pe fundalul copacilor și al cabanei strălucitoare, de parcă s-ar fi aflat în fața unui tablou.

— A distrus telefonul? întrebă.

Fagin avea încă probleme cu ochii.

— A tras în telefon? insistă Banish.

— Nu încă, se încruntă Fagin.

Banish dădu din cap.

— Va vorbi. Întotdeauna vorbesc.

Atunci apăru Perkins, din spatele lui Fagin, urcând panta în fugă: Alergase tot drumul și încerca să disimuleze faptul că nu mai avea deloc aer.

— Iar necazuri la baricadă, pufăi.

Banish rămase nemișcat, gândindu-se o vreme. Mototolul dracului. În cele din urmă se întoarse și-l privi pe agentul cu căști.

— Mai pune niște muzică, hotărî.

Fagin îl privi cum o ia în jos împreună cu agentul de serviciu Perkins. Apoi, nenorocita aceea de muzică începu din nou. Dumnezeule-Doamne!

Podul

Mai întâi trebuia să se întâmple ceva ca să se dea la televizor. Dacă un tip prindea un pește mare, găseai a doua zi o poză în ziar, cu tipul stând pe chei, alături de prada agățată în cârlig. „Înainte” și „după” păreau a face parte din mersul firesc al lucrurilor.

Șeriful Blood privea scena aflată în desfășurare dincolo de pârâul îngust, la nici douăzeci de metri distanță. Dintotdeauna detestase canalele de știri locale. Nu că i-ar fi plăcut foarte mult posturile naționale, dar acestea aveau puțin timp pentru

tot felul de mascarade. Se zbârlea tot când se gândea cum sunt confecționate de obicei știrile, dar unii se ocupă exact de astfel de lucruri și asta făceau și oamenii aceia atunci. Se foloseau de camerele de luat vederi ca de niște bețe, îndreptându-le către oameni și întărâtându-i cu ele. Iar antenele de satelit amăgeau ca niște cântece de sirene. De cum s-a înserat, și-au aprins luminile de filmare, scăldându-i în ele pe manifestanții adunați la celălalt capăt al podului. Aveau nevoie de spectacol, deci își confecționau unul. N-avea niciun sens că aștepte, să vadă dacă mușcă vreun pește. Amestecau apele. Vedeau peste tot sânge și măruntaie împrăștiate, nefăcând decât să-și plimbe prin baltă ditamai năvodul.

Desigur, agitația avea și o altă cauză. Whisky-ul și berea îi făceau pe cei mai agitați dintre ei să găsească soluții instantanee la orice. Marele Magician îi îmboldea să acționeze decis în sensul unor soluții pe care le descopereau chiar atunci. În astfel de momente apăreau loviturile cu ranga, omuciderile, bătăile în familie.

În mijlocul gălăgiei se auziră distinct câteva cuvinte.

— Afară din curtea noastră, strigau oamenii. Porcilor!

Și, fără încetare, o bandă de tineri mânioși, posedați, urla:

— Adevărul! Adevărul!

— Dumnezeule, exclamă Brian Kearney, văzând cum mulțimea se unduiește din nou, brusc, către pod. Rămase cu gura căscată. Șerifii care îi luaseră locul în linia întâi la pod vorbeau precipitat, cu puștile pregătite. Mitingul devenise o gloată în adevăratul sens al cuvântului.

Lumini, oameni, zgomot. Ca la bal mascat. Guvernul Federal era Omul cu O Sută de Brațe, iar Glenn Ables, Lătrătorul. Kearney părea că ține în mână un băț cu vată de zahăr, cu care arăta uimit o persoană din stânga podului.

— Șerifule, rosti. Tipul ăla tocmai s-a legat de un copac. Lângă el, un grup înălțase un steag: AFARĂ CU GUVERNUL FEDERAL DE PE PĂMÂNTURILE NOASTRE!

— Ecologiști, explică Blood.

Kearney privea cu ochi holbați întreaga scenă.

— Chiar și-au ieșit cu toții din minți?

Blood mai luă o sorbitură de cafea, alungând cu mâna un tăun ce se rotea în preajmă-i. Un ou aruncat de cineva ateriză în apropierea lui cu un pocnet sec. Blood se trezi admirând forma neregulată a conținutului și felul în care se prelingea.

— Mda, răspunse.

În acel moment, niște faruri luminară mulțimea. Un Jeep trase în spatele lor, iar Kearney și Blood se întoarseră. Erau Banish și Perkins, acesta din urma la volan. Perkins coborî fără să-și ia ochii de la mulțime. Banish o urmărea cu o expresie de preocupare mai detașată, cântărind-o din ochi ca un proprietar de magazin care se uită cum vis-a-vis de el are loc o tranzacție importantă.

Primul care îi întâmpină fu Kearney.

— Au băut, le explică. Parcă nu se vedea! Îi înmână lui Banish câteva dintre biletelele și pamfletele care se împărțeau în spatele liniilor, chestii rasiste, tipărite artizanal sub antete colțuroase de genul *Făgăduința*.

Perkins nu slăbea din ochi gloata din ce în ce mai numeroasă.

— Otrepe, rosti. Cămăși brune.

Banish de-abia aruncă o privire biletelelor pe care i le dăduse Kearney.

— Ce i-a apucat?

— Cred că e din cauza poveștii cu familia Mellis, răspunse Kearney.

Cum agenții nu-i răspunseră imediat, adăugă:

— Părinții lui Charles Mellis.

Agenții însă așteptau. Nu erau dornici de conversație. Banish părea să-i numere pe protestatari. Kearney îi dădu mai departe.

— Domnul Mellis a cerut să fie lăsat să vorbească cu voi. I-am zis că nimeni nu trece, dar nu m-a băgat în seamă și a vorbit cu șerifii care i-au spus și ei că nu se poate. Apoi o echipă de televiziune l-a filmat, la capătul podului. El le-a zis ce s-a întâmplat și că nu a avut parte de un tratament just, și abia atunci lucrurile au început să ia o întorsătură urâtă. Atunci au început oamenii să țipe.

— Uite-l pe Belcher, interveni Perkins, arătând cu mâna în direcția mulțimii.

Blood privi într-acolo. Deke se afla foarte aproape de pod, rânjind larg și ținând, alături de alți protestatari, o pancartă grosolană pe care scria BIROUL FEDERAL DE INFIDELI.

Blood se întoarse și-l văzu pe Banish încruntându-se probabil chiar înspre el. Kearney îi dădu mai departe, dându-și toată silința să continue numai el știa ce.

— Problema e, domnule, că domnul Mellis îl cunoaște pe Glenn Ables. Zice că ar putea să vorbească cu el. Banish expedie propunerea cu un simplu gest din mână. Dar zice că Ables îl va asculta. Poate că dacă ar vorbi cu el, lucrurile s-ar simplifica…

— Oamenii exagerează întotdeauna în privința relațiilor pe care le-au avut cu un deținător de ostatici. Mentalitate eroică, răspunse Perkins.

— Dar ostaticii nu sunt în realitate familia lui Ables?

Banish scutură din cap.

— Nimeni nu trece de banda poliției.

Bobocul Kearney nu se dădu însă bătut.

— Am înțeles, domnule, dar fiul acestui om e acolo, sus. Nu vrea decât să vorbească cu cineva, ca să afle dacă ai lui sunt sănătoși.

Banish îi aruncă o căutătură grea.

— Nimeni nu trece de banda poliției. Mai ales membrii familiei. E limpede?

Lângă ei căzu încă un ou. Banish se întoarse și îl privi cu oarecare interes. Gălbenușul se lățea încet din coajă, scurgându-se în țărână. Abia atunci păru să descopere manifestele pe care le avea în mână și i le înmână lui Perkins. Întoarse apoi capul către Blood.

— Aici pare a fi o răzmeriță, începu. Tu ești șeriful acestui ținut, nu-i așa?

— Credeam că mă aflu aici doar ca observator, răspunse Blood. Ca voluntar, parcă așa spuneai.

Banish încuviință din cap.

— Nici mie nu mi-e clar de ce te afli aici. Ce crezi de

mulțimea asta?

Blood nu se întoarse să privească.

— E ceea ce aș numi o secțiune transversală. Avem toată gama. Opozanți, protestatari, evazioniști fiscali, constituționaliști, adepți ai supraviețuirii, separatiști. Vrei să mai detaliez?

Banish nu-l opri.

— Autodidacți, militanți împotriva impozitelor, *hippies* încărunțiți, maniaci ai conspirațiilor, veterani din Vietnam, fanatici religioși, ecologiști radicali, proscriși, Patrioți Creștini, mistici de toate nuanțele și așa-zișii predicatori ai Judecății de Apoi, supremațiști albi și probabil niște membri ai Rezistenței Ariene Albe. Plus niște *skin-heads* din Adevărul. Am uitat pe cineva, Brian?

— Nu prea cred, răspunse Kearney.

— O amestecătură de interese cât se poate de eterogene, continuă Blood. Dacă nu ar fi un principiu unificator.

— Care nu e Glenn Allen Ables, spuse Banish.

Blood încuviință din cap.

— Ura și neîncrederea în Guvernul Federal. Cei mai mulți dintre ei – localnicii, în orice caz – trăiesc aici tocmai de asta. În loc de, să zicem, o comunitate minieră, cea de aici ar putea fi considerată o comunitate protestatară. De asta sunt convinși că toată povestea îi privește personal.

Banish continua să-i examineze cu privirea, fără îndoială deliberând ceva în forul lui intim. Apoi dădu din cap.

— Bine, șerifule. Începând de acum, baricada se află sub comanda ta, pentru că nu am oameni de irosit. Vreau o mutră cunoscută care să se ocupe de acești oameni. Trebuie să faci un rezumat al protestelor și al articolelor din mass media, să aduni ziare și orice fel de broșură împărțită – și să-mi dai raportul de două ori pe zi.

Blood îl privi.

— Îmi faci o adevărată onoare, răspunse.

— Pot eu să mă ocup de asta, se băgă Kearney.

— E o treabă importantă, rosti Banish. Dacă nu poți s-o faci, vei fi înlocuit.

Blood încuviință din cap.

— Am avut cândva o rețea de difuzare a presei. Cred că sunt calificat.

— Și eu ce trebuie să fac, domnule? insistă Kearney.

Banish păru să-i remarce de-abia atunci prezența și că se gândește serios. Îl întrebă cum îl cheamă, iar Kearney îi răspunse.

— Îi ajuți pe Blood și pe șerifii de aici în păstrarea securității. Așa încât absolut nimeni să nu treacă de banda aceea. Este extrem de important. Am nevoie de o legătură cu frontul de aici, și legătura asta mi-o veți asigura voi doi.

— Am înțeles, domnule, replică Kearney din toată inima, ca un bun soldat.

Acum era rândul lui Blood să scuture din cap. Toate prostiile care se spuneau aici, la doi pași se haosul protestatarilor, îl făcură să zâmbească.

— Ceva amuzant, șerifule? întrebă Banish.

— Nu, răspunse Blood. Doar că-mi place să văd Biroul Federal la lucru.

Nu putea însă să întindă coarda prea tare. Banish era soiul de animal care s-ar fi putut întoarce asupra lui oricând. Perkins privea în gol, gândindu-se la ceva.

— Am putea să dăm înapoi baricada, rosti.

Banish scutură din cap.

— Prea târziu.

Mulțimea făcea din nou valuri, de cealaltă parte a pârâului, amestecându-se de parcă cineva freca o cremă cu oameni în loc de alune. Se umflă amenințător, apoi undui înapoi, și în acest du-te-vino, o bătrână fu trântită la pământ. Era în mod sigur bunica cuiva, și rămase în patru labe acolo, în țărâna dinaintea podului cu bluza și pantalonii ei de poliester roz și claia de păr alb, ondulat.

Fu ajutată să se ridice de oamenii îngrijorați din stânga și din dreapta ei. Un lucru pe care-l avea în mână îi căzuse pe podul de fier, iar acum ea i-l dădea celui mai apropiat șerif. Acesta păru că vrea să i-l înapoieze, dar bătrâna refuza sau insista asupra a ceva neauzit, în orice caz se dondănea cu el

pentru a fi lăsată să treacă. Atunci, brusc, mulțimea care dăduse cu ea de pământ îi sări pătimaș în apărare. Bătrâna își scutură haina și se îndreptă spre locul unde se găseau Blood și ceilalți trei, iar mulțimea încuviință zgomotos, în spate. Bunicuța devenise o fiară. Nu avea niciun pic de compătimire pentru șeriful care se întoarse și privi neajutorat către ei.

Blood văzu că Banish, care urmărise scena, se încruntă. Cumplit. Voia să potolească lucrurile, dar mulțimea refuza să plece. Urletele batjocoritoare creșteau în intensitate ca o furtună ce se abate asupra muntelui, până ce situația păru că scapă cu totul de sub control. Blood îi spuse atunci lui Perkins, cu jumătate de gură:

— S-o lase să treacă.

Perkins îi făcu semn șerifului. Un țipăt bucuros, neiertător, se ridică din mulțime când omul o ajută pe bătrânică să treacă pe sub banda galbenă a poliției. Bărbatul inspectă pachetul pe care îl lăsase bunica să cadă, apoi i-l înapoie, dând din cap, politicos. Bătrânica îi mulțumi și traversă podul cu un aer hotărât și plin de mândrie, ca un spion ce face obiectul unui schimb între țări, iar mulțimea tăcu, așteptând iminenta întâlnire.

Trecu pe lângă Blood și se opri în fața lui Perkins, pe care îl credea comandantul. Banish se îndepărtă puțin. Bătrânica ținea în mâini un bol albastru acoperit cu staniol. Dădu la o parte învelitoarea, lăsând să se vadă câteva prăjituri de casă, pe care i le oferi cu amabilitate lui Perkins.

— Voiam doar să știți, rosti, că mulți dintre noi, locuitorii, suntem din toată inima alături de voi.

Perkins încercă să nu pară surprins și acceptă bunătățile proaspăt scoase din cuptor.

— Ne face foarte mare plăcere, doamnă, răspunse. Bunicuța zâmbi și înclină din cap către ceilalți, apoi se întoarse la pod. Mulțimea huiduia și striga, alte câteva ouă fură aruncate. Fuseseră trădați. În graba lor de a învinge, desemnaseră un reprezentant din partidul opus. Banish reveni alături de ceilalți.

— La noapte, am să pregătesc materialul pentru o

conferință de presă, care va avea loc mâine dimineață și cu care sper să dezamorsez pe cât posibil situația de aici, îi spuse lui Perkins.

Apoi se întoarse către Blood.

— Vreau un ordin de urgență în sensul restrângerii vânzării și consumului de alcool în tot ținutul. Pomenește de amenințările cu violența și de securitatea publică. Ești mandatat să-l dai?

— Cred că da, răspunse șeriful.

Banish încuviință din cap.

— Treaba asta ar trebui să facă să-ți crească serios cota de popularitate.

Kearney degustă o prăjitură, exprimându-și molfăit aprobarea.

— Ce bătrânică de treabă, plescăi.

Banish se îndrepta către Jeep.

— Otrăvite, probabil, spuse peste umăr.

Kearney se opri din mestecat.

Făgăduința

RĂZBOI SFÂNT!
– Chemare la arme –

Ceasul al doisprezecelea a sosit! Agenți ai Guvernului de Ocupație Sionistă au pus piciorul pe pământul nostru. Au împânzit cu tancurile lor întreg Huddleston-ul. Sunt masați la Paradise Ridge. Raidurile locale sunt iminente.

Națiunea noastră se află în pericol. Sunt ridicați oamenii acestor locuri. ACUM este momentul să acționăm. Glenn Ables este doar începutul. Vor să dea un exemplu cu Glenn Ables.

ACUM este momentul să ne arătăm puterea. Vor să ne ia armele. Susțineți Portul Obligatoriu de Armă. Este SINGURUL LUCRU care ne garantează libertatea. Dreptul vostru de a deține și de a purta o armă de foc, pentru a vă apăra familia, este GARANTAT de Constituție. Ridicați-vă în apărarea lui Glenn Ables! Dacă cineva v-ar fi încălcat proprietatea și v-ar fi

împușcat câinii, voi ați fi tras, și dreptul acesta vi l-a lăsat Dumnezeu. Faceți-vă stocuri de muniție și țineți mereu o armă ascunsă pentru cazul unor razii ale ocupanților. Legea marțială este iminentă. Căștile albastre se află pe drum.

Samavolnicia nu se limitează numai la aceste pământuri din Marele Nord-Vest. Asediul lui Glenn Ables este doar o etapă dintr-o serie de asasinate strategice federale, care au început cu uciderea fondatorului Ordinului, Robert Matthews, și între care se numără recentul masacru de la Waco. Trebuie SĂ RUPEM LANȚURILE! Dacă Guvernul de Ocupație Sionistă își va stabili un avanpost aici, la Paradise Ridge, va pustii întreaga Montană și întregul Nord-Vest. ACEASTA ESTE ULTIMA NOASTRĂ ȘANSĂ! Domnul trebuie mărturisit în prima linie, de către Soldați Creștini luptători pentru libertate. ACUM e momentul pentru a ne fortifica pozițiile și pentru a institui odată pentru totdeauna Regiunea Independentă Albă a Washingtonului, Idahoului, Montanei, Oregonului, Wyomingului. ACUM trebuie să ne întărim granițele.

L-au ales pe Glenn Ables fiindcă se luptă pentru un mod de viață în care noi, membrii Rasei Albe, credem și pe care îl mărturisim ca autentic. Familia lui e la fel cu toate celelalte care s-au mutat aici pentru a-și crește copiii, la adăpost de droguri și de violență și de metisajul din orașe, pentru a face să redevină al nostru un colțișor din țara aceasta mare. Niciun creștin decent, moral, nu ar trebui să fie obligat să trăiască alături de o adunătură de cioroi și de jidani.

Atacul căruia i-am căzut victimă este o adevărată provocare. Sute de agenți ai Națiunilor Unite, sponsorizați de cămătarii din Est, elicoptere militare survolând culmea, transportoare de trupe blindate, echipament de demolări de înaltă tehnologie – toate acestea numai pentru a reduce la tăcere un singur om și pentru câteva împușcături? Provocare, provocare asasină. Guvernul de Ocupație Sionistă trebuie oprit la Paradise Ridge.

Cu toții avem arme și nu ne e teamă să le folosim. Primim ordine direct din Biblie și știm că Să nu ucizi înseamnă în realitate Să nu asasinezi. În Carte, peste tot, Iehova cere

poporului său: Mergeți și ucideți-i. În numele Domnului Atotputernic, vom face tot ceea ce este de făcut pentru a ne apăra familiile și modul nostru creștin de viață.

Lui Glenn Ables nu i-a fost frică s-o strige din vârful muntelui. El și familia lui reprezintă libertatea pe care stăpânitorii federali încearcă acum să ne-o ia cu forța.

Aceasta este o chemare la arme. La fel cum strămoșii noștri, înaintea noastră, au scuturat tirania și asuprirea Regilor și Bancherilor Europei, creând o țară independentă, și noi trebuie să ne ridicăm în apărarea cauzei. Ora finală se apropie! În America războiul mocnește de multă vreme. Aceasta este o chemare la acțiune. Ajutați-l pe Glenn Ables. Lupta lui e și lupta noastră. Mărturisiți-l și fiți alături de el. Duceți cuvântul dincolo de gratii. Luați-vă fax-uri dacă nu aveți încă, modem-uri de calculator. Folosiți-le propria tehnologie ca să-i înfrângeți. Trebuie să ne strângem rândurile chiar acum. Fie ca cei credincioși să vină la Paradise Ridge.

PĂSTRAȚI CURATĂ AMERICA!

Acesta este ultimul nostru bastion împotriva Guvernului Sionist și a Noii Ordini Mondiale. Nu vom da înapoi. Nu putem lăsa să ne fie ocupat pământul. Agenții FBI sunt albi doar pe dinafară, după fructe se cunoaște pomul. Agenții federali care se află aici vor da seamă pentru crimele lor. Dacă Glenn Ables este ucis sau dacă soției lui ori unuia dintre cei cinci copilași nevinovați li se întâmplă un rău cât de mic – atunci, în numele a tot ceea ce este Creștin și Dumnezeu, a Doua Revoluție Americană va începe chiar de aici. Ne vom scutura de asuprirea jefuitorilor. Aceasta ne e făgăduința.

• Vineri, 6 august

Biroul

La cabană, situația a fost staționară în timpul nopții. Banish își dădu seama că se făcuse dimineață după nuanța mai transparentă a pânzei de cort bej. În lipsa unui progres real, se dedicase muncii de birou. De la Provo sosiseră fotografiile și biografiile soților Newland, cumnații lui Ables, împreună cu declarațiile vecinilor. Craig Newland, fratele lui Marjorie Ables, depusese în urmă cu patru luni o cerere de concediu pentru o săptămână la fabrica de prelucrare a hârtiei unde era angajat. Extrasul din cartea de credit Sunoco a soților conținea o plată efectuată cu șase zile în urmă, la o stație de benzină aflată la douăzeci de mile de Huddleston. Sâmbătă, 31 iulie, la ora 10.37 dimineața, făcuseră plinul, 35 de litri. Fordul lor Lynx fabricat în 1987 a fost parcat, încuiat și gol, pe unul din drumurile de acces către Paradise Ridge. Pe bancheta din spate era aruncată o hartă AAA Triptik, pătată de cafea, pe care erau marcate drumurile Interstate din Utah până în Montana. După toate probabilitățile, soții Newland nu-l aveau la inimă pe Glenn Ables, dar urcaseră în nord pentru a-i vizita pe Marjorie și pe copii, cu care nu se văzuseră de peste patru ani. Se părea că ei sunt singurii ostatici din cabană.

Înainte de răsăritul soarelui, sosiseră doi procurori-adjuncți ai SUA pentru a-l informa pe Banish asupra plângerii formulate de Guvern cu privire la schimbul de focuri. Îi acuzau pe Ables de uciderea șerifului adjunct Bascombe și pe Mellis de atacarea unei autorități federale, dar nu pomeneau deocamdată nimic de Judith, fata de doisprezece ani. Modul de redactare a plângerii era foarte important pentru Banish, pentru că înregistrarea ei la Tribunalul Districtului din Helena punea la dispoziția publicului versiunea FBI asupra conflictului care generase evenimentele. Mass media avea să

citeze plângerea ca sursă și să dea publicității informațiile culese anterior. Pe de altă parte, era vorba de un document legal și orice fel de erori sau omisiuni s-ar fi putut întoarce împotriva Guvernului mai târziu, la tribunal. Banish își petrecuse cea mai mare parte a primelor două ore ale dimineții adnotând hârtia cu un pix roșu.

Și în ce privește presa situația se precipita. Serviciul pentru mass media al Afacerilor Externe sunase peste noapte de la Washington, pentru a ordona o derogare de la statutul de operațiune specială. Hotărâseră ca unei echipe formate din douăzeci de reporteri de presă scrisă și un fotograf al *Associated Press* să i se permită accesul în baza de operațiuni în acea dimineață. Serviciul era îngrijorat de faptul că o încercuire care dura de cinci zile și în decursul căreia nu avuseseră loc progrese semnificative putea împinge presa neinformată la speculații de amploare, concretizate în comentarii referitoare la modul cum încalcă „Statul" legea sau la alte încercuiri similare – Bombardamentul din cazul MOVE de la Philadelphia sau povestea de la Waco, care se sfârșise neplăcut. De obicei, pe măsură ce un asediu se prelungea, se răspândea și părerea ca reprezentanții autorităților sunt principalii instigatori. Pentru a evita dezordinea în perimetrul bazei, Banish se gândise deja cum va ocoli ordinul. La acea oră, Perkins însoțea echipa de ziariști pe o culme din apropiere, mai înaltă și cu o perspectivă îndepărtată, dar cuprinzătoare spre Paradise Ridge.

Aceasta era singura comunicare oficială de la sediul Biroului din Washington. În rest, niciun mesaj de la eșalonul superior și cu atât mai puțin de la directorul adjunct, Richardsen. Evident, explicația era lipsa progreselor semnificative. Nimic nu se întâmplă într-o negociere de ostatici până când cineva nu pune mâna pe telefon. Banish se făcuse dintotdeauna luntre și punte să țină Biroul la distanță, dar în misiunea de față, prima după aproape trei ani, se așteptase să fie țintit din scurt. Mai mult, își dorise acest lucru. Se întreba, în trecere, dacă nu cumva era ținut sub observație prin vreun alt mijloc.

Se întrerupse din ceea ce făcea și se lăsă pe spate în scaun. Așa cum făcea o dată sau de două ori pe zi, de la ieșirea din spital și aproape din oră-n oră, de când sosise la Paradise Ridge, își luă pulsul minții. În aceste momente, se autoevalua. Avea impresia că judecă situația cu acuratețe. Întreruperea tabieturilor lui din Skull Valley i s-a părut la început insuportabilă. La Agenție, adoptând un orar de lucru, masă și somn, extrăgându-se din tumultul cotidian, reușise, încet și cu răbdare, să redevină el însuși. Se dedublase într-un om cu halat alb și cu un notes în mână, potolindu-și și păcălindu-și gândurile negre, impulsurile și dorințele care îl chinuiau. La Skull Valley, fusese propriul său cobai. Alerga prin labirint după fărâmiturile de brânză pe care tot el le semănase. Iar acum, Biroul îl parașutase aici, lăsându-l de capul lui cam de multișor. Banish își dădea seama că recuperându-și facultățile raționale avea mai puțin timp pentru aspectele mai fragile ale psihicului, ca personalitatea, temperamentul, caracterul.

Când l-au smuls din singurătate s-a simțit dezorientat, dar de la sosirea pe munte își dădea seama că făcuse față tuturor problemelor, reușind, aproape în totalitate, să redevină negociatorul de ostatici de altădată. O pornise pe drumul cunoscut, nelăsând nimic la o parte. Funcționa din nou, percepând situația cu un soi de familiaritate distantă, ca un câine care amușină printr-un colț uitat al curții, scormonind după oase demult îngropate. Nu trecuse însă testul și o știa. În tot ceea ce făcuse, ar fi putut să-i scape ceva crucial sau evident. Se simțea cuprins și de un soi de paranoia. Un sentiment care nu-i dădea pace, alimentat și de tăcerea Washingtonului. Și mai ales, continua să spere că telefonul de sus îl va elibera din funcție, lăsându-l să se întoarcă la Skull Valley. Dar, făcând un pas înapoi și neslăbindu-se din ochi pe el însuși, reușea să țină totul sub control.

Rămânea, totuși, teama că el s-ar putea să vadă lucrurile la altă scară decât cea reală. În aceste răgazuri de autoevaluare, s-ar fi putut ca judecata să-i joace feste și, ca un om care se oprește să-și ia pulsul și se pune din nou în mișcare satisfăcut, fără a-și da seama că bătăile de la cealaltă mână sunt mult

mai rare, Banish s-ar fi putut înșela.

Metodele utilizate până în momentul de față i se păreau bune. Nu exista niciun manual pentru negocierea de ostatici. Erau strategii și tactici, dar nu și o metodologie. Fiecare situație își avea particularitățile ei. Negociatorul își dădea silința să-l izoleze pe suspect, situându-se în același timp în expectativă, subminându-i respectivului încrederea, ca în cazul de față, în care Ables fusese efectiv pus sub arest la domiciliu. Mai departe, negociatorul avea mână liberă. Când încă mai era considerat un expert în domeniu, Banish asemănase la cursurile pe care le ținea la Academia FBI din Quantico, Virginia, rolul negociatorului-șef de ostatici cu cel al cuiva care încearcă să regleze o antenă de satelit aflată pe acoperiș. Miști antena, le spunea cursanților, apoi cobori în casă, să vezi cum se prinde, pe urmă urci din nou și încerci o cu totul altă poziție. Analogia avea sens în zilele în care televiziunea prin cablu era doar un vis și în care antenele parabolice aveau un diametru de cincisprezece metri. Pe atunci, era unul din lupii tineri ai Biroului, cel mai bun și cel mai sclipitor dintre cei care aveau să restabilească poziția FBI-ului ca autoritate legală de resort, numărul unu în lume în perioada antiguvernamentală, post-Vietnam și post-Watergate. Pe atunci, era încă familist, avea o soție și o fiică, dovezi că nu va trebui niciodată să regleze antena de unul singur.

Se întoarse la treburile care-l așteptau pe birou. Stivele de adrese, rapoarte, memorandumuri și autorizații de rechiziție erau puncte fixe, de care se putea agăța. Lucruri concrete, pe care le putea atinge și muta cu mâinile.

Acestea erau orele de răgaz. Clipele în care grija se luptă cu judecata limpede și când apar cel mai des greșelile. Intervalele care subminează moralul. Era de preferat până și o evoluție nefavorabilă a evenimentelor. Cel puțin asta te îndeamnă la o acțiune sau alta. Frustrarea este dușmanul negociatorului de ostatici. Pentru el, purgatoriul este un iad.

Semnă din nou foaia cu liniile directoare ale lui Perkins pentru conferința de presă din acea dimineață, ca și comunicatul de trei paragrafe și setul adnotat de răspunsuri la

întrebările care se așteptau să le fie puse. Se apucase să treacă în revistă rapoartele de gardă din ziua precedentă ale șerifilor când auzi niște râsete venind din cortul de comandă.

Îl deranja ceva la ele. Auzindu-le din nou, își puse jos pixul și trecu de perdeaua de pânză. Agenții își vedeau de-ale lor, la birourile pline cu cești de cafea, cutii de sifon și pachete de plastic cu hrană conservată, de la camioanele de aprovizionare. Telefoanele cu linii, telex-urile și fax-urile zbârnâiau. Unul din agenți introducea rapoartele într-un calculator. Un altul, dădea ordine prin radio. Doar scaunul lui Coyle, de lângă intrare, era gol.

În dreapta lui Banish, lângă frigiderul mic, doi polițiști localnici trăncăneau, în picioare, râzând și sorbind din două cutii înalte de Pabst Blue Ribbon cu sedativ.

Banish văzu negru înaintea ochilor. Se repezi la oamenii buimaci, apucându-i de coate și scoțându-i afară din cort, în lumina strălucitoare a dimineții. Acolo, goli cutiile; mirosul de bere îi pătrundea în nări în timp ce-i făcea cu ou și cu oțet pe cei doi localnici. După aceștia, urmă la rând Coyle, care nimeri ca musca-n lapte, cu un pahar de cafea în mână. După ce termină cu ea, polițiștii prinseră glas din nou.

— Știi ce, începu unul din ei, de-abia am ieșit dintr-un schimb de douăsprezece ore.

— Pe muntele ăsta nu se iese niciodată din schimb, răspunse tăios Banish.

— Deci voi, ăștia, stați aici, înăuntru, la una mică și rece, în timp ce alții fac toată treaba afară, spuse celălalt polițist.

Banish își coborî privirea la petele întunecate pe care le făcea berea în țărână și la spuma ce se prelingea pe buruieni. Mirosul îi urca încet în nări. Capul porni să i se învârtă. Privi în jur și descoperi printre cei aflați prin preajmă o figură familiară.

— Kearney, latră.

Polițistul părea uimit că îl cheamă.

— Ordonați, spuse, apropiindu-se.

Banish abia reușea să nu urle.

— Imbecilii ăștia doi să dispară de-aici. Tu personal îi

conduci până jos și pe urma până la Secție.

Kearney încuviință din cap decis și se alătură celor doi polițiști care priveau dezgustați. Banish se întoarse către Coyle.

— Ai probleme cu auzul, agent? o întrebă.

— Nu, domnule.

— Înțelegi ordinele care ți se dau?

— Da, domnule.

— Atunci, nu știu cine te-a pus mai-mare peste cortul ăsta, dar dacă mai trebuie să spun de două ori un lucru, AU SĂ IASĂ SCÂNTEI. AI ÎNȚELES?

— Da domnule.

— ÎȚI ESTE CÂT SE POATE DE CLAR CE-ȚI CER?

Coyle înghiți în sec și încuviință din cap.

— Da, domnule.

Banish clătină din cap. Își dădu seama că vocea îi scăpase de sub control. Nu se mai putea stăpâni. Privi către cortul de comandă ca și cum acesta ar fi fost un refugiu. Agenții care-l urmăreau de la intrare se făcură nevăzuți înăuntru. Banish se răsuci pe călcâie și o porni în direcția opusă, de-a curmezișul platoului. Cei care se opriseră să privească scena îi fugeau din cale.

La rândul lui, fugea de miros. De mirosul berii, atât de pătrunzător încât aproape o simțea pe limbă, și dacă se simțea pe limbă ar fi putut-o înghiți, așa că fugea cât putea de departe. Trase în piept aerul curat. Acesta mirosea a motorină și a gaze de eșapament, dar era curat, pentru că nu îl tenta.

Vehiculul de sunet

Ajunse la vehiculul de sunet și bătu de două ori. Agentul dinăuntru, sunetistul – nu știa cum îl cheamă – trase ușa glisantă. În căștile care-i atârnau de gât zăngănea ritmic muzica rap. Omul se dădu la o parte, pentru a-i face loc să urce.

— Ceva nou? întrebă Banish.

Sunetistul scutură din cap.

— Nimic.

Banish nu schiță niciun gest. Dacă s-ar fi întâmplat ceva la cabană, ar fi fost bineînțeles înștiințat imediat. Pusese o întrebare inutilă. Se așeză pe scaunul de lângă ușa deschisă. Acesta scârțâi.

Sunetistul luă celălalt scaun. Tăcea, așteptând ca superiorul lui să zică ceva. În cele din urmă, se hotărî să spună ce-l frământă.

— De ce nu răspund?

Ochii lui Banish erau închiși. Își aplecase fruntea. Se mărgini să scuture din cap.

După un răstimp, muzica din căști începu să se audă mai înfundat. Sunetistul și le pusese din nou pe urechi. Banish deschise ochii și își ridică privirea. În noaptea dinainte fuseseră instalate camere TV. Panoul cu monitoare de deasupra capului sunetistului înfățișa șase perspective diferite, în alb și negru. Lui Banish îi trebui o clipă ca să-și dea seama de amplasamentul fiecărei camere. Cabana era supravegheată din trei unghiuri: exact din față, printre copaci, și din cele două părți, de la peste patruzeci și cinci de grade și mai din depărtare. Podul cu mulțimea de manifestanți de la baza muntelui beneficia de un cadru larg. Mai era înfățișat un punct al drumului ce ducea în sus. În fine, un plan general și de sus al bazei de operațiuni.

Banish crezu că deslușește pata neagră, minusculă care ar fi trebuit să fie telefonul, în porțiunea accidentată și împânzită de copaci din fața cabanei. Când sunetistul ridică ochii din nou, îl privi și dădu din cap. Sunetistul își scoase căștile.

— Dar microfoanele din exterior? întrebă Banish.

Omul scutură din cap.

— Numai muzică. Mai puțin o dată, în jur de trei dimineața, când un șerif s-a ușurat la un copac.

— Oamenii mei nu se pișă în schimburi, spuse Fagin.

Banish se întoarse încet, deloc impresionat de tonul teatral. Fagin apăruse în dreptul ușii deschise a dubei, în uniformă, fără șapcă, pe care o înlocuise cu o basma de camuflaj, strâns

înfășurată în jurul capului său mare și negru.

— O fi fost vreo veveriță uriașă, rosti sunetistul, cu accentul său de Virginia.

Fagin încuviință din cap.

— Da, fire-ar mama lor a dracu'. Stătea cu brațele încrucișate, măsurându-i din ochi pe cei doi. Ce frumoasă e dimineața în Montana, rosti, privind în gol.

Fagin găsea întotdeauna câte un motiv pentru a strâmba din nas.

— De fapt, reluă sunetistul, întorcându-se încă puțin în scaun, ceva tot s-a auzit azi-noapte. Niște sunete răgușite.

— Adică? întrebă Banish.

— Nu din cabină, ci de afară, din țara nimănui. Din când în când. Sunete guturale. Groase și fioroase.

— Coioți, îi lămuri Fagin. Jivinele alea scârboase moarte de foame. Oamenii mei îi văd apărând dintre copaci, noaptea. Pâș-pâș, cu ochii galbeni și infecți. Jinduiesc la câinii morți. Nu le mai e frică de muzică.

Ultimele cuvinte le rostise din ce în ce mai rar. Se schimbă puțin la față, iar privirea pătrunzătoare îi deveni ușor distrată. Apoi se încruntă. Primea un mesaj în cască.

Ridică ochii.

— Unde mă-sa-i Perkins?

— Cu presa, răspunse Banish. Acolo, sus.

Își îndreptă mâna în direcția culmii învecinate.

— Tu-i mama mă-sii, exclamă Fagin, după care se făcu nevăzut.

Banish se întoarse. Sunetistul îl privea, dar el se mărgini să ridice ușor din umeri. A comanda înseamnă uneori a delega răspunderea.

— Conectează-mă, îi spuse, ridicând receptorul din cârligul lui.

Sunetistul își puse căștile la loc, apoi opri muzica apăsând un comutator și îl îndemna pe Banish să înceapă.

— Vă vorbește agentul special Bob Watson, rosti acesta pe un ton egal. Privea cabana de pe monitorul pâlpâitor și pata întunecată a telefonului nebăgat în seamă.

— Cabana în care vă aflați este complet înconjurată. Nu aveți nicio posibilitate…

The Baltimore Sun

HUDDLESTON, Montana, 7 august

Autoritățile federale au obținut ieri un mandat de arestare pentru crimă, pe numele fugarului Glenn Allen Ables, prezumtivul autor al împușcăturilor care l-au ucis pe șeriful federal Stanley Bascombe.

Agenții FBI au continuat în decursul zilei de ieri asediul asupra cabanei lui Ables, situată pe un vârf de munte izolat. Operațiunea constă dintr-o încercuire strânsă, din cauza pericolului la care ar fi expuși cei cinci copii aflați în incintă în cazul unui asalt armat.

În urmă cu doi ani, Ables a fost adus în fața justiției pentru trafic de arme, la inițiativa autorităților federale. Bascombe a fost ucis în timpul unui schimb de focuri izbucnit în momentul în care un câine al familiei a descoperit după miros patru șerifi federali. Aceștia se aflau într-o râpă din apropierea cabanei lui Ables efectuând ceea ce autoritățile numesc o „supraveghere de rutină”.

Trupul neînsuflețit al lui Bascombe a fost transportat pe cale aeriană în orașul Maryland, acum două zile. Slujba de înmormântare va avea loc astăzi, la Biserica St. Paul din Baltimore, cu participarea lui E. Walter Leveralt, directorul Serviciului Șerifilor Federali.

Notoriu supremațist alb și fost membru al Ku Klux Klan, Ables este învinuit de împușcarea mortală a lui Bascombe. Charles Mellis, cumnatul lui Ables, în vârstă de 29 de ani, are de înfruntat acuzația mai puțin gravă de atacare a unui agent federal.

După propriile relatări, autoritățile nu au fost contactate de persoanele aflate în cabană după schimbul de focuri. În decursul zilei de ieri, a continuat operațiunea ce are ca scop

atragerea lui Ables în afara cabanei. „Nu este vorba de o arestare de rutină, a declarat, la Washington, Frank Spona, purtătorul de cuvânt al FBI. Intenționăm să epuizăm toate căile care duc, în opinia noastră, la o soluționare pașnică a situației”.

Ables a declarat că nu se va preda viu autorităților.

A cincea zi a încercuirii s-a caracterizat printr-o creștere a tensiunii și nenumărate zvonuri, afirmă Associated Press.

Un incident bizar s-a petrecut ieri, când membri ai unității de elită Grupul pentru Operațiuni Speciale al Șerifilor Federali au arestat cinci persoane puternic înarmate pe un drum forestier. Drumul permite accesul la o culme înaltă cu vedere atât către cabana lui Ables, cât și către cartierul general al autorităților federale. Șerifii, care i-au descris pe tinerii arestați ca membri ai unei secte neonaziste de *skin-heads,* cunoscută sub numele de Adevărul, au oprit Jeep-ul în care se aflau aceștia și au capturat cel puțin opt arme semiautomate fără niciun fel de incident.

Cei cinci tineri își vopsiseră svastica pe fețe, relatează martori oculari. În posesia autorităților se mai află un steag cu inscripția: „Marea Revoluție Albă”.

Tot în decursul zilei de ieri, un post TV din Helena a difuzat, fără precizarea sursei, informația conform căreia autoritățile au distrus în urmă cu câteva zile rezerva de apă a celor unsprezece ocupanți ai cabanei. Autoritățile au declarat că o asemenea măsură este uzuală în astfel de cazuri, deși anterior dezmințiseră alte relatări din mass media, între care cea a altui post TV, conform căreia în apropierea cabanei lui Ables au fost aruncate containere cu gaz lacrimogen.

„Am evitat deliberat orice fel de acțiune agresivă, a declarat Reginald Perkins, agent special însărcinat de la Biroul Teritorial al FBI din Butte, Montana, în prima conferință de presă desfășurată la Paradise Ridge. Factorul critic este în acest caz prezența minorilor în incintă.”

Faptul că Ables continuă să se situeze, după atâtea zile, în afara legii, nu înseamnă că forurile abilitate cu păstrarea ordinii sunt incapabile, au mai precizat autoritățile.

„Nu are de ce să ne fie rușine, a declarat Perkins. Prelungirea operațiunii arată că Guvernului îi pasă de ceea ce se întâmplă. Adevărul este că noi suntem mai preocupați de soarta copiilor decât domnul Ables, lucru care nu-l onorează deloc.”

Autoritățile au afirmat că nu știu exact câte arme posedă Ables în cabană, deși este sigur că soția și copiii inculpatului – care au vârste între un an și șase luni și paisprezece ani – făceau în mod regulat exerciții de tragere în zonă.

„Suntem pregătiți să ne confruntăm cu un arsenal”, afirmă Perkins.

Același agent a menționat că nu se știe cât timp va continua încercuirea. După Associated Press, nu se știe exact dacă Perkins deține calitatea de negociator-șef al Guvernului.

Autoritățile și-au stabilit cartierul general pe munte. Se află acolo cel puțin nouă corturi, numeroase vehicule militare, câteva camioane U-Haul, o mașina de pompieri, elicoptere și sute de polițiști și alți membri, ai personalului auxiliar. Încercuirea include agenți ai FBI, ai Biroului pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc, forțe din componența Serviciului Șerifilor Federali, din cadrul Poliției Statului Montana, din Departamentul Șerifilor Ținutului de Frontieră și din Poliția Orașului Huddleston.

Prelungirea asediului nu a dus la diminuarea numărului de susținători ai lui Ables din și din jurul orășelului aflat în nord-vestul Montanei. La baricada poliției se adună zilnic localnici, membri ai unor facțiuni ale Identității Creștine, neonaziști din statele învecinate și amatori de senzații tari de pe întreg teritoriul țării. Cei prezenți huiduie vehiculele care părăsesc zona și pe polițiștii din Huddleston care păzesc podul, făcând sporadic observații cu caracter rasist sau scandând lozinci pro-ariene.

Cu câțiva ani în urmă Ables și familia lui s-au mutat de la Chicago în comunitatea din nord-vestul extrem al Montanei. Zona se întinde în apropierea cartierului general al Bisericii Rezistenței Ariene Albe și Creștine, considerată una din cele mai mari și active organizații supremațiste din SUA. O

delegație a grupării a împărțit ieri pamflete subversive la baricada aflată la baza Muntelui Paradise.

Anterior, Ables a negat că ar fi existat vreo legătură între el și Biserica Rezistenței Ariene.

Ables, care a împlinit recent 41 de ani, a devenit, dintr-un extremist rasist și religios, un erou printre localnici. Aceștia îl sprijină, aducându-i poșta și diverse articole de băcănie sus, la cabana care nu are nici curent electric, nici telefon.

Vecinii îl descriu pe Ables ca pe o persoană mândră și plină de încredere în sine, care, înaintea încercuirii, mergea la pescuit cu copiii localnicilor.

„Glenn este un om dintr-o bucată" a declarat Deke Belcher, un vecin în vârstă de 77 de ani al inculpatului, afirmând că FBI-ul și șerifii ar trebui să lase în pace muntele și locuitorii lui. „A fost provocat", mai susținea Belcher.

Biroul

Șeriful Blood intră în cortul de comandă, săltându-și pălăria dinaintea agentei aflată la primul birou și prezentându-se. Agenta era genul de persoană care nu vrea să se lase dusă de nas și îi răspunse cu o privire dezaprobatoare și pe un ton sever Arăta mai mult a agent FBI decât a femeie, ca și bărbații aflați prin preajmă care păreau și ei mai mult agenți decât bărbați. Muntele era populat de două specii diferite, agenți și restul lumii. Femeia își ațintii o clipă privirea asupra ziarelor pe care le ținea Blood în brațe, poate căutând vreo armă, alta decât pistolul pe care îl purta șeriful la șold, apoi îl îndrumă către capătul îndepărtat al cortului. Blood își săltă din nou pălăria și o porni într-acolo.

Lucru mare, cortul ăsta pe dinăuntru. Avea un aer sobru și era scăldat în lumină, agenții țăcăneau la tastaturile calculatoarelor, iar în aer plutea un zumzăit pricinuit de diferitele voci care vorbeau la telefon, în radiouri și unele cu altele, toate în același timp. Principala atracție era chiar în mijloc: ditamai peretele de sticlă sau plastic transparent, la

care te puteai uita și din față, și din spate și care era cumva luminat pe dinăuntru. Un agent cu ochelari cu ramă neagră desena pe el cu un soi de creion, completând diagrama complicată, în culori, a vârfului muntelui și a întregii proprietăți a lui Ables. Reprezentarea conținea distanțe, înălțimi și tot restul. Categoric altceva decât hărțile desenate cu un băț în țărână. Lui Blood i se păru că se află în camera de comandă a unui submarin ce se îndreaptă către inamic.

Din biroul delimitat de pânză aflat în partea din spate a cortului se auzeau voci. Una dintre ele era enervată. Blood se opri și se gândi dacă să intre sau nu și, cum nu exista niciun loc solid în care să poată ciocăni, dădu la o parte draperiile din pânză groasă și pătrunse înăuntru.

Vocea care se ambala din ce în ce mai tare era a lui Perkins. Blood nu-l văzuse niciodată atât de agitat. Tocmai spunea:

— Eu sunt acolo sus cu douăzeci de ziariști și fără niciun fel de escortă, și el apare din senin, alergând după un Jeep plin cu neonaziști! Îți dai seama cum m-am simțit? Neplăcut e puțin spus. Fagin încalcă regulile jocului și asta nu-mi place deloc.

Banish era așezat la birou, iar Perkins stătea cu spatele la Blood. Niciunul nu observase intrarea lui Blood, așa că acesta mai făcu un pas. Pe birou se aflau o veioză cu neon și braț curbat, aplecată ca o pasăre de pradă asupra grămezilor de hârtii, erau un telefon și un walkie-talkie înfipt în încărcătorul de acumulatori. Firele de alimentare se târau pe podea până la pânza de despărțire. O canadiană, o pereche de cizme și o cană cu apă erau așezate pe un suport scund de lemn, în colțul umbrit din spate.

— A făcut ceea ce avea de făcut, răspunse Banish.

Perkins era în picioare între două scaune pliante metalice, înghesuite în spațiul strâmt din fața biroului.

— În primul rând, sunt tare curios să știu cum au ajuns sus. Presa a avut parte de un spectacol pe care nu-l va uita ușor. Eu stau acolo vânzându-le mâzgălicilor gogoșile tale și deodată mă trezesc cu Jeep-ul acela oprit și cu șerifii care

mișună peste tot. Bineînțeles, fotograful de la Associated Press a început să țăcăne. Am rămas ca vițelul la poarta nouă, pentru că habar n-aveam ce se întâmplă. Cinci mucoși cu svastici pe față și pușți semiautomate, mai spune ceva, dacă poți. M-am simțit de-a dreptul umilit, încheie Perkins, împungând aerul dinaintea lui cu un deget.

Banish nu părea îngrijorat. Dimpotrivă, dădea chiar impresia că incidentul îl plictisește.

— Cu cât sunt ei mai nebuni, cu atât suntem noi mai cuminți, rosti. Altceva?

Perkins rămase acolo, dinaintea lui Banish, în mod evident scos din sărite, încleștându-și și descleștându-și pumnii. Dintr-un motiv sau altul, luase toată treaba ca un afront personal.

— Nu-ți dai seama că pușții aceia puteau să ne surprindă și pe noi? Suntem niște pești într-o găleată. Chiar nu poți să înțelegi atâta lucru? Ne-a lipsit foarte puțin ca lucrurile s-o ia razna.

— Fagin și-a postat oameni pe vârfurile din jur, răspunse Banish, în continuare mai interesat de hârtiile de pe birou. A fost un incident nefericit, dar pe termen lung vom trage foloase din el și vom învăța să ne păzim.

Perkins încuviință din cap, deloc convins.

— Asta-i atunci.

Neprimind niciun răspuns, se răsuci în loc, trecând bățos, fără a-i arunca măcar o privire, pe lângă Blood.

Banish închise ochii. Pe șaua nasului, de ambele părți, îi apăruseră niște puncte de un roz intens de la ochelarii pentru citit pe care îi aruncase pe vrafurile de rapoarte de pe masă. Nu părea deloc în apele lui. Obrajii, gâtul și bărbia îi erau pline de peri țepoși, albi și negri, iar lumina aspră a lămpii de birou îi accentua paloarea.

Își frecă semnele adânci de pe nas cu degetele, apoi deschise din nou ochii și își puse la loc ochelarii. Luă un teanc de hârtii și se apucă iarăși de citit. Blood se apropie de birou.

— Mi-ai adus ziarele? întrebă Banish fără să ridice ochii.

Blood i le puse în față.

— Și o porție proaspătă de pamflete.

— Altceva?

— Am fost în spatele liniilor inamice, mai devreme. Am numărat mașinile. Sunt nouăzeci și opt, din opt state diferite, plus una cu placă de înmatriculare de Heaven.

Banish dădu din cap a expediere.

— Avem pe cineva acolo care notează numerele. Altceva?

— Dacă tot mă întrebi, începu Blood, scoțând o bucată de hârtie din buzunar, ceva care circulă jos și se pare că iscă destulă gălăgie.

Hârtia era copia unei scrisori.

— Sunt sigur că e scrisul lui, puteți verifica, reluă. Ables i-a scris pastorului de la Biserica locală a Rezistenței Ariene, acum doi ani, în iulie. Adică exact înaintea arestării lui. Citește. Susține că agenții de la Alcool și Tutun l-au vizitat la cabană și au încercat să-l forțeze să devină informator.

Banish abia aruncă o privire asupra scrisorii și o așeză peste celelalte lucruri aduse de șerif, întorcându-se la hârtiile lui.

— Altceva?

Blood îl privi, apoi se uită la scrisoare.

— Crezi că n-are nicio importanță? întrebă.

— Conduc o operațiune tactică, nu o investigație, răspunse Banish.

Ochii îngustați ai lui Blood se deschiseră puțin.

— Chiar așa, mie mi se pare că aici ceva scârțâie. Rău de tot.

— Nu mă interesează cine, ce i-a făcut. Treaba mea e să-l fac să iasă din cabană.

Blood era pe punctul de a da din umeri, dar Banish ridică privirea și îl întrebă, surprinzător:

— Ce părere ai, Rezistența Ariană este un motiv de îngrijorare prin aceste locuri?

— De îngrijorare? Nu chiar.

— Atunci ce-ai zice de cinci tineri înarmați și cu svastici pe față, pe care autoritățile nu-i intimidează deloc?

Blood pufni disprețuitor.

— Aiureli, răspunse. Copilării. Strângeri de mână secrete și tot tacâmul. Iar armele și undițele – toată lumea de pe aici le

are în mașină. Localnicii cred în general în patru lucruri: familie, proprietate, Dumnezeu și arme. Nu neapărat în această ordine. Deci, dacă ți-ai lua o pușcă, nu înseamnă că vrei într-adevăr să împușți pe cineva cu ea.

— Deci nu are nicio importanță.

Blood se îndreptă puțin de spate.

— Am ajuns să apăr legea. Nu văd ce nu merită să văd. Nouăzeci și cinci la sută din toate lucrurile astea nu sunt decât prostii. Trăncăneală. Lucruri pentru care nu poți aresta pe nimeni.

— Până când nu încalcă litera legii.

Completarea lui Banish își atinse ținta. Blood chibzui puțin la răspuns.

— E ca și cum ai locui lângă o centrală nucleară, cred. Te gândești mereu la ea, dar până nu explodează, nu prea ai ce face.

Banish încuviință din cap puțin scârbit.

— Scrisoarea aceea, o avem și noi. Știm și că Ables s-a desolidarizat de Rezistența Ariană Albă. Altceva?

Blood întârzie o clipă răspunsul.

— Nu cred.

Atunci, Banish puse jos teancul de hârtii, iar Blood putu vedea niște fotografii, portretele de sfârșit de an ale copiilor lui Ables. Banish le ridică și-și ațintи privirea asupra lor. Blood își închipui că era timpul să iasă. Mai întârzie câteva clipe, dar Banish părea într-adevăr absorbit de imagini. Uitase de prezența lui Blood.

Spre ieșirea din cort, trecând pe lângă centrala telefonică, Blood îl văzu pe agentul așezat în dreptul acesteia spunând ceva în receptor și umblând la mai multe comutatoare. Femeia de la intrare remarcă și ea acest lucru, se ridică discret de la biroul ei și porni către centrală, legitimația atârnându-i de cordonul fustei.

— Ce voia? îl întrebă calm pe agent.

— O linie cu exteriorul. Mi-a zis să opresc banda.

Orice s-ar fi petrecut, Blood ajunsese deja la ieșire și nu mai avea niciun motiv să zăbovească. Afară, după ce se îndepărtă

destul de mult, se opri să se gândească la cele văzute. Lângă picior, în țărână, descoperi un mușuroi de dimensiuni apreciabile. Cu un efort demn de apreciat, furnicile îl înălțaseră dintr-un nisip mai deschis la culoare decât pământul din acel loc. Blood îl nărui cu un bobârnac ușor, din vârful cizmei. Privi furnicile ieșind la suprafață și începând să se rotească frenetic în cercuri, apoi o porni din nou în josul muntelui.

Cincinnati, Ohio

Frank Dewey se uită la telefon de-abia după al treilea apel. Celelalte patru linii aveau deja beculețele aprinse. Intenționase să plece mai devreme, pentru a-și duce băiatul la lecția de fotbal, dar partenerul lui se afla la Las Vegas, într-o călătorie mai lungă în care îmbina afacerile cu plăcerea, iar biroul era cu susu-n jos. Dewey avea în subordine șaptesprezece angajați și doi colaboratori cu ora, ceea ce însemna mult pentru o firmă de detectivi din Cincinnati. Afacerile îi mergeau însă foarte bine.

Dewey and Stone Associates se specializase în „investigații liniștitoare". În epoca SIDA și a anunțurilor din ziare, oamenii erau din ce în ce mai speriați. A face curte unei femei ținea de domeniul trecutului. Clienții voiau fapte, și cât mai urgent, iar o verificare de rutină scotea la iveală în multe cazuri lucruri pe care o relație de ani de zile le ținuse ascunse. În câteva zile sau chiar ore, Dewey și Stone puteau aduna materialul necesar pentru un raport concentrat, de două sau trei pagini, care să cuprindă poziția socială, starea financiară și sănătatea unei persoane. Cinci sute de dolari pentru o verificare simplă sau șaptezeci și cinci pe oră și pe angajat operativ, pentru o investigație-interpretare, însemnau o sumă mică, având în vedere ca în schimbul ei erai sigur că relația ta nu te va dezamăgi sau că nu se va sfârși.

De exemplu: o tânără, fiica unui prieten și asociat al lui Dewey venise la birou în urmă cu două zile, solicitând o

verificare de rutină a noului ei prieten. Acum, pe biroul lui Frank se aflau două coli de hârtie. Una era o copie a cazierului din San Francisco al tânărului, care includea două arestări pentru posesie de heroină, în 1989, cu un an și jumătate înainte ca tipul să se fi mutat în Cincy. Cealaltă era o copie după adresa unei clinici din oraș, care trimisese pentru clarificare niște probe de sânge la un institut serologic din Philadelphia. Probele erau luate sub codul de Asistență Socială al tânărului și pe un nume fals. Răspunsul urma să fie trimis direct la adresa „numelui fals", localizată printr-o cutie poștală ce se afla la două blocuri de apartamentul prietenului fetei.

Tânăra era programată pentru sâmbătă dimineață, la ora nouă. Situația se supunea statisticii lui Dewey: nouăzeci și cinci la sută din cazuri, dacă sunt suficient de suspicioși ca să angajeze un detectiv particular, au dreptate în bănuielile lor.

Își dădu la o parte manșeta albastră, scrobită, apoi auzi telefonul sunând din nou, apăsă pe buton și ridică receptorul.

— Dewey and Stone Associates.

— Cu domnul Dewey.

Recunoscu imediat vocea. Își luă coatele de pe biroul cu cristal, se lăsă pe spate în scaun și își puse un picior peste celălalt, trăgându-și manșeta la loc peste brățara din aur a ceasului. Clientul aflat la celălalt capăt al firului îl interesa. Fără să-și dea seama de ce, Dewey se simțea într-un fel înrudit cu individul respectiv, de altfel unul dintre puținele cazuri de care se mai ocupa personal.

— Domnule Banish. Ați întârziat două zile. Mi-era teamă să nu se fi întâmplat ceva.

— A apărut ceva neprevăzut.

Tipul cu care vorbea nu întârziase niciodată, nici cu telefoanele lui de două ori pe lună și nici cu plata. Banii erau transferați dintr-un cont al unei bănci din Cincinnati, dar corespondența era trimisă la un oficiu de post-restant aflat pe undeva, prin mijlocul Montanei.

— Știți ce, domnule Banish – începu Dewey, aplecându-se din nou în față pentru a deschide un sertar și a căuta prin

dosare, ar fi cazul să renunțăm la tariful normal. Sunteți de-al casei, iar treaba nu e grea. Cred că ne-am putea înțelege la o sumă lunară.

— Dacă doriți, răspunse Banish. Continuați.

În glas i se simțea nerăbdarea, ceea ce era neobișnuit. Acest Banish era un om ciudat. Ceva îi spunea lui Dewey că e vorba de un fost polițist.

— S-a certat cu amantul ei, continuă Dewey, frunzărind prin dosar. Nu știm exact ce și cum s-a întâmplat, dar au rupt-o. S-a întors în barul acela cu pian acum trei seri. A cerut două cântece și a rămas vreo oră, timp în care o băut două Manhattan-uri. A plecat singură.

— Bun, răspunse Banish.

Rostise cuvântul fără emoție, dar faptul părea rezonabil având în vedere că se referea la o fostă soție.

— Problema este că s-a reapucat de fumat. Și nu cu filtru. S-ar putea ca amândoi să fi investit în relația asta mai mult decât am crezut noi. Altceva: se gândește serios să renunțe la Condor pentru o mașină mai mică.

— Mai mică? întrebă Banish. Dar Nicole?

Dewey se gândi că nu are rost să o ia pe ocolite.

— Asta voiam să vă spun. Vestea cea mare este că fiica dumneavoastră se mărită – deschise dosarul de pe birou – tot băiatul ăla de la postul de radio. Nu e prea procopsit.

Luă extrasul din cartea de credit.

— Ceva mai puțin de trei mii pe o carte VISA comandată prin poștă de le Tiffany's din Chicago, pe 25 iulie. A semnat de primire pe douăzeci și opt.

Dewey așteptă o clipă răspunsul. Nici măcar el nu putea fi indiferent la sentimentele tipului. Cu desăvârșire străin, Dewey asistase la nenumărate întâlniri ale perechii, încă de la prima, dar, după toate probabilitățile, Banish nu-și văzuse propria fiică de peste doi ani.

Așa că detectivul se trezi gândindu-se că avea și el un cuvânt de spus.

— A cerut-o într-un restaurant. S-a așezat într-un genunchi și tot restul. Mesele din jur au aplaudat.

Niciun răspuns.

— Știți ce, domnule Banish, nu vreau să mă bag, pentru că nu e treaba mea, și pentru că întotdeauna clienții au dreptate. Întotdeauna. Nu vreau să fac o derogare de la regulă nici măcar în cazul dumneavoastră. Dar poate-ar trebui să vă întâlniți cu ei. Sau măcar să le dați un telefon.

— Asta nu se poate, rosti Banish.

Din nou, Dewey așteptă câteva momente. Și Frank Dewey nu era omul care să se simtă stânjenit. Dar, de la fost polițist la fost polițist sau de la tată la tată, avea impresia că îl cunoaște pe omul acesta. Ceva îl mișcase. Se gândi la propriul lui fiu, în vârstă de doisprezece ani, și la ora de fotbal, și la toate lucrurile pe care se aștepta să le piardă într-o zi. Se aplecă din nou, uitându-se la ceas. Va ieși din birou de cum va pune jos receptorul.

— Să vă trimitem aceleași materiale ca de obicei? întrebă. Fotografii, înregistrări telefonice, transcrieri?

Vocea lui Banish se auzi după un răstimp destul de lung.

— Doar fotografiile.

Cortul de comandă

[PARASIEGE, pag. 35]

Prin urmare, este de presupus că agentul Banish a nesocotit în mod voit și în cunoștință de cauză ordinul Serviciului de Presă.

Încă o dată, capacitatea de a lua decizii și competența agentului Banish s-au dovedit discutabile. A fost ignorat un atac terorist aproape încununat de succes ce avea ca țintă baza de operațiuni, în timp ce agenții suprasolicitați, vinovați de abateri minore, au fost admonestați în mod public și cât se poate de prompt.

După incidentul extremist de pe muntele alăturat, agentul Banish l-a primit pe șeriful ținutului pentru o discuție privată, după care a dat un telefon interurban, care, din ordinul aceluiași, nu a fost înregistrat. Este vorba chiar de intervalul

de trei minute lipsă din înregistrarea audio, după cum au arătat anchetatorii. Imediat după această discuție, agentul Banish a părăsit cortul de comandă fără a o informa pe agentul Coyle asupra destinației. Se presupune că s-a retras în rulota personală. Agentul Banish nu a revenit în cortul de comandă timp de mai multe ore.

Baza de operațiuni

La cină, Blood avea în față o farfurie de chiftele cu orez și stătea la o masă pliantă, aflată lângă băncile lungi, înțesate de șerifii federali ieșiți din schimb și agenții care înfulecau cu lăcomie. Blood se afla mai aproape de șerifi, a căror nemulțumire era evidentă. Ca niște orășeni ce erau, păreau, în primul rând, dărâmați de cele patru zile petrecute pe munte. Până și părul tuns scurt părea să li se fi încurcat. Gângăniile sunt numai o parte din lucrurile care-ți dau mâncărimi la munte, și chiar Blood se simțea plin de praf. Până acum, se folosise de trusa de noapte pe care o ținea întotdeauna în portbagajul Bronco-ului său, alături de uneltele de pescuit.

Deci, apăruse și murdăria, cuibărindu-se în porii unor piei obișnuite cu dușurile regulate ce lipsesc muntenilor care își freacă întotdeauna brațele de parcă ar încerca să și le încălzească. Toate acestea erau agravate de faptul că oamenii așteptau de atâta vreme cu ochii ațintiți asupra acelui individ care nu clipea, care nici măcar nu deschidea ochii, a acelui criminal care se afla atât de aproape de ei încât ar fi putut să-l scuipe fără să-și ia avânt.

Agravate de senzația că omul acesta, criminalul acesta, se distrează cu sadism în cabana lui pe seama lor. Era evident pentru oricine că încercuirea era formată din bărbați mândri, care luau o jignire în serios. Din bărbați pe care nu prea aveai cum să-i duci cu șoalda. De aceea animozitatea lor începea să prindă cheag ca laptele lăsat la prins.

Până și șefii deveniseră agitați. Mai devreme, în aceeași zi, Blood era destul de aproape de duba cea neagră pentru a-i

auzi pe Banish, Fagin și pe sunetist discutând asupra strategiilor posibile. Sunetistul sugerase „insinuarea” unui dispozitiv de ascultare în cabană prin coș, dar Banish nu a fost de acord, amintind de cunoștințele de electronică ale lui Ables. Apoi Fagin insistase asupra unui atac cu gaze toxice, propunere de asemenea respinsă de Banish, care zicea că s-ar putea ca ocupanții, cabanei să aibă măști și – dacă era așa, șerifii și agenții care ar fi încercat să pătrundă înăuntru puteau fi masacrați. Banish expediase toate propunerile, cu încăpățânare, iar Fagin și sunetistul n-au putut să-l convingă.

Era timpul schimbării gărzii, perioada aceea chiar dinaintea amurgului când luna strălucește mare sus pe cer, în punctul diametral opus soarelui ce apune, și totul apare într-o lumină ciudată. Aerul începea să pișite, dar era încă destul de umed pentru a întărâtă gângăniile. Apăru Kearney, cu o farfurie de tinichea pe care o trânti pe masa lui Blood, așezându-se dinaintea acestuia, cu spatele la banca șerifilor federali. Bobocul era neobișnuit de tăcut, chiar serios; nu se apucă să trăncănească tihnit ca de obicei și nici măcar nu-l salută pe șerif. Mesteca ursuz și concentrat, ca și când ar fi avut cine știe ce necazuri. Poate că era indignat de modul cum fusese tratata familia Mellis, la baricadă. Blood reuși să-l scoată din mutenie doar când izgoni o albină ce i se învârtea în jurul farfuriei.

— Am văzut odată un om murind din cauza înțepăturilor, începu Kearney. La pregătirea elementară. Își făcea sectorul, curățând de uscături niște copaci, cățărat pe un culegător de cireșe, și cred că a dat peste un stup, pentru că atunci când a căzut era complet acoperit de albine. Era un roi întreg. Tipul se plesnea peste tot și alerga, mi se pare chiar că încerca să strige, îți închipui, în bâzâitul acela dement. Noi nu știam ce să facem. Ne-am repezit la el și l-am împins cu niște pari într-un eleșteu care se afla chiar alături, gândindu-ne că are să scape de ele în apă. Degeaba. De atunci, mă gândesc la asta de multe ori. Cum s-o fi simțit acoperit de toate albinele alea înnebunite, galbene și negre, care-și înfigeau acele în el una după alta, și pe urma el intrând cu ele cu tot în apă. Mă întreb

dacă își dădea măcar seama ce i se întâmplă. Dacă știa de ce-l tot îmbrâncim, de ce suntem atât de brutali.

— Urâtă moarte, spuse Blood.

Kearney rămăsese cu ochii ațintiți asupra unui punct al mesei.

— Înțepat de o mie de ori. N-am mai omorât niciodată o albină de atunci. Știu că n-au cum să-ți poarte pică, dar mi s-a părut ca o răzbunare, zău dacă nu.

— Mâna destinului, vrei să zici.

Kearney abia schiță o înclinare din cap.

— Și era un băiat bun, n-a meritat-o. Un puști slăbănog. Nu i-aș dori așa ceva nici celui mai mare dușman al meu.

Blood era surprins de registrul sumbru al gândurilor lui Kearney. Apoi atenția amândurora fu atrasă de o izbucnire de râsete groase ce venea de pe banca șerifilor. Nu chiar hohote, ci un râs întunecat, râsul acela cu care râzi de altcineva, râsul acela care te face să vrei să auzi mai multe. Poate din curiozitate, așa cum aprinzi lumina noaptea, când începe să latre un câine. Sau poate, din cauza băiețelului din tine, care vrea să știe dacă nu cumva de tine se râde. În mod voit, Blood le ignoră comentariile, deși în același timp îi urmărea.

— Omul e incompetent, îl auzi spunând pe unul din ei, în spatele lui Kearney.

— Cred că-i sărit de pe fix. Habar n-are ce face.

— Trage de timp, atâta tot.

— Am auzit că a dat-o rău în bară la ultima negociere. Blood îl văzu pe Kearney îmbățoșându-se de cealaltă parte a mesei. Umerii bobocului se ridicară, iar din gură începură să-i iasă rotocoale de abur. Blood îl privi în ochi, Kearney avu o licărire de răspuns, apoi amândoi rămaseră uitându-se unul la altul și ascultând fără a-și mai face probleme.

— Cum adică? întrebă un altul.

— Adică s-a lăsat cu morți. Cu ostatici morți. A dus de râpă tot.

— Fugi de-aici.

Apoi, ceva ce Blood nu auzi. După care:

— Cică bea.

— Aiurea.

— Stați puțin, asta nu-i adevărat, spuse o voce nouă, indignată. Am văzut azi cum le-a luat berea la doi polițiști din Huddleston.

Ochii lui Kearney începură să scapere.

— Și probabil după aceea s-a dus cu ea în biroul lui privat.

— Porcul.

— Egoistul dracului.

Kearney puse jos furculița. Își așeză palmele pe masa și se sprijini în ele, ca și cum ar fi vrut să se ridice. Blood fu în picioare doar cu o secundă înaintea lui și îl apucă de încheietura mâinii.

— Lasă, îi spuse. Nu-i treaba ta.

Doar câțiva șerifi vorbeau. Ascultau cu toții, dar cei mai mulți probabil numai fiindcă n-aveau încotro, pentru că se aflau pe aceeași bancă și nu pentru că le plăcea să trăncănească sau pentru că erau interesați. Unul dintre vorbitori părea a conduce discuția, iar Blood îl descoperi lăsat pe spate, întreținându-și cercul de amici. Șeriful privi în jur și îl descoperi și pe Perkins, stând la o oarecare depărtare, dar în mod sigur auzind ce se spune, fără a se preface ocupat cu ceva, neostenindu-se nici măcar să miște un deget.

Kearney se făcuse roșu la față. Ce auzea i se părea mai mult decât o lipsă de respect strigătoare la cer, mai mult decât o ofensă directă.

— Cică nu puteau să-l bage la răcoare, și-atunci l-au expediat la dracu-n praznic, într-un oraș din preerie, unde n-are cum să facă rău nimănui. L-au înmormântat, nenorocitul.

— Și-atunci ce dracu' caută-n ciorba noastră?

— Tare-aș vrea să știu și eu. Să mă ia dracu' dacă știu.

Încă o voce nouă, neîncrezătoare:

— Și tu de unde ai aflat toată treaba?

Îl acoperi însă altcineva:

— Ăsta ar putea oricând să…

— Și asta nu-i tot. A stat o vreme în nu știu ce spital. Dar nu într-un spital obișnuit.

Cu ochi arzători, Kearney privea în gol, drept prin Blood.

Se auziră câteva reacții. Apoi, o altă voce:

— Ce dracu' vrei să zici?

— Vreau să zic să tipului îi lipsește o doagă, e sandilău…

Kearney țâșni în picioare. Înainte ca Blood să-l poată opri, se întoarse, încălecă spătarul băncii, iar acum se afla cu fața la cele două rânduri de șerifi federali. Se ridică și Blood, în spatele lui.

— Cine a spus asta? întrebă Kearney. Își încleștase pumnii.

Șerifii tăcură cu toții și întoarseră capul. Nimeni nu răspunse, dar Kearney își dăduse probabil seama care este autorul replicii după rânjetul strâmb.

— Ridică-te, îi spuse.

Șeriful continuă să rânjească în primul moment, privindu-și tovarășii. Însă nimeni nu-i întoarse rânjetul. Cei mai mulți rămaseseră cu ochii ațintiți asupra lui Kearney. Apoi, șeriful se îndreptă de spate, ridicându-și bărbia și susținându-i privirea, dar tot nu zise nimic.

— Ridică-te, repetă Kearney.

Blood își dădu seama că acesta tremură, însă nu de frică. Nu-l mai văzuse niciodată așa. Un puști nepăsător și lipsit de griji. Clădit ca un jucător de baseball, înalt, umerii abia îi încăpeau în uniforma de poliție – lucru pe care îl vedea acum și șeriful federal.

Blood își întoarse privirea spre Perkins. Acesta se prefăcea că nu știe ce se întâmplă. Și Fagin apăruse în zonă, dintr-o parte, și privea scena cu interes.

Șeriful ridică din umeri, uitându-se în sus, la Kearney.

— Ce te-a apucat?

— Ridică-te, rosti Kearney.

Atunci, omul se ridică. Nu avea de ales. Rânjea, încercând să ia totul cât mai în glumă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, aproape batjocoritor. Numai masa șerifilor îi mai despărțea acum. Ce te-a apucat?

Cei așezați în apropierea lui se traseră câte puțin la o parte, pentru a vedea mai bine ce va urma, dar și pentru a se pune la adăpost. Niciunul nu intenționa să se bage. Șeriful își dădu seama de asta și privi în jur.

— Unde te crezi? îl întrebă pe Kearney.

— Ești un mincinos, rosti acesta.

— Brian, spuse Blood, în spatele lui.

— Și ce te doare pe tine care agent bea și care nu? continuă șeriful. Ce, ai de gând să le iei carnetul de conducere? Vezi-ți de intersecția voastră prăpădită.

Vălătucii de abur care ieșeau din gura lui Kearney i se răsuceau în jurul capului. Vocea îi era complet schimbată.

— Retrage-ți cuvintele, sau le scot eu de la tine.

Șeriful caută sprijinul tovarășilor lui.

— Ce tot zice mârlanul ăsta?

Cu o iuțeală ieșită din comun, Kearney sări pe masă spre șerif. Ceilalți țâșniră în picioare, dar nimeni nu se băgă. Kearney îl înhață de pieptul uniformei și, cu o mișcare brutală, îl propulsă în masa următoare, la care agenții FBI se dădură iute la o parte. Blood ocoli precipitat masa la care stătuse, urmându-i pe cei doi.

Kearney rămăsese aplecat asupra șerifului, care era cu spatele lipit de masă.

— Retractează, repetă, respirând anevoie.

Blood îl văzu pe șerif întinzând mâna după o sticlă grea de ketchup. Se repezi să-i despartă, dar înainte de a ajunge, Fagin se afla deja între cei doi.

Negrul îl dădu pe Kearney la o parte cu dosul mâinii, pentru a-i permite șerifului său să se ridice. Sticla rămase pe masă.

— Și mie-mi place o repriză de cafteală la fel de mult ca și vouă, declară Fagin. Dar nu aici și nu acum.

— Domnule, vă… începu șeriful.

Fagin i-o reteză.

— Cina s-a terminat. Toată lumea, rupeți rândurile. Schimbul de noapte, adunarea la cortul de comandă, urgent.

Kearney porni cu pași grăbiți, îndepărtându-se. Fagin se întoarse și privi după el. Apoi își dădu seama de prezența lui Blood, care rămăsese cu ochii ațintiți asupra lui.

— Ce mă-sa i-a apucat? întrebă.

Blood îl privi însă în ochi și își dădu seama că știe.

Cortul de comandă

După o vreme, când Brian Kearney își dădu seama unde se află, lămpile și soarele crepuscular îșI proiectau împreună luminile asupra platoului, iar el stătea în fața cortului de comandă. Credea că a ajuns aici din întâmplare, dar, o dată ajuns, își dădu seama că asta intenționase. Voia să-l prevină cumva pe agentul Banish. Să-i spună că pe seama lui se răspândesc minciuni. Dar, acum, în fața cortului își dădu seama că nu avea ce să-i zică. Ceea ce îl făcu să se simtă și mai rău. Privi în jur, la platoul luminat, și se întrebă la ce bun ceea ce făcuse. Se simțea mic și neajutorat. Chiar în clipa aceea, agentul Banish răsări în fața lui, ieșind din cort.

Purta o jachetă FBI albastră și avea în mână un radio. Îl privi pe Brian ciudat, ca și când nu-și dădea seama de unde apăruse acesta, sau de parcă i-ar fi întrerupt șirul gândurilor.

— Ce este? îl întrebă.

Brian nu putu nici măcar să scuture din cap. Rămase acolo, studiindu-i agentului Banish fața, căutând imperfecțiunile. Banish avea chipul adânc brăzdat de riduri și umbrit de cearcăne vinete sub ochi, iar buzele îi erau crăpate. Gulerul cămășii îi era pleoștit și boțit, iar el arăta palid, chiar îmbătrânit. Dar bărbia și obrajii îi erau proaspăt rași, iar ochii păreau limpezi. Vru să mai spună ceva, pentru că Brian, paralizat, nu putea scoate un cuvânt, dar, apoi, ca o pisică ce aude un scârțâit în perete, deveni distrat, începu să-și rotească privirea peste platou.

Brian privi și el. Ochii îi căzură pe agenții din apropiere, care își apăsau cu palma o ureche și se agitau, reacționând la ceva. Oamenii începeau să se răspândească pe platoul mohorât. Se auziră câteva voci ridicate.

Agentul Banish își deschise radioul.

— Fagin, rosti în el.

După o clipă, vocea lui Fagin pârâi în difuzor:

— Mișcări de trupe.

Agentul Banish strânse din buze.

— Telefonul?

— Nu. La sud-est de obiectiv. Evadați. Trei persoane.

— S-ar putea să fie complici, răspunse Banish. Ieșiți-le în întâmpinare și aduceți-i jos separat, fără să-i bruscați.

Închise radioul și porni cu pași alerți de-a curmezișul platoului. Brian rămase locului doar până ce Banish dispăru pășind întins în penumbra dintre două reflectoare, apoi se îndreptă grăbit către Jeep pentru a se întoarce la postul său cât mai repede. Lucrurile începuseră în fine să se miște și Brian își dădea seama că agentul Banish e deplin stăpân pe situație.

Vehiculul de sunet

Perkins era deja în dubă când sosi Banish. Sunetistul stătea în fața panoului cu monitoare. Banish urcă. Își simțea sângele pulsând din nou în tâmple.

Pe ecranul ce înfățișa perspectiva dinspre vest asupra cabanei, în lumina strălucitoare, artificială, o echipă de șerifi percheziționau sumar trei oameni întinși pe burtă, pe pământ.

— Soții Newland și Charles Mellis, explică Perkins.

— Au fugit sau li s-a dat drumul?

Sunetistul ridică din umeri.

— Au ieșit pur și simplu.

Banish rămase cu ochii pe monitor încă vreo câteva momente.

— Despărțiți-i, îi spuse lui Perkins. Luați-i la întrebări înainte de a le da de mâncare. Citiți-le drepturile, pe urmă înregistrați totul pe bandă. Urmărește ce se întâmplă și pe urmă caută-mă. Vreau observații și impresii. Apoi, chemi Procuratura. Să li se ia declarații și ce mai trebuie făcut.

Perkins dădu din cap, înregistrând ordinele.

— Stai puțin, îl întrerupse, nu avem decât două corturi disponibile.

Banish se încruntă.

— Nu-i nimic. Goliți rulota mea de efecte personale.

Duceți-l pe Mellis acolo și puneți doi șerifi de pază, tot timpul.

Apoi își ridică radioul.

— Fagin. Ceva nou?

Vocea acestuia se auzi de pe vârful muntelui:

— Nimic.

Banish dădu din cap.

— Rămâneți cu ochii pe cabană, rosti.

Vehiculul de sunet

Perkins îl aștepta pe Banish lângă dubă. Firul alb îi atârna acum de-a lungul reverului. Fuma o țigară. Banish nu-l mai simțise mirosind a tutun până acum. Înainte ca vreunul din ei să spună ceva, se auzi un uruit. Un elicopter UH-1 al Gărzii Naționale se înălță pe cerul serii și începu să se rotească în cerc. Se ridicase praful, iar platoul se zguduia. Când se va întoarce în birou Banish avea să găsească din nou jumătate din hârtii răspândite pe jos.

Oftând, Perkins dădu drumul fumului pe un colț al gurii.

— Declarațiile soților Newland sunt concordante, începu. I-am plimbat de la cap la coadă și-apoi prin toată povestea, nicio nepotrivire. Au fost ținuți într-o cameră, lângă ușa din dos, li se dădea o rație de pâine, fructe și apă de două ori pe zi, însă habar n-aveau ce se întâmplă în restul casei. Ables i-a izolat intenționat. Zic că au auzit muzica și vocea din difuzor, dar nu știu cum a reacționat el. Copilul plângea uneori, dar, când le aducea mâncarea, doamna Mellis nu le spunea niciodată nimic.

— Și ce s-a întâmplat?

— Spun că Ables a apărut din senin, cu Charles Mellis, și le-a spus la toți trei să-și ia lucrurile și să plece.

— Dar soția lui Mellis?

— Nu știu de ce nu i-a dat drumul și ei. Soții Newland zic că nu știu despre Mellis decât că era în relații foarte strânse cu Ables. Dar după schimbul de focuri n-au mai ieșit din camera aceea, iar toți ceilalți se aflau în partea din față a cabanei.

Banish încuviință din cap.

— Și Mellis ce zice?

Perkins trase din nou adânc din țigară, apoi dădu fumul afară.

— A recunoscut din prima clipă că a participat la schimbul de focuri. L-am luat din scurt, dar s-a apucat să bată câmpii. Susține că Ables își pierde controlul. Că nu mai gândește limpede, că vorbește singur, că umblă prin casă-n lung și-n lat. Pe urmă s-a întâmplat un lucru caraghios. Mellis și-a dat seama că nu sunt Watson și a amuțit. Zice că are ceva important de spus, dar nu vrea să vorbească decât cu comandantul.

Banish scutură din cap.

— N-am scos de la el decât că poate să iasă cu vărsare de sânge. Nici eu nu știu dacă-l cred. Din câte mi-am dat seama, vorbește serios, cel puțin atunci când spune că nu are ce discuta cu altcineva. În orice caz, pare nerăbdător.

— Sub nicio formă, răspunse Banish. Negociatorul nu se întâlnește niciodată cu ostaticii.

— Trebuie să facem ceva, insistă Perkins. Toți oamenii sunt din ce în ce mai agitați. Poate-ar trebui să vezi măcar caseta video.

— Și el cum este? schimbă vorba Banish.

Perkins își răsuci gâtul în gulerul cămășii.

— Cred că Fagin l-a cam speriat. Dar asta trece, și acum e cât se poate de vorbăreț. Ca unul care are o groază de povești. Așa, ca tipii care cred că le știu pe toate.

Banish se încruntă și scutură iar din cap, când din depărtare se auzi răpăit de arme. Amândoi își întoarseră iute privirile către vârful muntelui, care nu se vedea din locul în care se găseau. Urmară câteva mesaje întretăiate.

Perkins își aruncă țigara și își înfundă din nou casca în ureche. Banish își porni radioul.

— Fagin.

Glasul acestuia răsună tare, precipitat.

— Trag în reflectoare.

Câteva mesaje se întretăiară în radio, apoi se auzi un

zgomot de sticlă spartă, acoperit de vocea lui Fagin.

— Prin deschizăturile din pereți, fi-le-ar mama lor a dracu'!

Banish dădu din cap, satisfăcut.

— Bun, răspunse. Facem cunoștință. Opriți focul și rămâneți la adăpost.

Tăcere.

— N-am înțeles ultima parte, se auzi vocea lui Fagin.

— Ba ai înțeles. Opriți focul și rămâneți la adăpost. Copiii sunt tot acolo. Când se opresc, vă retrageți, apoi reparați reflectoarele urgent.

Din nou împușcături, ricoșeuri și zgomot de ceva care se sparge.

— Mama voastră de porci, scuipă Fagin, înăbușit.

Banish închise radioul. Perkins avea ochii larg deschiși și se îndreptase de spate în hainele lui largi.

— Au mușcat.

Banish nu schiță niciun gest.

— Du-te la sunetist, rosti. Spune-i să pună telefonul să sune din nou.

Perkins dădu din cap.

— Crezi că Ables și-a pierdut controlul?

Alte mesaje întretăiate, în depărtare. Banish privi spre vârful muntelui.

— Nu. Nu cred.

Baza de operațiuni

Brian trase Jeep-ul în fața corturilor și sări din el. Din privirea doamnei și a domnului Mellis, își putea da seama că strălucirea bazei de operațiuni – corturile, vehiculele, echipamentul – îi copleșea. Ceea ce îl făcu și pe el să vadă totul cu alți ochi și fu cuprins de un nou val de entuziasm. FBI-ul în Huddleston. Iar el, băgat până-n gât în toată treaba, tratând cu agenți, cunoscându-i și spunându-i-se pe nume.

O ajută pe doamna Mellis să coboare din Jeep și îi conduse pe amândoi către ultimul cort din dreapta, care se afla în

apropierea gardului cu lanțuri și a lungului șir de vehicule auxiliare. La jumătatea drumului, soții încetiniră pasul, privind în sus și apoi ferindu-și ochii când un reflector începu să mătură platoul, de sus, în timp ce un elicopter imens uruia deasupra capetelor lor.

Domnul Mellis își ștergea palmele bătătorite de coapse. Bătrânii avuseseră destul de așteptat. Brian le spuse că fiul lor se afla în continuare sub arest, dar a cerut să-i vadă, iar autoritățile federale au fost de acord. Cei doi dădeau mereu din cap, prea recunoscători pentru a mai căuta nod în papură. În acele momente, s-ar fi mulțumit cu orice li s-ar fi oferit.

Din cort ieșiră trei persoane, doi șerifi înalți care îl flancau pe Charles Mellis. Acesta era un mălai mare, cu barbă stufoasă și cu cizme de dimensiuni impresionante. La glezne și la încheieturile mâinilor avea cătușe. Brian le spuse părinților să rămână pe loc, apoi se trase într-o parte. Șerifii își conduseră prizonierul cam până la jumătatea drumului, apoi se opriră și-i scoaseră ambele rânduri de cătușe. Brian se gândi că era un gest într-adevăr frumos.

Charles Mellis parcurse în fugă ultimii pași care-l despărțeau de maică-sa, repezindu-se în brațele acesteia. Bătrâna își puse mâinile în jurul mijlocului lui, fără însă a-l putea cuprinde. Plângea și-i repeta mereu numele „Charlie, Charlie”, în timp ce domnul Mellis, și el un tip de o statură impresionantă, zâmbea, își bătea fiul pe spate și chiar, i se păru lui Brian, își ștergea ochii.

Mama se dădu un pas înapoi pentru a-și vedea mai bine fiul, probabil pentru a se asigura că e sănătos, iar în clipa următoare acesta scutura mâna tatălui lui și o strângea din nou pe bătrână în brațe, cu cătușele atârnându-i de încheietură. Stând acolo și urmărind toată scena, Brian simți un val cald de satisfacție, pe care evident nu făcuse nimic să-l merite.

Se mai dădu doi pași înapoi, pentru a oferi celor trei un surplus de intimitate, și văzu doi bărbați ce urmăreau scena din umbra unui camion mare, aflat într-o parte. Brian recunoscu pe loc pe cel mai înalt cu brațele încrucișate, era

agentul Banish, și fu surprins de faptul că și acesta urmărea scena, chiar mai surprins decât fusese atunci când venise la baricadă ordinul de a-i lăsa să treacă pe domnul și pe doamna Mellis. Brian se apropie de cei doi bărbați prin umbra de la piciorul unui reflector. Văzu că celălalt, care privea și el scena lipsit de expresie, era agentul Perkins.

Probabil prea marcat de moment, Brian se gândi că ar fi cazul să-i mulțumească agentului Banish pentru dispoziția dată.

— Ați făcut un lucru bun, îi spuse.

Agentul Banish nu reacționă în niciun fel. Nu răspunse și nici măcar nu dădu vreun semn că auzise. În schimb, întoarse capul către agentul Perkins, rostind ceva cu care Brian nu avea nicio legătură.

— O să stau de vorbă cu el, glăsui aproape cu regret.

Apoi se întoarse și se îndepărtă.

Rulota

Banish le spuse celor doi șerifi să aștepte afară și întră în fosta lui rulotă, urmându-l pe Perkins. Charles Mellis era așezat, fără cătușe, în spatele măsuței de lemn, bătând darabana cu degetele lui groase pe tăblia scrijelită. Era ditamai omul și avea un aer nerăbdător, ca un câine. Barba lui neagră cu nuanțe roșiatice era încâlcită și îi atârna de perciuni, lipindu-se de maxilar ca și cum ar fi fost falsă, în contrast cu tenul lui alb, pistruiat, de copil.

Avea ochii negri și privirea precaută. Probabil îl compara pe Banish cu Watson-ul pe care și-l imaginase. Un copil mare și murdar. Mișca din buzele umede și încrețite, iar încheieturile degetelor îi erau de mărimea unor nuci.

Banish aruncă o privire patului cu care nu avusese noroc. Probabil că picioarele lui Mellis aveau să atârne dincolo de marginea lui ca niște limbi de câine.

Banish se postă dinaintea tânărului, în picioare.

— Agent special Bob Watson, rosti.

Mellis suspină, ușurat. Îi recunoscu vocea. Dădu din cap.

— Domnule Mellis, drepturile dumitale, așa cum ți le-am explicat, sunt încă valabile, interveni Perkins.

— E nebun, explodă Mellis. A depășit orice limită. E violent.

— Știm că e violent, spuse Banish. Vrei să zici, violent cu familia lui?

— Asta îl paște, încuviință din cap Mellis. În mod sigur. Și s-a întâmplat ceva cu el, nu-l mai recunoști, ți se face frică.

— Dar toți ceilalți sunt sănătoși. Copiii?

— Până acum, încuviință din nou din cap Mellis.

— Aveți tot ce vă trebuie? Mâncare, apă?

— Pentru moment. Glenn este un luptător. Dar umblă de colo-colo ca un apucat și perorează, de nu-ți vine să crezi.

Mellis îi susținea privirea lui Banish, clipind rar. Își pusese brațele pe masă și le ridica pentru a-și sublinia cuvintele, înclinând energic bărbia păroasă din când în când, în încercarea de a fi convingător. Părea peste măsură de sincer și de cinstit, cum sunt, de obicei, oamenii singuratici atunci când ajung în fața unui complet de judecată, ca martori.

— Am să-ți pun niște întrebări directe acum, domnule Mellis, continuă Banish. Cam câte arme de foc are domnul Ables în cabană?

Mellis se umflă ca și cum nu și-ar fi găsit cuvintele, apoi mătură masa cu un gest teatral.

— Nici nu știu să vă zic câte, expiră în cele din urmă.

Banish dădu din cap, încurajator.

— Și de ce nu folosește telefonul pe care i l-am pus la dispoziție?

— N-are încredere în voi. Zice că e un ochitor afară, care abia așteaptă să-i înfigă un glonț în spate. Zice că dacă m-aș duce eu să-l iau, mi-ar înfige și mie un glonț în spate. Și mai zice că e otravă, un gaz sau nu știu ce în partea cu care vorbește.

— Ne ascultă transmisiile?

Mellis expiră din nou ușurat, mulțumit de întrebare. E mai ușor să trădezi pe cineva cu o aplecare din cap.

— Are o mulțime de aparate, știe toate frecvențele Guvernului.

Ochii lui Banish nu se clintiră de pe fața lui Mellis, antrenați să nu reacționeze.

— Dar soția dumitale, domnule Mellis?

— Shelley nu putea să lase copiii de izbeliște. Margie nu se prea simte bine zilele astea, o chinuie cancerul, și sunt sigur că Shelley n-ar lăsa-o în starea asta. Dar și Margie e încăpățânată. Zice că s-a săturat de spitale.

— De ce ne-ai spus tot ce ne-ai spus, domnule Mellis? Ce speri să obții de la noi?

În replică, Mellis se îndreptă de spate.

— Nimic pentru mine însumi. Eu n-am tras în nimeni, acolo, sus. Nu, până nu am fost atacat.

— Și cum de v-a dat drumul, atunci?

Mellis scutură din cap.

— Până la urmă, s-a ajuns până acolo că eu i-am zis să mă lase să plec – ați priceput cum s-a întâmplat? – și el a zis că da. A zis că le dă drumul soților Newland pentru că nu sunt buni de nimic și-atunci l-am întrebat dacă pot să plec și eu. Să știți că nu sunt un trădător. Nu sunt, pe cuvântul meu că nu – mișcă din cap în sus și-n jos energic – și nici n-am rupt-o cu Glenn. Nu vreau să-l lovesc pe la spate. Dar și-a luat și copiii cu el, acolo, cu toate pușlile alea, și nici nu cred că mai judecă cum trebuie.

Își mută pe rând privirea de la Banish la Perkins.

— Așa că m-am gândit că poate aș putea să-i pledez cauza aici, jos. Sigur, nu i-am spus c-am să încerc. S-ar fi împotrivit și probabil m-ar fi împușcat cu prima ocazie. Dar totuși, când mă gândesc la fețișoarele copiilor… Sunt cu toții familia mea și vreau să mă comport față de ei cum trebuie. Nu de alta, dar știu ce ne așteaptă, lucruri neplăcute și periculoase. Pentru că Glenn nu va ceda. Acum îmi dau seama că nu va ceda orice i s-ar oferi, el așteaptă ori gloria, ori moartea, cu toate că nu vrea cu adevărat să facă vreun rău cuiva. Va garantez că nu vrea. Îl cunosc pe omul ăsta de ani de zile. Dar voi îl puneți cu spatele la zid. Ca bărbat și ca tată – și voi îi amintiți mereu că

e și una, și alta – nu are de ales, trebuie să facă lucruri pe care nu dorește cu adevărat să le facă. Nimeni nu poate să tragă o linie în țărână în fața lui Glenn Ables. El are s-o calce și are să se repeadă drept la gâtul tău. De asta mă aflu acum aici și mă rog de voi și vă spun „până aici" – pentru copii, pentru Margie, pentru nevastă-mea, câteva vieți care pentru voi poate nu înseamnă prea mare lucru, dar pentru mine da, chiar foarte mult. N-ați putea pur și simplu să renunțați la acuzații? Tot ce-și dorește e să fie lăsat în pace acolo, sus. Tot ce-și dorește e pământul și familia lui. Dacă ați putea să renunțați la acuzații, înainte de a fi prea târziu, și să plecați…

Ochii i se umeziră. Părea că vrea să se ridice în picioare, dar n-o făcu, din precauție sau poate doar din politețe. Perii răzleți din jurul gurii erau plini de bobițe de salivă.

— Asta voiai să-mi zici? întrebă Banish.

Mellis își înclină capul o singură dată.

— Da.

Banish se întoarse în loc, intenționând să plece. Perkins îl urmă și amândoi ajunseseră la ușă când Mellis spuse:

— Stați. Rostise cuvântul fără a se ridica în picioare, fără niciun pic de grabă. Aproape cu tristețe. Bine.

Banish și Perkins se întoarseră. Mellis îl privi lung pe acesta din urmă, apoi se uită în altă parte. Banish se întoarse către Perkins. Dădu din cap. Perkins se încruntă și își aținti pentru o clipă ochii în podeaua rulotei, zâmbind amar, după care coborî.

Banish se apropie de Mellis.

— Cioroiul acela de sus, șușoti acesta. Ăla mare și urât. M-a pocnit cu patul puștii în burtă, după ce am ieșit din cabană. Ridicasem mâinile, eram ascultător, făceam tot ce trebuia să fac.

— Și? întrebă Banish.

— Țineți-l la distanță de mine. Vorbesc serios.

— Acum ne amenințI, domnule Mellis?

— Nu, domnule. Doar v-am zis. M-am gândit că poate vă interesează. Dar nu asta voiam să vă spun. Trebuie să înțelegeți de ce m-am hotărât să vorbesc, în primul rând.

Fiindcă lucrurile au ajuns deja prea departe, iar eu văd în ce stare au putut să aducă un om.

Îl privea pe Banish, de pe scaun.

— Încerc să previn ceva rău, așa că am să colaborez cu dumneavoastră. Dar vreau să vă asumați decizia, pentru ca lui Glenn să-i fie mai ușor când se va termina toată povestea.

— Să ne întoarcem la ce voiai să-mi spui, îl întrerupse Banish.

— Sunt om de cuvânt și cred că și dumneavoastră sunteți, și ceea ce zic, zic cu bună credință. Nu-mi pasă de mine. Vă rog… n-ați putea să considerați că ceea ce vă spun eu vine din gura lui Glenn, și nu dintr-a mea, și să vă amintiți de asta mai târziu?

— Trebuie să-mi spui despre ce este vorba mai întâi, domnule Mellis, răspunse Banish răbdător.

— O mină scoțiană. O bombă. A minat muntele.

Banish simți cum îi fuge tot sângele din obraji. Cu tot antrenamentul, începu să i se învârtă capul.

— Unde? rosti, cât de clar putea.

— Lângă cabană. E numai una.

— Unde?

— Vreau să știți că sunt de bună credință…

— Unde? întrebă Banish, apăsat.

Mellis făcu un semn cu capul, peste propriul umăr.

— Sus, lângă cabană. Nu am cum să vă descriu locul, dar pot să vă duc până la ea…

Banish se întinse peste masă și îl apucă pe băiețoi de gulerul flanelei.

— Spune-mi exact unde.

Mellis părea speriat.

— Nu am niciun semn. E numai pădure acolo. Lângă o buturugă și un copac căzut. E camuflată.

— Detonează la comandă?

— Nu, are doar un fir-capcană.

— Între cabană și reflectoare?

— Bineînțeles, dădu din cap Mellis, clipind.

Banish îi dădu drumul și se îndepărtă cu doi pași. O mină

scoțiană. Se gândea la toți oamenii de pe munte.

Baza de operațiuni

În lumina unui arc voltaic, Fagin își privea oamenii care îl îmbrăcau pe Banish într-o U.L. – uniformă de luptă, compusă din pantaloni negri, vestă și cască antiglonț. Șerifii îi dădură lui Banish un pistol calibru 9 mm și îl puseră să semneze pentru el.

— E o idioțenie, începu Fagin.

Îi privi pe ceilalți agenți și șerifi din jur, printre care și omniprezentul Perkins, apoi își mută ochii într-o parte, unde era echipat într-o uniformă neagră, de același fel cu a lui Banish, dobitocul acela de Mellis.

— Idee mai tâmpită n-am văzut, reluă, să pleci după el așa, prin pădure.

— Peste tot sunt oamenii noștri, răspunse Banish, trăgându-și mănușile. Mellis e neînarmat. Eu am să fiu cu ochii pe el, iar șerifii tăi au să fie cu ochii pe noi, din copaci.

— Pe dracu'. Vin și eu.

Banish scutură din cap.

— Nu prea îi placi.

— *Eu* nu îi plac? Nu îi *plac*? Da' ce mama dracului crezi că fac eu aici, mă țin de politețuri?

— Rămâi aici. Nu vreau decât să le ceri oamenilor tăi să se retragă cu vreo douăzeci de metri.

— Nu, zău! S-o crezi tu. Eu răspund de securitate și nu sunt de acord.

Banish acceptă arma și îi scoase încărcătorul, împingând cu degetul mare afară cartușele și numărându-le.

— Nu-i chiar așa, răspunse. Eu sunt răspunzător de fiecare om de pe muntele ăsta. Mellis e singurul care știe unde e mina și a fost de acord să mă ducă pe mine – și numai pe mine – până la ea. Vom urca pe munte, ne vom strecura în țara nimănui, vom izola mecanismul-capcană care o declanșează și pe urmă ne vom îndepărta, pentru ca tu și oamenii tăi să o

dezamorsați.

— Mănâncă rahat, o ținu Fagin pe a lui. Ne duce cu prețul. E plin de rahat, până în barba lui scârboasă.

— Dacă e așa, nu are nimic de câștigat, doar că mă face să-mi pierd timpul. Dar dacă există acolo sus un trunchi de copac de care e legată mina cu un fir-capcană pe care l-ar putea declanșa până și un raton, va exploda către vale. Jucăriile astea umplu lumea de văduve, Fagin. Pădurea e plină de agenți și șerifi. Unii dintre ei s-ar putea să fie oamenii tăi, dar cu toții sunt ai mei. Din fericire sau din păcate. Mellis are încredere în mine. Lucrurile ar fi putut arăta altfel, dacă te-ai fi gândit o clipă acolo, sus, înainte să-l bruschezi.

— Dă-l în mă-sa. E un nimic.

Îi înmânară lui Banish o lanternă, și apoi stroboscopul.

— Ce-i ăsta?

— Un stroboscop în infraroșu, răspunse Fagin. Ca să te poată localiza repede cu dispozitivele de vedere de noapte în caz de nevoie. Nu-ți mai trebuie niciun fel de lumină.

— Bun, rosti Banish. O să fim invizibili. Ai grijă, nu te atinge de radio. Ables ne ascultă transmisiile.

— Ce mama mă-sii, exclamă Fagin, mai decis ca niciodată. Vin și eu.

Banish nu răspunse. Își reîncărcă cele cincisprezece gloanțe și își puse pistolul în toc. Fagin îl înșfacă de umăr.

— Ia ascultă. Eu am o misiune aici. Șerifii răspund de securitate, și eu răspund de șerifi. Asta e. Așa că nu-mi spune tu mie de văduve. Am pierdut deja un subaltern și nu-mi pasă cine ești tu, dar altul nu mai am de gând să pierd. Nu pleci solo acolo sus, iar eu sunt cel mai bun om care poate să te acopere.

— Mă duc eu, se auzi o voce din spatele lui Fagin.

Fagin se răsuci în loc, să vadă cine vorbește.

Îl văzu pe șeriful indian apropiindu-se de ei, cu un Browning calibrul 12 de dimensiuni impresionante în mână.

— Nici vorbă, răspunse imediat Banish.

Fagin dădu cu ochii de pușcă și întinse mâna după ea. Indianul i-o oferi, iar Fagin o cântări și o răsuci în mâini.

Browning-ul semiautomat era o armă de vânătoare, dar indianul curățase lacul de pe patul de nuc și șlefuise părțile de oțel. Pușca părea obișnuită.

— Te-a costat ceva bani, rosti Fagin, privind în lungul țevii și săltând-o ușor în mâini. Frumoasă. Cel puțin, ești pregătit.

— Știu muntele ăsta ca-n palma, rosti indianul. Vânez pe el de când eram copil.

— Nu, se încăpățână Banish. Nu suntem la paradă. N-avem nevoie nici de politicieni, nici de eroi.

— Politicieni? întrebă indianul.

— Exact. N-ai să-ți câștigi capital electoral dintr-o plimbărică pe munte.

Era ceva nemaipomenit. Fagin îl zgândărea pe Banish zi și noapte, ca pe ultimul nenorocit, iar mototolul se purta de parcă l-ar fi întrebat cât e ceasul. Însă de cum apăru indianul și scoase un cuvânt, același Banish i se repezi la gât. Șeriful nu prea știa ce să zică.

— Doi polițiști de sub jurisdicția mea au fost atacați cu armele când…

— Jurisdicția ta, scutură Banish din cap. Acum vorbești ca șeful poliției. Dintr-o dată, îți pasă de jurisdicție.

— Exact, încuviință din cap indianul, relaxat dar ferm. Pentru că, acum pot și eu să-mi justific prezența aici. Privi în jur. Mi-ați dat de mâncare zilele astea, nu cine știe ce bunătăți, dar cel puțin nu mi-a fost foame. Și am folosit facilitățile de aici. Mi-a crescut nota de plată. Dar sunt șeriful ținutului, și nu câinele de pază al cuiva. Acum ați intrat în ograda mea. Aveți nevoie de mine.

— Luați-i arma omului ăstuia, spuse Banish, și dați-i să bea ceva rece.

Fagin se săturase să asculte.

— Mă, dobitocilor, ia tăceți din gură și ascultați-mă. O mină scoțiană. Opt sute de rulmenți de oțel împrăștiați pe o rază de ucidere de o sută cincizeci de metri, care au să vă facă fâșii; n-o să aveți timp nici să faceți pe voi. Dacă vreuna dintre voi, domnișoarelor, nu știe unde dracu' se duce, atunci o să ajungeți amândoi acolo și încă foarte repede.

Înainte ca Banish să mai spună ceva, Fagin făcu un semn cu degetul mare către indian. Șerifii începură să-l echipeze. Runda aceasta îi aparținea lui Fagin. Ce spunea el era la mintea cocoșului și Banish știa asta al dracului de bine.

Rosti ceva către unul dintre șerifii săi apoi începu să dea niște ordine codificate prin radio. Când termină, indianul era gata îmbrăcat, în uniforma de luptă. Cei trei, toți în camuflaj și culori închise se îndreptară cu lanterna în mână, iar Mellis între ei și Blood, mai înalt și mai lat în umeri decât amândoi. Trecură de liziera de la baza muntelui și dispărură. Până la obiectiv, erau cel puțin cincisprezece minute de urcuș pe jos, în pas alert.

Fagin scutură din cap. Să-l ia dracu' pe Banish. Nu vrea să aibă de-a face cu cei de la Tactice, și până la urmă nu mai vrea să aibă pe nimeni lângă el. Lua-l-ar dracu' de țicnit.

Îl văzu pe Perkins apropiindu-se. Perkins era nu știu cum, alunecos, se învârtea în jurul lucrurilor și le tatona, și abia apoi se amesteca. Un fățarnic. Un cameleon cu costum și cravată; Fagin știa ce le poate pielea ăstora. Văzuse mulți ca el la viața lui.

— Lua-l-ar dracu' de țicnit, rosti cu voce tare când Perkins fu destul de aproape.

Acesta îl privi de parcă n-ar fi știut despre ce vorbește.

— Poftim?

— E sucit și imprevizibil, explică Fagin. Ceea ce nu-mi place deloc.

Perkins încuviință din cap.

— Da, dar până la urmă s-ar putea să-i iasă pasiența, rosti sentențios.

Fagin îl privi cu ceva mai multă atenție. Agentul zâmbea șters.

— Ai fost în Vietnam? îl întrebă.

Perkins scutură din cap.

Fagin făcu un semn peste umăr.

— Uneori, când elicopterele alea își iau zborul, cufundându-se în pădure, mi se pare că sunt acolo. Fagin își amintea cu ușurință de aceste lucruri, atunci când ceva anume

îl stârnea. Banish a fost și el. Specialiști în O.Psi. Operații Psihologice. Propagandă și persuasiune.

Perkins dădu din cap încet.

— Ceva în genul Trandafirului din Tokyo. Ageamiul dracului.

— O chestie mai sofisticată. Decepționarea inamicului. Jocurile minții.

Perkins îl privi pe Fagin.

— Ai surse bune, spuse, vârându-și moale mâna în buzunar și legănându-se de două ori pe călcâie. Din câte am înțeles, Banish era un dobitoc și înainte de tâmpenia aia.

Să auzi un mormon încercând să înjure e ca și cum ai asculta un bețiv cântând.

— Înainte, cel puțin, era un dobitoc respectat, răspunse Fagin.

Ambii schițară atunci o jumătate de gest de încuviințare, cu ochii ațintiți în direcția acelorași copaci întunecați. Fagin își dădu seama că discuția se sfârșise și că fiecare o va lua pe drumul lui. Nu-i părea deloc rău.

— Știi ce? întrebă.

Perkins scutură din cap.

— Ce?

Fagin scuipă în direcția unui smoc de buruiană uscată, dar nu nimeri.

— Abia aștept s-o dea în bara.

Țara Nimănui

Banish stinse lanterna. Urcau printre copaci. Mellis era la câțiva metri în fața lui Banish, iar Blood, undeva, în spate. Băiețoiul avansa cu repeziciune, dar Banish nu-l slăbea din ochi și nici nu-l lăsa să se îndepărteze. Arborii mai răriți arătau că se apropie de vârf. Erau în zonă. Șerifii care-i acopereau se aflau undeva, sus, în copacii din spatele lor. Muzica venea din stânga.

Mellis parcurgea porțiunea accidentată de urcuș cu pași

mari și greoi, spunându-i câte ceva lui Banish peste umăr.

— Lui Glenn o să-i fie mai ușor după asta, nu? Lucrurile au să se aranjeze…

— Când ați montat-o? îl întrebă Banish.

— Acum câteva luni. Glenn știa că se apropie clipa. Știa că se află în vizor. Zicea mereu că Judecata de Apoi va începe pe treptele cabanei lui. Primele focuri și bătălia finală vor avea loc aici, spunea.

Banish începu să simtă mirosul câinilor.

— De unde a făcut rost de mină?

— Cred că a furat-o de la o bază a armatei. Nu știu sigur. Arată ca o valijoară fără mâner și bombată.

— Știu cum arată, răspunse Banish. Cât mai avem?

— Cred că aproape am ajuns.

Mirosul câinilor era acru și pătrunzător, așa că Banish începu să respire pe gură.

— La ce distanță de cabană suntem?

— La vreo cincizeci de metri, răspunse Mellis.

— Douăzeci și cinci, se auzi vocea lui Blood în spatele lor.

Mellis privea mai des în jur acum, anxios, iuțindu-și pasul. Lumina palidă a lunii cădea nestingherită prin frunzișul copacilor tot mai rari.

— Aproape am ajuns. Asta are să-i folosească lui Glenn, nu? Mai puțină suferință, mai puțini morți.

— Faci ceea ce trebuie, răspunse Banish.

Mellis se foi nerăbdător.

— Pe-aici pe undeva, foarte aproape.

— Unde e firul?

— Nu știu exact. Aveți grijă.

Banish rămase puțin în urmă, lăsându-i un mic avans lui Mellis în tip ce cobora și urca după el albia abruptă a unui torent. În fața lor se afla un copac căzut, mare, iar de partea cealaltă erau câteva buturugi ciuntite. Mellis se îndreptă grăbit către trunchi, iar Banish îl urmă ceva mai precaut, privind în stânga și-n dreapta.

— Acolo, rosti Mellis.

Ajunse la copac și se cățără pe el, dispărând pentru o clipă,

apoi se îndreptă repede de spate. Se întoarse cu fața la ei. În mâinile care-i tremurau avea ceva negru și lucitor. Banish de-abia avu timp să reacționeze. Mellis ridică pistolul și ținti capul lui Banish peste buștean. Banish vru să ridice mâinile. Un pocnet, o flacără albă, strălucitoare, și țeava armei îi explodă în față.

Copacul căzut

Banish se prăbuși. Parcă cineva i-ar fi aruncat un laț în jurul gâtului și ar fi smucit de el, din spate. Pe Blood împușcătura aproape că îl asurzi. Își coborî privirea asupra lui Banish care căzuse grămadă și nu mișca. Mellis scuipa valuri de aburi pe gură, chicotind nervos. Apoi își ridică ochii spre Blood. Acesta armă pușca, pipăind după trăgaci. Prea târziu. Se aruncă după un pâlc de copaci, pentru a se adăposti, în timp ce Mellis trăgea în el, urlând ceva lipsit de cap și coadă.

Baza de operațiuni

Fagin întoarse repede capul după rachetă. Expresia feței îi deveni încordată.

— Ne-a tras clapa, lua-l-ar dracu', spuse, și o porni grăbit.

Cuibul lunetistului

Coordonatorul adjunct al șerifilor federali, Robert Taber, scrută pădurea, de culoare verde-cețos, prin dispozitivul său pentru vederea de noapte. Tăcerea de pe rețeaua radio se sparse, iar în ureche îi strigau în același timp douăzeci de glasuri diferite. Taber auzise împușcăturile. Acum scotocea cu privirea pădurea, așteptând să apară cineva. Mâna dreaptă i se opri pe Remington, pe care îl ridică, pipăind cu degetul după garda trăgaciului. Respira scurt, sacadat.

Văzu o mișcare între copacii aflați chiar în fața lui, în susul pantei. Conturate în tonuri întunecate de verde, două siluete fantomatice alergau una după alta, despărțite de o distanță de circa cincisprezece metri. Amândouă se îndreptau spre vârful muntelui. Taber văzu două explozii ce corespundeau unor focuri trase din două arme diferite. Prinse în vizor o siluetă, apoi pe cealaltă.

Își auzi numele în radio și apăsă imediat pe buton.

— Nu știu cine… țipă.

În clipa următoare, gloanțele rătăcite începură să scuture frunzele de pe crengile stufoase aflate deasupra capului lui. Se aplecă și se lipi orbește de trunchiul copacului.

Paradise Point

Mellis se târa în sus, râzând dement și întorcându-se din când în când pentru a trage un foc. În spatele lui, Blood își încărcă din nou pistolul, repezindu-se de la un copac la altul. Începu și el să tragă. Mellis se afla la vreo cincisprezece metri în fața lui, dar câștiga teren, galopând vertiginos prin pădure, în timp ce Blood avansa în salturi, adăpostindu-se după copaci și trăgând.

Urmă un scurt respiro. Blood, cu sângele pulsându-i în tâmple, se gândi că Mellis își încarcă arma, lucru de care încercă să profite, trăgând focuri dese și repezindu-se în sus. Cum spațiul dintre copaci se mărise, lăsând să treacă mai mult din lumina metalică a lunii, Blood putu vedea cabana, care rămânea tăcută în depărtare. Apoi Mellis îi apăru din nou în câmpul vizual, trăgând în jos, rupând așchii din crengi și găurind copacii, iar Blood se rostogoli iute în spatele unui trunchi gros, adăpostindu-se de grindina de gloanțe.

Copacul căzut

Se răsuci pe burtă. Își pipăi genunchii și-i strânse sub el și

începu să bâjbâie în jur. În cap îi bâzâia ceva, atât de îndepărtat încât se gândea că trebuie să fie telefonul vecinilor. Bâzâitul îl trezi. Întinse mâna pe perna aflată alături de a lui și căută umărul nevestei.

Apoi își aminti de pădure. Își aminti că se trăsese în el. Îmblăti aerul în jur și descoperi scoarța tare, moartă a copacului căzut de lângă el.

Își exploră fața cu mâini aspre, tremurătoare. Nu descoperi nicio rană. Inima îi îngheță.

Pipăi cu palma solul din jurul lui. Era beznă. În bâzâitul care nu dispăruse pârâiau tot felul de mesaje. Simți mirosul nesănătos al câinilor. Pădurea se trezea. Era vulnerabil aici.

Își aduse mâna în dreptul feței. Nimic. Pădurea era de un negru opac. Se ridică în genunchi, sprijinindu-se de copacul acoperit de mușchi, apoi vru să vadă dacă nu poate să stea în picioare, dar nu-și dădu seama exact în care parte era susul muntelui, așa că pică din nou grămadă. Se bușì de copacul căzut.

Unde era Mellis? Nenorocitul! îl va găsi imediat. Îi va lua urma și îl va ucide.

Lanterna. Banish și-o scoase de la centură și apăsă pe comutator. Nimic O scuturǎ și auzi bateriile clinchetind, apoi o încercă din nou. Bateriile erau duse.

Cabana

Se zoreau amândoi către cabană. Blood auzea râsul sugrumat, ca un strigăt de război, al lui Mellis, printre pocniturile pistolului său. Răspunse, dar ca de fiecare dată copacii îi stăteau în cale și nu făcu decât să smulgă niște frunze.

Era ultima lui șansă. Știa că nu mai are decât o ocazie pentru a-i tăia drumul lui Mellis, înainte să ajungă la cabană. Parcurgând câțiva metri buni către dreapta, grăbindu-se să ia o poziție de unde putea trage din lateral, văzu cabana mai

clar. În pereții ei apărură niște dreptunghiuri negre, ca niște crăpături pentru fise. Blood încetini și în cele din urmă se opri. Privi țevile puștilor ieșind. Se întoarse și dispăru în spatele unui trunchi căzut.

Canonada care urmă fu asurzitoare. Muntele se umplu de zgomote și de ecouri, crengile începură să se scuture. Împușcăturile transformau copacii din preajma cabanei în așchii. Gloanțe fierbinți ciupeau trunchiul în spatele căruia se întinsese Blood, făcând să sară crâmpeie din el în aer. Blood își acoperi fața cu mâinile. Se lipi mai tare de pământ. Începu apoi să se târască de-a lungul trunchiului până la o adâncitură a acestuia, care era mascată de copaci. Ridică precaut capul.

Își acoperi o ureche cu mâna și miji ochii. De pe ambele laturi ale cabanei țâșneau limbi de flăcări și zgomote îngrozitoare. În jurul lui, pădurea se desfăcea în bucăți și se clătina. Era clar că totul fusese premeditat. Pe Ables nu-l mai interesau principiile. Dorea vieți omenești.

Urmă un uruit cumplit care făcu să vibreze pământul, iar Blood își adună toate puterile pentru ceea ce avea să urmeze. Conul de lumină al unui proiector sfâșie întunericul, iar apoi un elicopter se ridică cu repeziciune din spatele copacilor aflați dincolo de cabană, întorcându-se și apropiindu-se, gata de luptă. Elicopterul trăgea cu șuvoaie de verde fosforescent, sfârtecând pereții cabanei și pământul din jur, iar Blood mai apucă să-l vadă, din locul în care se găsea, pe Fagin mânuind o pușcă, aplecat în afara elicopterului, lăsându-se în centura de siguranță, urlând și smucindu-se în lesă. În clipa următoare, se ghemui și o porni cu repeziciune în josul pantei devastate.

Copacul căzut

Banish avea acum pistolul în mână. Asculta concentrat. Din cauza bâzâitului, nu auzea decât răpăiala focurilor. Părea o luptă. Părea că se desfășoară aproape. Unde era Nicole? Nu putea să lase să se întâmple ceva.

Începu să se învârtă în loc, împleticindu-se. Vedea în întuneric lucruri, umbrele lucrurilor, coborând ca niște fantome, înființându-se dinaintea lui, căpătând semnificații. O văzu pe Lucy Ames, zâmbind în antisepticul salon de recreere de la Sanatoriu. Simți cum glonțul tras de ea i se înfundă adânc în trup și îl trântește pe podeaua de gresie. Își văzu casa din Long Island, cu lucrurile din ea făcute bucăți. Văzu etajul comercial de la World Financial Center, auzi bâzâitul sutelor de telefoane, văzu sângele de pe jos. Văzu mama și fiica, sprijinite de un perete, cu gâturile tăiate, cu răni larg deschise. Cu gurile larg căscate. Cu limbile înghițite. Cu ochii holbați și umezi.

— Banish!

Cineva țipa, foarte aproape. Banish se gândi a cui putea fi vocea, se răsuci în loc și trase. Pistolul îl săltă cu forță în pumn. Ținti din nou, cât putu de bine, apoi așteptă, întorcând capul, ascultând.

Copacul căzut

Împușcătura zdreli copacul de lângă Blood și acesta încremeni. Banish nu era mort. Se ridicase în genunchi, iar acum agita un pistol, mișcându-se dezordonat și mormăind sonor. Lanterna era pe jos, în spatele lui, luminând într-un con strălucitor bucăți de scoarță moartă. Privea în stânga și-n dreapta, dar nu-și dădu seama de prezența lui Blood.

Blood își roti ochii cu repeziciune. Lupta continua, nevăzută, la distanță. Câte un glonț rătăcit șuiera trecând prin preajmă, rupând frunzele și lovindu-se de trunchiul vreunui copac. Blood se aplecă precaut. Găsi un crâmpei de lemn, îl luă și îl aruncă peste capul lui Banish iar acesta se întoarse la auzul zgomotului și trase două focuri. La al doilea, Blood ajunsese la el, îl înghionti și-l trânti lat pe pământ. Îl dezarmă cu o lovitură și reuși să-i răsucească o mână la spate. Amândoi se rostogoliră pe pământ. Banish se mai lupta încă.

— Banish, spuse Blood. Banish!

Banish se zbătea să pună mâna pe Browning-ul lui Blood. Avea o forță sălbatică. Blood reuși totuși să proptească patul puștii în ceafa lui și apoi îi țintui coatele cu genunchii. Continua să-i repete numele și încerca să se facă înțeles, în timp ce-i împingea capul în bucățile de scoarță de pe pământ.

Tactica păru să dea rezultate. În cele din urmă, Banish încetă să mai opună rezistență și se relaxă complet. Blood își slăbi presiunea asupra cefei, lăsându-l să se răsucească sub el. Casca lui Banish avea în partea stângă o adâncitură, iar fața îi era pe jumătate arsă de o pulbere neagră. Fusese foarte aproape de moarte. Clipi de câteva ori, închizând și deschizând gura ca și când ar fi vrut să vorbească.

— Blood? întrebă.

— Da, eu sunt, răspunse acesta.

— Văd.

— N-ai murit, n-ai nimic.

— Văd.

— E numai șocul. Haidem.

Îl ajută să se ridice în picioare și îi luă brațul, așezându-și-l pe după umăr. Gloanțele șuierau printre copaci. Porniră.

Elicopterul

Fagin fu împins mult în afară când elicopterul făcu o întoarcere largă deasupra vârfurilor copacilor, pregătindu-se să survoleze din nou. I-au pus pe jar pe nenorociții ăia. Jos, se vedeau o mulțime de guri de foc. Copacii din jurul cabanei păreau că se află în mijlocul unei furtuni. Ceea ce îl făcea pe Fagin să urle, în timp ce împăna vârful muntelui cu trasoare, gloanțe cu cap de fosfor care își croiau drum prin noapte în fâșii verzi, strălucitoare, mușcând mai apoi din lemnul casei. Simțea din nou urcându-i-se la cap gloria și măreția vremurilor de demult ale Vietnamului.

— *Mama voastră de nenorociți*!

Centura de siguranță îl smuci tare de mijloc când aparatul se năpusti în jos, pentru o nouă survolare. Spotul

reflectoarelor descrise un arc de cerc și îl prinse pe Mellis, bărbosul mă-sii, alergând de-a lungul unei laturi a cabanei și trăgând orbește în sus. Galopa către poarta înălțată din spate. Fagin se balansă către dreapta, dezechilibrând elicopterul pentru că îți mutase greutatea către coadă, în timp ce trasoarele lui mușcau țărâna apropiindu-se de cizmele grele ale lui Mellis. Apoi însă aparatul se smuci, iar Fagin rată lovitura de grație. Mellis ajunse în spatele cabanei și dispăru sub acoperișul ușii. Fagin se întoarse și înjură cu sălbăticie către pilotul bun doar să răspândească insecticide. Elicopterul se roti din nou și Fagin, strigând de astădată, își lăsă în ușa cabanei tot restul încărcătorului.

Hambarul

Blood i-a spus că trebuie să se adăpostească. Ajunseseră la o clădire aflată mai jos de cabană, un hambar. După încă vreo câțiva pași, Banish simți un miros de mucegai, iar mai apoi împușcăturile începură să se audă mai slab. În cap îi bâzâia ceva fără încetare.

Își scoase stroboscopul de la centură și îl puse pe pipăite în mâinile lui Blood, spunându-i ce să facă cu el. Blood îi dădu în schimb lanterna, iar Banish îl auzi îndepărtându-se, apoi ieșind. Se auzi un pârâit slab când șeriful aprinse stroboscopul.

Banish văzu o umbră. Își plimbă lanterna prin fața ochilor și, de câteva ori, zări o pâlpâire. Începu să pipăie în jur și dădu cu mâna în întuneric de un material textil. Vedea indirect raza lanternei și, cu ajutorul ei. Pereții de lemn brăzdat de nervuri ai hambarului, resturile și lucrurile dezafectate răspândite pe podeaua de lut. Începea să vadă din nou. Era abătut.

Elicopterul

Greg Ohmer, căpitan al Gărzii Naționale a statului Montana, se înălță deasupra covorului de copaci și trase cu forță de manetă la stânga, pentru a întoarce elicopterul. Urmară câteva păcănituri atunci când aparatul încasă, scoțând scântei, câteva gloanțe pe o parte a fuzelajului, iar Greg strânse mai tare levierul, rostind întruna: „Sfântă Fecioară Maria Născătoare de Dumnezeu” cu o voce nefiresc de înaltă și luptându-se să stabilească elicopterul la o altitudine joasă.

Trei sute cincizeci de zile pe an, Greg Ohmer era proprietarul și directorul unei concesiuni Burger King din cartierul comercial Billings. Avea o soție și o fiică de nouă ani și locuia într-o căsuță aflată la câteva mile vest de oraș. În timpul mobilizării anuale de două săptămâni, cea mai mare grijă a lui era de fiecare dată faptul că își lăsa restaurantul pe mâna adjunctului său în vârstă de douăzeci de ani.

Greg Ohmer nu se mai urcase în cabina unui elicopter de mai bine de trei ani – și ultima dată o făcuse doar pentru a-și reînnoi permisul de zbor. Misiunile de patrulare erau interesante, mai ales în timpul zilei, când treceai peste culme privind, în zare, munții verzi-albăstrui și piscurile înzăpezite din Columbia Britanică. Lui Greg îi plăcuse dintotdeauna să zboare. Însă aceste raiduri tactice, cu manevre la înălțime joasă, în bătaia unei canonade încrâncenate, erau cu totul altceva. Făcea pe trăgătorul-radiotelegrafist, pilotând la nimereală, folosindu-se de echipamentul său de noapte PAVE și aducându-și aminte de manevrele învățate la școală pe măsură ce zbura. Ținând seama de izbucnirile de vânt cu componenta pe înălțime, încerca să țină rotoarele și coada la distanță de vârfurile copacilor, străduindu-se în primul rând să-și controleze aparatul cât mai precis fără a-i îneca motorul.

Se roti, pentru ca Fagin să rămână pe partea pe care trebuia, apoi își cufundă mâna în mănușă, împingând maneta la refuz și bolborosind neîncetat în timp ce executa toate aceste manevre. De astă-dată, Fagin expedie, urlând, cam cincizeci de cartușe în direcția cabanei, fără a primi niciun răspuns. Greg făcu trecerea și își dădu seama că rezistența, slavă Domnului, încetase. Readuse maneta în poziția inițială

prea brusc, făcând elicopterul să se smucească în sus, la distanță de zona fierbinte. La înălțime, deasupra covorului întunecat de copaci, văzu un stroboscop pulsând slab.

Îi spuse prin radio lui Fagin ce a văzut. Răspunsul acestuia veni bubuitor.

— *Du rabla asta jos imediat, fire-ar mama ei a dracului.*

Fagin ăsta e un dement și un ticălos. Greg Ohmer se concentră din nou asupra manetei și elicopterul o porni cu un salt.

Hambarul

Cu pușca la umăr, Blood stătea de pază în ușă. Acum, că-și trăsese răsuflarea, îl copleșea o senzație limpede de sfârșit de lume. Își dădea seama că prestația lui lăsase de dorit. Aveau să urmeze o groază de acuzații și va fi arătat cu degetul. El avusese o pușcă, iar Mellis, un revolver. Își dori cu amărăciune să fi făcut mai mult și se întrebă dacă îl va învinovăți cineva. Apoi, se întoarse și privi în spate.

Banish era în picioare, în centrul hambarului. Avea mâinile la șold, își lăsase capul în jos, și-l scutura clipind, încercând să-și recapete vederea. În acea clipă, ridică din nou o mână și își pipăi capul. Își desfăcuse cureaua căștii și atingea cu degetele locul unde ricoșase glonțul lui Mellis. Era confuz din pricina exploziei, iar asta explica multe.

Blood auzi elicopterul apropiindu-se. Se întoarse și îl privi cum se răsucește în aer, îndoind vârful copacilor și zguduind din țâțâni hambarul șubred. Văzu pe cineva apărând în ușa aparatului și coborând pe o frânghie, în rapel. Era Fagin, cu o pușcă atârnată de umăr. Șerifii din preajmă apărură din pădure. Fasciculul unui reflector aflat în elicopter mătură întreaga scenă, scăldând intrarea construcției într-un alb orbitor, iar Blood făcu un pas înapoi, în hambar.

Îl văzu pe Banish cercetând neîndemânatic hambarul, mai mult cu mâinile. Locul plin de praf părea practic abandonat. Înăuntru se aflau diferite lucruri nefolositoare: o secerătoare

ruginită și capre stricate de tăiat lemne, tăblițe de smoală smulse de la locul lor, cu cuiele încă în ele, stive de lemn pline de ploșnițe în stânga și un bidon de plastic pentru benzină, crăpat, aruncat. Părea a fi magazia de vechituri a celor din cabană. Banish era concentrat asupra unor suluri de pânză veche, impregnată undeva în fund, în continuare căznindu-se să vadă.

Fagin intră în vârtejul de scoarță putredă stârnit de elicopter, ținându-și pușca în poziție de tragere, luminat din spate de fascicolul puternic.

— Ce mama mă-sii s-a întâmplat?

Îl văzu pe Blood și se apropie destul pentru ca acesta să-i distingă fața aflată în contralumină, cu ochii mari și cu expresia înfometată. Cam așa arată unele animale după ce simt gustul sângelui.

— Ce mama mă-sii, n-ați auzit?

— Era o capcană, spuse Blood.

— Ca să vezi, ce mama mă-sii, și eu care nu știam.

Își ridică ochii și îl privi pe Banish.

— Ăsta ce dracu' are?

Blood se întoarse și el. Banish trăgea de sulul de pânză, încercând să-l desfășoare.

— Banish, Banish! strigă Fagin.

Banish nu răspunse.

— Dementul naibii, bombăni Fagin, făcând câțiva pași. Aveți de gând să-mi spuneți ce s-a întâmplat sau ce mama mă-sii?

Blood continua să se uite la Banish. Își dădu seama că acesta era preocupat, că găsise ceva. În sulul de pânză impregnată era ceva, ceva la care Banish încerca să ajungă. Blood vru să se apropie dar Fagin îl înhață de braț, așa că se pregăti să-i asculte vociferările.

Fagin zvâcni din cap în direcția piciorului lui.

— Ești rănit.

Blood își coborî privirea. Uniforma neagră pe care o purta era despicată în partea laterală a coapsei stângi și, sub ruptură, mustea ceva întunecat. Nu simțise absolut nimic până

când nu-i arătase Fagin. Acum, însă, începu să-l doară îngrozitor.

Apăsa cu mâna deasupra tăieturii și începu să curgă ceva roșu întunecat. Rana nu era foarte adâncă.

O porni din nou către Banish, menajându-și piciorul. Hambarul era acum plin de șerifi, de lumina albă de la elicopter și de praful ce se stârnise în rotocoale. Fagin îl urmă. În clipa următoare îl priveau amândoi pe Banish cum trage de o legătură compactă de cearșafuri albe, care fusese învelită în pânză impregnată. Trăgea cu nerăbdare, apoi cu sălbăticie. Smuci de cearșafuri cu mâinile goale până când le dădu la o parte și ieși la iveală ce era împachetat în ele.

Mirosul se răspândi brusc în toată magazia. Lui Blood nu-i trebui mai mult de o clipă să recunoască fața cadavrului. Trecuseră câteva zile de când murise, avea buzele zbârcite și înnegrite și pielea scofâlcită, cenușie. Se vedea o rană în dreptul inimii, sub tricoul găurit de glonte. Ochii sticloși erau ațintiți asupra căpriorilor din tavan.

Fagin se dădu înapoi, apucându-se de nas:

— *Paștele* mă-sii de treabă!

Banish se lăsă pe vine. În fața lor se afla, moartă, fata lui Ables. Banish își schimbă expresia și strânse un pumn, de parcă îi venea să urle. În loc de asta, lovi de două ori în podeaua de lut.

• Sâmbătă, 7 august

Cortul de comandă

În cort era hărmălaie. Telefoanele zbârnâiau, iar oamenii țipau unii la alții. Fagin își dusese radioul la gură și scuipa înjurături, iar Perkins scutura din cap, cu un receptor la ureche. Faxurile scoteau limbi lungi de hârtie, oamenii despătureau hârtii pe birouri și mâzgăleau pe complicata diagramă de sticlă. Mirosea a sudoare uscată, iar elicopterele uruiau, făcând cercuri în aer. Blood stătea liniștit în mijlocul vacarmului, fără pantaloni, cu piciorul așezat pe unul din scaunele echipei medicale de urgență, în timp ce rana îi era spălată și cusută.

Legară firul negru și îl tăiară scurt. O asistentă rămase să-l bandajeze iar celelalte două își adunară trusele de prim-ajutor și se îndreptară prin puzderia de agenți către biroul în care se afla Banish. Blood îl văzu pe Fagin punând jos radioul, în partea cealaltă a cortului.

— Nenorocitul ăla a scăpat, rosti, uitându-se în jur de parcă ar fi căutat ceva în care să dea cu pumnul.

De la biroul unde se afla, Perkins se întoarse și îndepărtă receptorul de gură.

— De unde avea pistolul?

Fagin se foia printre birouri, înfigându-și mereu pumnul negru înmănușat în cealaltă palmă.

— O cacealma, spuse.

Asta părea să-l râcâie cel mai tare.

— Dar de unde au știut, din cabană… începu Perkins.

— O cacealma, repetă Fagin, pășind din ce în ce mai repede, toată chestia a fost o cacealma. Ne-au lucrat în foi de viță. Îi dă drumul lui Mellis cu ceilalți. Trage în reflectoare. Pe urmă, în toată harababura, înainte ca oamenii mei să-și pună dispozitivele pentru vedere de noapte, se târăște douăzeci de

metri și plantează pistolul. Mellis îi dă o pistă falsă lui Banish cu aiurelile lui cu mina – dacă avea o mină scoțiană, Ables i-ar fi făcut și detonator și ar fi bubuit-o și pe ea cu restul jucăriilor lui – pe urmă îl duce până la locul unde e pistolul și îl lasă lat. Premeditat până la ultimul amănunt, tu-i mama măsii.

În acea clipă se auzi un zăngănit puternic din biroul lui Banish, de parcă s-ar fi răsturnat ceva, apoi o voce mânioasă. Banish înjura plin de venin. Cele două asistente ieșiră iute. Numai una mai avea cu ea trusa de prim-ajutor – și o strângea în brațe stângaci de parcă ar fi fost o valiză neîncuiată. În spatele lor se auzea în continuare vocea lui Banish, însoțită de foșnetul ca o bătaie de aripi al hârtiilor răvășite. Căutând din ochi ieșirea, asistentele întâlniră privirile uimite îndreptate spre ele, pe care încercară să le evite, îndepărtându-se fără o vorbă.

Apoi apăru Banish, care se postă în picioare dinaintea faldurilor de pânză de cort care formau intrarea în biroul său. Părea ciudat de calm și de bățos, cu mâinile goale atârnându-i în lături și picioarele depărtate. Își scosese salopeta neagră și hainele îi erau mototolite, iar părul, răvășit de cască. Pulberea neagră ca funinginea de la împușcătura lui Mellis îi împestrița partea dreaptă a feței.

— Perkins, rosti egal, corpul fetei să fie dus cu avionul la Helena pentru autopsie. Pe urmă luați legătura cu spitalele de aici. Vom avea necazuri jos. Apoi, sunați-l pe Richardsen. Dați-i un raport complet asupra situației și spuneți-i că avem nevoie de efective duble cât mai curând posibil, inclusiv specialiști în negocierea ostaticilor. Pe urmă informați-l că recomand să fiu eliberat din funcție imediat.

Întoarse privirea către Fagin.

— Nimeni nu mai trage în cabană fără autorizația mea prealabilă cât timp mă mai aflu la comandă. Oricare-ar fi situația, înăuntru sunt ostatici.

Fagin zâmbi nu prea în largul lui.

— Coyle!

Coyle era așezată la pupitrul de la intrarea în cort.

— Vino-ncoace, spuse Banish, dând pânza la o parte și intrând în biroul lui.

Coyle traversă cortul. Perkins îi aruncă o privire rapidă lui Fagin, care rămăsese cu ochii ațintiți la pânză, scuturând din cap.

— Puștoaică nenorocită, rosti șeriful, punând mâna brusc pe armă și examinându-i încărcătorul. O să-i apuce filoxera când o să iasă toată treaba la suprafață.

Blood își luă piciorul de pe scaun și se ridică în picioare. Își trase pantalonii pe el încheindu-și încet centura din piele neagră cu pistolul, simțind-o grea în mână. Piciorul nu-l mai durea. Își îndesă pălăria de cowboy la loc pe cap și porni, șchiopătând ușor, către biroul de care era sprijinit Browning-ul lui, nu departe de Fagin. Apucă arma de țeavă, știind că Fagin îl urmărește, și deci și Perkins, care era în continuare așezat la biroul sau, cu receptorul la distanță de ureche.

— Acum, cine mai sunt ostaticii? întrebă.

Lăsându-i pe cei doi să rumege problema, se îndreptă spre ieșirea din cort, apoi traversă luminișul întunecat către Jeep-ul guvernamental care avea să-l ducă înapoi, pe drumul neasfaltat ce cobora de pe Paradise Ridge spre poale.

Biroul

[PARASIEGE, pag. 44]

Biroul agentului special Banish era în dezordine. Podeaua era plină de hârtii aruncate, bandaje, foarfeci și alte obiecte din instrumentarul medical.

Cu toate acestea, agentul Banish părea rațional, calm și chiar concentrat, în momentele care au urmat izbucnirii sale. În afară de pata de pulbere arsă de pe obrazul drept și frunte, prestanța și maniera sa de lucru păreau a se fi ameliorat. Întrebările puse de el au fost, așa cum au fost reținute, scurte și la obiect.

AGENTUL BANISH: Activitatea radio din cabană este

monitorizată?

AGENTUL COYLE: Da, domnule.

AGENTUL BANISH: Acest aspect al operațiunii va fi intensificat. Vreau să fie incluse și stațiile radio din localitățile apropiate, pe care le vom monitoriza până în momentul în care vom primi dispozitive de bruiaj. Când se întâmplă asta, vreau să blocați toate frecvențele, cu excepția canalului de urgență numărul nouă. Personalul să fie redistribuit conform noilor necesități.

AGENTUL COYLE: Da, domnule.

AGENTUL BANISH: Unde a avut Mellis acces în baza de operațiuni?

AGENTUL COYLE: Doar într-una din celulele de reținere, domnule, pentru puțin timp, înainte de a se întâlni cu părinții. Cu excepția rulotei dumneavoastră, vreau să spun.

AGENTUL BANISH: Trimiteți jos după Kearney. Vreau să-l văd imediat.

AGENTUL COYLE: Da, domnule.

Agentul Coyle a revenit apoi în biroul propriu. Agentul Banish a părăsit cortul de comandă la mai puțin de două minute după această discuție.

Rulota

Banish intră fără zgomot în rulotă. Închise ușa subțire, lăsând afară toată activitatea de noapte, și rămase nemișcat, ușurat, în pragul încăperii lipsite de viață. Bâzâitul din cap persista, acum mai slab, mai îndepărtat, însă continuu, dându-i, împreună cu pulsul pe care-l simțea în tâmple, o senzație care-i făcea chiar bine. Regularitatea lui părea să-i scurteze și să-i limiteze mișcările, îndemnându-i în același timp creierul să dea naștere unor gânduri mai abstracte. Începu să scotocească metodic prin cameră.

Se concentră mai întâi asupra mesei, lăsându-se fără zgomot într-un genunchi și examinând porțiunea nelăcuită, de

dedesubt, a tăbliei, apoi fiecare picior strunjit. Covorul de culoarea ruginii de dedesubt era năclăit de noroi amintindu-i de prezența lui Mellis. Nu mai simțea niciun fel de mânie împotriva lui. Mellis era doar un pion, așa că furia pe care o nutrise împotriva lui dispăruse treptat. Banish era foarte hotărât. Nu era nici măcar mânios pe sine, și nici nu se compătimea pentru că a fost dus de nas cu atâta dibăcie. Handicapul lui era grija exagerată pentru siguranța oamenilor lui. Fusese mult prea precaut și reținut.

Trecu la tăblia netedă a patului, examinând fața nelăcuită din apropierea peretelui, apoi peretele panelat. Scoase un pix cu lanternă din buzunarul cămășii, apăsă pe buton fără zgomot și apăru o rază îngustă, galbenă. Își puse lanterna între dinți și se întinse pe spate, pentru a cerceta spațiul prăfuit de sub pat.

Ar fi trebuit să moară. Merita orice fel de umilință pentru că fusese prins așa, cu pantalonii-n vine și catarama curelei zăngănind la spate. Mellis n-ar fi trebuit să-și rateze ținta. Dar o ratase. Lucru pentru care Banish nu se simțea neapărat recunoscător, dar nici furios. În schimb, își dădea seama că se prinsese în joc. Era revigorat. Ieșind în liniște de sub pat și continuând cu noptiera, al cărui sertar îl trase și îl examină cu o fereală demnă de un spărgător, simți o undă de orgoliu calm, profesional. Îi oferise spada lui Richardsen de formă, dintr-un cavalerism birocratic, deoarece știa că era nevoie de mai mult decât de o escapadă ratată dar fără urmări grave, pentru a fi îndepărtat de la o comandă. Banish era foarte familiarizat cu felul în care funcționau rotițele mașinăriei. Orice resentimente ar fi avut împotriva lui, la ora asta Washingtonul se gândea deja cum să pună toată povestea în cârca altcuiva. Ables era mult mai periculos decât se crezuse inițial. Un veteran din Vietnam pus pe ucis agenți pentru a răzbuna moartea fiicei lui. Informațiile eronate furnizate de Serviciul Șerifilor Federali determinaseră Biroul să trimită de urgență un negociator de ostatici, pentru ceea ce era de fapt o operațiune strict tactică. Acum, însă, vor trimite trupe pentru a-l susține. Muntele va fi împânzit de oameni și va curge

sânge. Care pe care.

Banish știa că oamenii vor începe să cârtească. Încrederea lor fusese zdruncinată și justețea următorului ordin pe care-l va da putea fi pusă la îndoială. Era nevoie de o lovitură temerară pentru a le reda siguranța, atât în el cât și în operațiune. Iar el era vârât până-n gât în toată povestea, fără vreo speranță reală că va ieși din ea. Ables s-a strecurat afară din bârlog și a încercat să-l omoare. L-a provocat pe Banish, trimițând un ucigaș să-l asasineze. Eșuase.

Nu găsi ce căuta, la noptieră. Se ridică în picioare și scoase abajurul îngălbenit de pe veioză, pentru a-l cerceta. Negocierea de ostatici impune ca negociatorul să înceapă obligatoriu la doi sau trei pași în urma deținătorului de ostatici. Succesul depinde prin urmare de acumularea de cunoștințe asupra suspectului și asupra întregii situații. În toate operațiunile încununate de succes există un punct în care negociatorul îl surclasează pe nelegiuit în ceea ce privește controlul asupra situației, fie prin cantitatea de informații deținută, fie prin răbdare. Pentru că negociatorul se află în posesia a ceea ce suspectul ajunge, într-un fel sau altul, să solicite – libertatea lui – o mai bună stăpânire a situației îi conferă celui dintâi puterea. Restul e doar răbdare și aducerea suspectului în starea de a spune ce are de spus. Banish știa că n-a ajuns încă în acest punct. Dar șiretenia renăscută îi arăta cum să ajungă.

Se simțea renăscut. Era la înălțime și vedea întreaga situație desfășurată dinaintea lui, o avea în mână. Făcea niște mutări pur și simplu intelectuale, ca și cum s-ar fi ghidat după o hartă mentală în deplasarea printr-un câmp minat. Putea anticipa, putea contracara. Cărțile cele mai bune puteau fi în mâna lui. Putea să preia inițiativa.

Lăsă veioza, întorcându-se, și se trezi față-n față cu sine însuși, în rulota întunecată. Dintr-o dată, răspunsul îi apăru limpede. Oglinda pe care o scosese de pe perete a fost pusă la loc în timpul scurt cât se aflase Mellis în rulotă. Banish se apropie de ea fără zgomot, cu capul bâzâindu-i, apoi își plimbă degetele în jos, de-a lungul ramei netede de plastic, în

fine, o ridică ușurel, la câțiva centimetri de perete.

Dispozitivul artizanal nu era mai mare decât unghia de la degetul mare și gros cât trei sau patru monezi suprapuse. Era negru, ca un gândac și fusese atașat pe spatele oglinzii cu o fâșie îngustă de bandă adezivă obișnuită. Firul subțire, dezizolat care servea de antenă se ridica vertical, către partea de sus a ramei.

Banish lăsă oglinda să se lipească la loc de peretele panelat și făcu un pas, plasându-se chiar în fața ei. Îl preocupa faptul că acțiunile lui fuseseră știute dinainte de Ables. Acum totul se lega. Pregătirea lui Ables în materie de electronică militară. Numai așa cei din cabană ar fi putut ști când se duc el, Mellis și Blood să dezamorseze mina.

Banish își examină arsura de pulbere ce îi păta partea dreapta a feței, atingând-o ușor cu mâna. Își trecu degetele prin părul des, dându-l pe spate, apoi își aținti concentrat privirea în oglindă. Își recunoscu aerul preocupat, vechea lui înfățișare de agent însărcinat cu cazul. După doi ani de somnolență. Redevenise Banish cel de altădată, plin de încredere în sine, de agerime și de profesionalism. Dar și de îndoială, de precauție, și de blestemul fricii – vidul.

Biroul

Brian se trezi dintr-odată în cortul de comandă al FBI-ului. Era ora unu noaptea, dar activitatea era încă în toi. În mod sigur, ca urmare a împușcăturilor care se auziseră sus. Mulțimea de jos era în fierbere din cauza răpăielii și a elicopterelor care se roteau în aer. Șeriful Blood nu-i spusese că Mellis a reușit cumva să fugă.

Agentul Banish îl chemase pe el anume. Brian nu știa să fi făcut vreo greșeală, așa că venise ca mielul la tăiere. Pe dinăuntru, cortul de comandă arăta exact așa cum se așteptase, un loc plin de oameni extrem de ocupați. Trecu pe lângă agenții aflați în spatele birourilor, pe lângă o hartă-perete de sticlă, luminată dinăuntru, pe care trebuia să o vezi

ca să crezi că există și pe lângă Perkins, care stătea pe marginea unui birou și vorbea la telefon. Agentul Perkins îi spunea nevestei lui „iubito”. Îi spunea că mai stă cel puțin încă vreo câteva zile.

Brian ajunse în capătul întunecat al cortului, unde, pe sub niște falduri de pânză, se vedea lumină. La intrare nu era nimeni, niciun nume, nicio sonerie și niciun loc în care să bați, așa că Brian dădu pânza la o parte și își vâri capul înăuntru.

Agentul Banish era lăsat pe spate în scaun, în spatele unui birou aflat în fundul încăperii minuscule. Vorbea la un telefon cu difuzor, una din chestiile alea pe care poți să le folosești fără să-ți ocupe mâinile. Îl văzu pe Brian, dădu din cap și îi făcu semn să intre.

Părea că în birou avusese loc o luptă. Brian înaintă, dând la o parte cu vârful pantofului niște hârtii cu aspect important care erau răspândite pe jos, pentru a-și face un petec de loc liber în care să stea. Partea dreaptă a feței agentului Banish era pârlită și neagră, de parcă ar fi fost arsă. Totuși, acesta părea în largul lui, vorbind cu persoana aflată la celălalt capăt al firului.

Agentul Banish spunea:

— Nu, Sal. Nicio mișcare după treaba cu mina.

— Măi, să fie, răspunse Sal, a cărui voce suna artificial prin difuzorul dat la minimum. Tu ce zici, Jack? Că ne-am trezit cu un Rambo pe cap?

— Aș zice că trebuie să fim pregătiți pentru orice, Sal. Cei de la Salvări de Ostatici sunt în avion?

— Au să fie la ordinele tale pe la nouă fix, ora voastră. Masează-i în jurul cabanei urgent. Și dă-le o pauză șerifilor ălora. Prea le place să se joace cu pocnitorile. E groasă, Jack – de fapt, știi mai bine ca mine că e groasă. Dacă reușești să vorbești cu el la telefon, ești grozav. Scoate de la el ce vrea. Noi suntem gata să-ți dăm tot ce-ți trebuie.

Agentul Banish dădu din cap.

— Știu.

Se îndreptă în scaun, apăsând pe un buton pentru a

întrerupe convorbirea.

— Kearney, rosti, ridicându-se și ocolind biroul. Vino-ncoace. Brian dădu din cap, politicos, dar nu putu face un pas înainte de a-și croi drum printre hârtii. Așa că agentul Banish fu cel care se apropie de el, călcând nepăsător peste foile răspândite.

— Ce-ați pățit la față? întrebă Brian.

Agentul Banish dădu din mână.

— Ar trebui să iasă singură din piele în câteva zile. Care-i situația jos, la pod?

— Pe muchie de cuțit, domnule. Încordată. Toți vor să știe ce s-a întâmplat aici, sus.

Agentul Banish dădu din cap.

— O încurcătură. Dar n-avem timp de asta acum.

Orice s-ar fi întâmplat, nu părea a fi ceva important. Agentul Banish intră direct în subiect.

— Te-am chemat pentru că am o treabă pentru tine.

Brian dădu și el din cap.

— Da, domnule, rosti vioi.

— Vreau să faci ceva pentru mine.

Brian se îndreptă de spate.

— Orice, domnule.

Agentul Banish îi studie fața, apoi dădu din cap o dată, cu un aer de siguranță și satisfacție seacă.

— Bun.

Băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

— O sticlă de whisky, rosti. Ce marcă se găsește pe-aici. Dacă au Royal Canadian…

Înfundă bancnota în palma lui Brian. Acesta rămase acolo, privind la hârtia de douăzeci, apoi din nou la agentul Banish. Își dădea seama că acesta era schimbat. Stăpânirea de sine de care dădea dovadă, expresia de pe față, intonația din glas. Ochii albaștri, pătrunzători, cu care îl stăpânea pe Brian.

— E ora unu noaptea, domnule, spuse acesta.

Agentul Banish încuviință din cap cu răceală.

— M-am gândit că tu știi magazinele deschise.

De asta îl chemase pe Brian. Pentru un comision. Brian îl privi în ochi, urmărindu-l cum încearcă să se poarte oficial și nepăsător. Își dădu seama că șerifii aceia aveau dreptate. Agentul Banish îi susținu privirea, dar cu ochii plini de o disperare stranie. Începu să transpire puțin.

— Domnule Banish, nu cred…

— Ia una din mașinile guvernamentale, spuse acesta pentru a-l convinge. Ai să treci mai ușor prin mulțime.

Brian era prins în capcană. Încercă să răspundă ceva, dar agentul Banish îi storsese ultimul strop de voință.

— Și după aceea, continuă agentul, s-ar putea să mai avem nevoie de un om aici, în cortul de comanda. De cineva care s-a dovedit responsabil.

Brian simți o adiere asupra lui. Ca o senzație înghețată de leșin. Șerifii aceia avuseseră perfectă dreptate și asta îl dădea gata pe Brian acum, când stătea în fața agentului Banish. Știa la ce se referă agentul. Îi flutura pe dinaintea ochilor împlinirea celui mai arzător vis al său. Fie că ghicise ce voia Brian, fie că era în stare să-i citească până în adâncul sufletului. Brian nu mai putea să-l privească în ochi, dar lui părea că nu-i pasă. Înghițind în sec și înfiorându-se, Brian își dădu seama că agentul Banish i-a citit pe față toate ambițiile și visurile. Ăsta era secretul straniei lui puteri. Negocieri și manipulare. Îl determinau pe Brian să dorească să facă lucrul cerut pentru el, iar apoi să fie răsplătit. Nu exista nimic echitabil sau just în toată povestea, dar era marea șansă a lui Brian, care își vedea sacii în căruță doar încuviințând din cap și conformându-se la ceea ce-i cerea agentul. Voia o sticlă de whisky. Brian își dădu seama că îl așteaptă o cursă lungă, necruțătoare.

Cortul de reținere

Așa cum i se ceruse, Blood intră cu Deke, pe care-l culesese din primele rânduri ale manifestanților. Piciorul nu-l mai durea aproape deloc, așa că mai șchiopăta foarte puțin. Banish

îi aștepta deja. Era așezat la masa dreptunghiulară din față, sprijinindu-și bărbia și obrazul în palma dreaptă, cu cotul așezat pe tăblia mesei. Era în profil, lăsat pe spate în scaun, și privea impasibil la deschizătura din peretele de pânză aflat în partea opusă a cortului.

Exista o singură celulă din bare de fier de partea cealaltă a mesei aflată la o distanță de un metru și jumătate – doi de trei din cei patru pereți ai cortului de dimensiuni reduse. Era înaltă de vreo doi metri și picioarele ei de fier, remarcă Blood, fuseseră înfipte sau băgate cumva în pământul tare. La fel se procedase și cu cele ale mesei solide de lemn la care stătea Banish, și cu țărușii de lemn pe care se aflau niște cătușe groase. Lumina venea de la două becuri cu abajur atârnate sus, iar către celula goală erau îndreptate două reflectoare stinse. Deke cârâi puțin și arătă către vârful muntelui.

— Gălăgie mare, acolo, sus, îi spuse lui Banish. Ați adus și elicoptere. Ce să mai zic de împușcături.

Banish se întoarse către Deke, arătându-și pata neagră de pe față.

— N-ai de ce să-ți faci griji.

Deke fluieră și se dădu un pas înapoi, mirat și neostenindu-se să-și ascundă satisfacția.

— Văd că ai încasat-o. Trebuie să-ți dai cu terebentină.

— Mulțumesc de sfat.

Deke dădu din cap repede, șiret.

— Cu Glenn nu te joci. V-am spus că e mare șmecher. V-am zis eu să nu-l călcați pe bătătură. Lui nu i-e frică de nimic. Ce s-a întâmplat sus? Ceva de groază, nu-i așa? Jos circulă tot felul de povești, oamenii șușotesc. Abia așteaptă să li se spună ceva.

Se uită la Banish, apoi la Blood.

— Întrebările le pun eu, rosti agentul.

Deke zâmbi din nou în felul lui neastâmpărat.

— Vreți să știți ce zice lumea jos, începu, întărindu-și spusele cu o aplecare din cap. S-a întâmplat ceva, ceva de care vă faceți probleme și vreți să știți ce cred oamenii despre asta.

Banish dădu lent din cap. Blood observă că agentul își

schimbase felul de a fi, devenise cumva mai sumbru. Și pe bătrân îl privea mai posac.

— Mă interesează fiica lui Ables, rosti. Cea mai mare, Rebecca. Vreau să știu dacă e dezvoltată.

Până și Blood simți un ghimpe rece în coastă. Nu-și putea imagina efectul cuvintelor lui Banish asupra lui Deke. În orice caz, bătrânul cel țicnit părea să-și fi pierdut, cel puțin pe moment, cheful de pălăvrăgeală.

— Poftim? bolborosi.

— Cât de dezvoltată este. Are paisprezece ani. Pubertatea, sânii. Ca la vârsta asta. Vreau să-mi spui dacă este sau nu dezvoltată.

Blood îl văzu pe Deke cum se înroșește dezgustat. Maxilarul bătrânului începu să tremure înainte să poată scoate vreo vorbă, apoi dârdâitul furios îi cuprinse gâtul, umerii și pieptul.

— Eu nu știu ce credeți voi, federalii…

Furia nu-l lăsă să-și termine fraza. Expresia de pe față arăta că se gândește la ce e mai rău.

— La asta vă gândiți voi toată ziulica, aicea, sus? întrebă.

Banish se ridică de pe scaun. Se îndreptă încet către Deke, întinse mâna, și-o încleștă în gulerul cămășii bătrânului și i-o răsuci sub gușa fleșcăită, împingându-l înainte și înapoi, în pânza cortului. Bătrânul se apucă de încheietura lui Banish cu amândouă mâinile. Îl zgârie cu unghiile lui murdare, ridicând spre el ochii mari, dar totul fu în zadar. Banish nu părea nici mânios, nici precipitat. Doar hotărât. Ochii lui Deke se căscară și mai mult când Banish se aplecă asupra lui.

— Crezi c-am venit aici să-mi pierd timpul? începu Banish.

Pânza cortului începu să se unduiască în spatele lui Deke.

— Un cuvânt, continuă Banish, înfigându-i sub nas arătătorul, un cuvânt trebuie să spun și toate șandramalele tale de-aici, toate ciurucurile – se fac cenușă. Bucăți. Moloz. Și tu n-ai să poți face nimic. Așa că răspunde-mi la întrebare. Imediat.

Cu ochii holbați, Deke tremura ca un animal micuț ce este pe punctul de a fi devorat de un altul mai mare. Cea mai amenințătoare i se părea stăpânirea de sine a lui Banish. Blood

hotărî că a văzut destul. Făcu un pas în spate fără a spune nimic, apoi se întoarse și ieși.

Doi șerifi aflați afară pocniră din călcâie când apăru, apoi văzură că nu e decât șeriful local. Blood îi salută din cap și privi în altă direcție. Nu era atât de delicat încât să i se întoarcă stomacul pe dos la hărțuielile unui interogatoriu, dar cazul de față era cu totul altceva. Blood își dădea seama că nu poți s-o scoți la capăt cu oameni de acest fel provocându-i. O confruntare directă era ca și cum ai fi pus sub semnul întrebării ardoarea unui credincios practicant sau i-ai fi spus unui om că soția lui e o târfă. Oamenii cu care avea de-a face nu erau rezonabili, ci mândri, iar mândria lor ridicolă îi orbea. Or, singurul mod în care poți să pierzi o luptă cu un orb este să te bagi în pumnii lui.

Banish ieși din cort ținându-l pe Deke în fața lui ca pe o sperietoare de ciori.

— Luați-l, le spuse șerifilor. Se întoarse apoi către Blood, cu o expresie aspră pe fața, altminteri impenetrabilă.

— Se cheamă PROCONTRINFORM. Program contrainformativ. Servește la derutarea și discreditarea părții adverse.

Blood îl privi în ochi.

— Ce ți s-a întâmplat acolo sus?

Banish dădu din cap, susținându-i privirea.

— Știi că Mellis a fost trimis aici ca să ne omoare.

— A fost trimis ca să vă omoare.

— Ascultă-mă puțin, rosti Banish, apropiindu-se suficient pentru ca Blood să-i vadă punctele de pulbere arsă înfipte în pielea feței. Expresia lui Banish era neechivocă, poruncitoare și dură ca o suprafață de oțel și parcă îl trecuse pe Blood, numai cu câteva cuvinte, în rândurile oamenilor lui de încredere.

— Ables își închipuie că Mellis l-a omorât pe Watson, spuse.

Rulota

Banish apăsă pe clanța ușii deschise, păși hotărât înăuntru, apoi îi făcu un semn lui Blood, îndemnându-l să înceapă.

— Chiar crezi că a încercat să ne omoare? întrebă acesta. Banish încuviință din cap și închise ușa cu un pocnet, după care aprinse lumina. Ridică o mână pentru a-i face lui Blood semn să rămână unde era, apoi arătă către un loc aflat în partea cealaltă a rulotei, în apropierea patului.

— Nu știu cum de-a reușit să pună la cale toată povestea.

Îi făcu un semn din cap lui Blood să continue. Blood se uita la el, dădu din umeri și se conformă.

— Nici eu.

Urmat de Blood, Banish se îndreptă spre fundul rulotei. Ridică un scaun, lovindu-l de piciorul mesei. Nu se așeză, ci continuă să meargă. Îl privi pe Blood peste umăr.

— În orice caz, reluă, imunitatea lui Mellis e un preț mic pentru a pune mâna pe Ables.

Acum ocoli patul, fără să spună un cuvânt, cotind către peretele din fund. Blood îl urmă.

— Așa este, încuviință din nou acesta, puțin mai tare. Totuși, domnule Watson, nu știu dacă putem avea încredere în el. În plus, nevastă-sa…

Banish se opri și făcu un semn cu bărbia către oglinda agățată în perete.

— Cu fiica lui Ables are ce are Mellis.

Se opriră în dreptul oglinzii. Blood nu se așteptase la așa ceva. Nu-i displăcea să-i fiarbă puțin pe cei din cabană – Mellis încercase să-i împuște pe amândoi – dar modul cum își interpreta Banish rolul îi dădea o senzație nesănătoasă în măruntaie. Totuși, încă o dată se conformă.

— Și de asta nu vrea să-i stea nimeni în cale, spuse.

Se uita la imaginea reflectată a lui Banish. Expresia agentului nu se schimbase, dar oglinda, ca orice suprafață reflectantă, îi deforma insesizabil trăsăturile, ca o stofă de calitate în care găsești un mic defect. Așa că fața murdară a lui Banish avea în oglindă un fel de rânjet ascuns. Agentul dădu din cap satisfăcut.

— A avut tot timpul, un an întreg, în aceeași cabană cu ea,

conchise.

•

Lângă rulotă, Blood îl aștepta pe Banish, cu mâinile în buzunare, să închidă ușa și s-o încuie. Banish nu părea nici triumfător, nici satisfăcut, nici precipitat de ceea ce pusese la cale. Avea și în același timp nu avea lucrurile sub control. Blood îl urmări cum vine spre el în noaptea rece, fără haină, fără măcar a-și încrucișa brațele, în timp ce din gură îi ieșeau aburi. Urmau să o apuce fiecare pe drumul lui.

— Ce am făcut? întrebă liniștit Blood.

— Le-am stins doar luminile, răspunse Banish.

Biroul

Pășea în sus și-n jos. Își acoperi gura cu palma larg deschisă. Renunță să mai lucreze și începu să se plimbe prin birou, bătându-se cu palma pe coapsă și apropiindu-se frecvent de draperia ce ținea loc de ușă. Le dăduse tot felul de misiuni agenților din schimbul de noapte, pentru a-i ține departe de cort, iar aceștia plecaseră cu toții, drumul era liber, și Kearney nu era de găsit. Își trecu mâna prin părul des și simți cum bâzâitul din cap crește din nou în intensitate. Marea, imensa lui sete.

Vechea stăpânire de sine. Lucrurile se urniseră și avea situația sub control. Băutura în sine nu avea nicio importanță pentru el. O mică recompensă. O picătură de unsoare pentru cele câteva rotițe care mai scârțâiau încă. L-ar fi remontat și pregătit pentru munca de a doua zi. Dădea din cap în timp ce se plimba prin birou, bătând ușor, mașinal, cu mâna dreaptă în picior.

Scoase din nou capul din birou. Nu apăruse nimeni. Încă puțin. Încă puțin. Trecuse atâta vreme. Netezimea răcoroasă a sticlei. Pocnetul și foșnetul sigiliului de hârtie când îl îndepărta. Pârâitul dopului când îl răsuceai. Ieșirea duhului, parfumul. Gâlgâitul lichidului, când era turnat. Lui Banish i se părea că a traversat un deșert. Se simți în fine ieșind din

amorțeala de la Skull Valley. Limba îi era o găleată zăngănind a gol în puțul de piatră al setei lui profunde și imense.

În cort se auziră pași. Niște pași liniștiți, iar Banish o porni cu repeziciune către ușă, apoi se retrase pentru a aștepta nepăsător în fața biroului. Draperia se dădu la o parte.

Îndatoritorul Kearney. Banish îi ieși în întâmpinare, luptându-se cu nerăbdarea, cu bucuria, zâmbind fără urmă de tăgadă, gata să-l ușureze de povara pachetului neted, cafeniu, și să simtă reconfortanta legănare a lichidului dinăuntru. A licorii delicioase, revigorante.

Dar Kearney avea o expresie moale pe față, și când își ridică mâinile, acestea erau goale. Banish clipi. Își înălță privirea la Kearney, pentru a vedea dacă polițistul își dădea seama că greșise, dar acesta rămase în fața lui, cu expresia aceea de câine bătut pe față, iar Banish își dădu seama că nu fusese nicio greșeală.

— Îmi pare rău, domnule, începu Kearney, cu o voce bleagă dar hotărâtă. N-am putut. Nu se face așa ceva. Poate că aveți nevoie de ajutor.

Banish se apropie de el. Îl apucă de grumaz, apăsându-și antebrațul de pieptul lui și împingându-l într-un stâlp de susținere al cortului. Kearney fu luat prin surprindere, înainte de a-și putea trage răsuflarea, și căscă larg gura.

— Lua-te-ar naiba de cercetaș!

Kearney își puse mâinile pe brațul tremurător al lui Banish, dar nu încercă să-l înfrunte, nu altfel decât din ochi.

— Când îți dau un ordin, să-l îndeplinești până la ultimul amănunt…

Fața lui Kearney deveni rozalie, apoi de-a dreptul roșie din cauza strânsorii. Buzele i se albăstriră și începură să i se contracte. Făcu niște ochi de căprioară, de om sugrumat.

— Afară de pe muntele meu! strigă Banish, dându-i drumul în cele din urmă și făcând un pas în spate.

Kearney căzu într-o parte, împleticindu-se în direcția opusă lui Banish și învârtindu-se cu mâna la gât. Rămase acolo, înghițind guri mari de aer, cu fața contorsionată, strâmbată și roșie.

— AFARĂ DE PE MUNTELE MEU!

Kearney dădu la o parte draperia și ieși împiedicându-se din birou.

Banish se întoarse repede. Se duse la birou, își puse o mână pe marginea lui și strânse, privind în jur febril, cu capul vuindu-i, bâzâindu-i.

Blestema Paradise Ridge. Blestema Montana. Îl străfulgera amintirea magazinului lui favorit de băuturi din Manhattan, în care licorile erau ținute în sticle de culoare închisă, pe rafturi așezate în spatele casei, că niște medicamente exotice, în șiruri ordonate de cel puțin zece în adâncime. Ar putea să se suie la volan și să părăsească muntele chiar acum, se gândi, în căutarea prăvăliei. Dar cum să explice plecarea. În vreo zece minute se vor întoarce cu toții în cortul de comandă.

Cortul de comandă, o undă de speranță îl făcu să se îndrepte de spate. Berea. Cutiile de Pabst Blue Ribbon cu medicamente – nu-i păsa – înalte, reci, albastru-aurii. Dacă nu cumva Coyle scăpase deja de ele…

Dădu brutal la o parte draperia și se duse întins la frigiderul mititel, zgomotos, smuci printre sticlele de apă și printre fructele tăiate, puse în dezordine. Berea nu mai era. Cutiile dispăruseră. Rămase nemișcat un moment, blestemând-o pe Coyle, apoi trânti ușa, făcând frigiderul să zăngăne. Se apucă să zgâlțâie aparatul, deranjându-i conținutul, pentru ca în cele din urmă, înfrânt, să se lase deasupra lui, pentru a-i potoli mișcarea. Înjură, lipindu-și mâneca de gură. Marea, imensa, blestemata lui sete. Închise ochii și nu simți altceva decât vid, amintindu-și în întunericul otrăvit al minții de insectele care-l chinuiseră în timpul primelor săptămâni începețoșate de la Sanatoriu – gângăniile isteriei, care îi roseseră pielea, îi alergaseră prin carnea brațelor, ospătându-se din fructul moale al creierului lui.

Biroul

Urmă o dimineață rece. Perkins traversa baza de operațiuni

cu pas vioi, îmbrăcat pentru camerele de televiziune într-o haină albastru-marinar și cu cravată îndrăzneață la gât. Din oră-n oră, apăreau noi agenți de la birourile teritoriale din zonă, agenți care acum înțesau platoul plin de activitate. Circulau o mulțime de zvonuri despre eșecul din noaptea trecută. Deși reacțiile ce aveau să urmeze după ce știrea va fi dată publicității stârneau mare îngrijorare. Perkins fredona mulțumit. În această dimineață urma să fie omul-cheie al canalului prin care va ajunge în eter versiunea FBI-ului asupra evenimentelor de peste noapte. Și din eter, în toată țara și în întreaga lume.

Porni pe noul drum ce ducea sus. Antreprenorii săpaseră adânc în puietul de pe margini, răsturnaseră și nivelaseră pământul, realizând o cale de acces netedă, iar acum lucrau dincolo de creasta care oprea vederea lui Perkins. Îi auzea totuși – le auzea utilajele mari, zgomotoase – și vedea vălătucii de fum evacuat de motoare. Urmări cum crengile unui copac încep să se clatine, sus, în vârf, iar apoi arborele căzu. Drumul era aproape gata. Mergea până în vârful muntelui.

Perkins intră în cortul de comandă, îndreptându-se direct spre biroul din fund, în care intră, pregătit pentru orice. În birou se făcuse ordine, hârtiile erau așezate în stive aliniate pe masă, calmul se reinstalase. Banish era atât de concentrat asupra muncii lui, încât nu sesiză intrarea lui Perkins. Era ciufulit, de parcă se trăsese singur de păr, iar pata de pulbere de pe față începuse deja să se decoloreze. Era încovoiat asupra unei hârtii, cu ochelarii pe vârful nasului. Nu scria pe obișnuitele foi albe, remarcă Perkins, ci pe un bloc galben, de dimensiunile scrisorilor oficiale. Perkins înaintă și așteptă ca prezența să-i fie remarcată. Ceea ce nu se întâmplă.

— Ai lucrat toată noaptea? întrebă.

Banish ridică ochii repede, surprins să-l vadă acolo, dinaintea lui, apoi se întoarse fără un cuvânt la ceea ce făcea. După ce termină, așeză pe birou blocul și îi înmână niște foi bătute la mașină. Tuși în pumn, curățându-și gâtlejul, apoi întinse mâna după un pahar cu apă.

— Schița discursului introductiv și a răspunsurilor la întrebări, rosti, așezând paharul la locul lui. Atât pentru astăzi.

Perkins răsfoi rapid paginile, încuviințând din cap.

— În regulă. Restul e pentru mai târziu.

Banish dădu și el din cap, distrat.

— Cât e ceasul?

Perkins își dădu la o parte manșeta.

— Mai am douăzeci de minute.

Se întoarse, ieși din birou, apoi din cort și se îndreptă către Jeep-urile aflate în așteptare în partea opusă a platoului, parcurgând cu privirea paginile din mers. Banish făcuse treabă temeinică. Lui Perkins nu-i scăpară nici concepția elaborată, nici pregătirea în domeniu. Ceea ce îl speria la Banish era acel simț al procedurii, modul în care ținea sub control cabana, baza de operațiuni, presa, toate, printr-un fel de telecomandă, ca pe niște farfurii cu care jongla continuu. Orice eșec al operațiunii care căpătase o nouă amploare – milioane de dolari ai contribuabililor cheltuite, sute de oameni al căror timp era grevat – l-ar fi atins și pe Perkins. Putea să-l protejeze pe Banish doar până la un anumit punct, dar dacă în cele din urmă acesta avea s-o sfârșească răsturnându-se asemeni copacului nenorocos pe care-l văzuse mai devreme, el, Perkins, trebuia să se pună în poziția din care ar fi putut striga: „Cade!” și să sară într-o parte.

Vehiculul de sunet

Banish intră în dubă. Era proaspăt ras și își pusese o cămașă albă curată. Se mișca cu încetineală, dar nu din cauza bâzâitului din cap, care persista dar nu-l mai împiedica să acționeze. Dimineața îl copleșiseră remușcările. Se simțea ca și cum și-ar fi revenit după transa provocată de un drog puternic.

Sunetistul îl privi cum urcă, abținându-se să facă vreo remarcă cu privire la arsura de pe față.

— S-a întâmplat ceva peste noapte? întrebă Banish.

Sunetistul mesteca niște gumă cu aromă de mentă. Scutură din cap.

— Nimic.

— Și microfoanele? Tot nimic?

Omul scutură din nou din cap.

— Nimic nou pe Frontul de Vest.

Banish luă loc la cealaltă masă. Privea în gol, în direcția panoului de control. Se gândea la Mellis.

— Trebuie să-mi curățați rulota de gângănii, rosti.

Sunetistul se întoarse și îl privi pieziș, mestecând.

— Gângănii-gângănii? întrebă.

Banish apucă receptorul și apăsă el însuși pe comutatoare, inspirând adânc.

— Vă vorbește agentul special Bob Watson…

Își spuse poezia fără a schimba prea mult din ea. Cel mai bun lucru era să nu modifice nimic, să-și delimiteze prezența vocală de asaltul petrecut cu o seară înainte. Încheie și, așa cum prevăzuse, nu i se răspunse. Agăță la loc receptorul și văzu un monitor de dimensiuni reduse, în culori, aflat în spatele sunetistului. Înfățișa crâmpeie din conferința de presă de jos: Perkins vorbind de la o tribună, tot felul de agenți care flancau podul, mulțimea furioasă, în continuă mișcare.

— Am cerut o antenă de satelit de la Biroul din Seattle, explică sunetistul. CNN a anunțat o transmisie *live* de la conferință.

Aruncă o privire la monitorul alb-negru care înfățișa zona podului.

— Cred că a ajuns la întrebări.

Cadrul înfățișat de monitor era prea larg.

— Poți să mărești imaginea? întrebă Banish.

— De douăzeci de ori, răspunse omul, răsucind un buton și apropiind scena. Umerii și spatele lui Perkins ajunseră în josul cadrului, pe fundalul format din ziariști, vehiculele cu douăsprezece roți și schelele pentru camere TV. Protestatarii înconjurau întreaga scenă. Agitau pumni, efigii și pancarte: FBI VA ARDE ÎN FOCUL GHEENEI! FBI VINOVAT, VINOVAT,

VINOVAT! UCIGAȘI DE COPII.

În mulțimea ce se înghiontea se aflau, la vedere, agenți în costume, care-și apăsau cu degetele căștile în ureche, distingându-se clar chiar și pe monitorul alb-negru. Sarcina lor era în acea dimineață să se facă remarcați.

— Vor avea loc tulburări imediat după ce se termină toată povestea asta, rosti Banish absent, dar cu o siguranță detașată.

Sunetistul privi din nou în monitor, ca și când ar fi căutat o explicație pentru spusele lui Banish, apoi își aținti din nou privirea asupra ecranului color ce prelua imaginile de la satelit.

— S-au apucat să facă bucățele toată povestea, spuse, asta fac. O desfac în calupuri de imagini, pe care le trimit în teritoriu, la posturile afiliate, care își vor umple emisiunile săptămânal cu ele.

Dădu sunetul mai tare. Ecranul se întunecă, tocmai se terminase un calup, pe urmă apăru o bandă în culorile curcubeului și un contor începu să numere invers, trei, doi, unu, cu bip-uri. Apoi apăru Perkins, în spatele tribunei ce purta însemnele Ministerului Justiției și ale FBI vorbind apăsat și cu o expresie serioasă pe față.

— Judith Ables a murit, după toate probabilitățile, într-un schimb de focuri. Se pare că în primul dintre cele două petrecute, cel din 4 august, în care ocupanții cabanei s-au confruntat cu șerifii și că moartea fetei a survenit pe loc.

Ecranul se înnegri din nou.

— Moartea a survenit pe loc, îl îngână sunetistul. Toți cei uciși de-a lungul timpului din greșeală de autorități au murit pe loc, fără a suferi.

Trei, doi, unu: o femeie între două vârste, cu păr castaniu, ondulat, îndrepta un deget amenințător către camera de luat vederi.

— Au ucis o fetiță de doisprezece ani pentru că purta pușcă. Nu vom tolera așa ceva!

Negru. Trei, doi, unu: un tânăr cu ochii aproape închiși, într-o haină de vânătoare verde, agita o pancartă nevăzută.

— Masacrul a avut loc chiar aici. A curs chiar sângele

copiilor noștri. Acesta este Podul Concordiei și cei care au tras primul foc sunt ei. Ceea ce vedeți chiar acum este începutul unui mare război civil american.

Negru. Trei, doi, unu: Din nou Perkins.

— Trebuie să se înțeleagă că împotriva lui Glenn Ables și Charles Mellis există acuzații grave și ei sunt o amenințare iminentă la adresa comunității. Eforturile în direcția anihilării lor trebuie să continue și vor continua.

Acoperindu-i vocea, distinct, mulțimea umflată:

— Ucigașilor! Asasinilor!

Negru. Trei, doi, unu: Părinții lui Mellis, Doamna Mellis, chinuindu-se să se facă auzită:

— Nu știm ce s-a întâmplat. FBI-ul nu ne-a spus nimic. Când l-am văzut pe Charles, era sănătos și nerăbdător să se întoarcă acasă. Nu știu ce-i fac, acolo, sus…

Imaginea întârzie pe ea. Se pierdu cu firea și începu să plângă. Domnul Mellis, care purta haină dar nu și cravată, încerca s-o încurajeze.

Negru. Trei, doi, unu: Perkins, cu un aer sever, gândindu-se la o întrebare care-i fusese pusă.

— Avem informații, încă neconfirmate în prezent, asupra unor posibile abuzuri petrecute în incintă, întinzându-se pe o perioadă de mai multe luni.

— Abuzuri sexuale? țipă un reporter.

— Nu pot răspunde la această întrebare în momentul de față, rosti Perkins, indicând cu degetul un alt reporter.

Negru.

— Doamne, e adevărat? întrebă sunetistul.

Fața lui Banish era strâmbă de dezaprobare.

Trei, doi, unu: Deke Belcher zgâindu-se în camera de luat vederi, cu un panou de carton jilav pe piept: URMEAZĂ CASA TA.

Banish se întoarse, improvizația prostească a lui Perkins răsunându-i încă în urechi.

— Cine dracu’ se crede? întrebă.

— Deci asta nu era pe listă, rosti sunetistul.

— Lua-l-ar naiba!

Îi scăpase ca nisipul printre degete. Într-o fracțiune de secundă, ajunsese la televiziunile din toate orașele țării, și, probabil, peste ocean.

Sunetistul se uita la monitorul alb-negru. Banish văzu că Perkins coborâse între timp de pe podium, iar agenții se adunau în jurul unei scene agitate ce se petrecea în primele rânduri ale protestatarilor. Doi bărbați fură scoși din mulțime, trimiți cu fața-n jos pe pod și reținuți.

Banish se întoarse și se ridică, cu intenția să plece. Coborî pe ușa deschisă a dubei, auzindu-i suspensia scârțâind.

— Stai un pic, strigă sunetistul în urma lui. Cum e să fii Dumnezeu?

Întrebarea îl opri în loc pe Banish, făcându-l să încremenească la trei metri de dubă. Privi în sus, la drumul cel nou, de curând săpat în coasta muntelui, în timp ce un elicopter uruia deasupra culmii. Platoul foia de oameni și mașini.

Se întoarse către sunetist, care stătea în ușa dubei, zâmbind nestingherit, pur și simplu impresionat. Scutură din cap.

— Nu sunt decât un angajat al guvernului federal, răspunse, după care se îndepărtă.

Cortul de reținere

Banish era afară, așteptându-l pe Perkins.

— Ce dracu-a fost asta? îl întrebă, când apăru.

Zâmbetul satisfăcut al lui Perkins se transformă într-o expresie surprinsă.

— O improvizație, recunoscu. M-am gândit la o strategie.

Banish era furios.

— Dacă-aș fi vrut să joci cartea aia, ți-aș fi spus s-o joci. Aveai schița chiar sub nas.

Perkins ridică palma.

— Ești prea prins în toată agitația asta, așa că n-ai de unde să știi, rosti. Eu încerc să văd lucrurile mai de la distanță.

Își coborî vocea, confidențial, și se apropie puțin de Banish.

— Ai nevoie de o ieșire. Toți avem nevoie de o ieșire. Biroul are nevoie de o ieșire dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă. Dacă trebuie să inițiem o acțiune decisivă. Așa suntem cu toții acoperiți.

Banish dădu din cap.

— Am înțeles. Acum ai ajuns să mă protejezi. Nu-mi vrei decât binele. Altfel, de ce te-ai apuca să faci ce te taie capul, de parcă-ai fi la comandă? De ce-ai miza totul într-o cacealma grosolană?

Scutură din cap și îl amenință cu degetul.

— N-am nevoie de niciun fel de acoperire, nici de la tine, nici de la nimeni altcineva. N-am nevoie de politicieni pe muntele ăsta. Îți pierzi încrederea în succesul operațiunii, Perkins. Și începi să nu mai asculți ordinele. Dacă te mai prind luând-o razna o dată, nu mă interesează – am să-l pun pe Fagin să țină conferințele de presă.

Se întoarse și intră în cortul de reținere. Perkins îl urmă după o clipă, dar se strecură undeva, în fundal. Unul dintre cei doi arestați de la pod stăteau stingheri, la masa grea din fața celulei goale, păzit de doi agenți. Era alb, cam între treizeci și cinci și patruzeci de ani și avea capul ras ciupit într-un mod straniu, probabil de una din bolile copilăriei, în timpul căreia pustulele ascunse îi năpădiseră țeasta pe atunci acoperită de păr. Brațele erau lipsite de păr, acoperite de niște tatuaje grosolane, negre, tipice pentru *skin-heads,* și le punea în valoare purtând un tricou negru. Avea blue jeans și niște cizme negre. Cătușele atârnau desfăcute pe bara de metal din spatele lui, iar el își freca încheieturile înroșite. Un firicel de sânge de culoarea cireșei i se scurgea dintr-o rană cam de un centimetru pe care o avea la o tâmplă, pe obrazul învinețit.

Banish își scoase legitimația.

— Banish. FBI.

Arestatul se foi, întorcându-se într-o parte și-n alta și aruncând priviri piezișe la agenții care îl flancau. Avea oasele feței colțuroase. Un ciripitor mărunt, vânos ca înfățișare.

— Au cam exagerat, începu, tamponându-și fața cu un șervețel. Nu crezi?

— Ai primit mesajul nostru, răspunse Banish.

— M-am lăsat arestat, nu?

— I-a dat un pumn în gură unui agent negru, domnule, spuse unul din federalii care-l păzeau.

— Știți ce, se precipită arestatul, de data asta am nevoie de un bilet de avion și de ceva bani, de sămânță. Ar cam fi cazul s-o roiesc de-aici.

— Ajungem și la asta, i-o reteză Banish. Ce pun la cale?

Omul se foi în scaun, ridicând din umeri.

— Se trăncănește în draci, acolo, jos. Știți cum e – nimeni nu face de-adevăratelea nimic. Un fel de prezentare, cum îi zic ei.

— Fără violență?

— *Pre-zen-ta-re,* accentuă omul, apoi ridică din nou din umeri. Cel puțin în momentul ăsta. Mai mult nu știu.

— Cine? întrebă Banish. Localnici? Rezistența Ariana Albă? Adevărul? Care din ei.

— Arienii, răspunse omul, nerăbdător. Și mai cine – de unde să știu eu? Sunt toți o apă și-un pământ. Patrioții… Kremmer e așteptat să viziteze linia întâi mâine.

Franklin Kremmer era pontiful în vârstă de șaizeci și opt de ani al Bisericii Rezistenței Ariene Albe.

— Asta-i tot? întrebă Banish. Altceva nu mai pun la cale?

— Dacă pun ceva la cale, n-o să zică nimănui, până n-o veni vremea. Nu e niciun fel de pamflet, nimic. Dar Kremmer nu se bagă în nimica violent. El – nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i pute. Totuși, de vreo două zile, vin tot felul de camioane. Se descarcă muniție.

— Muniție, repetă Banish.

— De calibru mare. Și grenade. Toate cu acte în regulă. Doar în cantități mari, și de-alea scumpe. Tot felul de șmecherii, lanterne, baterii, saci de dormit, truse de prim-ajutor.

— Și asta ce-nseamnă?

Informatorul ridică din umeri.

— Înseamnă că dau o groază de bani pentru toată tâmpenia asta, de unde să știu eu ce-nseamnă? O groază de tipi din

Adevărul pleacă cu ele în mașină.

— Membri ai Adevărului.

— Freacă menta pe-acolo de câteva zile. Bun. V-am dat niște date care vă folosesc, nu? Trebuie să vă folosească.

Banish își luă înfățișarea oficială.

— Dar Ables? Îl cunoști?

— L-am văzut de vreo câteva ori. Toată lumea îl cunoaște.

— Pentru vânzarea de arme?

— Da, pentru arme. Vrea să fie cel mai mare negustor arian de arme din lume, asta-i durerea lui.

— Fiecare cu visul lui, răspunse Banish. Ce crede lumea de el?

— Unii râd de el. Dar cei mai mulți se tem. Un ciudat. Cine râde de el, râde când nu e de față.

— Dar tu ce crezi?

Informatorul zâmbi în batjocură și privi în lături o clipă.

— E sărit. Ca și mulți alții de-aici, crede în OZN-uri și în toate tâmpeniile alea. Da' a avut o camionetă mișto. Până i-am cumpărat-o eu, după ce l-au găbjit ăia. Zicea că nu mai are nevoie de ea. Uite, știi ce, asta-i tot.

Se îndreptă în scaun, întorcându-și palmele deschise pe masă, ca și cum i-ar fi arătat lui Banish ceva.

— De ce?

— Deci ce? răspunse Banish.

— Biletul de avion, nene. Scoateți-mă dracului de-aici.

— De avion? Unde vrei să pleci?

— Undeva, în sud. Pe urmă în est. Sunt prea mulți dilimani pe-aici.

Banish încuviință din cap, prefăcându-se că reflectează un moment.

— Nu, conchise, scuturând din cap. Avem nevoie de tine aici. Dă-i o sută de dolari, îi spuse unuia dintre agenți.

— Păi stai așa, că nu-i în regulă, rosti repede omul, ridicând mâinile și uitându-se în jur, de parcă ar fi vrut să oprească scena-n loc. Ce dracu-i asta?

— Avem nevoie de un informator în tabăra Rezistenței Ariene, răspunse Banish.

— Informator?!

Ochii omului sclipiră.

— Stai puțin. Să-ți zic o chestie. Eu nu-s informator, nene.

Banish îl privi, apoi se uită în jur, la cele aflate în cort.

— Și cum numești ceea ce faci, atunci?

— Ce fac eu? Nu-i turnătorie. Un indian și alți câțiva țicniți. Dar eu nu sunt cutră, nene. Nu mi-am turnat niciodată amicii. Dobitocii ăia de la Alcool și Tutun m-au umflat pentru un viol sub influența drogurilor și m-au prelucrat. Bun, am luat-o-n barbă. Și cu asta gata.

Banish încuviință și repetă:

— O sută de dolari.

— Nu-nu-nu, stai așa, se încăpățână omul, înghițindu-și furia. Ascultă-mă puțin, da? Știi ce-au să-mi facă dacă se prind c-am fost aici? Au să-mi facă limba fâșii, nene.

Banish scutură din cap.

— Știi la fel de bine ca și mine că ai să cobori de pe munte mai respectat decât ai fost vreodată înainte. Ai atacat un agent FBI. Tu și cu inteligentul tău prieten din celălalt cort veți fi eroii zilei, după ce vă dăm drumul.

— Pe dracu'!

Se înfuriase din nou, devenise combativ. Își pleda cazul.

— Ăia știu foarte bine ce se-ntâmplă. Cineva vorbește, și ei știu că vorbește. Și eu știu că știu. Așa că am venit pe barba mea aici. O iau în dinți rău de tot dacă mă-ntorc. Dar să știi, nene, că nu-s o cutră. Nu sunt curva nimănui. Faci ce trebuie să faci în viață, nu? Faci ce ai de făcut. Dar nu mă întind pentru nimeni, nene.

— O sută de dolari, repetă Banish.

Fața omului se goli de sânge. Aproape reuși să sară în picioare înainte ca agenții să-l îmbrâncească la loc în scaun.

— Lua-te-ar dracu'! țipă, aproape izbucnind în plâns. Nu sunt curva nimănui, mă, pervers federal ce ești!

Banish rămase nemișcat, privindu-l mai de aproape, urmărindu-i ochii negri cum îi ies din cap și pieptul umflându-i-se când inspira profund. Apoi întoarse capul către agentul aflat în spatele lui.

— Șaptezeci și cinci.

— Fire-ar al dracului! se tângui omul, dezumflându-se. Luate-ar dracu'!

— Cincizeci, spuse Banish.

— Stai dracului puțin, strigă informatorul, cu ochii închiși și mâinile întinse. Stai. Stai dracului puțin – deschise ochii din nou, privind în jur – ce mama dracului s-a întâmplat? Să mă ia dracu' dacă mai înțeleg. Cei de la Alcool și Tutun mi-au zis că n-o să-mi pară rău dacă lucrez cu voi, că o să procedați așa cum au procedat și ei.

— Adică?

— Trei sute de parai.

— Nu, răspunse Banish. Lor ce le-ai servit?

— Pe Ables, nene, răspunse omul, încă amărât și nesigur, dar acum tatonând terenul pentru o sumă mai mare. Căutau pe încă cineva cu care să trateze. Știți cum e, voiau să câștige teren.

— Dar Ables n-a marșat.

— Și uite unde-a ajuns. Ți-am zis, nene, mi-au frecat ridichea ca…

— De ce Ables?

— De unde să știu? Cineva care era și în afară, și în mijlocul lucrurilor. Li se pusese pata pe el, cred.

— Adică?

— Îi ofticase. Voiau să pună laba pe el – nu știu. Le-am zis că pot să ajung la camionul lui și mi-au dat o pușcă să i-o plantez acolo.

— O pușcă-mitralieră Beretta, rosti Banish, după un moment de tăcere.

Omul încuviință din cap.

— Și mi-au zis că după asta mă lasă-n pace. De atunci mi-au mai dat două treburi, inclusiv porcăria asta de-aici. N-am de ales, nu-i așa? Sunt băgat până-n gât, nu? Lua-v-ar dracu' de cretini! Nu sunt curva ta, nene!

Banish întârzie din nou o clipă răspunsul.

— Nu, încuviință lent din cap. Ești curva celor de la Alcool și Tutun.

Îl privi din nou pe agent.

— Dați-i o sută de dolari, fierbeți-l pe celălalt o oră, pe urmă dați-le drumul la amândoi.

Banish așteptă să vadă dacă mai urmează vreo injurie. Informatorul expiră zgomotos, fără însă a spune nimic, apoi privi în lături. Pe fața lui se întipărise o consternare totală, iar buzele se mișcau aproape fără zgomot. Înjura amar, pentru sine însuși. Apoi își încrucișă mâinile încondeiate pe masă. Își puse capul pe ele.

Banish se întrebă de ce lăsase ca lucrurile să ia o întorsătură atât de urâtă. Îi mai aruncă o privire omului cu capul pe masă, apoi se întoarse și trecu pe lângă Perkins, îndreptându-se către lumina rece a soarelui de pe platou.

Biroul

Când intră, Coyle era în picioare, în spatele mesei lui de lucru, uitându-se la niște hârtii. Agenta simți că intrase cineva și se dădu înapoi brusc, apoi îl văzu pe Banish. Expresia de pe față i se schimbă de la surpriză la stânjeneală, apoi la vinovăție.

— Ce cauți aici? o întrebă Banish, intrând.

Coyle arătă cu mâna către birou.

— Era deschis, rosti.

Apoi, regăsindu-și cumpătul, încercă să mimeze că încurcase hârtiile.

— Poezii, rosti.

Cuvântul îl pocni pe Banish drept în față. Își lăsase blocul deschis, deasupra celorlalte foi.

— Nu, răspunse, făcând încă un pas înainte. Un exercițiu. Ajută la concentrare.

Își auzi tonul de scuză, după care înregistră răspunsul ei:

— „Cuibul șoimului”… e despre ceea ce se întâmplă aici, nu?

Apoi, sub părul tuns scurt, fața i se relaxă într-o expresie de revelație trecătoare, îmbujorată:

— Cuvintele, rosti, imaginile…

Banish o luă din scurt:

— Ai venit cu o treabă?

— Precizările speciale de la Seattle, susură Coyle. Și livrările de echipamente miniaturizate.

— Le-ai găsit?

Coyle avea două foi de hârtie în mână. Își ridică privirea și examină, peste birou, fața lui Banish, apoi își ațintи ochii în pământ. Porni spre draperie. Trecu pe lângă el fără să-l privească și ieși.

Șeriful Blood aproape se ciocni de ea, intrând cu o stivă de ziare sub braț. Își atinse pălăria cu un deget când trecu pe lângă Coyle. Banish se apropie de birou înaintea lui Blood, închise blocul și începu să-și aranjeze celelalte lucruri de pe el. Sperase să nu-l vadă pe Blood în acea zi. Nu voia să vorbească despre ceea ce se întâmplase de cu noapte.

Blood puse ziarele pe birou.

— Ai văzut conferința?

Banish abia încuviință din cap.

— Oamenii nu mai sunt deloc prietenoși, jos.

— Aș prefera să fii mai exact, rosti Banish.

— Păi, ați omorât o fată de doisprezece ani fără niciun motiv. Așa zic ei. „Ați”, adică toată lumea de-aici. Pentru ca să vă răzbunați pe Ables, iar acum îi veți ucide familia unul câte unul, până veți ajunge la el. Sau până vor ajunge manifestanții la voi.

Atâta lucru putea să-și închipuie și Banish.

— Numai vorbe?

Blood ridică din umeri. Se lăsă din nou pe călcâie.

— Am fost chemat la radio de două ori, azi-dimineață, în mașină. Proprietarul magazinului de articole sportive din Huddleston a vrut să-mi spună, de curiozitate, că a vândut într-o oră, imediat după deschidere, toate bateriile, lanternele, echipamentul de camping și de vânătoare și alte astfel de lucruri. Până la unul.

— Le-a vândut celor din Adevărul, răspunse Banish.

Sprâncenele lui Blood se arcuiră.

— Și câtorva localnici. Vinde oricui plătește, bineînțeles, asta e meseria lui. Dar i s-a părut suficient de curios ca să mă anunțe. Pe urmă, am primit un telefon de la directorul băncii de la Huddleston Dime. La prima oră, au apărut doi bărbați, care i-au înmânat un ordin de schimb pentru cincisprezece mii de dolari în cenți și alte monede.

— Doi bărbați?

— Doi bărbați cu chelie. Au dat în schimb bani gheață. Și nu numai, mi-a mai zis că s-a făcut coadă la ghișee, oamenii își scot toți banii, cetățeni cu domiciliul stabil în oraș. Chiar cu penalizări de douăzeci la sută. Le trebuie chiar acum bani-gheață.

Banish se uită la el.

— Și asta înseamnă…?

— Credeam că știi. Mie mi se pare că e vorba de adepții Supraviețuirii. Avem și așa ceva. Îi apucă din când în când, în valuri. Sfârșitul lumii și tot restul. Dar de ce atâta grabă, nu știu. Poate pentru că unii iau moartea fetei ca pe un fel de semn.

— Dar manifestanții de jos, spuse Banish, sunt liniștiți.

— Oarecum, pentru că încă nu s-au organizat. Fiecare cu ce-l doare deocamdată. Dar dacă se organizează – Blood scutură din cap – pot să ajungă aici într-o clipită. Și, dacă au să ajungă, aș zice că pot să se ascundă foarte bine în pâlcurile de copaci. N-ar fi cazul să-i împingem puțin înapoi?

— E prea târziu. Ar intra și mai rău la bănuieli. Putem să-i ținem în frâu acolo unde sunt.

— Nu tocmai, răspunse Blood, punând mâna pe un ziar subțire, viu colorat și de format redus, aflat în vârful grămezii de pe birou. Până și ziarele de scandal au înțeles-o: „Un muntean misterios dejoacă stratagemele de arestare ale FBI”, citi. Au început să-i spună „Grizzly Ables”. E și o poveste cu OZN-uri.

Banish își făcu de lucru cu ceva.

— Nu știu ce să zic, continuă Blood, întorcând o pagină, oamenii au tendința să ia lucrurile astea destul de în serios. Dacă scrie în ziar, atunci e adevărat. Oricum, stai și te-ntrebi

de unde-și iau reporterii informațiile.

Începu din nou să citească:

— „Mai rămâne de luat în discuție un aspect al acestei confruntări, o confruntare care va duce la destrămarea unei familii. Se pune problema de ce autoritățile federale au încredințat comanda încercuirii unui misterios agent care are cazier pentru fapte violente. Mai ales dacă ne gândim că încercuirea este una din cele mai ample desfășurări ale forțelor de ordine care a avut loc vreodată pe pământ american, cu excepția situațiilor de calamitate naturală."

Banish încremeni. Simți cum pieptul i se răcește. Privirea îi căzu pe un punct fix, în spațiu, în timp ce Blood continua:

— „John T. Banish, agent FBI cu mulți ani de serviciu la activ, a fost amendat în februarie 1991 cu suma de 1200 de dolari, pentru stare de ebrietate și provocarea de dezordini la bordul unui avion aflat pe ruta Washington-New York, de Ziua Recunoștinței, în 1990. Ca urmare a unui acord realizat ulterior, s-a renunțat la un număr de acuzații mai grave, printre care bruscarea personalului și amenințările cu caracter terorist. «Și-a ieșit din minți, declara la acea vreme un steward al cărui nume a fost trecut sub tăcere și care s-a aflat în cursa respectivă. M-a lovit, învinețindu-mi un ochi, atunci când am refuzat să-l servesc cu băuturi alcoolice. Era într-o stare de beție avansată și își flutura tot timpul legitimația»".

„Tot Banish, mai spicui Blood, a fost cel care s-a aflat la comanda în cazul negocierilor de ostatici de la World Financial Center, operațiune soldată cu moartea a trei persoane."

„Tribunalul Districtual din New York a emis două ordine către Banish, în care stipulează restricția de a-și vedea fiica și soția, în decembrie 1990. Atât soția cât și fiica au reînnoit ordinele la fiecare nouăzeci de zile și, în clipa de față, trăiesc în continuare despărțite de Banish. «E bolnav, declară un apropiat al familiei. John este într-adevăr periculos.»"

Blood se opri din citit. Închise ziarul.

Banish rămase nemișcat. Regretul îi contorsiona mușchii feței. Se îndreptă atât cât era în stare și își înfundă o mână

țeapănă în buzunarul pantalonilor.

— Foarte bine, rosti.

Blood puse ziarul pe birou. Asta era răzbunarea pentru ceea ce se întâmplase azi. Să-l vadă pe Banish cum fierbe la foc mititel.

Acesta arăta de parcă tocmai își ascultase necrologul. Își dădea seama că așa va rămâne în amintirea tuturor. Asta avea să rămână din viața lui, după ce se va trage linia și se va aduna. Era ros pe dinăuntru de regrete. De aceleași regrete vechi. Paroxistice și neîncetate, care nu se potoleau nici măcar o dată cu imensa-i sete.

— Foarte bine, repetă.

— S-a întâmplat ceva cu dumneata în pădure, azi-noapte, spuse Blood.

— Da, încuviință din cap Banish.

Blood își dădea seama că nu va continua. Nu va mai auzi nimic de la el. Să vorbească era chiar meseria lui și știa mai bine ca oricine cât și până unde poți vorbi. Puteai ajunge numai până la un anumit punct, iar el ajunsese la acest punct, se întorsese de acolo și acum era din nou aici.

Își coborî privirea în podea.

— Începem să le dăm drumul rudelor și prietenilor pe munte, câte unul. Îi punem să imprime mesaje pentru familia Ables. Pe cele care îi îndeamnă să se predea și să rezolve problema le transmitem. Pe celelalte, nu. Fără conversație.

Se îndreptă către scaun și se așeză la birou. Se prefăcea că se reapucă de treabă.

— Mi se pare corect, răspunse Blood, fără ca Banish să dea vreun semn că aude ce i se spune, sau să-i arunce o privire. Blood se răsuci pe călcâie și ieși fără să mai aștepte să fie invitat.

Rămas singur, Banish își lăsă din nou privirea să se fixeze în gol, undeva, dincolo de limita gândurilor lui conștiente. Telefonul era chiar acolo, pe birou, lângă el. Își aminti de cele câteva dăți când, în ultimii ani, simțise că e la pământ și formase numărul din Cincinnati doar pentru a auzi o voce familiară, feminină, spunând: „Alo?” Ultima oară, după un

răstimp prelungit de tăcere de ambele părți, Molly rostise temător: „John?” după care închisese. Banish și-o imagina, în cămașă lungă de noapte, îndepărtându-se cu un pas de telefonul din bucătăria întunecată, întrebându-se dacă va suna din nou. Cu părul ei scurt, tuns în scară, mai rar decât pe vremuri, la fel ca în sutele de fotografii diferite pe care le comandase. Cu mâna stângă la gură. Singurul inel pe care îl mai purta era granatul de la mama ei.

Își pipăi banda groasă de aur de pe deget. Și-o închipui pe Nicole cu o rochie albă de mireasă, cu voal. Dar nu și-o putea imagina zâmbind. În ciuda tuturor acelor fotografii, trăsăturile singurei lui fiice îi apărură dintr-odată neclare. Oricât ar fi încercat, nu și-o putea imagina ridicându-și brațele acoperite de dantelă și dându-și voalul la o parte.

Baza de operațiuni

Fagin întoarse spatele camionului Armatei Salvării, cu o tavă fierbinte de mâncare în mâini. Era unul dintre ultimii serviți în acea seară. Un foc de tabără pârâia puternic pe locul liber din fața rulotei și cea mai mare parte a șerifilor și agenților își mâncau lăturile în jurul lui. La o măsuță pliantă, aflată la distanță de celelalte, stătea un om care mânca singur. Fagin se îndreptă într-acolo.

Își puse tava jos fără ca Banish să se ostenească să ridice ochii. Pe tavă se aflau o bucată de pâine cu coaja groasă acoperită cu carne de vită mărunțită, într-un sos maroniu plin de cocoloașe, un polonic de fasole care păstra încă forma ustensilei cu care fusese servit, o cană cu o fiertură sulfuroasă și un pătrățel de pâine de porumb.

— O porcărie cu spume, rosti Fagin. Iisuse Hristoase!

Banish se îndreptă puțin de spate, nemaiputând să-l ignore. Stătuse aplecat asupra tăvii, mâncând cuminte, ca un recrut în ultimele zile ale stagiului inițial de pregătire. Un val ușor de râsete veni din direcția focului.

— N-am crezut că ai să permiți un foc de tabără, spuse

Fagin cu gura plină, gesticulând cu furculița.

Banish înghiți, cu privirea ațintită încă asupra mâncării.

— De ce nu? rosti. Întărește moralul. După șase zile, oboseala trebuie luată în considerare.

— Îhî, răspunse Fagin. Fire-ar ale dracului de zile. Dar chestia aia de la World Financial Center cât a durat?

— Doar o noapte.

Apăru un agent, cu niște hârtii peste care Banish se uită și le semnă, în josul fiecărei pagini. După care se concentră din nou asupra tăvii, trecând la fasole.

— Ești căsătorit? întrebă Fagin.

Banish se opri din mestecat. Se holbă o clipă la masă.

— Nu citești ziarele?

Fagin rânji conciliant. Tăie o bucățică de carne.

— Despărțit sau divorțat?

— Aștept anularea.

— Deci ești catolic, dădu din cap Fagin. Își dăduse deja seama de asta. Curios, continuă, nu mi s-a părut că ești genul de familist. Dar și căsătoria mea atârnă acum de un nenorocit de fir de păr.

— Poate din cauza limbajului tău, avansă Banish.

— Nu, îl contrazise Fagin, asta-i partea care-i place la mine. Fagin își permise un zâmbet și până și Banish se destinse, dezvelindu-și puțin dinții. Fagin scutură din cap amuzat, apoi își privi din nou tava, pentru a o lăsa baltă definitiv. Își trânti furculița și cuțitul în recipientul de tinichea, împingându-l la o parte și păstrând doar pâinea de porumb. O porcărie.

— Ne-am cunoscut la un meci al celor de la Dodgers, continuă. Lucra pentru ei – de fapt, lucrează și acum. Aruncă o privire spre vârful muntelui, acum portocaliu din cauza apusului. De fapt, astăzi se fac șapte ani de când ne-am căsătorit. Da – dădu din cap – m-am gândit să sărbătoresc într-un copac. Printre crengi, cu o pușcă pe care s-o îndrept către un tip pe care nici măcar nu-l cunosc, un nenorocit ascuns într-o cocioabă de pe un munte infect, unde și-a înțărcat dracu' copiii, în mijlocul Montanei.

Fagin scutură din cap încet, dezgustat, ștergându-și palma

deja curată de piepții uniformei. Îi venea să scuipe, dar nu putea, la masă. Astea îi erau bunele maniere.

— Acum vrea să divorțeze, reluă. E mai tânără decât mine, cu câțiva ani. E albă. Toată chestia mă cam scoate din pepeni. N-ai de unde să știi. Eu nu prea stau pe-acasă. Știi cum e slujba asta. Poate că și-o pune cu un jucător de baseball.

Își coborî privirea, gândindu-se că a mers prea departe. Nu voia să pară slab.

— Poate, repetă sec.

Se concentrase asupra unui deget, de la mâna dreaptă, degetul cu care apăsa pe trăgaci, care era uscat și roz pe partea din interior. Și-l freca de parcă ar fi vrut să și-l curețe.

— O să-mi trebuiască o linie cu exteriorul, mai pe seară.

Banish îl privea, de la locul lui.

— Bine.

Fagin dădu din cap, ridicându-și din nou ochii, apoi uitându-se în sus.

— Ce-i cu stelele astea nenorocite? întrebă, ca să schimbe vorba. Dumnezeule! E ca la Vegas.

Banish încuviință din cap.

— Te obișnuiești cu ele.

Focul de tabără pocni puternic, atrăgându-le amândurora atenția. Vâlvătaia își pierduse din strălucire, scoțând din ce în ce mai mult fum albicios. Oamenii lui Fagin își pierdeau vremea, își terminaseră masa, și acum frecau menta, întârziind în jurul focului doar pentru a amâna inevitabila întoarcere la datorie. Fagin nu le spuse nimic. Cele câteva minute petrecute în jurul focului erau pentru ei echivalentul serii de sâmbătă, iar el nu voia să le strice plăcerea.

Îl văzu apoi pe polițistul acela boboc trecând prin fața focului și îndreptându-se către camioane, singur. Își dădu seama că l-a remarcat și Banish, care, apoi, se răsuci din nou către masă. Părea enervat, poate chiar puțin surprins. Apoi, păru că își schimbă părerea sau începe să se gândească la altceva. Deveni, treptat, abătut. Se holba în jos, la masă. Parcă îi părea rău. Ciudat, pentru Banish.

— Bobocul acela, rosti Fagin, făcând un semn cu bărbia.

Cum îl cheamă?

Banish își ațintise privirea în farfurie.

— Kearney, cred.

Fagin dădu din cap.

— Să-ți zic ce s-a întâmplat. În două vorbe: câțiva dintre oamenii mei făceau caragață la masa de seara, despre voi, febeiștii, și despre felul cum conduci tu toată povestea. Trăncăneală, bun? Fagin se aplecă înainte, rânjind înspre foc. Kearney a fost singurul care ți-a luat apărarea. Atâția gradați pe muntele ăsta și singurul care s-a gândit să pună punct tâmpeniei șerifilor a fost el. Un agent de circulație din Cucuieții de Nord. Nu-mi dau seama – chiar e tare pe poziție sau are clăbuci în cap? Tu ce crezi?

Banish nu răspunse. Se zgâia la pătrățelul de pâine de porumb din farfurie. Părea că-l păstrase pentru la urmă, dar acum nu mai avea poftă de el.

Fagin era pe punctul să i-l ceară când de ei se apropie în grabă cineva. Era Coyle, conțopista din cortul de comandă.

— Domnule, începu aceasta precipitat. Am primit un semnal de transmisie din cabană. O voce, cred că e Ables. Zice că vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Cortul de comandă

Banish intră după Coyle, înaintea lui Fagin. Perkins se afla deja acolo, cu ceilalți agenți, inclusiv câțiva tehnicieni, grupați în jurul radioului, în fața panoului cu comutatoare.

— Conectați casetofonul, îl instrui Banish pe unul dintre ei, iar apoi, către un altul: Notează tot.

Tehnicianul începu să umble la cabluri, în timp ce agentul puse mâna pe un notes și pe un creion. Banish întoarse capul către Perkins.

— Suntem siguri că e el? întrebă.

Perkins era pe punctul de a răspunde afirmativ când pe canal se auziră un fâșâit datorat electricității statice, apoi vocea.

— Watson? Știu că mă auzi.

O emisie vocală cu mult aer, o voce lipsită de emfază, plată, nu prea profundă. Banish își umezi buzele uscate, privindu-i pe agenții care se agitau în jurul radioului. Era o frecvență obișnuită, prin urmare liberă. Ar fi putut-o asculta întreaga țară, dar trecuse deja prea mult și Banish trebuia neapărat să vorbească acum cu Ables. Își dădu seama că nu va avea doar un singur ascultător.

În cort, era o liniște respectuoasă. Își ordonă gândurile urmărindu-l pe tehnician cum lucrează. Își aminti de unele întrebări obligatorii și contură o strategie preliminară. Ables îl prinsese cu garda jos, dar nu nepregătit. Tehnicianul porni casetofonul și rolele cu bandă începură să se învârtă. Se dădu la o parte, iar Banish se așeză și ridică microfonul apăsând pe buton.

— Sunt agentul special Bob Watson, rosti. Domnul Ables?

Vocea se auzi din nou.

— Watson?

— Domnule Ables, e toată lumea bine, acolo, sus? Vreau să știi mai întâi de toate că siguranța familiei dumitale este prima noastră preocupare.

Niciun răspuns. În radio fâșâia aerul.

— Ce face domnul Mellis? întrebă Banish.

— N-aveți nicio grijă. A ajuns la cabană teafăr. Suntem cu toții aici.

Ca un zid de cărămizi. Banish o lăsă mai moale.

— Ascultă-mă, domnule Ables. Eu nu am pățit nimic, și nici șeriful Ținutului, cel care era cu mine. Acum vreau să încercăm împreună să terminăm cu povestea asta cât mai curând posibil, înainte ca vreunul dintre noi, de oricare parte s-ar afla, să-și piardă stăpânirea de sine și să omoare pe cineva.

— Deja a fost omorât cineva.

— Nu ne este foarte clar ce s-a întâmplat cu șeriful, răspunse Banish.

Alesese deliberat să nu înțeleagă la ce se referea Ables. Îl tatona. Un suspect izolat poate fi adeseori făcut să creadă ceea

ce vrea să creadă doar prin sugestie, chiar dacă adevărul cu care are de-a face este sigur și contradictoriu.

— Eu vorbesc despre Judith a mea, rosti Ables.

Banish își ridică ochii. Privi rolele de bandă învârtindu-se încet, apoi aruncă o privire piezișă și îl descoperi pe Fagin. Acesta spuse doar:

— Mama mă-sii.

Banish își întoarse ochii la radio, apăsând din nou pe buton.

— Exact de asta încerc să evit ceva asemănător, domnule Ables. Însă eu mă referam de fapt la eventualele acuzații ce ți s-ar putea aduce.

Vocea egală a lui Ables își schimbă pentru prima oară tonul.

— N-aș avea parte de un proces drept în tribunalele acelea evreiești.

— Domnule Ables, n-am niciun fel de opinii cu privire la cazul dumitale. Mă aflu aici doar pentru a te convinge să te predai autorităților în drept.

— Poftim? întrebă Ables, de parcă nu ar fi auzit bine. Voi, cei de afară, sunteți autoritățile. Voi sunteți FBI-ul. Aveți ordine să mă împușcați. Totul este o mare conspirație împotriva libertății, venită din Est. Voi sunteți ucigașii.

— Domnule Ables, dă-mi voie să spun că regret, într-adevăr, neînțelegerea inițială și toate lucrurile care s-au abătut mai apoi asupra dumitale și a familiei dumitale…

— Nu mă interesează ce ai tu să-mi spui, Watson. Tu să mă asculți pe mine. N-ai niciun drept să vorbești despre fiica mea.

— Domnule Ables…

— Gura! Nu-mi vorbi tu mie despre Judith, Watson. Taci din gură și ascultă-mă. Uite de ce m-am hotărât să vorbesc cu voi. Sunteți niște ticăloși împuțiți. Vorbiți, și vorbiți, și nu spuneți decât minciuni. Chiar credeți că n-am altă treabă decât să vă ascult? Am un radio aici. Știu cum îmi spuneți afară. Îmi spuneți corupător de minori. Toată ziua, numai asta aud.

Banish închise din nou ochii. Își dădu seama că Perkins era în spatele lui, dar nu se osteni să se întoarcă. Ables îi dădea

înainte.

— Ticăloși nenorociți! Cu așa ceva vreți să mă scoateți de aici. Vă găsiți motive ca să mă omorâți. Voi, ucigașii de copii, voi îmi ziceți *mie* „bolnav”…

— Domnule Ables, Biroul Federal nu are nicio bănuială, informație sau vreun motiv să te bănuiască de comportament imoral sau contrar legii în ce privește propria-ți familie.

— Am un radio, repetă Ables.

— Domnule Ables, trebuie să înțelegi care este situația aici, jos. Eu nu pot face decât ceea ce este omenește posibil. Când dumneata refuzi să vorbești cu mine, fiecare dintre autoritățile de aici își face treaba, încearcă să te convingă să îți eliberezi familia și să ieși din cabană, iar eu nu le pot influența în vreun fel acțiunile…

— Atunci dați-mi pe cineva care le poate influența. Dați-mi-l pe nenorocitul care m-a făcut corupător de minori.

— Nu, domnule Ables, faptul că vorbești acum cu mine îmi dă un răgaz. Dacă ajungem la o soluție prin dialog, atunci toată povestea va merge mai departe într-un mod mai puțin jignitor și mai sigur. De aceea sunt bucuros că în cele din urmă ai luat legătura cu mine. De ce nu ai luat telefonul în cabană, domnule Ables?

Banish încerca să recâștige controlul asupra conversației.

— Dacă fac un pas afară, o să-mi zburați creierii, răspunse Ables. Ați dovedit că asta aveți de gând.

— Domnule Ables, dacă-mi dai cuvântul că n-ai să le faci niciun rău, pot să trimit imediat niște oameni să-ți aducă telefonul chiar la treptele de la ușa din față…

— Nu-ți dau niciun fel de cuvânt, Watson, și oricine calcă pe treptele mele face ultimul pas din viața lui. Am vorbit deja prea mult. Știu de ce vreți să iau telefonul. Pentru ca nimeni altcineva să nu ne audă. Lucrurile sunt pentru voi destul de neclare și aveți nevoie de încrederea mea.

Banish își apăsă gura cu toată palma, pentru a temporiza și a-și pregăti loviturile. Greșelile de la New York îl apăsau.

— Am nevoie de încrederea dumitale, domnule Ables. Și aș dori să-ți dovedesc că am nevoie. Există vreun lucru pe care

să-l pot obține pentru dumneata care să-ți folosească? Probabil că stai destul de prost cu mâncarea acolo, sus. Mă gândesc mai ales la sugar – scutece curate, hrană pentru copii?

— Ați fi în stare să băgați droguri în mâncare și să otrăviți apa. Și n-o să-mi dați nimic fără ceva în schimb. Știu cum merg lucrurile. Am terminat conversația. Tot ce vreau de la voi este să plecați și să mă lăsați pe mine și pe ai mei în pace.

— Domnule Ables, nu avem cum să plecăm.

— Ei bine, atunci nici eu nu am cum.

Se auziră un „clic” ascuțit și, apoi, fâșâitul. Banish se gândi o clipă să încerce să-l contacteze din nou pe Ables, apoi renunță și puse jos receptorul.

— E precaut, spuse, lăsându-se pe spate și dând din cap. Se pregătește pentru asta de multă vreme.

— Ba e scos din pepeni, asta e, răspunse Fagin.

— Face pe grozavul. Știe că-l ascultă o mulțime de oameni și vrea să zică ce are de zis. Asta nu-i rău. Nu-i deloc rău. De două ori a spus că vorbește prea mult, și pe urmă a continuat. Și ați auzit ce zicea despre proces? Nu vrea să moară acolo, sus – Banish gesticulă către radio, plin de încredere – nu vrea să moară. Se gândește la viitor.

— Dar n-a dat niciun fel de ultimatum, răspunse Fagin. N-a cerut nimic. N-a negociat nimic.

— Ne tatonează. Încearcă să-și dea seama mai bine ce se întâmplă aici, jos.

Banish se ridică în picioare, revigorat. Îl văzu pe Perkins, în spatele tuturor, pe punctul de a dispărea, ca de obicei.

— E stupid, rosti, dar până la urmă l-am convins să vorbească. O ținem tot așa. Mai mult zgomot, încercuirea mai strânsă. Reflectoare care să baleieze scena. Elicoptere care să bâzâie la fiecare cinci minute.

Se întoarse către Coyle.

— Puneți pe cineva la radioul ăsta tot timpul și păstrați canalul liber. Dacă se mai aude ceva, mă chemați imediat.

Aruncă o privire prin cort. Era un progres, un progres serios, manevra preliminară – pionul care ia alt pion – dansul lent de început, de care în sfârșit avusese parte. Făcu câțiva

pași. Își spuse că trebuie să aibă răbdare. Pentru el nu va exista odihnă în noaptea care va veni, avea prea multe lucruri la care să se gândească, pe care să le revizuiască, pe care să le pregătească. Prea multe fundături pe care trebuia să le ia în considerare. Avea nevoie de puțin aer curat pentru a-și pune gândurile în ordine.

Îi taie calea lui Fagin, care pleca.

— Trimite pe cineva să mă echipeze, îi spuse. Vreau să fac de pază la noapte.

Paradise Point

Banish se lăsă în genunchi, în albia torentului aflat la treizeci și cinci de metri mai jos de cabană. Luminile, o adevărată nocturnă de stadion, erau toate stinse acum. Un singur reflector explora covorul de bucățele de lemn rupte, în depărtare, desenând la întâmplare cercuri de lumină pe cabana strâmbă, centrul atenției lor. Resturile rămase din cele câteva zile pe care și le petrecuseră acolo – tuburile de cartușe, cadavrele de câini pe jumătate devorate, crengile de copac, telefonul – erau împrăștiate pe porțiunea de pământ mlăștinoasă a Țării nimănui.

Banish se întoarse și se sprijini pe peretele de pământ, cu spatele la cabană. Lângă el, pe jos, se aflau un radio și un Remington de 7 milimetri. Nu luaseră nicio măsură în privința câinilor care putrezeau – a ceea ce nu mâncaseră deja coioții din ei – exista doar un paliativ, iar Banish hotărî că trebuie să se folosească din nou de acesta. Scoase o cutiuță de sticlă cu Vicks VapoRub și își pictă o mustață de gel generoasă peste vaselina de camuflaj cu care era mânjit.

Se găsea în spatele și în stânga difuzorului. Vocile imploratoare pe care le auzea i se păreau a fi ale unor stafii aflate departe, printre copaci.

Mergie, sunt mama. Tatăl tău e și el aici, cu mine, și ne rugăm amândoi pentru tine. Margie, ajunge! *Glenn, e valabil și pentru tine*! *E timpul să ieșiți de acolo. Nu are niciun rost să vă*

încăpățânați. Avem patru nepoți frumoși, printre care și micul Amos, pe care noi nu l-am văzut niciodată. Nu aveți unde să vă duceți de aici, iar tata și cu mine nu știm ce mai căutați în cabană. Viețile copiilor sunt în mâinile voastre. Veniți-vă odată în fire, de dragul lor! *Gândiți-vă că s-ar putea să pățească și ei ceva. După ce coborâți, putem face pregătirile de înmormântare pentru Judith.*

Tăcere. Banish auzi un elicopter apropiindu-se, deasupra copacilor.

Majorie! *Sunt tata. Te așteptăm din nou acasă.*

Elicopterul coborî, uruind, agitând aerul și făcând pământul să vibreze. Frunzele moarte se stârniră cu zecile, iar vârfurile copacilor începură să se unduiască, trezite la viață.

Pe buza albiei de torent, în partea opusă, apăru Kearney. Și fața lui era întunecată de vaselina de camuflaj. Era îmbrăcat cu salopetă de împrumut, care nu-i venea bine, cu vestă antiglonț și șapcă. De unde stătea, Banish privi în sus spre el.

— Ați dorit să mă vedeți? întrebă Kearney, cu o fermitate afectată.

Lui Banish îi era însă clar că bobocul este cel puțin emoționat.

— Ar fi cazul să cobori de acolo.

Kearney își ridică ochii către cabană și văzu că se află chiar în bătaia focului. Se lăsă să alunece în albie și, după ce rămase o clipă în picioare, se ghemui și se așeză, sprijinit de peretele din fața lui Banish. Apoi privi în jur. Strânse puțin din buze și încruntă din sprâncene.

— De la câinii morți, rosti Banish, pasându-i cutia de Vicks.

Kearney o privi suspicios. Îi scoase capacul și adulmecă, iar sprâncenele i se destinseră.

— Sub nas, îl îndrumă Banish.

Kearney își scoase o mănușă și începu să-și aplice alifia.

— De cât timp ești căsătorit?

Ochii lui Kearney fugiră la banda de aur pe care o avea pe inelar, dar reuși să dea răspunsul care i se ceruse.

— De aproape un an, recunoscu.

— Fără copii?

Kearney scutură din cap.

— Unul pe drum.

— Ți-ai ascuns verigheta atunci, în formație.

— Da, domnule.

Banish dădu din cap.

— Poate îți dai seama acum de ce am făcut ceea ce-am făcut atunci. Aici n-are ce căuta un bărbat căsătorit, cu soție și copii.

— Da, domnule.

— Dar ai vrut să fii în miezul evenimentelor, continuă Banish. Nimic nu te-ar fi împiedicat.

— Așa cred, domnule.

Banish îl privi, dând din cap.

— De ce crezi că te-am ales? Din toți oamenii aceia?

— Nu știu, domnule.

— Numai ca să-mi completez efectivele?

Kearney îl privi un răstimp.

— Nu știu exact, domnule.

Banish se adânci mai tare în gânduri. Din pădure, încă o voce fără trup încerca să-i convingă pe cei din cabană. Banish privi în stânga și-n dreapta, de-a lungul albiei întunecate.

— Ăsta era postul șerifului care a fost împușcat.

Kearney privi și el în stânga și-n dreapta, solemn, și puse jos cutia de Vicks, cu ochii plini de respect.

Banish se sprijinea cât putea mai confortabil de peretele de pământ.

— E o tradiție veche în FBI, începu, ca în timpul schimburilor să se spună povești. Când am făcut eu ochi, erau povești cu Hoover. Fiecare avea câte una. J. Edgar Hoover era plin de idiosincrazii, nu s-a căsătorit niciodată, iar adjunctul lui, un tip care nu prea avea multe în comun cu statutul de agent, numit Clyde Tolson – ei bine, erau destul de apropiați. Așa că au circulat tot felul de zvonuri. Genul de istorii pe care poți să le spui doar unui camarad, pentru că dacă vorbești cu cineva din afara cercului, peste o săptămână numele tău ar putea ajunge în capul vreunei liste din cine știe ce sertar.

Banish își încrucișă brațele pe vestă.

— La vremea mea, am fost cel mai bun negociator de ostatici. Am deținut funcția de negociator-șef al Biroului Teritorial din New York din 1979 până în 1990. În acești unsprezece ani și jumătate n-am pierdut niciodată un ostatic, n-am ratat dezamorsarea niciunei crize. Cum? Prin negocieri. Măcinându-i psihologic pe cei care luau ostatici. Intimidându-i. Lucruri de care nu sunt foarte mândru. Tactica mea cea mai rodnică, cea pentru care sunt probabil cel mai bine cunoscut în anumite cercuri, era să caut soția, mama, copiii – toate rudele apropiate ale deținătorului de ostatici – să obțin informații personale de la ei, iar apoi să mă duc la telefon și să-l fac pe suspect să înțeleagă ce s-ar putea întâmpla cu familia lui dacă nu se predă. „Scopul scuză mijloacele" era deviza mea. El ia un ostatic, iei și tu un ostatic. Prin orice mijloace.

M-am dovedit suficient de șmecher ca să obțin rezultate, și ăsta era singurul lucru care conta. Nimeni nu își punea problema pe ce căi, eu, cu atât mai puțin. Nimic nu conta, cât timp îți făceai treaba. Și, în timpurile acelea, îmi plăcea să beau. Niciodată în timpul serviciului. Ceea ce este interesant la o negociere de ostatici este că niciodată nu poți să te detașezi imediat ce s-a terminat. Rămâne, după aceea, un interval de timp în care trebuie să îi iei de mânecă pe cei cu care ai lucrat și să mergeți să dați câte ceva pe gât, pentru ca să descarci ceva din tensiunea aceea, să-ți ungi rotițele și să te pui din nou în stare bună de funcționare. Era o terapie primitivă, dar indispensabilă, pentru că n-ai cu cine să vorbești despre ce s-a întâmplat, cu excepția oamenilor care au fost ca și tine băgați în toată povestea. Nici cu nevasta, nici cu copii, nici nu duhovnicul. În plus, la acele întâlniri eram întotdeauna felicitat și admirat. Erau vremuri pasionante, amețitoare, și cred că am ajuns să trăiesc pentru slujba mea – operațiune după operațiune, triumf după triumf. Ca un drog, iarăși și iarăși. Ajunsesem în fruntea bucatelor. Cu alte cuvinte, într-un loc din care poți să cazi foarte de sus.

Își întări spusele cu o aplecare din cap, surprins el însuși de naivitatea de care dăduse cândva dovadă. Îi făcea bine să

povestească. Totul i se părea acum cât se poate de clar.

— Ai auzit vreodată de World Center? îl întrebă pe Kearney.

Acesta încuviință din cap.

— Am văzut fotografiile. Când a explodat bomba aceea, la New York.

— Ce-am să-ți povestesc eu s-a întâmplat acum aproape trei ani. E un loc imens, cu două coduri poștale. Într-o săptămână, intră și ies de acolo milioane de oameni. Un complex de clădiri, tuneluri și drumuri de acces. Lucrurile s-au întâmplat la World Financial Center, o parte a complexului, deosebită de cele două turnuri gemene. Era într-o seară de marți, la sfârșitul lui iunie. Ploua rău, mi-aduc aminte, pentru că mă aflam în sudul Manhattanului, undeva, lângă Hudson, și când am ieșit, Vesey Street era udă și strălucitor de neagră.

Un cubanez își luase ostatici soția, fiica și alte treizeci și șapte de persoane în birourile pentru Venituri Fixe ale uneia dintre cele mai mari firme de brokeraj din New York, la etajul al șaptelea. Am fost solicitați, noi, federalii, pentru că inițial s-a crezut că este o acțiune a Cubei Libere sau cine știe ce act de terorism. S-a dovedit mai târziu că era doar urmarea unei certe casnice încâlcite. Cubanezul era om de serviciu în clădire, un tip zdravăn care de mai bine de un an își bătea nevasta, tot cubaneză, și, mai nou, începuse să-și bată și fata care avea doisprezece ani. Din acest motiv, și din multe altele, femeia se saturase să trăiască în America și se hotărâse să ia fetița și să se întoarcă în Cuba, la mama ei. Dar, nu se știe de ce, s-a gândit să se ducă să-și caute bărbatul la serviciu și să-i spună ce are de gând. A adus și fata cu ea. Doi polițiști, care fuseseră chemați pentru deranjarea liniștii în biroul de la World Financial Center, au fost depășiți de evenimente. Cubanezul le-a luat armele, spray-urile paralizante și cheile de la mașină, după care a ieșit zbierând în stradă și a luat pușca pe care o avea în portbagajul mașinii. Apoi s-a retras înapoi în clădire, la etajul al șaptelea cu soția și fetița.

Logistica a fost o problema chiar de la început. Etajul șapte este mare, un fel de teren de fotbal în formă de L, cu rânduri

și rânduri de birouri, între care se află coloane albe, dreptunghiulare. Este împărțit în două nivele. Din motive de securitate, ascensorul nu oprea aici după ora șase după-amiaza. Așa că nu puteai să intri decât cu permis – cei de la Piețe de Capital se apucau de treabă după închiderea burselor – sau dacă erai om de serviciu și aveai chei. Nu există etajul opt, ci un rând de scări laterale, care duce la un soi de mansardă compusă din birouri, deasupra zonei de acces a publicului. Cubanezul baricadase intrarea asta și spusese că e minată. Erau minciuni, dar a forța pătrunderea era imposibil, pentru că tot ce se întâmpla sus se vedea foarte bine de dedesubt, de la etajul șapte.

Mai jos, etajul cinci, Equity Trading Floor, are și el două nivele, deci nu se punea problema accesului prin tavan. Etajul de deasupra Veniturilor Fixe, Finanțele Publice, are doar un nivel. Dar se află la prea mare distanță de șapte pentru ca să poți pleca de acolo. Chiar dacă am fi intrat prin podea, cei de la Salvarea Ostaticilor ar fi trebuit să coboare în rapel, neprotejați, vreo cincisprezece metri.

Etajul șapte era plin de telefoane. Erau sute, pe fiecare birou din aria comercială. Am stabilit baza de operațiuni la cinci și am evacuat și sigilat toate nivelurile de mai sus. Se făcuse deja târziu, așa că evacuarea a decurs în liniște și fără incidente. Mi-a răspuns la telefon imediat. După numai un apel. Era prea zăpăcit ca să mai poată vorbi în engleză, așa că am folosit un interpret. Am progresat rapid, obținând niște ostatici în schimbul unor feluri de mâncare pe care le ceruse de la un mic restaurant cubanez aflat pe Fulton Street. A trebuit să dăm de urma proprietarului în Bedford Stuyvesant și să-l chemăm la local în toiul nopții. Ne-a zis că suspectul își lua prânzul la el în fiecare zi, de mai bine de doi ani. Chelnărițele îl știau toate pe nume.

Am continuat negocierile toată noaptea. Am spus „da” la tot ceea ce-mi cerea, în schimbul oamenilor, în timp ce trăgătorii de elită de la Salvarea Ostaticilor și specialiștii în asalt luau poziții. Casa scărilor se umpluse de arme și de oameni, se lucra la reprogramarea ascensoarelor. Am dus

muncă de lămurire cu el până când au rămas doar treisprezece ostatici, șapte bărbați și șase femei, inclusiv soția și fiica lui.

Omul era fără discuție dezechilibrat. Acum cerea să vorbească cu maică-sa în Cuba, în clipa următoare, chiar cu Fidel Castro. Era labil. Viața îi scăpase cumva printre degete, se simțea fără putere și zicea mereu că nu mai are pentru ce trăi. Asta era cea mai mare grijă a mea. Pe cineva care ia ostatici trebuie să-l încarci cu un anume simț al responsabilității, trebuie să-i conferi un scop pentru acțiunile lui. Altfel, nimic nu-l împiedică să-nceapă să execute ostatici și l-ai pierdut. Îmi amintesc că la un moment dat l-am convins să mi-o dea pe nevastă-sa la telefon. Nu mai țin minte ce i-a zis interpretul. Dar mi-aduc aminte că plângea. Că se ruga.

Banish se opri o clipă, pentru a-și aduna gândurile.

— Când folosești o linie telefonică publică într-o negociere de ostatici, problema este că oricine poate să-l sune pe suspect. Asta ne îngrijora foarte tare, pentru că se întâmplase în ultima vreme ca reporteri de televiziune să le telefoneze celor care luaseră ostatici pentru interviuri „fierbinți". Un motiv suficient pentru a cere să se întrerupă toate liniile de la Venituri Fixe, mai puțin una. Dar solicitarea mea a întâmpinat rezistență pe trei fronturi. În primul rând, grupul managerial de la World Financial Center, care formulase numeroase garanții contractuale în favoarea firmei de brokeraj. Printre ele exista și prevederea că World Financial Center îi va asigura birourile și spațiul operațional împotriva intruziunilor ilegale, ca și aceea că îi va pune la dispoziție un sistem de comunicații operativ la orice oră. Compania telefonică a orașului avea un acord similar cu firma și, oricum, nu prea putea să găsească la acea oră un specialist care să izoleze foarte complexa rețea telefonică a Centrului. În fine, au apărut și reprezentanții firmei. Lipsa accesului telefonic era o problemă serioasă pentru Veniturile Fixe în timpul orelor de lucru, dar mai rea era închiderea, într-o miercuri dimineață, a Equity Trading Floor, etajul pe care îl ocupam. Ar fi însemnat nu numai pierderea a milioane de dolari dintr-odată, ci și repercusiuni serioase asupra deschiderii Bursei de Valori din

New York și a mai multor piețe financiare din lumea-ntreagă.

Așa că i-am ascultat. N-am făcut nimic. Am trimis doar pe cineva să vorbească cu ziariștii aflați în holul de jos. Le-am explicat ce risc ar însemna pentru ostatici să încerce să-l contacteze pe cubanez. I-am amenințat că, dacă-ncearcă, îi arestez. Ar fi trebuit să-mi văd de treabă, să tai pur și simplu cablurile și să-i las pe toți să se spele pe cap după aceea, dar n-am făcut-o. Liniile telefonice au rămas în stare de funcționare, în timp ce oamenii noștri se zbăteau să obțină o hotărâre judecătorească, iar eu m-am pus pe așteptat.

Atunci a apărut vedeta aceea de radio din New York, un tip foarte popular. Pe la șase dimineața, intră în emisie, citește știrile de noapte și-i vine ideea sclipitoare să încerce să-l prindă pe cubanez la telefon. Reușește, îl și bagă-n emisie. N-am știut ce se-ntâmplă decât când erau pe la jumătate. Disk-jockey-ul îi punea cubanezului întrebări, îl trăgea de limbă despre familia și necazurile lui, încercând de fapt să-l convingă să renunțe, cu ajutorul psihologiei vulgarizate. Nu există ceva mai periculos decât asta. Cubanezul se înfierbântase și începea să-și piardă din nou engleza, după ce muncisem toată noaptea să-l stabilizez. Apoi, sus, au început să sune toate telefoanele. Unul după altul, și când mi-am dar seama ce se-ntâmplă, era prea târziu. Ascultătorii disk-jockey-ului s-au gândit că ar putea și ei să vorbească cu cubanezul, dacă formează centrala firmei și încă patru numere la întâmplare. Am trimis niște oameni, la centrală, cu toporiști de incendiu, dar era prea târziu, în jurul tipului începuseră deja să sune vreo sută de telefoane și toți îi spuneau: „Omoară-i!”

Au început împușcăturile. Cubanezul își pierduse mințile, trăgea orbește, în podea, în aer. Apoi, puse mâna pe telefonul nostru. Strigă ceva despre execuții. Zicea că are să omoare toți ostaticii, unul câte unul. Oamenii mei încep să se agite și eu intru în ascensor. Nu știu de ce. Negociatorul nu participă niciodată la arestări, dar situația începuse să-mi scape de sub control – *mie,* îți dai seama – așa că în toată învălmășeala, am pus mâna pe un telefon portabil și m-am dus întins la lift.

Eram îngrămădiți acolo – eu, un tehnician și șase oameni de la Salvarea Ostaticilor – la numai două etaje sub el. Ascensorul fusese reprogramat, eu eram gata. Am apăsat pe butonul de nouă și echipamentul nostru cu sonar l-a localizat la nici trei metri de ușa ascensorului, dar la vreo patruzeci de metri de ostatici. Alte împușcături. N-aveam de ales. Am apăsat pe șapte. Am ordonat să se umple camera cu gaze asfixiante și mi-am trimis oamenii înăuntru.

Banish privea drept înainte. Își amintea ușa liftului deschizându-se, el o vedea prin vizorul cețos de plastic al măștii de gaz. Confuzia, strigătele, trupurile împinse. Focurile, țipetele.

Auzi împușcătura, una singură. Văzu picioarele întinse pe podea zvâcnind, sângele înnegrind gresia.

— Cubanezul s-a sinucis. Un singur glonț în tâmplă, chiar când am intrat.

Oameni în costume de afaceri strigând, tânguindu-se, întinși pe podea.

Angajații firmei s-au ales cu o spaimă bună, dar niciunul dintre ei n-a pățit nimic. Banish își aminti cum fugise de-a lungul zidului lateral al camerei pline de fum. Văzuse totul. Le zări acolo. Nevastă-sa și fiică-sa erau legate de gât cu un cablu subțire de sârmă, pentru a rămâne nemișcate lângă un perete, la distanță de restul ostaticilor. Dădusem ordin să se umple camera cu gaz. Amândouă își pierduseră cunoștința când am ajuns la ele. Le trăsese-n jos propria lor greutate.

Le văzu atârnând la o oarecare distanță de perete, cu gâturile tăiate de la o ureche la alta. Mâinile ce se bălăbăneau roșii de sânge, convulsiile. Oamenii lui încercând precipitat să le taie cablurile. Mama și fiica, murind chiar acolo, sub ochii lui.

O femeie brunetă într-o rochie de plajă, cu un ochi învinețit și contuzii pe mâini. O fată de doisprezece ani.

Un bubuit de tunet îi atrase atenția. Îi urmă un elicopter, bâzâind pe deasupra capului lor, cu reflectorul măturând pădurea. Banish își aminti unde se află, văzu pământul, albia, și pentru o fracțiune nesfârșită de secundă totul fu scăldat de

alb. Apoi elicopterul trecu, iar frunzele scuturate se așternură pe sol, în jurul lor. Banish își drese glasul.

— Ne-am ieșit din minți, după aceea. Nimic nu mai era la fel, bineînțeles, absolut nimic. Aceea a fost ziua în care nu m-am mai putut întoarce acasă. Nu m-am întors trei zile. Și de atunci, am băut încontinuu. Mai întâi câte puțin, apoi în doze tot mai mari.

Tăcu o vreme.

— Era să uit. Ostaticii eliberați. Mai mult de jumătate dintre ei și-au părăsit slujba în mai puțin de șase luni. Așa se întâmplă după o astfel de criză. Oamenii sunt smulși din rutina lor zilnică, izolați, terorizați. O noapte ca aceea te poate urmări o viață întreagă. Dar o femeie, tânără, prima care a plecat de la firmă, a refuzat să coopereze cu psihiatrul care fusese desemnat pentru asta. În cele din urmă, a dispărut pur și simplu. Așa-zisul „Sindrom Stockholm". A ajuns să identifice torționarul cu salvatorul – cu poliția n-a avut niciun fel de contact – pentru că acesta avusese putere de viață și de moarte asupra ei și o cruțase. A obținut cumva numele meu și mi-a luat urma până la un spital în care mă aflam. Avea un pistol, a încercat să mă omoare. N-aș fi avut nimic împotrivă dar și-a făcut treaba de mântuială. Asta primești dacă te joci cu viețile oamenilor. Îl privi pe Kearney, în albia aflată în pădurea ce gemea de mesaje și lamentații. Înțelegi ce vreau să spun?

După o clipă de ezitare, Kearney aprobă din cap.

— Nu sunt deloc un erou. Unele dintre lucrurile pe care trebuie să le fac îmi displac profund. Am prea multă putere, o răspundere prea mare. De asta, protestatarii aceia… Aș putea să-i împing înapoi până la Pacific, dacă aș vrea. Dar am nevoie de ei aici. Au să mă împiedice să fac unele lucruri pe care altfel le-aș face. Oricare-ar fi motivele pentru care au venit aici, pentru mine ei sunt ochii care mă urmăresc. Pentru că nu sunt demn de încredere. Pentru că sunt un jucător – asta sunt. Și nu unul rău. Ăsta e blestemul meu.

Kearney începu să clipească. Vru să zică ceva, se opri, după care se răzgândi din nou.

— Dar n-a fost vina dumneavoastră.

Banish zâmbi șters. Cuvinte familiare de consolare. Probabil că erau sincere. Îl calmară totuși.

— Am vorbit cu Ables astă-seară, rosti Banish. Ai o misiune nouă, în cortul de comandă, începând de mâine, de la ora opt fix.

Ochii albi al lui Kearney se limpeziră.

— Am înțeles, dădu din cap.

Banish își dădu seama că se aplecase înainte. Se sprijini din nou de peretele de pământ tare. Urmă un moment de tăcere stângace de ambele părți, apoi un pocnet înăbușit. Banish întoarse capul și ascultă, deloc lămurit. Cum nu se mai întâmplă nimic, se ghemui și se întoarse cu totul pentru a privi printre copaci cabana. Reflectorul rămăsese nemișcat. Urmă un pârâit, în noapte, de parcă s-ar fi tras într-o șapcă, apoi, o izbitură de lumină sughițată. Cineva trăsese de sus, din copaci. Banish își înhață radioul.

— Fagin.

Cuibul lunetistului

Fagin explora dependințele cabanei cu dispozitivul pentru vedere de noapte. Parcă s-ar uita într-un acvariu infect. Răspunse vocii care-i răsunase în ureche.

— Nu eu. Nu cumva nenorociții ăia de la Salvarea Ostaticilor?

— Raportează-mi situația, răspunse Banish.

— Foc de avertisment. Ceva se mișca pe-afară, nu știu ce mă-sa.

— Numai de avertisment, Fagin, reveni vocea lui Banish. Ceilalți, stați liniștiți. O să trimit pe cineva la lumini.

Fagin stinse dispozitivul de vedere. Nenorociții ăia de la Salvarea Ostaticilor. Își lipi din nou degetul de trăgaci și rămase în alertă. Nu vedea nimic din cauza nenorocitei ăleia de lumini care îi ardea în dispozitiv – avea halou, deși faptul că acum nu se mai mișca îi era de un oarecare folos. Apăru o a

doua lumină, la mică înălțime, măturând pădurea. Mirosul înțepător de Vicks îl înăbușea. Auzi uruitul elicopterului care se întorcea. Plânsetul rudelor lui Ables în difuzoarele de jos. Încă o boare de vânt rece răvășind copacii. Se încruntă grozav. Aniversarea mă-sii.

Ceva se mișcă din nou în acvariu. Clipi de câteva ori, scrutând zona cu privirea.

Afară apăruse o siluetă, un adult care stătea în picioare, chiar lângă ușa de pe latura dreaptă a cabanei, acolo unde terenul începea să coboare. Avea ceva în mâini, poate o armă, era imposibil să-ți dai seama ce. Fagin auzi elicopterul accelerând, în timp ce vârfurile copacilor se încovoiau. Înjură haloul reflectorului. Ușa laterală era încă larg deschisă. Mai trase un foc, încă un avertisment generos, de data asta jos, mult în dreapta siluetei. Oricine-ar fi fost, Fagin voia s-o expedieze urgent de unde a venit.

— Fagin! răsună din nou vocea lui Banish în ureche.

Elicopterul uruia chiar deasupra capului lui, survolând zona la joasă altitudine. Fagin văzu silueta ridicând ochii. O văzu ridicând și obiectul pe care îl ținea în mâini spre elicopterul care plutea deasupra copacilor. O explozie la țeava puștii.

— Ce mă-sa… începu.

Elicopterul o șterse. Fagin apăsă pe butonul radioului.

— Cretinul ăla trage-n el.

— Cine? se întoarse vocea lui Banish.

Fagin mai slobozi două gloanțe, văzând cum două porțiuni de țărână verde se înnegresc la picioarele siluetei.

Aceasta se aplecă și se răsuci către Fagin, răspunzând focului. Elicopterul plecase, așa că Fagin auzea zgomotul împușcăturilor, care însoțea izbucnirile de lumină în timp ce silueta se retrăgea către ușa deschisă.

— Dobitocul dracului.

Ținti și începu să zorească cu împușcături silueta care alerga.

Focul de răspuns scutură frunzele de deasupra capului lui. Se aplecă și ținti din nou.

— Mama mă-sii, spuse mânios, apăsând pe trăgaci și

continuând ceea ce începuse.

— Fagin, rosti Banish.

Fagin ciupea pământul la picioarele siluetei cu precizie chirurgicală, fugărind-o către ușă. Silueta mai trase o dată și intră. Fagin ajunse și el la ultima împușcătură, realizând o gaură neagră în ușa de un verde incandescent.

Ușa se închise încet.

— Fagin!

Fagin își dezlipi Remington-ul de obraz și apasă pe butonul radioului.

— Ce mă-sa…

— Raportează-mi situația.

Fagin se îneca de furie, dar Banish voia să controleze întreaga situație.

— Focuri de armă ostile, neprovocate, rosti Fagin. O persoană. L-am împins înapoi înăuntru și am tras un glonț în ușa mă-sii. Asta-i tot.

— Fiți atenți, toată lumea, spuse Banish. Aprindem luminile.

Fagin își scoase dispozitivul și trânti casca pe podeaua de lemn a cuibarului.

— Mama mă-sii.

Se gândea cât de încet se închisese ușa aia nenorocită.

Când nocturna păcăni și scăldă cabana în lumină, nu mai era nimic de văzut.

• Duminică, 8 august

Cortul de comandă

Banish păși înăuntru, scăpând de ploaia ușoară din acea dimineață, și-și șterse tălpile de două prosoape pline de noroi așezate chiar în fața intrării. Kearney era deja la post. Așezat la panoul centralei telefonice, purta un microreceptor-cască cu care supraveghea liniile cu exteriorul. Polițistul nu-și ridică ochii. Banish se întoarse către Coyle, care îi aștepta ordinele.

— Drumul ar trebui să fie gata azi, îi raportă aceasta. Deocamdată, n-avem nimic pe canalul de transmisiune. Vreți să încercăm să-l trezim?

— Nu. Trebuie să-l convingem să folosească telefonul.

— Iertați-mă.

Era vocea lui Kearney, care se răsucise către ei, scoțându-și casca din ureche.

— Am auzit o voce de femeie care a zis: „Alfa Patru este pe fir."

Banish îl fixă cu privirea un moment, apoi îi ceru lui Coyle să le ordone tuturor să părăsească cortul.

Coyle formulă ordinul și, ca și ceilalți, se ridică de pe scaun, apoi își puse pe birou paharul de cafea și creionul. Lăsându-și treaba baltă, se îndreptară cu toții către ușă. Kearney îi văzu și se luă după ei fără o vorbă, după ce-și scoase microreceptorul și îl așeză pe consolă.

Banish se îndreptă către biroul lui Coyle. Apăsă butonul telefonului ei și ridică receptorul, așteptând răbdător, fără a se așeza, în liniștea care se lăsase. Alfa Patru era codul de transmisie al directorului Biroului Federal de Investigații.

— Jack, se auzi clar vocea plină a directorului. Ai vești bune?

— Am reușit să-l contactăm pe individ astă-noapte.

— Știu. Am citit transcrierea înregistrării de dimineață, în

Post. Nu merge chiar ca la carte, Jack, nu-i așa?

— Nu, răspunse Banish.

Și-l închipui pe director încuviințând din cap la celălalt capăt al firului.

— Lumea asta e tare ciudată uneori. Știi că opinia publică urmărește ce se întâmplă. Știi că presa se interesează. Și totuși îți dai seama de importanța cazului abia la micul dejun când președintele te întreabă cum merge treaba în Montana.

Urmă o pauză firească. Directorul era un om cumpănit.

— Știu că lucrurile iau amploare acolo, Jack. Cei de la administrație îmi zic că ai depășit un milion de dolari pe zi. Toată lumea e cu ochii pe noi.

— Da, domnule.

— L-am sunat deja pe guvernatorul Montanei azi-dimineață. Vrea să declare stare de urgență. Avea de gând să mobilizeze Garda Națională, dar i-am retezat-o. Am reușit să-l conving că ar fi o mare greșeală. Îți spun lucrurile astea doar ca să-ți faci o idee despre ce se întâmplă aici. Oamenii au început să-și piardă capul. Cred că mai ales din cauza morții fetei.

Banish dădu din cap.

— Da.

Își dădu seama ce avea să urmeze.

— Jack, Sam Raleigh tocmai a terminat cu povestea aceea cu autoritățile portuare din Los Angeles. Poate știi că a făcut parte din prima echipă de negociatori de la Waco, cea care a reușit cu brio să scoată copiii înainte ca cei de la Tactice să preia ștafeta. Dacă-mi amintesc bine, a fost numărul tău doi, după tine la New York înainte ca Operațiunile Speciale să apară, și Carlson zice că încă are cele mai frumoase cuvinte despre tine.

— Da, dădu din cap Banish.

— Trebuie să iau o decizie, Jack, rosti directorul. Mă întreb dacă n-ai putea să mă ajuți să-mi ușurezi alegerea.

La patru zile de la primirea misiunii, în cele din urmă ajunsese aici. Săgeata indicatoare era îndreptată spre casă. Câteva cuvinte liniștite să-i fi spus directorul, simple ca o

strângere lejeră de mână, și s-ar fi îngropat din nou în afacerile cu cherestea. Putea să părăsească muntele chiar în acea după-amiază, fără a se teme de vreo pedeapsă și fără a se dezonora în vreun fel. Directorul îi ridicase mingea la fileu. Se putea întoarce la Skull Valley, putea să se reapuce de programul pe care și-l stabilise acolo. N-ar fi avut nimic altceva de făcut în anii care îl mai despărțeau de trecerea în rezervă și de o pensie guvernamentală întreagă.

Și totuși, situația de pe munte era cea care era. În ultimele ore, de când auzise vocea lui Ables, se gândea din ce în ce mai mult la copiii din cabană. Nu neapărat ca la niște ostatici, ci pur și simplu ca la niște copii. Trei fete și un bebeluș. Nu voia să-i mai știe în pericol. Gândul îi revenea în minte poate mai des decât ar fi trebuit. I-ar fi vrut pe toți patru în siguranță. Era o senzație nouă pentru el. Să nu mai vezi în ostatici o marfă pe care o negociezi și o dobândești. O situație destul de frecventă pe care o întâlnise de prea multe ori în viața lui. Ca un virus, schimbarea de perspectivă îi lovea chiar pe cei mai disciplinați negociatori în focul luptei – dar era considerată o problemă doar atunci când se manifesta sub forma unor acte disperate pline de furie sau frustrare, îndreptate împotriva colegilor. Astea duceau la demiterea imediată. Dar în cazul de față, noua senzație i se părea lui Banish un lucru cu totul rezonabil. Nu pui un om să care materiale radioactive o săptămână pentru ca după aceea să-i ceri să i le pună altuia în brațe și să se dea la o parte. Banish își roti ochii prin cortul golit. Simțea puterea atracției micii comunități pe care o crease aici. Interesele acesteia deveniseră și interesele lui. A pleca nu mai era pentru el o opțiune viabilă. Și nu trebuia pur și simplu să rămână pe munte; trebuia să izbândească.

— Nu cred că m-aș mai putea privi în oglinda dacă…

— Jack, sunt alături de tine. Am fost dintotdeauna alături de tine. Dar am și altele pe cap. Am încredere în tine, Jack, pe cuvântul meu, dar operația asta a devenit mult prea importantă pentru noi ca să pot risca să se ducă totul de râpă. Am nevoie de garanții. În plus, Carlson zice că, din câte a auzit el, la început n-ai vrut să primești misiunea.

Banish își aminti ziua în care, în urmă cu aproape trei ani, i se ceruse să plece de lângă soția și fiica lui și să nu se mai întoarcă niciodată lângă ele. Muntele însemna pentru el o șansă de a se reabilita, atât pe plan familial, cât și pe plan profesional. Poate chiar ultima lui șansă.

— Domnule director, rosti, îndreptându-se de spate pentru că nu era nimeni ca să-l vadă, aș vrea să-mi continuu misiunea.

Baza de operațiuni

Ploua mai tare, iar vântul devenise mușcător. Fagin aștepta, cu *poncho*-ul de plastic mulat și încrețindu-se în jurul spatelui său lat. Doi dintre oamenii lui erau lângă el, în impermeabile de nylon, iar la câțiva metri de ei, șase membri ai Echipei de Salvare a Ostaticilor erau strânși la un loc, în obișnuitele lor uniforme ninja negre. Banish întârzia la întâlnire, ca de obicei.

Fagin se întoarse. Doi dintre cei opt membri ai Echipei de Salvare a Ostaticilor îl priveau cu răceală. Dădu din cap, fără prea multă convingere. Meciuri psihologice de două parale. Ca niște jucători din campionatul regional, care-și dau aere.

Echipa de Salvare a Ostaticilor era forța de elită paramilitară a FBI, special pregătită pentru capturarea teroriștilor, a deținătorilor de ostatici și a infractorilor violenți, în situații care pun viața în pericol. Grupul era alcătuit din cincizeci de agenți, voluntari, împărțiți în trei plutoane care intrau în schimb prin rotație, pentru a se putea prezenta la datorie în câteva ore, oriunde-ar fi fost solicitați pe teritoriul țării. Erau specialiști în asalt și trăgători de elită în antrenamentele cărora intra și ceea ce Fagin numea Testul Bayer, cu alte cuvinte capacitatea de a nimeri o pastilă de aspirină aflată la două sute de metri. În termeni de prestigiu, dotări și buget – care se ridica la cinci milioane de dolari anual – Echipa de Salvare a Ostaticilor dădea de rușine Grupul pentru Operațiuni Speciale al Șerifilor Federali, iar Fagin era destul de bărbat ca să admită asta, bineînțeles numai față de

el însuși.

Resentimentele îi dădeau o stare de spirit mult mai confortabilă. Agenții din Echipa de Salvare aveau o pregătire multidisciplinară, dar nu erau călițiîn război, ca el. Faptul că își desăvârșeau talentele împușcând pastiluțe expirate la Quantico's Hogan Alley, un oraș-machetă cu suprafața de cinci acri, i se părea o șmecherie ieftină. Văzuse cum comandanții lor îi puneau să facă tot felul de lucruri prostești, să defileze prin fața camerelor de luat vederi în situații palpitante, dar lipsite de importanță, hărțuiți de mass media la nesfârșit. În plus, bugetul mare și-l obținuseră cum și-l obținuseră. Miniștrii trebuiau să facă de fiecare dată în fața Congresului aceleași piruete și reverențe ca niște domnișoare de șantan.

În cele din urmă, apăru Banish, cu capul plecat în ploaie și pantofii afundându-se în pământul mocirlos. Măsură din ochi cele două grupuri despărțite de trăgători de elită. Fagin nu făcu niciun pas în întâmpinarea lui. Știa că avea să urmeze o săpuneală de mâna-ntâia.

— Cine a tras primul cartuș? întrebă Banish tare, pentru a acoperi răpăiala ploii.

Răspunse unul din agenții din Echipa de Salvare, numit Renke. Un tip cu o față dolofană, dar altminteri cât se poate de bine făcut și cu niște mâini mari.

— A apărut un individ, pe o latură a cabanei. Avea o pușcă în mână și s-a ghemuit.

— Un adult?

— Da. L-am prins în dispozitivul meu Weaver.

Banish îi făcu semn să tacă și se răsuci puțin.

— Fagin?

— Am văzut că iese cineva, dar mi-am dat seama că are în mână o armă doar când a început să tragă în elicopterul Gărzii Naționale. Era ora șase fix. Din cauza reflectorului ăluia tâmpit, nu vedeam nimic cu dispozitivul de noapte.

— Domnule Banish, Serviciul Șerifilor nu are niciun fel de prerogative de comandă sau alt ascendent de acest gen asupra Echipei de Salvare a Ostaticilor, se băgă Renke.

Răspunsul lui Banish veni prompt:

— Asta hotărâse eu, agent Renke. În calitatea mea de superior al vostru pe linia de Operațiuni Speciale și Salvare, mie îmi dați raportul, cât se poate de tare și răspicat. Coordonatorul Fagin a participat la operațiune de la început. Și dacă eu decid, în interesul a ceea ce avem de făcut sau, pur și simplu, pentru că așa vreau, voi vă aflați la dispoziția lui.

Banish făcu un pas, ajungând față-n fața cu Renke.

— Sau ai nevoie de o confirmare de la Quantico?

Renke își ațintă privirea în gol, drept înainte.

— Nu, domnule.

— Bun, rosti Banish, dându-se înapoi. Să recapitulăm puțin regulile jocului. Nu trageți decât în cazul în care vă e clar că se trage în voi. Și chiar atunci, fiți cât se poate de precauți. Nu vă lăsați antrenați în schimburi de focuri. Fiecare om va răspunde de ceea ce face pe acest munte. Dacă ați fi fost cu noi în ultimele zile, ați fi știut că suspectul a luat de-abia aseară legătura cu noi. De n-ar fi decât asta și focul de avertisment pe care l-ați tras prima dată este, în cel mai bun caz, neinspirat. În cabană sunt copii mici, înarmați și probabil periculoși. Asta face ca operațiunea de față să fie atât de delicată. Și știu că vouă, celor din Echipa de Salvare, vă plac operațiunile delicate. Asta-i tot.

Agenții se uitară unii la alții și se îndepărtară. Banish le cam arătase de ce e în stare. Se apropie din nou de Fagin, prin ploaie.

— Știi ce, spuse acesta, mă frământă un lucru. Aseară. Ușa aceea laterală nu s-a închis imediat.

Banish scutură din cap.

— Nu-mi spune asta, rosti. Nu vreau să aud așa ceva. Tocmai am vorbit la telefon cu directorul și nimeni n-a zis nimic despre un schimb de focuri.

— Am zis eu. Acuma știi.

— Cum adică? Crezi că ai lovit pe cineva?

— Mă luase apa. Nu m-am putut stăpâni și am tras o dată în ușă. Asta-i tot.

Banish privi în lături, apoi în jos.

— Ziceai ceva de dispozitivul pentru vederea de noapte.

Judith Ables a fost împușcată în prima luptă. Cum au reușit să-i ducă trupul tocmai în magazie fără ca oamenii tăi să vadă ceva?

— Am presupus c-au dus-o în ora care a urmat după încetarea focului, când încă nu ne aflam pe poziții.

— Da, încuviință din cap Banish. Dar e fiica lor de doisprezece ani. Un copil. Au stat împreună cu ea, în aceeași casă de cinci camere, doi ani. Chiar crezi că ar fi putut să se descotorosească de corpul ei după mai puțin de o oră?

Fagin reflectă un moment, apoi dădu din umeri.

— Îți zic că am ținut cabana sub supraveghere, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, în tot timpul care a urmat primului schimb de focuri. Nu aveau cum să ducă un cadavru în magazie fără ca oamenii mei să știe.

Banish dădu din nou din cap. Își frecă porțiunea arsă a feței și privi în susul muntelui ud.

Magazia

Sus era rupere de nori, iar pădurea se mai întunecă puțin și începu să se unduiască sub o ploaie grea. Șerifii Taber și Porter erau postați afară, iar Fagin și Banish intraseră în magazia joasă și acum își scuturau hainele de apă. Mirosea încă a mort și ploaia răpăia pe acoperișul ce sta să se prăbușească, scurgându-se apoi pe pământ. Fagin cercetă magazia cu privirea, iar apoi se îndreptă spre colțul din fund, stânga. Banish rămase în spatele lui, în mijlocul încăperii, uitându-se în jur.

În colț se afla o grămadă de lăzi vechi de fructe. Era singurul loc în care o parte din suprafața podelei era total acoperită. Fagin împinse cu o mână înmănușată lada din vârful grămezii și întâmpină rezistență. Trase de ea și văzu că fundul de lemn era bătut zdravăn în cuie de capacul lăzii de dedesubt. La fel și celelalte. Se aplecă și se întinse pentru a ajunge la lada aflată cel mai jos și cel mai departe. Aceasta se mișcă liber, fără a le antrena pe celelalte. Fagin o întoarse cu

susu-n jos. Nu avea fund. Examină porțiunea de sol de sub ladă și descoperi că era mai fărâmicios și mai fin decât restul. Dădu la o parte stratul de deasupra, apoi mai scormoni puțin cu mânușile. Și pământul de dedesubt era afânat. Sări peste grămadă, mai scormoni puțin și dădu peste ceva tare, la o adâncime de vreo douăzeci și cinci de centimetri. Degetele i se opriră într-un inel. Trase de el, urmă o pală de aer greu și tot pătratul de țărână se ridică. Se îndreptă de spate, furios.

— Tunelul mă-sii, spuse, prea tare.

Banish se apropie.

— Târâtoarele dracului, rosti din nou Fagin, dar mai încet.

— Doamne, exclamă Banish iritat.

— Mama lor! scuipă Fagin. Fi-le-ar mama lor a dracului! Intrăm cu dispozitivele pentru vederea de noapte, îi luăm prin surprindere…

— Nu. Chiar dacă nu sunt capcane, te-ar auzi pe la jumătatea drumului și te-ar aștepta pregătiți.

Banish aruncă o privire în jur.

— Pune doi oameni de pază aici. Să înhațe tot ce iese. De ce n-ați căutat magazia de la început?

— Din tâmpenia mea proprie și personală. Nu m-am gândit. *Mama mă-sii*!

Fagin cercetă zona din jurul gurii tunelului. Deschiderea avea latura de vreo șaptezeci de centimetri, dar tunelul propriu-zis era mult mai încăpător. Pereții de pământ aveau culoarea maro-închis. Fagin gândea cu voce tare, adresându-i-se doar pe jumătate lui Banish.

— Au târât fata până aici înfășurată în cearșafurile alea și în încă ceva. Pe urmă i-au desfășurat cealaltă învelitoare, pe care au luat-o cu ei.

Lovi în pământul tare.

— Solul e dur aici. Trebuie să fie singurul tunel. Cred că de doi ani, de când sunt aici, au tot săpat.

Puse capacul de lemn la loc, cu pătratul de țărână de deasupra, împinse din nou pământul afânat la locul lui și așeză lada în aceeași poziție în care era. Apoi rosti, cu voce mai ridicată, peste umăr:

— O să-mi pun oamenii să caute și în celelalte dependințe, dacă la o adică. Nu cred că au mai avut timp să sape și altul. Șobolanii dracului! Făcu un pas înapoi, scuturând din cap. Au învățat figura asta în Vietnam, nu? Mamă-mamă. Galbenii ăia mititei se pricepeau al dracului la asta. Stăteau în faguri, ca mușuroaiele alea de termite – cămări, bucătării, dormitoare. Totuși, trebuia să le sape destul de adânc. Mi-aduc aminte de niște băieți de la o unitate cu care am fost încartiruiți, au ras de pe fața pământului un sat, pe urmă-au venit cu niște mașini grele. Au început să se plimbe, încet, cu camioanele, prin orezării. Așa sărbătoreau ei. Mașinile grele năruiau tunelele de dedesubt. Se auzeau familiile de vietnamezi țipând, în pământ. Morminte de-a gata, te apuca claustrofobia.

Scutură din cap, amintindu-și de tipii aceia, niște tinerei veniți de la fermă și încântați de război, cum se roteau în cercuri. Se simți iritat când își dădu seama că Banish nu-i răspunse. Acesta se afla în cealaltă parte a hambarului, în apropierea locului în care fusese găsită fiica lui Ables. Își ațintise privirea în pământ. Fagin dădu la o parte o cositoare ruginită și se îndreptă către el.

Văzu că Banish are în mâna dreaptă o bucată mare de carton impregnat cu smoală. În smoală erau încrustate niște porțiuni de țărână neagră, tare. Întins pe jos, se afla un corp de dimensiuni impresionante.

Fagin se opri umăr la umăr cu Banish.

— Mama mă-sii, rosti.

Banish aruncă bucata de carton și se îndepărtă. Cu pași întinși, ieși din magazie, ajungând afară, în ploaie.

Fagin ridică bucata de carton. Ochii lui Charles Mellis erau încă deschiși. Bărbosul avea fața albă, buzele cenușii, încrețite și răsfrânte în afară. În frunte se vedea o gaură clar conturată și sângele cafeniu, închegat, îi păta un obraz și o mare parte a bărbii. Rana aflată la vedere era orificiul de ieșire a glonțului. Fagin încercă să-i răsucească țeasta, dar cadavrul înțepenise deja. Gâtul era rigid ca o scândură. Fagin pipăi carnea moartă a brațului și văzu că era încă moale. Îngenunche, se aplecă și descoperi pasta închegată, cu cruste, din spatele urechii drepte

a lui Mellis, zona arsă de păr roșcovan și bucata de scalp care atârna dislocată.

Taber și Porter apărură în spatele lui, iar el se ridică.

— Nu vă atingeți de radiouri, le spuse. Ăsta e mort de douăsprezece ore. Mă duc jos să le zic.

Apoi arătă cu degetul către fundul magaziei.

— E un tunel acolo. Stați cu ochii pe el, amândoi, și fiți al dracului de atenți!

Ieși în ploaia ce șiroia încovoind copacii. *Poncho*-ul începu să i se zbată cu putere. Banish era la câțiva metri în josul pantei.

— Împușcătură la gura țevii, rosti Fagin, apropiindu-se de el. Nu eu. Cine-a făcut-o era chiar în spatele lui, cum stau eu acum lângă tine.

Fagin modelă un pistol din propriile degete și îl îndreptă către spatele capului lui Banish, deasupra urechii drepte a acestuia. Banish nu se clinti.

— Ce l-a apucat să-și căsăpească colaboratorii? întrebă Fagin.

Banish nu răspunse nimic. Fagin îi dădu ocol, pentru a-l putea privi în față. Avea ochii ațintiți undeva, departe, în josul muntelui, în pădure.

Podul

Blood se îndrepta către Bronco-ul lui, prin ploaie, când îl văzu pe Banish pe drumul forestier, mai sus, chiar în punctul în care acesta o cotea și începea să urce. Blood îl privi o clipă – părea să se uite la umbrelele îngrămădite unele-n altele ale sutelor de protestatari aflați dincolo de pod, cu fața lui înnegrită de arsură –, apoi își îngrămădi hârtiile pe care le avea în mână în haină și o porni spre el pe drumul neted.

— Ai pierdut ce-a fost mai frumos, începu. Un tip din Rezistența Ariană și încă vreo câțiva au venit la pod, pentru dumneata. Au zis că vor să facă o arestare cetățenească. Poftim mandatul. Scoase hârtiile. L-am acceptat. Nu e vorba

numai de dumneata, bineînțeles, conține și numele directorului FBI, al șerifului Serviciului Șerifilor Federali, al directorului Biroului pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc, al președintelui Statelor Unite, al directorului CIA, al Guvernatorului Statului Montana și, sunt mândru s-o spun, al meu.

Banish își mută privirea de la mulțimea aflată de cealaltă parte a podului la hârtiile bătute la mașină ce se udau în mâna lui Blood.

— Pentru mine, e o companie foarte selectă. Televiziunile au avut cu ce să se distreze. O nebunie. Cei care ne-au arestat și-au strâns apoi cu toții mâinile.

Banish îl privea în ochi.

— Mellis e mort, rosti.

Lui Blood îi dispăru brusc buna dispoziție. Sufletul, acea parte din el pe care o considera propria lui personalitate, păru să se evapore dintr-odată, iar în gât îi clipoci o înghițitură în sec. Ploaia se stârni, biciuindu-l, croindu-și drum până la piele prin hainele pe care le purta. Îi susținea privirea lui Banish pentru că nu avea altceva la care să se uite. Ploaia pocnea, lovindu-i-se de pălărie și acesta era singurul sunet pe care-l auzea. Cădea între ei, în șiroaie, iar ei se uitau fix unul la altul. Din gură le ieșeau aburi, Mellis era mort. Nu mai era nevoie să întrebe cum.

Începu să tremure. Îl încercau fiori reci, care-l slăbeau. Simțise gustul lumii din care făcea parte Banish și i se făcu greață. Pentru prima dată în cei patruzeci de ani pe care-i trăise, Blood și-ar fi dorit să fie altcineva.

— Și ce trebuie să facem?

— Nu trebuie să miști niciun deget, scutură Banish din cap.

Blood privi într-o parte. Începu să audă mai tare ploaia care i se ciocnea de pălărie și răpăia în frunzișul copacilor. Se întoarse din nou către Banish.

— De ce te-au părăsit soția și fiica? întrebă.

— Poftim?

— Vreau să știu cu ce fel de om am de-a face. Nu știu despre tine decât ceea ce citesc în ziare. De ce te-au părăsit

soția și fiica?

Privirea lui Banish deveni distantă, abătându-se de la Blood, de parcă ar fi însăilat un răspuns sau ar fi încercat să exprime lucruri care nu puteau fi cuprinse în cuvinte.

— Le era frică de mine.

Ar fi putut urma orice altă întrebare, dar Blood nu se simțea nici în stare, nici dornic să o pună. Și, oricum, niciunul dintre ei nu s-ar fi putut băga atunci în sufletul celuilalt fără a rupe o legătură care era și-așa destul de fragilă. Asta gustase Blood, pe munte. Puterea absolută și senzația prăpădului pe care aceasta îl putea stârni.

Se auziră câteva strigăte, urmate de niște urlete, ridicându-se în sus ca niște flăcări din mulțimea dezorganizată care-și făcea veacul dincolo de pod. Apoi, brusc, chemările se sincronizară și căpătară forță. Banish își concentră atenția peste umărul lui Blood, privind grămada de oameni cu o consternare întunecată.

— Ables, rosti.

Blood se răsuci în loc. Umbrelele începeau să se risipească. Un șerif se apropia de ei, alergând vioi pe podul roșiatic.

— Spune-le șerifilor să ia un Jeep și să mă culeagă în drum, rosti Banish din spatele lui Blood.

Porni imediat. Blood puse hârtiile din nou sub haină, îl întâmpină pe șerif și-i transmise instrucțiunile, apoi se îndreptă către destinația lui inițială. Bronco. Urcă și închise ușa, scoțându-și pălăria acoperită de plastic și scuturând-o pe podeaua din fața scaunului din dreapta. Ploaia se lovea de acoperiș și de capotă. Blood întârzie o clipă, privind umbrelele pestrițe închizându-se și siluetele dispărând în mașini. Hainele de ploaie și hanoracele dispărură.

Deschise fermoarul hainei și răsuci cheia de contact. Apăsă pe accelerație. Porni mașina pentru căldură, ca să dezaburească geamurile. Apoi îl lovi din nou gândul că Mellis era mort.

Realitatea, evidența acestui fapt îl copleși. El ajutase la uciderea lui. Mellis încercase să-l omoare. Federalii erau probabil obișnuiți cu moartea, pentru că o întâlneau destul de

des. Dar Blood nu fusese niciodată părtaș la așa ceva. Nu se simțise niciodată atât de rău sau atât de pătat. Stătea acolo și se întreba ce se va alege de el.

Vârtejul de gânduri tot mai tulburi îi fu întrerupt de pârâitul radioului de la mașină. „Watson”, sâsâi aparatul. Blood recunoscu vocea din pădure. I se păru că n-o mai auzise de ani întregi.

Cortul de comandă

Banish se așeză la consolă, iar Coyle ceru să se facă liniște în cort. Banish puse mâna pe microfon și apăsă butonul.

— Agent special Bob Watson, rosti.

— Watson, rosti Ables. Ticălosule!

— Domnule Ables?

— Mi-ați împușcat soția, nenorociților!

Banish se holbă la radio. Când își ridică ochii, îl văzu pe Fagin în picioare, lângă el, cu o expresie severă și mestecând înjurături. Strânse mai tare în pumni microfonul.

— Domnule Ables, rosti, cineva a ieșit din casă și s-au tras focuri de avertisment. N-a fost nicidecum intenția noastră…

— Sunteți niște asasini, dar v-ați ratat ținta.

— Cât de rău e rănită, domnule Ables? Poți să-mi spui unde a fost împușcată?

— Pari îngrijorat, Watson.

Banish își umezi buzele și trase aer în piept, pentru a se calma.

— Domnule Ables, ce-ar fi să ieși de-acolo chiar acum? Putem pune capăt chiar aici poveștii ăsteia, înainte să mai pățească cineva ceva. Soția dumitale va primi imediat îngrijiri medicale.

Urmă o tăcere scurtă, care însă nu-i scapă lui Banish.

— Nu, răspunse Ables.

— A ezitat, spuse Perkins, în spatele lui Banish, care ridică mâna pentru a-l face să tacă.

— Domnule Ables, pot obține o ambulanță la ușa cabanei

în treizeci de secunde. Avem aici personal medical specializat în urgențe și elicoptere echipate pentru a-ți duce soția la spitalul pe care îl vei alege.

— Nu.

— Atunci de ce n-o eliberezi, domnule Ables? Dă-i drumul.

— S-o las în mâinile celor care au vrut s-o ucidă? Ale celor care i-au măcelărit fiica? Ascultă, Watson. Vreau bandaje. Mi s-au terminat. Fașă, dezinfectant, antiseptice și bandă adezivă. Și Percocet, ceva împotriva durerii. Și apă curată. Sau vreți să vă murdăriți din nou mâinile de sânge?

Banish își luă degetul de pe butonul microfonului. Fagin o pornise deja către ieșirea din cort. Nu era nevoie să i se spună unde să se ducă. Protestatarii de jos auzeau totul cuvânt cu cuvânt.

Banish încercă să se concentreze. Era totuși o negociere ca oricare alta. Se întrebă ce și-ar fi dorit cel mai tare.

— Domnule Ables, mai întâi de toate, pentru binele vostru, vă sfătuiesc pe dumneata și familia dumitale să nu mai ieșiți sub niciun motiv din cabană, până nu veți fi gata să puneți definitiv capăt acestei situații. Acestea fiind zise, sunt cu totul de acord să-i asigur nevestei dumitale toate înlesnirile medicale de care are nevoie, și imediat.

— Fără medici, răspunse Ables, doar ceea ce v-am cerut.

— Orice dorești. Dar asta este o poveste cu dus și întors. Domnule Ables, știu că ești conștient de un lucru. Nu pot să-ți dau ceva pur și simplu, fără a-ți cere nimic în schimb.

Încă o scurtă tăcere.

— Ticăloșilor.

— Poate că printr-un schimb corect și echitabil am putea începe să ne recâștigăm încrederea unii în alții. De ce nu-ți eliberezi una din fete?

— Nu.

— Pe cea mai mică, pe Esther. Sunt aici oameni care pot să aibă grijă de ea. Avem o soră medicală, hrană, jucării.

— Nu.

— Atunci pe băiatul tău, Amos. Bunicii lui sunt aici.

— Nu veți dezbina niciodată această familie, răspunse

Ables.

Banish lăsă microreceptorul, luându-și o pauză cu de la sine putere. Aștepta în mod deliberat. În spatele lui, Perkins înghiți și-și drese zgomotos glasul – zgomote ușoare, care vădeau nerăbdarea și îndoiala. Banish apăsă din nou pe butonul microreceptorului.

— Telefonul, atunci, domnule Ables, rosti. Aș dori ca discuțiile noastre să devină particulare. În interesul siguranței publice. Dacă-ți dai cuvântul că ai să-l folosești pentru a comunica cu mine și ai să renunți la canalul de transmisie…

— Ți-am mai spus, Watson. Fără oameni la ușa mea.

— Dacă-ți dai cuvântul, domnule Ables.

— Fără oameni la ușa mea!

Banish încuviință din cap, satisfăcut.

— Domnule Ables, cred că asta se poate aranja.

Țara Nimănui

Fagin luă un vehicul de teren și se sui el însuși la volan, urcând muntele. Drumul era curat și fusese terminat, dar la capăt îl blocau o grămadă de ambulanțe și mașini de pompieri, care nu se puteau degaja mai ales din cauza unui vehicul de luptă Bradley ce tocmai era descărcat de pe platforma unui camion. Singura mașină pe care Fagin nu știa de unde s-o ia era o dubă mică și albă, fără niciun fel de însemne, din care cobora o rampă de metal. În jurul dubei erau urme de pași și niște dâre imprimate în pământul moale.

Fagin opri mașina și coborî în noroi. Ploaia se oprise după prânz, lăsând în urmă o umezeală apăsătoare care stârnise din nou gâzele alea nenorocite. Fagin parcurse drumul scurt care-l despărțea de Țara nimănui printre copacii din ce în ce mai deși, gonind muștele cu mâna.

Acum nu se mai auzeau nici muzica, nici mesajele înregistrate. Numai vocile șoptite ale agenților din pădure. Fagin îi descoperi răspândiți de-a lungul limitei Țării nimănui, ghemuiți în spatele unor scuturi înalte, pliante, rezistente la

gloanțe. Scuturile erau așezate ca paravanele în spatele cărora îți schimbi hainele. Banish se ițea de după unul din ele, privind printre copacii ciopârțiți la cabana de care îi despărțeau cam treizeci de metri.

Un robot înalt de vreo trei metri, compus dintr-un șasiu cu șase roți tractoare, o șiră a spinării de metal și un braț tot metalic lung, cu gheare, făcea slalom printre copaci, către telefon. Lângă Banish, pe pământ, era o consolă pentru comandă de la distanță, la care se afla un agent palid, cu părul negru, tuns regulamentar. Un monitor înfățișa o imagine luată de camera de luat vederi a mașinăriei.

— Ce mă-sa-i asta? întrebă Fagin, deși știa foarte bine. Ca orice om practic, avea o aversiune nativă față de tehnică.

Banish nu-i răspunse. Voia să știe ce se întâmpla jos, la pod.

— Am confiscat niște pistoale și niște puști, pe urmă am dat peste o chestie grozavă. O ascunzătoare plină cu explozive plastice și cartoane de ouă cu grenade. Suveniruri din junglă.

Banish se întoarse către el.

— Veterani?

— O contraofensivă. Plănuiau să ne ia echipamentul de comunicații pe microunde. Își închipuie că încă un frate de-al lor e făcut praf de guvern. Am fost al dracului de băftos de data asta, practic am nimerit ca musca-n lapte. În total, șaisprezece arestări. Dar asta-nseamnă că de-acum trebuie să fim cu ochii cât cepele.

— Puneți santinele la generatoare, spuse Banish. Dacă are loc un atac sunt primele vizate.

Fagin încuviință din cap.

— S-a făcut deja, rosti.

În spatele scutului era prea mare înghesuială, așa că păși în afară, rămânând să privească cu brațele încrucișate. Pe pământ zăceau crengi rupte. Pădurea era ciopârțită, iar prin zgârieturile care brăzdau scoarța copacilor se arăta lemnul de culoarea fildeșului sau alb-verzui. Fusese o adevărată demonstrație de artilerie.

Acum, robotul avea în gheare cutia cu telefonul și bâzâia îndreptându-se către cabană. La baza lui erau prinse cu chingi

două conteinere.

— I-ai dat tot ce ți-a cerut? întrebă Fagin.

— Mai puțin calmantele. Ar putea fi fatale dacă sunt administrate neatent. N-a cerut sânge sau plasmă, așa că poate nu este atât de serios.

— Și apă?

— Curată, răspunse Banish.

— Nu puteați s-o amestecați cu ceva?

— E riscant. Unui copil i-ar putea fi fatală.

Robotul se opri la ușa din față, îndreptându-și cu ajutorul mecanismelor hidraulice șira spinării, în timp ce își lungea brațul.

— Puțin mai aproape, îi spuse Banish agentului celui palid, aflat la consola de comandă.

Fagin privi robotul mișcându-se înainte și înapoi, pentru a ajunge în poziția ideală.

— Sper că n-o să-ți sechestreze și robotul.

— Nu prea aproape, îi spuse Banish agentului.

Fagin rânji fugar. Birocrați, cu jucăriile lor cu tot. Se duse la monitorul alb-negru, în care privi cum robotul își așază darurile pe o stivă de bușteni îngrămădiți sub o fereastră acoperită cu scânduri, apoi se retrage încet. Așteptau cu toții. Fagin privea din ce în ce mai nerăbdător. Banish trimise pe cineva jos, să-i aducă megafonul. Apoi scândurile se mișcară, dând la iveală o deschidere de câțiva centimetri. Apăru un braț gol de bărbat. Brațul înhață trusa de prim-ajutor, apoi bidonul cu apă și, în cele din urmă, telefonul. După care scândurile închiseră la loc deschizătura.

Agentul cel palid dădu afară aerul din piept îndelung, cu zgomot. Din câte văzuse Fagin, în echipele pentru atentate cu bombe sau de dezamorsare a crizelor, tipii ăștia care ghidonau roboți erau toți niște ciudați. Vorbeau singuri în timp ce-și făceau treaba, își alintau mașinăriile cu tot felul de nume ca Buddy sau Hal. Niște ventrilogi fără angajament. Agentul cel palid mormăia pentru sine în timp ce mișca manetele în sus și-n jos pentru a readuce robotul de unde plecase.

Banish privi din nou pe deasupra scutului, așteptându-se

probabil să apară vreo problemă. După tot valsul acela înainte și-napoi, schimbul propriu-zis fusese floare la ureche. Se stabilise în fine o legătură sigură, dar la un preț al naibii de mare.

Fagin se îndepărtă de paravan, privindu-l pe Buddy-Robotul cum se întoarce acasă prin pădurea ciopârțită.

— Porcăria aia de telefon ar fi trebuit aranjat, rosti.

Banish goni cu mâna un țânțar.

— Nicio grijă.

Vehiculul de sunet

Banish dădu la o parte ușa glisantă. Sunetistul era la consola lui, iar cifrele și rolele de bandă de pe pereți se mișcau mereu.

— Ceva nou? întrebă Banish.

Sunetistul bascula un comutator și în difuzoare se auzi un zgomot de gol. Câteva pocnete abia auzite, ecouri reflectate în pereți, pași de oameni deplasându-se.

— Mai ales zgomot de mers. Mai multe persoane. O discuție despre bandaje. Dar nu foarte clară. Probabil că au lăsat telefonul în față și s-au dus într-una din camerele din spate, poate în bucătărie.

— Am pătruns înăuntru, spuse Banish.

Era singurul lucru care conta.

— Vrei să-l sun?

Telefonul trebuia să zăngăne de două ori, brusc, ca o sonerie de bicicletă, cât mai diferit posibil de o zbârnâială prelungă sau de un număr de bip-uri, de orice alt sunet pe care l-ar fi putut scoate o bombă. Așa era conceput telefonul pentru negocieri de ostatici. În majoritatea situațiilor era pasat deținătorilor printr-o ușă sau printr-o fereastră. Or se știa că aceștia erau paranoici sau dădeau dovadă de o vigilență excesivă.

— Nu, răspunse Banish, lăsându-se pe celălalt scaun. Stăm și așteptăm. Să ne sune el.

• Luni, 9 august

Vehiculul de sunet

Banish se lăsase pe spate în scaunul rotitor, care se putea și legăna, în lumina calmă a monitoarelor din dubă, obosit, dar fără să picotească. Auzea respirația profundă, regulată a sunetistului, care cu mai bine de două ore în urmă își pusese capul jos pe consolă pentru a se odihni un moment. Banish își dădu seama că încă nu știa cum îl cheamă. Îl lăsă să doarmă, dorindu-și să fi putut face același lucru. Stătea în obscuritatea bâzâitoare cu brațele încrucișate deasupra mantalei împrumutate pe care o purta, deoarece în cele din urmă se făcuse totuși frig. Tabla dubei transmitea temperatura joasă a nopții. Banish urmarea aburii care îi ieșeau din gură, risipindu-se.

Nu dormise deloc. Din când în când, casetofonul activat de zgomote scotea un clic, iar rolele începeau să i se rotească încet. Nimic inteligibil nu se auzea însă din cabană: zgomote stinghere, foșnete și rar câte un glas îndepărtat, indistinct. Se uita pe monitoare. În lipsa luminii diurne, imaginile alb-negru erau cețoase, ca niște negative fotografice. Acum, când începea să se facă ziuă, cadrele cu cabana, drumul gol, baza de operațiuni, podul, toate începeau să se distingă clar, de parcă aparatele ar fi fost reglate.

— Watson?

Sunetistul zvâcni, trezindu-se brusc și zăngănindu-și căștile de consolă. Se îndreptă și privi în jur.

— Iertați-mă, rosti, întinzând mâna după receptor.

Banish dădu din cap, făcându-l să înțeleagă că totul era în regulă. Își luă și el receptorul, unul cu cască, și și-l puse, ajustându-i confortabil pernița deasupra unei urechi și brațul deasupra celeilalte. Rolele benzii începuseră să se rotească din nou.

— Watson?

Răbdare. Stăpânire de sine. Își pierduse toată noaptea așteptând acest moment. Își drese glasul și își fixă microfonul sub bărbie. Apăsă pe butonul cu care se închideau difuzoarele dubei.

— Domnule Ables? Cum se mai simte soția dumitale?

Vocea lui Ables părea tensionată.

— Acum e bine.

— Avem o ambulanță și doi medici, doar la douăzeci și cinci de metri de cabana dumitale. Dacă te uiți pe fereastră, poți să-i vezi.

— Se simte bine, repetă Ables.

— Poți să-mi spui unde a fost rănită?

— La braț.

Banish dădu din cap, prinzând curaj. Dacă era vorba de braț, Ables, cu serviciul lui militar, putea avea grijă de ea zile întregi, la nevoie.

— Te-aș ruga să mi-o dai la telefon…

— Dar și-a pierdut vocea din cauza cancerului, răspunse Ables. Pariez că-ți închipui că știi foarte multe despre noi. Că ai dosare, declarații și tot restul. Probabil că ești psiholog, sau psihiatru, sau așa ceva.

— Nu sunt, răspunse Banish. Domnule Ables, te-ai mai gândit la ideea de a ieși?

— Niciodată.

— Dar copiii, domnule Ables? Sunt prea mici ca să treacă prin asta. Gândește-te la efectele pe care le are asupra lor încercarea la care sunt supuși.

— Ți-am mai zis, Watson: nu-mi spune tu mie ce să fac cu familia mea. Nu vorbi cu mine ca și cum m-ai cunoaște. Dacă vreți să le faceți un bine copiilor mei, atunci plecați. Pentru că avem mai multă răbdare și tărie decât voi. Copiii mei sunt niște luptători, așa au fost crescuți. Sunt tari, mai tari decât oricare om pe care-l aveți după copacii aia.

— S-ar putea sa ai dreptate în privința asta, domnule Ables. Și, crede-mă, nimeni nu vrea să te învețe cum ar trebui sau nu ar trebui să-ți crești fetele și băiatul. Dar sunt totuși copii,

domnule Ables. Minori, cu toții. Iar situația de aici e pentru oameni mari.

— N-ai înțeles, Watson, nu-i așa? Copiii mei *vor* să se afle aici. Suntem cu toții o familie. Nu și-ar dori să se afle nicăieri altundeva.

— Ba înțeleg, domnule Ables. Înțeleg cât de strâns legați sunteți dumneata și familia dumitale. Sunt convins că mulți oameni și-ar dori să fie atât de apropiați. Tocmai de asta îți spun ceea ce îți spun. Domnule Ables, trebuie să știi că nu aveți cum să ieșiți de acolo. Sunteți cu totul încercuiți. Tot muntele e izolat de restul lumii. Noi putem să stăm aici și să vă așteptăm o veșnicie, iar voi puteți sta acolo o altă veșnicie. Dar, trăgând linie și adunând, nu puteți scăpa. Nu aveți unde fugi. În orice caz, te afli deja în custodia poliției. Și ți s-au adus acuzații serioase. Iar soția dumitale, prin faptul că rămâne alături de dumneata în situația de față, a devenit complice.

— Mă amenințI, Watson?

— Nu, domnule Ables, scutură din cap Banish. Nu te amenințI. Încerc să fiu sincer cu dumneata. Îți dau toate informațiile pe care ți le pot da, pentru ca să iei o decizie în cunoștința de cauză. Dacă oamenii noștri trebuie să intre peste tine și să te evacueze cu forța, atunci atât dumneata, cât și soția dumitale veți fi arestați și din asta vor rezulta alte acuzații. Dacă, mai departe, ești găsit vinovat de un tribunal, atunci copiii dumitale, ca minori, vor intra probabil în atenția Departamentului pentru Servicii Sociale al statului.

— Copiii mei vor ajunge la bunicii lor.

— Bunicii ar putea cere să li se dea în custodie, răspunse Banish, dând din cap. Același lucru l-ar putea cere și familia Newland și Mellis. Dar pentru asta trebuie să-și dea avizul niște experți, niște psihologi. Probabil, aceștia vor declara la tribunal că deja copiii au suferit destul, numai de pe urma situației în care ne aflăm acum. Bănuiesc că vor recomanda tratamente sub supraveghere atentă.

— Ticăloșilor…

Ables își înghiți imediat mânia.

— Sigur, continuă Banish, există o șansă ca una din rudele dumitale să obțină custodia, domnule Ables. Dar, cel mai probabil, decizia tribunalului va fi că modul optim de a supraveghea copiii va fi să fie ținuți departe de familie pe timpul refacerii.

— Ticăloșilor, rosti Ables sacadat. Ticăloșilor! De asta se ocupă guvernul vostru! Înscenează tot felul de acuzații la adresa oamenilor, dezbină familiile. N-ai să ajungi să mă arestezi, Watson…

— Dacă oamenii noștri sunt obligați să pătrundă cu forța în casa dumitale, copiii îți vor fi probabil luați. Nu vreau decât să știi acest lucru. Vor fi dați în îngrijirea unor cămine – dintre care cele mai multe sunt conduse de oameni de ispravă, familiști – și apoi, în funcție de durata pedepsei dumitale și a soției dumitale și de rezultatul audierii bunicilor, cei mai mici dintre ei vor fi adoptați.

Ables lăsă să-i scape un sunet mânios, gâtuit.

— Așa, deci! Acum guvernul federal își arată colții de-a bine-lea! Puneți mâna pe Ables cu orice preț! Puneți-i în cârcă acuzații false! Omorâți-i fiica! Împușcați-i nevasta! Destrămați-i familia! În schimb, negrii și traficanții de droguri de la colțul străzii pot să-și vadă de treaba lor. Homosexualii n-au decât să se călărească prin toate fundăturile. Și mai zici că nu e niciun fel de conspirație la mijloc, Watson. Să te aud că-mi zici asta.

— Nu știu ce vrei să spui, domnule Ables.

— Fă-mă să cred că nu am fost selecționat pentru exterminare de consiliul executiv din Washington. Că nu există niciun fel de listă cu numele meu în cap – vorbea din ce în ce mai tare – de ce mă vânează, Watson? Pentru că spun adevărul. Pentru că știu ce se întâmplă de fapt aici.

— Nu știu la ce te referi, domnule Ables. Eu nu fac decât să te pun în gardă asupra consecințelor…

— Ei sunt carnea, iar eu viermele, da? Așa este. Atât de tare mă vor!

Urmă o pauză lungă, în timpul căreia Banish rămase perfect nemișcat. Un „la dracu'" plin de furie sfâșie tăcerea, după care

se auziră câteva respirații apăsate.

— Watson!

— Sunt aici, răspunse Banish.

— Spune-mi atunci – „Ticăloșilor!”, șușoti cineva lângă Ables – spune-mi ce se va întâmpla cu soția și copiii mei… *dacă* mă predau.

Banish își ridică ochii de la consolă. Lângă el, fața sunetistului se lați într-un zâmbet mare, triumfător.

Cortul de comandă

Ședința avea loc lângă diagrama-perete de sticlă în jurul orei nouă, în dimineața următoare, despre care Brian nu mai știa a cărei zile este. Polițistul lucra la centrala telefonică, făcând în același timp douăzeci de alte lucruri, muncile cele mai de jos, ca plimbatul hârtiilor și altele asemenea. Pentru că Brian era băiatul la toate, la fel ca la stația de poliție. În tot acest timp, încerca să fie cât mai atent la întrunire. Faptul că se ținea în cort și nu în biroul agentului Banish arata că lucrurile mergeau mult mai bine. Brian își dădea seama de asta și după zorul agenților, care simțeau cota generală a moralului cum nu se poate mai bine. Aveau acum mai multă siguranță în voce, mai multă hotărâre în mișcări, pasul mai vioi.

Nu știuse în ce s-a băgat. Făcea la fel de multă treabă ca toți ceilalți din cortul de comandă, deși la un nivel mai coborât, și nu apuca să doarmă mai mult decât ei. Cu toții erau alergați și solicitați într-o asemenea măsură încât Brian îți dădea seama că ori intră imediat în ritmul lor, ori este călcat în picioare. Din fericire, ținea pasul. Acum se afla în cercul interior. Alerga în lungul și-n latul platoului cu câte o treabă legată de noua lui misiune, vedea pe cineva lâncezind la bucătărie sau în preajma rulotelor și se întreba cum de poate acel cineva să facă așa ceva. Nu înțelegea cum de nu se mișcă cu aceeași viteză ca el, de ce nu se agită cu toții. Principala răspundere a lui Brian erau liniile telefonice

externe, așa că încerca să găsească un răgaz pentru a strecura o convorbire cu Leslie, dar până acum nu apucase s-o sune. Nu avusese niciun răgaz. Nu se oprea deloc.

Mai întâi, agentul Banish puse banda cu negocierile pentru șeriful Fagin, agentul Perkins, agentul Coyle, agenții din Echipa de Salvare a Ostaticilor și toți ceilalți care se mai aflau prin preajmă. Brian nu reuși să audă mai nimic din convorbire.

— Repetați ordinul, spuse apoi agentul Banish. Copiii să fie primiți cu brațele deschise. Nu trageți. Dacă se deschide o ușă, s-ar putea să fie ei, care ies. Lăsați lucrurile să curgă.

Cuvintele păreau adresate mai ales agenților din Echipa de Salvare a Ostaticilor. Brian contribuise la reorganizarea rulotei disponibile, pentru cazarea acestora.

— Perkins, continuă agentul Banish, formează o echipă de arestare și spune-le să fie gata să-l ia oricând pe Ables în custodie. Am să redactez un comunicat de presă în care voi zice că am început negocierile și că prevedem că totul se va termina repede.

Bineînțeles, șeriful Fagin – care, spuneau bârfitorii, avea să fie eliberat din funcțiile deținute pe munte, după venirea Echipei de Salvare a Ostaticilor – îl contrazise pe agentul Banish.

— Pe dracu'! N-o să se predea niciodată.

Agentul Banish îl privi pe șeriful Fagin, aceeași arsură cenușie întunecându-i jumătate de față.

— Îl am în buzunar, rosti încrezător.

— Dar eu știu foarte bine ce-i poate pielea, răspunse Fagin. E un târâie-brâu, o cutră. Ați uitat ce-a vrut să ne facă? Ăsta nu iese din cutie fără luptă. Nu-i place deloc să piardă, mama lui!

După felul în care agentul Banish se uita la șeriful Fagin și cântărea spusele acestuia, Brian își dădu seama că discuția liniștitoare de aici era la fel de serioasă ca și discuțiile de la stația de poliție. Chiar așa, distrat cum era, se putu convinge că șeriful Fagin va rămâne în linia întâi. Era unul din puținii pe care părea să-i asculte agentul Banish. Spre deosebire de

Perkins, care excela în a descoperi ceea ce era evident și pe care agenții din cortul de comandă îl respectau tot atât cât ar fi respectat un suplinitor de liceu.

— Nu-i stă în fire, sunt de acord cu asta, rosti agentul Banish. Dar e la degetul nostru mic. Suntem trei sute de crescători de albine, care au grijă de o singură albină. Nu are cum să fugă, chiar dacă-și închipuie că poate s-o facă. Așa că n-avem decât să-l lăsăm să fiarbă și să se perpelească. Să-și dea arama pe față. Am ajuns în casa lui, în capul lui.

Baza de operațiuni

Banish era sătul de cafeaua acră, dar rația de suc de fructe din acea dimineață se terminase deja. Luă o cafea neagră și se întoarse spre Fagin care se apropia.

— Fii atent la ce-ți spun că n-o să-ți spun de două ori, începu Fagin, vârându-se în el când rămaseră singuri. Știm unde e telefonul. Știm când Ables vorbește la el. Mă doare-n cot cine culege laurii, eu sau Echipa de Salvare a Ostaticilor. Lovit în cap, prin fereastră. O treabă curată. Ne repezim înăuntru cu grenade paralizante, scurt pe doi. Toată chestia durează mai mult de douăzeci de secunde, de când am intrat până ieșim cu ei.

Banish scutură din cap. Se gândise deja la scenarii similare.

— Dacă-mi garantezi – dacă-mi *garantezi* – că soția lui, doamna Mellis și copiii n-au să pățească nimic, poate mă poți convinge să-l sacrific. Dar n-ai niciun fel de garanție, așa că n-am să-l sacrific. În plus, numai de asta n-avem nevoie acum. Are să iasă. Singura problemă e când.

Ochii lui Fagin luceau albi pe fața încrâncenată, cafeniu-închis.

— Treaba ta, rosti pe un ton sever.

Apoi căpătă din nou acel aer distrat, pentru că auzea ceva în casca din ureche. Ridică ochii și privi în jur, cu o expresie care arăta că mesajul nu era important.

— Vine Bulache, rosti.

Șeriful Blood se apropie tăcut ca de obicei, neuitându-se nici la Banish, nici la Fagin, dar îndreptându-se direct către ei.

— Se întâmplă niște lucruri jos, îl anunță pe Banish când ajunse. Niște lucruri pe care cred că ar trebui să le povestesc, dacă nu le știți deja.

— Ce anume? întrebă Banish.

— E un fel de eveniment prin împrejurimi. Poliția statului face ore suplimentare pentru treaba asta.

— Și care treabă ar putea fi mai importantă decât cea de-aici?

— Păi… începu Blood.

Banish își dădu seama că indianul era, în mod curios, stânjenit.

— La Little Elk, diseară – Blood dădu din cap, apoi rosti pe șleau: Are să fie o minune, se zice.

Banish își dădu seama că Fagin ezită și se grăbi să i-o ia înainte.

— Ce fel de minune? întrebă.

— Chiar o minune religioasă, dădu din cap Blood.

— Poftim de vezi, spuse Fagin.

— Iisus Hristos, explică Blood, sau Iehova, dacă preferi, are să se arate la o biserică din Little Elk diseară, pe la miezul nopții. Îl așteaptă vreo douăzeci de mii de inși. Vestea se răspândește repede când e vorba de așa ceva, vin oameni de peste tot. Poliția statului trebuie să asigure fluența traficului.

Banish îl privi pe indian.

— Douăzeci de mii, rosti.

— Peste, încuviință din cap Blood.

Banish rămase tăcut o clipă. Fagin îi studia pe amândoi.

— E o chestie, rosti Fagin, pe planeta de unde vin eu, o chestie numită televiziune. Cu ea își pierd timpul oamenii seara. De obicei, majoritatea sunt al dracului de liniștiți când se uită la ea.

— Vrei să spui că toți cei de jos, tot mitingul, s-a evaporat? îl întrebă Banish pe Blood. Așa, pocnind din degete?

— Au mai rămas vreo treizeci, dădu din nou din cap șeriful. Oarecum reprezentativi pentru sutele care au fost. E liniște și

pace.

Fagin se uita de la unul la altul.

— Ce idioțenie, rosti și apoi se îndepărtă.

Blood se întoarse cu totul spre Banish.

— De unde știi de morțile acelea neexplicate?

Banish își aținti privirea asupra lui.

— În prima zi, continuă Blood. Ziceai că cei mai mulți dintre ei sunt indieni.

Banish îi urmărea ochii.

— Indienii sunt singura minoritate din aceste locuri.

— Și asta ce-nseamnă?

— Că voi credeți că morțile sunt legate.

Blood nu se lăsă intimidat, ci rămase uitându-se la Banish, cu ochi și mai strălucitori.

— Patru din cele șase morți erau omucideri cu fugă de la locul faptei.

— Pe care șeful poliției, Moody, le numește „încurcături cu indieni bețivi". Motiv pentru care ai chemat FBI-ul aici imediat. Te gândești că s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

Banish își dăduse seama că Blood își aduna curajul.

— Ziarele au dreptate, rosti el. Ești un om periculos.

Aici e ceva. Ceva pe fața indianului. Banish își descoperi paharul de cafea în mână și îl zvârli într-un coș din apropiere.

— Am câteva minute libere, cât mă schimb, spuse. Ce-ar fi să-mi dai detaliile?

Blood încuviință din cap și îl urmă de-a curmezișul platoului.

Rulota

Blood se îndreptă către pat și rămase în picioare lângă el. Banish închise ușa rulotei și se duse la valiza care era așezată pe masă. Blood se uită la locul unde atârnase oglinda, dar văzu doar un dreptunghi mai întunecat decât restul peretelui.

Se tot gândea de unde să înceapă. Era important.

— Primele două morți s-au petrecut înainte ca eu să fiu

ales. Un indian în vârstă de șaizeci și opt de ani a fost găsit mort pe un drum de țară, după ce participase la o ceremonie magică la Crater, și pe urmă a apărut un cadavru plutind pe Shoot River. Un băiat de șaisprezece ani, care dispăruse de câteva luni. Cadavrul era într-un stadiu destul de avansat de descompunere. Nu mai rămăsese mare lucru din el.

Banish era cu spatele la el și scotocea prin haine.

— Și cum e Shoot River?

— Mare și iute. Poate deveni periculos, în anumite anotimpuri. Trece chiar prin Huddleston. S-au mai înecat câțiva în el, mai demult.

Banish scoase o pereche de pantaloni cu centura gata pusă.

— Mai bine spune-mi despre morțile despre care ai mai multe informații.

— Da, dădu din cap Blood.

Trebuia să prezinte clar cazurile.

— Ultimele două. S-au întâmplat după ce eu și alții am mirosit ceva necurat. Ei – indienii de prin locurile astea – începuseră să vorbească. Speculații cu privire la un ucigaș în serie, care ucide indieni.

— Tâmpenii, rosti Banish, scoțând o cămașă.

Blood încuviință din cap.

— Aiureli. Le-am zis că nu așa lucrează un ucigaș în serie, dar erau speriați și basta. Penultimul a fost un bărbat de douăzeci și doi de ani, Kowes, o generație târzie Shoshoni. A dispărut, și după opt zile a fost găsit în apă mică – tot în Shoot River. Ultima dată fusese văzut la o petrecere, lângă Huddleston Center. A plecat târziu și se îndrepta spre casă, cu mașina, când și-a prins o roată în șinele de cale ferată de lângă ferma de cartofi a lui Potter. Cam asta e tot ce știm în mod sigur. Mai departe, presupunerile oficiale sunt că fiindu-i teamă să fie prins beat la volan, și-a abandonat mașina chiar pe linie și a luat-o pe jos către râu, care se află la o milă de calea ferată. Băiatul era voinic și și-o fi închipuit că poate să traverseze Shoot River înot și apoi să se ducă acasă. Chipurile, a încercat s-o ia pe scurtătură.

— Și alcoolemia?

— Zero virgulă șaptesprezece. Avea ceva la bord.

— Dar cunoscuții zic că era prea deștept ca să se-apuce să traverseze râul înot, beat sau treaz.

Blood încuviință din cap.

— Părinții spun că a fost împins cu forța în apă.

Banish își scoase portofelul din buzunarul de la spate și îl aruncă pe pat, unde căzu deschis. Apoi intră în baie, cu hainele curate în mână.

— Spune, rosti, dând colțul.

Blood își drese glasul, nedeprins să vorbească atât de mult o dată. Voia să fie sigur că nu va uita nimic.

— Ceva mai mult se știe despre ultimul. Un băiat de șaptesprezece ani, Darkin. Ultima oară a fost văzut într-una din bombele din Huddleston. Bunker-ul, se numește, o clădire mică și cenușie aflată la o oarecare distanță de șosea. Avea câteva svastici pictate pe peretele din spate. Au dat cu vopsea pe deasupra, după aceea.

— Barul de unde a fost ridicat Ables, rosti Banish din baie, a cărei ușă rămăsese deschisă. Ce dracu' căuta un indian într-un asemenea loc?

Blood privea la portofelul de piele maro de pe pat. Era uzat și cu un model auriu șters. Șeriful văzu ieșind dintr-unul din compartimentele mai adânci o fotografie. Făcu un pas către pat, cu un ochi la ușa băii.

— Nu se știe. Poate că se întâlnea cu alții – doar numărul dă puterea. Poate că aștepta o fată. În orice caz, a venit singur, cu taxiul, după miezul nopții, și a rămas mai puțin de o oră. Cei doi oameni de la ușă zic că l-au văzut părăsind localul în jur de ora unu, unu și jumătate, tot singur. E acolo un drum de fermă, asfaltat dar neluminat, principala șosea din sudul orașului. Un motociclist a trecut peste cadavru, la vreo jumătate de milă de Bunker. Asta s-a întâmplat puțin după ora două.

— Și cum arătau tipii de la ușă?

— Rași în cap, cu bretele și cizme negre.

— Aceștia au plasat în timp plecarea indianului. Ultimii care l-au văzut în viață.

— Nu mai avem nicio altă mărturie. Încercăm și acum să dăm de unul dintre proprietarii barului.

— Mai departe, spuse Banish.

Blood se uită din nou la ușa băii.

— În primul rând, rosti, întinzându-se și punând mâna pe portofel, de ce-ar fi vrut să plece acasă pe jos, patru mile, la ora aceea din noapte?

Scoase aproape de tot fotografia.

— Era pe la jumătatea lui februarie, continuă, douăsprezece grade afară. I-a spus taximetristului care l-a adus că are nevoie de o cursă înapoi, mai târziu. N-a mai apucat să sune.

Blood întârzie o clipă cu privirea pe fotografia cât o jumătate de carte poștală. Aceasta înfățișa un Banish mai dichisit, mai tras la față și cu zece ani mai tânăr, într-un costum de coloare închisă și cu cravată lată. Își ținea mâna pe un scaun pe care stătea soția lui, al cărei păr castaniu era lung și lins. Ea purta fustă și ciorapi cuminți, și lângă umărul ei, zâmbind cu toată gura, era fiica lor, o fată brunetă ce nu avea mai mult de zece sau doisprezece ani.

— În buzunar avea nouă dolari, reluă Blood, împingând repede fotografia în compartimentul ei și așeză portofelul, deschis, pe pat. Mai mult decât suficient pentru o cursă cu taxiul. Procurorul pentru cazuri de decese suspecte a dat drept cauză oficială a morții un traumatism cranio-cerebral, pur și simplu, fără alte mențiuni! L-am rugat să se gândească mai bine la toată treaba, pentru că mie mi se părea cusută cu ață albă, iar el mi-a venit cu o fractură craniană și alte câteva vătămări ce miroseau grozav a omucidere cu fugă de la locul faptei.

Banish nu răspunse imediat, iar Blood se îndepărtă cu un pas de pat.

— De care parte a drumului a fost găsit?

— Chiar pe mijloc, era o șosea asfaltată cu două sensuri. Întins lat, chiar pe linia continuă.

— Alcoolemia?

— Zero virgulă o sută douăzeci și cinci.

Din nou, tăcere.

— Cum arăta cadavrul?

— Brian Kearney a ajuns primul acolo, în dimineața aceea. Zicea că a avut senzația limpede – primul lucru la care s-a gândit – că puștiul murise în altă parte. Cadavrul arăta de parcă ar fi fost mutat. Îl știi pe Brian. E un boboc, îl ia gura pe dinainte din când în când. Așa că m-am apucat să verific dacă e așa – Blood începu să își dezdoaie câte un deget, pe măsură ce enumera – niciun fel de resturi de la o mașină pe drum. Nicio urmă de frână, niciun fragment de sticlă. Niciunul din drumurile care duc la șosea nu e pavat, dar pe linia de mijloc nu era niciun fel de urmă de noroi, pe o distanță de douăzeci de metri. Și mai e ceva. Când a fost găsit, băiatul avea două tricouri sub jachetă, ambele suflecate până-n subsuori, și spatele zgâriat. Ca și cum ar fi fost târât acolo. Unii ziceau că l-ar fi putut târî mașina, dar dacă era așa ar fi avut spatele făcut bucăți, pe asfaltul acela. Și a doua zi, Brian vine la mine pe furiș și-mi spune că Moody i-a zis s-o lase mai moale. Povestea cu tricourile n-a fost cuprinsă deloc în raportul oficial.

Blood auzi un robinet curgând, apoi închizându-se.

— Primul, Kowes, rosti Banish, lipsea de opt zile. Dar mașina lui?

— A fost găsită a doua zi pe șine și au ridicat-o, considerând-o vehicul abandonat.

— Părinții n-au fost înștiințați?

— Era înregistrată pe numele băiatului. L-am dus eu însumi pe tată s-o recupereze la o săptămână după ce corpul a apărut la suprafață și a găsit-o ascunsă după alte câteva, în curtea de vechituri. Pe podea, în față, era un portofel gol. Conținutul, răspândit pe scaunul din față, pe bord și pe podea. Mai erau niște haine. Niște liste de cumpărături și cotoare de cecuri.

— Iar părinții se jură că era un copil foarte ordonat.

Blood încuviință din cap, mișcându-se puțin din loc.

— Și ceea ce era acolo sunt dovezi pierdute, pentru că mai târziu a apărut o domnișoară care a susținut că se afla cu Kowes în mașină, în noaptea în care acesta a murit. Povestea ei e: băiatul credea că e urmărit, motiv pentru care s-a pierdut

puțin și și-a blocat roata. Zicea că a oprit și i-a cerut să coboare din mașină și să se ascundă, pentru că ea nu e indiancă. De unde se afla, în câmpul cu cartofi, zice că a auzit încă o ușă de mașină trântindu-se și voci.

Banish dădu din cap.

— Bine, atunci…

— Problema e că și-a schimbat depoziția, destul de mult și nu numai o dată. Iar acum s-a mutat din oraș și n-am nici cea mai mică idee unde ar putea fi.

— Deci la stație, la Moody, s-a știut și de mașină, și de persoana dispărută, dar nimeni n-a făcut legătura?

— Exact. Moody a zis că n-a făcut legătura fiindcă trupul a fost găsit în râu, adică în extravilan, sub jurisdicția mea, iar mașina, pe șine, în parohia lui. Dar mie mi se pare cusută cu ață albă – Blood își dădea seama de asprimea din propriul glas – cu ață albă.

Banish apăru din baie, dând colțul, cu nasturii de la cămașă încă neîncheiați și pantalonii pe jumătate deschiși, dar trași pe el. Chiar sub stomac, Blood văzu o cicatrice închisă la culoare, de mărimea unui dolar de argint. În pielea albă se decupa o zonă roz, înconjurată de picățele de aceeași culoare. Șeriful își ridică imediat ochii la fața lui Banish, pentru ca acesta să nu observe la ce se uita.

Banish își aruncă hainele murdare pe pat.

— Nu e Moody, rosti. Sunt sigur că ai căutat deja o legătură între victime, în afară de sex și rasă, și dacă nu e niciuna, nu e el. E doar o impresie de care ar putea profita cineva. Nu așa arată o treabă pusă la cale de poliție. Mai probabil, Moody nu face decât să închidă ochii sau, ceea ce e mai rău, nu-i pasă. Ce înseamnă câțiva indieni beți pentru el? Doi înecați și niște accidente de circulație. Și tot asta vor spune și alții. Dacă vrei ca FBI-ul să se implice în treaba asta, atunci nu-ți ajunge ce ai. N-a existat niciun fel de vopsea?

— În ultimul accident de mașină?

Banish își băgă cămașa în pantaloni și-i închise.

— Urme, pe piele și haine, după impact.

Blood dădu din cap.

— Deloc. Vezi?

— Ce mai purta Darkin în afară de cele două tricouri?

— Jeans-i și o jachetă de piele.

— E bine. În hainele de piele se imprimă vopseaua mai bine decât în orice altceva. Dacă pe jachetă nu s-au găsit niciun fel de urme, atunci poți deschide imediat o investigație oficială pentru omucideri. Dacă mai găsești un indian mort în circumstanțe asemănătoare, atunci ai premisele unui caz de drepturi civile care devine o afacere federală. Și eu, în locul tău, aș lua legătura cu un procuror pentru morți suspecte din afară, care să nu fie atât de pripit.

Rosti ultimele cuvinte încuviințând din cap, ca și cum se convingea că a dat îndrumările care trebuie. Își luă portofelul de pe pat și și-l puse în buzunarul de la spate. Apoi rămase nemișcat, în picioare. Scutură din cap.

— Cum ai putut lăsa lucrurile să ajungă atât de departe? îl întrebă pe Blood.

— Ce vrei să zici?

— Câți etnici indieni se găsesc prin locurile astea?

Blood se gândi puțin, apoi își dădu seama că este implicat.

— Cam doi la sută din total. Vrei să spui că nu-mi fac meseria?

— Ți-ai pus întrebări, răspunse Banish. Ai vorbit cu oamenii, ai însăilat tot felul de teorii. Pe urmă, te-ai oprit. La ce-ți trebuie ajutorul federal pentru toată treaba asta? Nu înțeleg cum de îi lași pe toți neo-naziștii și separatiștii ăștia să se învârtă p-aici.

Blood se înfierbântase.

— Ei numesc ceea ce fac drept la libera opinie. Sunt o mulțime de oameni de ispravă care au aceeași părere.

— Da, dar este o mare diferență între oamenii de ispravă și cei care întorc capul în partea cealaltă și-și văd de treabă. Dreptul la opinie e o sabie cu două tăișuri.

Blood încuviință din cap.

— Deci ar fi cazul să mă ocup de ei. Așa cum te-ai ocupat dumneata de Mellis.

Rămase surprins de cât de veninos se arătase, dar Banish nu

reacționă imediat, ci rămase tăcut un moment.

— Nu vreau să zic decât că toate cercetările tale conspirative nu folosesc nimănui. Dă pe față tot ce știi și confruntă-te direct cu oamenii aceia. Cu cei care își flutură nelegiuirile și lipsa de respect chiar pe sub nasul tău. Trebuie să ai o confruntare cu ei, mai ales tu. Altfel, rămâi șeriful ținutului, dar nu faci mai multe parale decât ei. Trebuie să le arăți că sunt ridicoli. Să-i umilești. Nu există soluție mai bună.

Fața lui Blood ardea. Camera începu să se învârtă și el privi în jur, în timp ce capul i se umplea de posibile răspunsuri: că nu era susținut de comunitate, că nu mai avea pe nimeni în Birou. Dar faptul că îi veneau toate astea în minte făcu să-i apară în obraji încă un val de roșeață. Își dădu seama că toate scuzele pe care și le găsea erau jalnice. Exact acesta era motivul pentru care îl numise Banish „politician". În tot timpul scurs de la anul triumfal în care fusese ales, Blood trecuse pe lângă toate aceste neliniști în loc să le privească în față. Mai curând își înfrânsese decât își afișase mândria. Acum era stânjenit, dar mai mult furios decât rușinat. Furios pe Moody și pe toți ceilalți care-l luau peste picior. Niște oameni de nimic care râdeau de el când nu era de față. Își dădu seama că de fapt nu venise la Banish pentru a-i cere ajutor, ci pentru a fi convins s-o lase baltă, pentru a i se spune că greșea când singur își dădea seama că are dreptate. În anumite cercuri, șeriful Leonard M. Blood era obiect de batjocură. Fusese ales pentru a păstra ordinea. Existau și oameni de ispravă în oraș, nu numai gunoaiele cu care avea de obicei de-a face, oameni de ispravă, cu mintea limpede, care își investiseră încrederea în el atunci când votaseră pentru ordine și lege.

Toate acestea îi amintiră un alt lucru pe care îl lăsase deliberat la o parte, un alt ghimpe în coastă, care-l făcea să se rușineze. Scoase scrisoarea pe care o adusese și i-o înmână lui Banish. Așteptă până ce acesta despături hârtia și își dădu seama despre ce este vorba.

— Scrisoarea Rezistenței Ariene Albe, rosti Blood. Aseară, un individ care susținea că este avocatul lui Ables, a împărțit copii la toată lumea, punând oamenii pe jăratic. Zicea că cei

de la Alcool, Tutun și Arme de Foc l-au amenințat pe Ables că ajunge la tribunal dacă nu vrea să fie omul lor. Și că poate dovedi asta. Nu te-a interesat când ți-am arătat-o data trecută. Nici acum nu te interesează?

Banish se uită la scrisoare. O împături în două, plimbându-și încet degetele peste muchia formată.

— Și dacă ți-aș zice că n-are nicio importanță?

— Nici acum nu are nicio importanță?

Banish ținea în mână foaia de hârtie și nu zicea nimic.

— Ce-ai spune, îl întrebă Blood, dacă toată nebunia asta ar dovedi o greșeală nenorocită?

Banish rămase tăcut o vreme, probabil gândindu-se concentrat la ceva. Apoi mai împături scrisoarea o dată și și-o puse în buzunarul de la cămașă. Dădu din cap către Blood, care stătea acolo în picioare.

— Și tu ești periculos.

Periculos de inept, gândi Blood. Un covoraș pe care pășesc oamenii, o statuie care uneori prinde glas. Moody dăduse practic o spargere în biroul lui. Polițiștii parcau pe spațiul lui. Deke Belcher îi arunca insulte în obraz, în propria lui mașină. Nu ripostase la niciunul din aceste lucruri. Gândul că se chicotea pe seama lui îl înfurie. De ce așteptase atâta vreme? Și cât îl costa asta?

Și-i imagină pe toți indienii aceia – tineri, beți, îngroziți – încolțiți, atacați de o banda.

Banish se îndreptă spre ușă.

— Te vreau aici, în baza de operațiuni, de acum încolo.

— De ce? întrebă Blood.

Se simțea furios și frustrat – și încerca s-o ascundă.

— Am început negocierile cu Ables. Cunoști felul de-a fi al oamenilor de-aici, uzanțele locului. Ai putea sesiza ceva care să-mi scape mie.

— Și?

Banish păru să reflecteze un moment.

— Există o vorbă, răspunse. Pe cineva periculos trebuie să-l ții în preajmă.

Blood simțea aproape același lucru. Acum era în starea

aceea de amorțeală care urmează unei bătăi încrâncenate. Simțea durerea care îți cade grea, deasupra și se cuibărește adânc în mușchii și în sufletul tău. Ieși în urma lui Banish, de care se despărți, luând-o de-a curmezișul platoului.

Cortul de comandă

[PARASIEGE, pag. 66]

Agentul Banish a revenit în cortul de comandă și a instruit-o pe agenta Coyle să ia legătura cu Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc din Spokane, Washington, pentru a le ordona agenților Riga și Crimson să revină în teatrul evenimentelor în scopul unor noi clarificări.

Vehiculul de sunet

Banish păși în duba aglomerată, cu capul aplecat, pentru a nu se lovi de tavan. Își făcea de lucru cu mâinile, și le împreuna, și le desfăcea, și le freca, și le ștergea de stofa pantalonilor, în dreptul coapselor. Blood se sprijinea de un perete, în picioare, în colțul cel mai apropiat de ușa închisă. Sunetistul asculta în căști și își urmărea aparatele.

Cu un „clic”, rolele de bandă începură să se învârtă din nou.

— Se apropie, rosti sunetistul, scoțându-și căștile și apăsând un comutator. În dubă se auzi un zgomot de pași pe o podea de lemn. Pașii se apropiară de microfonul care capta sunetul și se opriră, după care urmară niște zgomote înfundate. Cineva își dregea glasul. Urmă un „clic”.

— Watson?

Vocea umplu banda. Sunetistul ajustă volumul, iar Banish se îndreptă în scaun. Luă doar un microfon, lăsând glasul lui Ables să răsune în difuzorul de sus, pentru ca Blood să poată auzi.

— Da, domnule Ables.

— Tu ai familie, Watson?

Întrebarea îl puse pe Banish pe gânduri. Ar fi putut mințI ușor, dar din moment ce treaba lui era să intre în rezonanță cu suspectul, să stabilească un raport, i se păru că cel mai bun răspuns, în situația dată, era, la drept vorbind:

— Da.

— Vreau să-ți spun câteva lucruri despre a mea, continuă Ables. În cazul în care mi se întâmplă ceva.

— Nu înțeleg. Ce vrei să zici?

— Bravo, dă-i înainte, m-ai convins.

Banish se strâmbă, privind în gol, în direcția consolei pe care o avea în față.

— Domnule Ables, nu pricep unde bați. Te gândești să ieși? Evitase să spună: „să te predai" sau „să renunți". Voia să-l lase pe Ables să se decidă, iar tăcerea care urmă fu scurtă.

— Poate că nu știi nici tu ce se-ntâmplă, de fapt, se auzi glasul lui Ables. Am bănuit că sunteți toți băgați în treaba asta, dar dezinformarea nu funcționează niciodată într-un singur fel. Sau poate că nu ai o funcție suficient de înaltă pentru a ști.

— Pentru a ști ce anume, domnule Ables?

— Despre planurile pe care le au cu mine. Despre felul cum se va termina toată treaba asta.

— Cine are planuri cu dumneata, domnule Ables? insistă Banish.

— Planul e să fiu asasinat chiar în clipa în care pun piciorul în afara casei, ucis cu sânge rece. Știu că asta se va întâmpla.

— E total neadevărat ce spui, domnule Ables. Nimeni din toți cei aflați aici nu va întreprinde niciun fel de act ostil împotriva dumitale, dacă nu vei săvârși din nou ceva necugetat.

Banish așteptă din nou. Urmă încă o tăcere, mai lungă.

— Nevastă-mea, rosti Ables. Dacă ies. Ea n-are să fie închisă.

Banish nu răspunse imediat, ca și cum s-ar fi gândit concentrat la cele de mai sus.

— Cu siguranță asta se poate aranja, rosti.

— Nu te bucura prea devreme, Watson. Lucrurile nu-s chiar așa de simple. Am niște responsabilități. Știu că ei vor casa mea. Că mă vor pe mine, cu pământul meu. Am clădit cabana asta cu mâinile mele, eu, și soția mea, și fetele mele. Înțelegi, Watson?

— Înțeleg, domnule Ables.

— Ar cam fi cazul. Și am plătit pentru pământul pe care-l am pe muntele ăsta, și am muncit pe el din greu.

— Domnule Ables… vorbești despre lucruri pe care eu nu le pot controla decât într-o mică măsură. Din punct de vedere legal, locuința dumitale a trecut în proprietatea statului în momentul în care te-ai decis să nu apari la proces.

— N-am avut *cum* să apar. A fost un alt sabotaj viclean. Scrisoarea aceea a ajuns la mine la două luni după termen.

Din nou, Banish nu înțelegea.

— Ce scrisoare? întrebă.

— Scrisoarea de la tribunal. Cu data citării mele. Adusă de poșta federală, Watson. Pentru voi toți, cei de-acolo, e doar un joc, nu? Vă purtați de parcă n-ați fi băgați cu toții în treaba asta. Știți că mi-ați făcut-o cu bună știință, și totuși nu recunoașteți față de mine. Mințiți sau spuneți adevărul de parc-ați minți, pentru ca să mă umpleți de îndoieli.

— Domnule Ables, eu nu încerc decât să stabilesc o înțelegere între noi pentru ca dumneata să ieși, cooperând cu autoritățile, înainte de a fi prea târziu ca s-o mai faci.

— Cine e Banish? întrebă Ables.

Banish se cutremură. Pieptul i se răci.

— Poftim?

— Banish. I-am auzit numele la radio mult mai mult decât pe-al tău.

— Nu e niciun Banish pe muntele ăsta, rosti Banish și imediat își dădu seama că făcuse o mare greșeală.

— La radio zic că el comandă.

— Nu e aici acum. Domnule Ables, vorbeam de casa dumitale.

— Vreau să vorbesc cu Banish ăsta.

— Ți-am zis, nu e aici.

— Unde e, atunci? Eu sunt la telefonul ăsta, nu? Cine dracu' comandă pe muntele ăsta?

— Domnule Ables, cred că cel mai bine-ar fi să ducem treaba la capăt noi doi. Dacă apare și un al treilea, lucrurile se vor complica.

— E de la Tactice, atunci. Tu ești gura, el e degetul care apasă pe trăgaci. Așa e? Stă undeva, în copaci, chiar acum. Mă pândește. El e cel care o va face, nu? Mă vrea în cătarea lui, și mă vrea atât de tare, încât aproape simte gustul sângelui.

— Domnule Ables, nimeni dintre toți cei de-afară, nimeni, nu vrea să vă facă niciun rău, nici dumitale, nici familiei dumitale. Te asigur că-i așa. Și, dacă ai vrea să te arăți înțelegător, putem continua să discutăm realist asupra satisfacerii nevoilor dumitale imediate…

— Dar Banish are familie?

Banish aruncă o privire în lături. Se încruntă ușor, apoi se concentră din nou asupra consolei.

— Nu știu, răspunse.

— Atunci, tu. Dacă tu ai ști, Watson, că în viitorul foarte apropiat urmează să ți se întâmple ceva, n-ai vrea să aranjezi lucrurile pentru familia ta dinainte? Nu ai simți că așa ceva cade în sarcina ta? N-ai vrea ca ai tăi să aibă casa lor, în care să trăiască, o casă pe care te-au ajutat s-o clădești? Să li se dea voie să stea împreună și să nu fie deranjați de tot felul de tâmpenii guvernamentale când n-ai să mai fii cu ei?

Banish închise ochii.

— Domnule Ables, ai dreptate.

Urmă cea de-a treia tăcere. Banish aștepta răbdător. Tăcerea se prelungi.

Banish deschise ochii.

— Domnule Ables. Domnule Ables!

Urmă un „clic". Banish își întoarse privirea către sunetist. Acesta scutură din cap. În cabană se auziră pași îndepărtându-se.

Banish opri microfonul. Rămase o vreme așezat, privind la panoul de control. Capul i se învârtea. Se ridică în picioare.

— Bun, rosti distrat, fără a se întoarce, numai pentru că

trebuia să spună ceva. Vin imediat.

Biroul

Se plimba în sus și-n jos prin birou. Zgomotul din cortul de comandă nu-i deranja agitația interioară. De fiecare dată când trecea pe lângă masa de lucru, se uita la telefon. Se simțea tulburat. Era obosit și nu era deloc în largul lui. Un vârtej de gânduri i se îngrămădea în cap. Acum, fața îl mânca în partea de unde pulberea neagră încă nu-i ieșise, dar dacă și-ar fi frecat obrazul și falca cu mâinile uscate, ar fi fost mai rău.

Se gândea la Molly și Nicole. Se uita la telefon și își imagina diferite moduri de a începe. Derula în minte scenarii. Doar felicitări amicale, pentru început. Ar fi putut zice că auzise de logodna lui Nicole de la un prieten al unui prieten. Că suna doar ca să-i spună toate cele bune. Asta ar fi lăsat mingea în terenul lor. Dacă va urma ceva, nu va fi, în niciun caz, foarte repede. Câteva telefoane de politețe, în cele cinci sau șase luni care aveau să vină. Un dar de logodnă. O invitație la nuntă. Un dans. O îmbrățișare.

Se îndepărtă repede de birou, mustrându-se amar. Fantezii romantice. Niciuna din ele n-ar dori ca el să se întoarcă. Își amintea destul de bine prin ce trecuseră și avea toate motivele să creadă acest lucru. Scutură din cap. Le terorizase. Le făcuse să le fie teamă să trăiască în propria lor casă, să doarmă în propriile lor paturi. Le înfricoșase. Voia ca ele să se teamă de el, de tot, asta era cea mai aprinsă dorință a lui. Nu le-a atins niciodată, nici măcar cu un deget. Era aproape sigur de asta. Era vorba numai de atmosfera pe care o crease după eșecul de la World Financial Center, după ce le văzuse pe femeia aceea și pe fiica ei murind. Vinovăția pe care o simțea se manifesta în tirade acerbe de bețivan, ce alternau cu amenințări deschise și cu accese bolnave de atenție și grijă exagerată. Se străduia să le țină tot timpul în alertă. Gata de orice pericol posibil. Să le facă să vadă ceea ce văzuse el și să le împărtășească din ceea ce aflase el, astfel încât niciodată să nu le atingă nimic

asemănător, nicio moarte, niciun act de teroare săvârșit la întâmplare, nicio durere. Moartea acelei familii și răspunderea pe care o simțea îl copleșeau. Își aminti de ultimul week-end, în care își făcuse praf casa: toate aparatele, suporturile lor, aplicele din pereți, ușile, camerele. Nimic nu te poate proteja la infinit, nimic nu ține o veșnicie, decretase. Asta i se demonstrase la World Financial Center și asta le dovedea el lor acum. Le dovedea că oricine și orice – *orice* – poate fi distrus.

Și se distrusese și pe el. Și familia lui. A doua zi au plecat la mama ei și nu s-au mai întors niciodată. Pentru a obține un ordin prin care lui Banish i se interzicea să le vadă, Nicole repetase în fața unui judecător toate amenințările pe care tatăl ei, în accesele lui de disperare, le formulase la adresa ei. Că ar putea fi strânsă de gât în somn. Că oricine ar putea-o lua ostatică. Că ar putea fi violată și ucisă. Că și mama ei ar putea fi omorâtă. Că oamenii mor pe nepusă masă, fără absolut niciun motiv. Că cei răi nu primesc nicio pedeapsă, iar cei buni, nicio recompensă.

Tiradele trebuiau s-o scoată din inerția zilnică, să o pună în gardă. De fapt, erau doar mărturia frământărilor unui bețiv cu sănătatea mintală pe ducă și, bineînțeles, fuseseră luate drept amenințări. Lăsase căminul lor să se ducă de râpă. Profanase, prin ceea ce făcuse, un lucru sacru. Așa ceva nu se putea ierta. Nici măcar nu cerea să fie iertat. Faptul că își distrusese familia, lunile de chin – toate acestea nu puteau fi șterse cu buretele. Și cu toate astea, își voia soția și fiica înapoi. Acum era altul. Făcuse doi ani de penitență la Skull Valley și acum era mai bine – și totuși, nu era de ajuns. În adâncul sufletului, își dădea seama că era pur și simplu prea târziu.

Se duse la birou și se așeză, dorindu-și ceea ce nu putea obține. Dorindu-și din nou ceea ce fusese odată al lui. Privi din nou telefonul. Aparatul își bătea joc de el. Se gândi să cheme centrala și să le ceară să-i dea o linie exterioară, pentru a se putea pedepsi mai departe cu mizerabilele lui visuri de reconciliere. În acel moment, Coyle dădu la o parte pânza de la ușă și intră. Îi aducea lista cu cheltuielile din ziua

precedentă. Banish trebuia s-o verifice, refăcând și semnând fiecare adunare, apoi suma totală a zilei. Coyle rămase în picioare, privindu-l.

Vehiculul de sunet

Bărbatul cu căști făcu un semn, iar Banish se îndreptă în scaun, cu fața la panoul de control. Blood rămase unde era, urmărind ca și în alte dăți, dintr-un colț, tot ce se întâmplă. Se făcuse ora cinei și nici el, nici Banish nu-și luaseră prânzul, dar în aerul dubei plutea o nerăbdare de existența căreia șeriful își dădu seama doar când se auzi vocea lui Ables. Nerăbdare care te face să uiți până și apetitul zilnic.

— Watson?

Vocea îi puse pe toți pe jar. Panourile clipeau din tot felul de luminițe, iar rolele de bandă începură să se învârtă. Glasul lui Ables era ca o siguranță pusă la loc, adusese din nou duba la viață. Se auzea în difuzoare de parcă ar fi fost chiar acolo cu ei.

Banish apăsă pe clapeta microfonului.

— Sunt aici, domnule Ables.

Privea exersat înainte și în jos.

— El e acolo? întrebă Ables.

— Care „el”, domnule Ables?

— Banish.

Banish se îndreptă puțin, aranjându-se în scaun. Această parte a discuției îl deranja în mod evident.

— Nu, răspunse. Nu e aici.

— Chiar dacă l-am chemat eu?

— Ți-am mai spus, domnule Ables, nici nu poate fi vorba. Mă aflu eu aici, pentru dumneata. Discuția o purtam numai dumneata și cu mine.

— Ce-a zis despre mine?

Banish își frecă pielea obrazului.

— N-a zis nimic, domnule Ables. N-am vorbit cu el. La ce te referi?

— Vreau să știu cum va veni.

— Domnule Ables, țin să te asigur: dacă nu încerci din nou să faci ceva prostesc…

— Și familia ta, Watson?

— Nu vorbim despre familia mea, domnule Ables.

— Vreau să știu.

— Ai luat vreo hotărâre? Te-ai decis să ieși?

— Pot să-mi închipui, rosti Ables. Văd trei băieți. De vârste apropiate. Iubiți de colegi, bine făcuți, americani de nădejde. Cât se poate de drăguți, la școală, cu profesorii lor evrei.

— Domnule Ables…

— O soție pe care o iubesc toți vecinii, care mimează săruturi pe obraz cu toate prietenele ei evreice. O văd, într-un șort roșu, făcând cu mâna de la un gard alb, cu țărușii.

— Domnule Ables, chiar vrei să mă insulți?

— N-am știut că asta e o insultă. Am trăit o vreme în America, nu uita. Am văzut ce se întâmplă în suburbii. Nu spun decât că familia ta trebuie să fie genul de familie americană perfectă. Pariez. Tu, soția ta și trei băieți blonzi, bine făcuți, toți conducând mașini cu faruri puternice, lucrând pentru a umple cu bani buzunarul omului cu barbă.

— Domnule Ables, am ajuns atât de departe…

— Cred că-mi ascunzi ceva, Watson.

Banish întârzie o clipă răspunsul.

— Nu-ți ascund nimic, domnule Ables.

— Ba da, Watson. Sunt sigur că-mi ascunzi.

Banish își ațintи privirea-n gol. După un răstimp, rosti:

— Nu am băieți, domnule Ables. Am o fată, care e logodită.

— Câți ani are?

— Douăzeci și unu.

— Cam tânără să se căsătorească, pentru generația ei.

— Ne-am simțit ușurați când am aflat, răspunse Banish. Pare pe drumul cel bun.

Sprâncenele lui Blood se ridicară. Nu-și dădea seama care e strategia.

— Deci a avut probleme, îl trase de limbă Ables.

Banish dădu din cap, amintindu-și.

— În adolescență. S-a împrietenit cu cine nu trebuie. Am avut niște ani destul de grei. A fugit de acasă la paisprezece ani, pentru o zi, și la cincisprezece, alte trei. Maică-sa nu-și vedea capul de treabă, iar eu eram mai tot timpul plecat. Acum regret că nu am stat mai mult pe-acasă.

Lui Blood îi veni să-l bată pe umăr. Banish părea că se pierduse în propria candoare. Indianul îl văzu și pe sunetist întorcându-se să se uite la el.

— Toate școlile alea au devenit niște ghetouri, răspunse Ables. De asta mi-am oprit copiii acasă.

— Arme, violență, îi ținu Banish isonul.

— Așa este.

Banish încuviință din cap.

— Nu poți să știi la ce să te aștepți, domnule Ables, rosti, cu un fel de autoironie.

Apoi păru să revină cu picioarele pe pământ.

— Acum ești satisfăcut?

— Nu caut satisfacție, Watson. Tu te duci acasă, la ai tăi, când toată treaba se termină. Eu nu.

— Domnule Ables, supraveghez personal fiecare aspect referitor la arestarea dumitale. Îți garantez că nu se va trage un foc, că nu ți se va face niciun rău.

— Mai că-mi vine să te cred, Watson. Zău. Nu poți să-mi oferi niciun fel de garanții. Garantează-mi că soarele răsare mâine.

— Atunci, în cine ai încredere, domnule Ables? Pot face ca arestarea dumitale să aibă loc cu martori oculari. În cine ai încredere?

După ce păru că se gândește câteva clipe, Ables răspunse:

— În nimeni.

— În socrii tăi, propuse Banish.

— Nu.

— Camerele TV, atunci. Presa. Îi las să filmeze arestarea ta, ca să fii sigur că nu o să ți se întâmple nimic. Ce-ai zice?

— Dar casa mea, Watson?

Banish dădu din cap. Se părea că făcuse un progres real.

— Nu pot decât să-ți sugerez să-ți treci proprietatea pe

numele soției. Altă ideea mai bună nu am. Nouă zecimi din lege se bazează pe posesiune.

— Din a cui lege, Watson? Din legea voastră sau a mea? Legea mea zice că oamenii liberi, nevinovați, sunt lăsați în pace de guvernul lor.

— Am făcut niște progrese, domnule Ables. Hai să ne ocupăm de detaliile ieșirii dumitale…

— Crezi că sunt un om rău, Watson? Vreau să știu asta de la tine. Crezi că sunt vinovat?

Banish expiră scurt.

— Domnule Ables, nu am nicio părere în această chestiune.

— Sunt la fel de vinovat ca și tine, Watson. Am încercat să-mi trăiesc viața aici, singur, de capul meu. Mi-am văzut de ale mele la fel cum ceilalți își văd de ale lor, și dacă n-ați fi venit până aici, amestecându-vă în treburile mele, nici eu n-aș fi deranjat pe nimeni. Voi ați venit la mine, Watson, și m-ați zgâriat, dar nu curge sânge.

— Domnule Ables…

— Ați văzut că nu curge sânge. Că știu și eu să zgârii. Dacă lupta asta ar fi fost dreaptă, aș fi câștigat-o. S-ar putea ca până și tu să-ți dai seama de asta. Dar nimic nu e drept pe lumea asta, Watson. Rezistă-le și au să te strivească. Neagă-i și încearcă să-ți păstrezi convingerile și au să se ridice împotriva ta, au să încerce să dea un exemplu cu tine. Asta se întâmplă acum și aici, Watson. Poate că ți-ai dat și tu seama. Exemplul sunt eu.

Era clar, după hârâitul din difuzoare, că Ables închisese din nou. Banish se lăsa în spătar. Sunetistul își scoase căștile, rostind:

— Gata.

Banish închise ochii, rămânând tăcut un moment.

— E pe drumul cel bun.

— Se distrează de minune, spuse Blood.

Banish deschise ochii și se îndreptă din nou. Vorbea în general, evaluând situația.

— E încă destul de coerent. Vrea o relație personală cu negociatorul. Asta e ceva obișnuit. Cu toții cer garanții în clipa

în care se termină totul. Așa că n-ai decât să te folosești de asta, să-ți închipui ce vor să audă, problemele tale asemănătoare cu ale lor. Te pui pe aceeași lungime de undă cu ei și le exploatezi slăbiciunile, le arăți că nu sunt singuri în toată treaba, îi faci chiar să creadă că ești de partea lor, dacă poți.

Se întoarse și se uită la Blood.

— Ce părere ai?

Blood era pe punctul de a-i spune că nu îl crede nici cât negru sub unghie, că lui Banish i se părea că mersese prea departe și încerca să se scuze prin cele de mai sus.

— Despre ce? întrebă.

— Despre Ables.

Blood dădu din cap.

— Aș zice că încearcă să-și confecționeze o imagine de martir.

Cu accentul lui din Sud, sunetistul luă apărarea lui Banish.

— Cred că e bine că l-ai lăsat să-și exhibe ego-ul de fiecare dată. O să meargă.

— Și ai să-l întrebi de Mellis? rosti Blood.

Banish scutură ușor din cap.

— Nu prea-mi vine să aduc așa ceva în discuție. Și cred că nici lui.

Apoi se ridică în picioare. Umerii îi păreau apăsați de o povară. Îi spuse sunetistului:

— Cheamă-i pe cei de la cortul de comandă și cere-le transcrierea. Vreau să mă uit peste ea.

Sunetistul dădu din cap.

— Sus e liniște și pace, îi aminti lui Banish.

Acesta se opri în loc.

— Ce ai?

— Depinde. Ce anume îți trebuie?

Banish reflectă un moment.

— Ceva nou. Trebuie să-l mai stimulăm puțin.

Sunetistul începu să-și înșire selecția:

— Am litanii de călugări tibetani, marșuri militare, un ceas care ticăie, iepurași sugrumați, colinde de Crăciun cu Andy

Williams…

— Ceasul, decise Banish pornind la drum. Cât poți de tare.

Cortul de comandă

Când intră Banish, Fagin citea transcrierea convorbirii. Trebuia să se țină singur la curent cu negocierile, fiindcă niciunul din nenorociții ăștia de la FBI nu-i spunea nimic.

— Vrei să te pup să-ți treacă? îl întrebă.

Banish îi luă foile scoase la imprimantă. Apoi își dădu seama că pe canalul de transmisie se auzea vocea lui Ables. Se întoarse și făcu câțiva pași către difuzor.

— Lecturi din Biblie, bombăni Fagin.

— Tocmai a început, rosti Coyle.

Banish privi în jur.

— Ce pasaj citește? întrebă.

Era sigur că i se va răspunde imediat. Jumătate din agenții Biroului Federal aveau o Biblie pe birou tot timpul.

— Din Psalmi, răspunse cineva de la centrala telefonică.

Fagin văzu că era Kearney, polițistul din oraș care se ridicase în apărarea lui Banish.

— Băiat silitor, îi spuse Fagin, întrebându-se ce dracu' căuta bobocul la centrala Biroului Federal.

— Nu de asta, răspunse polițistul. A spus chiar el ce urmează să citească.

Apoi privi peste umărul lui Fagin.

— Domnule Banish!

Banish ridică o mână, pentru a-l face pe Kearney să tacă. Stătea acolo, ascultându-l pe Ables sau gândindu-se. În orice caz, nu făcea altceva.

— Ia-i piuitul, propuse Fagin.

Banish mai așteptă puțin.

— Nu, răspunse. Îl mai lăsam. Dacă îl întrerupem la jumătatea versetului, cei care-l ascultă de jos sau de oriunde, au să se gândească la ce e mai rău.

Se uită la Coyle.

— Când termină de citit, închideți-l. Închideți-l dacă începe să turuie despre altceva. Dar numai după ce a terminat de citit.

— Domnule Banish, rosti Kearney.

Dar Fagin i-o luă înainte. Era mort de foame și avea de gând să spună ce avea de spus.

— Mă duc să mănânc, rosti către Banish. Vii?

— Stai puțin, răspunse Banish.

Era derutat. Fără îndoială, prezența lui Ables pe canalul radio îl neliniștea. Se întoarse către Kearney.

— Ce este?

— Sunteți căutat, domnule.

— Să răspundă Coyle.

— E pe linia cu exteriorul, insistă Kearney. O femeie.

Fagin văzu că ochii lui Banish se opresc asupra lui Kearney. Rămaseră așa, privind vag, ca și când ar fi văzut cu totul altceva.

— Transfer-o la mine în birou, rosti Banish.

— Mă duc să mănânc, repetă Fagin, dar Banish se îndrepta deja către fundul cortului.

Biroul

Banish se duse direct la telefon. Se uită la luminița care clipea. Își șterse mâinile de cămașă și ridică receptorul.

— Alo?

— John? John Banish?

— Da.

— Doctor Julie Reed la telefon.

Banish încercă să-și amintească.

— De la Sanatoriu, continuă doctorița Reed.

Banish se întoarse și se sprijini de birou.

— Doamna doctor Reed, rosti.

Își apucă fruntea cu mâna și o strânse ușor. După o clipă, închise ochii.

— Bună ziua, John. Credeam că n-o să mai răzbesc până la

tine.

— Da.

— Cum merge?

Banish deschise ochii. Dezamăgirea îl copleșea.

— Bine.

— Am citit despre tine în ziare. Își dai seama cât de surprinsă am fost. Am luat legătura cu niște persoane de la Sanatoriu mai mult într-o doară. Ele m-au sunat și mi-au dat numărul ăsta de telefon. Ziceau că nu e o idee rea să te sun.

— Mda, rosti Banish. Auzindu-i vocea fu cuprins de un val subtil de inerție. Parcă nici n-ar fi trecut toți acești ani și trăia încă în mijlocul micii comunități de podele sterilizate și oameni distruși.

— Nu mai lucrez la Sanatoriu, spuse doctorița Reed. Acum am un cabinet privat în Boston. Mi se întâmplă foarte rar să iau legătura cu un fost pacient. Spune-mi, John, continui cu terapia?

— Da.

— Tot poezie?

— Tot.

— Excelai în asta. Te-ai gândit să publici?

— Acum lucrez la o traducere. Doar pentru mine, ca să-mi ocup mintea cu ceva.

— Ce traduci? întrebă doctorița Reed. Dacă poți să-mi spui.

— Un caiet de poezii în germană. Scrise de un gardian de grad inferior de la Buchenwald. Au fost găsite după eliberare. Mi-a făcut rost de ele un prieten, care avea un prieten în fostul OSS.

— Da, rosti doctorița Reed, ca și când și-ar fi tras răsuflarea, sună de-a dreptul fascinant. Nu-mi dau seama, gardianul acela mai avea un rest de omenie? Sau era un căpcăun, ca toți ceilalți?

— Nu cred că aș putea răspunde în două vorbe la întrebarea asta.

— Nemaipomenit. Cum merge cu cazul la care lucrezi?

— Am început negocierile, răspunse, pe un ton optimist folosit din reflex. Ar trebui ca totul să se termine în curând.

— O situație îngrozitoare. Și moartea fetiței aceleia – o tragedie. Am urmărit totul în ziare. E remarcabil ceea ce se întâmplă acolo. Și teribil.

Banish își șterse fața cu palma.

— Doamna doctor Reed, sunt sigur că n-o să te superi pe mine, nu am nicio secundă liberă…

— Ești în putere, John? Te simți în putere?

Banish fu mișcat de întrebarea ei.

— Destul de în putere.

— Te-ai vindecat cu totul de pe urma rănii?

Banish își pipăi cicatricea în partea de jos a torsului.

— A fost un gest foarte frumos să mă vizitezi la spital. N-am să uit asta.

— A fost ceva înfiorător. M-am ocupat eu însămi de Lucy Ames, într-o altă aripă a clădirii. După ce ai renunțat la acuzații. Era destul de puternică, înainte de ieșirea din spital. Destul de integră psihic și de rațională. Se opri o clipă, reflectând. Nu știu de ce am vrut atât de mult să vorbesc cu tine, John. Ce anume, exact, m-a mânat s-o fac. Poate îngrijorarea, dar nu e deloc o dovadă de profesionalism să te interesezi de un fost pacient. Mai ales de un pacient de la Sanatoriu, dată fiind natura mai specială a locului. Dar mi s-a părut dintotdeauna că terapia pe care ai urmat-o acolo nu a fost dusă până la capăt. Că nu am avut destul timp. Asta m-a îngrijorat mereu.

— Acum chiar trebuie să plec, spuse Banish.

— Dar îmi dau seama, după vocea ta, John, că ești puternic. Probabil că tu însuți ai cerut acest caz. Îmi pare atât de bine de progresele tale… Ți-ai revenit mai mult decât toți ceilalți, John. E un triumf, și sper că-ți dai seama de asta. Să ajungi până unde ai ajuns tu. Ai de ce să fii mândru.

Doctorița Reed mai continuă puțin pe aceeași temă, apoi își spuseră la revedere. Banish rămase așezat un timp, privind telefonul.

Vehiculul de sunet

Acum, în dubă se afla și Perkins. Erau patru: Perkins, Banish, sunetistul și el, Blood. Înăuntru mirosea vag a pui cu sos, menu-ul pe care îl avuseseră la cină. O farfurie din care cineva mâncase puțin se afla pe pupitrul de control, în fața lui Banish.

Se făcea târziu și toți își dădeau seama de asta, îngrijorați. Banish se lăsase pe spate, în scaun. Clocea ceva.

— Mai pune-o o dată, rosti.

Sunetistul umblă la butoane și conversația îndepărtată, adormitoare se auzi din nou. Vocea lui Ables zicea:

— Esther! Vino-ncoace!

O voce de fetiță, mai îndepărtată:

— Mama e-n camera din spate.

Ables, din nou, mai tare:

— Becca, ad-o-ncoace.

Apoi zgomot de pași. Asta era tot. Banish rămăsese nemișcat, gândindu-se.

— Care ziceați că e Esther? întrebă Blood.

— Cea de cinci ani, îi răspunse Perkins.

Sunetistul era intrigat.

— În camera din spate… probabil că acolo e postul ei.

— Watson!

Vocea îi surprinse; cel mai tare, pe Perkins, care nu mai fusese luat pe nepregătite până acum. Făcu un pas, postându-se în spatele lui Banish ca și cum urma să se întâlnească cu Ables în persoană. Banish se aplecă, întinzându-se după microfon.

— Spune, domnule Ables.

— Unu: casa va fi trecută pe numele nevestei mele. Ea nu va fi arestată, și nici Shelley sau copiii mei.

Banish se îndreptă de spate. Perkins scoase un carnețel și un pix. Începu să scrie grăbit.

— Se face, răspunse Banish pe un ton calm. Mai departe.

— Doi: voi ieși de pe pământul meu ca om liber. Voi ieși din casa mea și voi coborî la poalele muntelui. Camerele TV vor fi gata să filmeze arestarea mea.

— De acord, domnule Ables, începu Banish. Singura

problemă pe care o văd este locul…

— Așa vreau eu, Watson. Trei: nu mi se vor pune niciun fel de cătușe.

Banish stătea, ascultând. În mod clar, exista o problemă. Perkins mâzgălea în carnețelul lui, lângă el.

— Patru: voi citi un discurs pentru televiziune în momentul arestării. Cinci: guvernul federal va admite în mod public că a conspirat și este vinovat de uciderea cu premeditare a lui Judith Ann Ables.

Tăcerea care urmă însemna că Ables terminase. Banish se încruntă.

— Nu ne-nțelegem, rosti în receptor.

— Nu e vorba să ne-nțelegem, Watson. Așa vreau eu.

Banish luă lista de la Perkins și o parcurse în grabă.

— Unu, rosti. Toate declarațiile pe care dorești să le faci, politice sau de altă natură, le poți transmite prin avocatul dumitale, la un anumit interval de timp după arestare. Doi: arestarea dumitale la pod ar putea stârni o revoltă, ceea ce este periculos pentru siguranța oamenilor mei. Deci nu sunt de acord. Trei: nici eu, și nici altcineva dintre noi, cei de-aici, nu suntem autorizați să vorbim în numele Guvernului Statelor Unite ale Americii.

Se auzi un „clic” puternic și un hârâit. Ables trântise telefonul. După o clipă de tăcere, urmă un „Ticăloșilor!”, apoi zgomotul unor cizme îndepărtându-se.

Banish închise microfonul și se întoarse în scaun. Era tras la față și obosit, dar, spre surprinderea lui Blood, deloc dezamăgit. De fapt, părea chiar mulțumit.

— Ritualul? întrebă Perkins.

Banish încuviință din cap.

— Începe să se dea pe brazdă.

— Ce înseamnă „Ritualul”? îi întrebă Blood.

Perkins se întoarse către el ca și când ar fi găsit o bancnotă pe podea.

— Ritualul de predare, rosti. Suspectul se pregătește să plece, își golește buzunarele, își împarte lucrurile. Își rezolvă socotelile.

Îi aruncă o privire rapidă lui Banish, care era cu ochii ațintiți în podeaua dubei, apoi se uită din nou la Blood.

— Un proces complex prin care trec înainte să se predea.

— Ca și cum și-ar face testamentul înainte de a pleca într-o călătorie lungă, rosti Banish, ridicându-se brusc în picioare și făcând un pas către ușa dubei. Am pus mâna pe el.

• Marți, 10 august

Cortul șerifilor

Șerifii erau adunați în cortul șerifilor, la micul dejun, pentru o întâlnire strategică de dimineață. Perkins, care o organizase, se gândea că vor fi discutate aspecte legate de ridicarea taberei, ce urma să aibă loc după dezamorsarea situației. Scotea cu linguriță albușul unui ou fiert moale. Stătea între adjunctul său, Hardy, și un reprezentant al Crucii Roșii Americane ce nu purta cravată. Se mai aflau acolo Banish și Coyle, doi reprezentanți ai Echipei de Salvare a Ostaticilor, Fagin și încă un șerif, doi procurori ai Statelor Unite din Helena cu care Perkins făcuse deja cunoștință, o stenografă de la GS-5 și Blood, șeriful ținutului. Starea generală era de optimism. Cu toții întrezăreau sfârșitul unui asediu prelungit și erau mulțumiți de treaba pe care o făcuseră, bineînțeles cu excepția lui Fagin, pe care nu l-ar fi mulțumit decât o acțiune ceva mai rapidă decât un război-fulger și a lui Banish, care părea distrat. Perkins credea că din cauza tăcerii de peste noapte a lui Ables.

Protocolul capitulării se afla pe lista procedurilor Operațiunilor Speciale, deci era binecunoscut tuturor celor de față care se adunaseră doar pentru a pune la punct detaliile, astfel încât evenimentul să se producă fără a da naștere unor situații neprevăzute – și pentru a se asigura că arestarea va avea loc după litera legii. Erau cu toții de acord că se ajunsese prea departe ca să-și permită să se poticnească de cine știe ce amănunt tehnic.

După arestare, sarcina de a-l prelua pe Ables revenea Echipei de Salvare a Ostaticilor. Aceasta se asigurase deja că va beneficia de serviciile unui elicopter militar UH-60 Black Hawk, care va fi sub comanda unui membru al Regimentului 160 de Aviație „Night Stalkers” pentru Operațiuni Speciale.

Elicopterul era deja pe drum de la baza lui din Fort Campbell, Kentucky. Ables urma să fie transferat, sub paza Echipei de Salvare a Ostaticilor, în custodia Tribunalului Zonal din Helena, unde avea să fie reținut până al trimiterea în judecată.

Un elicopter special, medical, urma să o ducă pe doamna Ables la un spital din Great Falls, unde avea să primească îngrijiri, urmând apoi să fie interogată împreună cu doamna Mellis. Copiii erau dați în grija bunicilor după o masă hrănitoare, examinări medicale și psihologice de rutină și interogare separată. Când se ajunse la acel punct, Banish luă cuvântul pentru prima oară, aducându-le aminte tuturor că preocuparea lor de căpetenie era salvarea copiilor.

Starea de alertă avea să fie menținută până când Ables se va afla la bordul elicopterului. Apoi agenții și șerifii vor urca până la cabană, pentru a constitui un cordon de securitate în zonă. În acțiune va intra o echipă judiciară a FBI care va perfecta o examinare punct cu punct a clădirii și terenului înconjurător, inclusiv teste balistice și fotografii în culori, ca posibile probe ulterioare în justiție. Armele urmau să fie inventariate, adunate la un loc și expuse pe o masă amplasată afară, pentru presă. Perkins va citi o scurtă declarație în fața cabanei, referindu-se la condițiile aspre dinăuntru și sfârșind cu o enumerare a diferitelor agenții care participaseră la operațiune. Toate întrebările vor fi adresate Departamentului Justiției.

La acel punct, Fagin, care stătea lângă șeriful mai tânăr și ocupat cu notițele, obiectă.

— Ne trebuie o variantă de rezervă. O rețea-filtru, pentru cazul că lucrurile se-ncurcă.

— Protocolul curent e mai mult decât suficient, răspunse Perkins. În orice situație, nu trece nimic de noi.

— Dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, insistă Fagin, apare deruta. Ables ar putea să facă niște lucruri care să ne scape de sub control. Cu ce credeți că se ocupă el acum? A tăcut mâlc aproape douăsprezece ore. Credeți că joacă șeptic?

— Noi suntem stăpâni pe muntele ăsta, rosti Perkins peste masă. În momentul în care vedem că iese, intrăm în alertă

maximă și ne repezim cu toții la cabană.

Problema mai fu dezbătută o vreme, după care se trecu mai departe fără gălăgie. Majoritatea era de acord cu planul existent, iar Banish, despre care nu se știa dacă ascultă sau nu, nu ridicase niciun fel de obiecții. Singurul punct la care mai luă cuvântul fu desfășurarea Grupului pentru Operațiuni Speciale al Serviciului Șerifilor pentru asigurarea securității la pod.

— Sub nicio formă nu se va trage în civili, ordonă. Gaze lacrimogene și bastoane cu șocuri electrice, în caz de necesitate, dar nu trageți sub nicio formă. Să le fie clar tuturor.

Nimeni nu prevedea niciun fel de problemă din acest punct de vedere. Grupul pentru Operațiuni Speciale al Șerifilor avea o experiență vastă în stăpânirea revoltelor și a mulțimilor.

Perkins le spuse atunci tuturor să ia în mână foile tipărite la imprimantă, pe care le aveau în față. Acestea conțineau programul elaborat de el pentru ridicarea bazei de operațiuni. Estima că evacuarea completă a autorităților federale va avea loc în termen de douăzeci și patru de ore de la plecarea lui Ables. Pe listă se aflau transportul tuturor mijloacelor grele, vehicule și generatoare, inventarul și încărcarea materialelor refolosibile de felul corturilor, ca și a tuturor rezervelor neutilizate, indicații de astupare a latrinelor și de demontare a bucătăriilor. Plus transportul la aeroport al personalului federal, cu indicații speciale referitoare la Banish și la el, Perkins. Ei urmau să zboare până la Washington, pentru consulturile generale de după misiune.

Se prevedea că protestatarii se vor dispersa după ieșirea lui Ables din cabană. Conform aranjamentelor prealabile, Crucea Roșie va supraveghea întoarcerea locuitorilor muntelui la casele lor, după evacuarea autorităților federale. Nu era considerată necesară, și nici nu fusese oferită, niciun fel de compensație pentru vătămări aduse proprietăților particulare în timpul încercuirii. Așa hotărâse Departamentul Justiției.

Către sfârșitul expunerii, la care Perkins lucrase aproape toată noaptea, Banish se ridică în picioare și ieși din cort, fără

a da niciun fel de explicații. Îl priviră cu toții îndepărtându-se. Șeriful ținutului își ceru scuze și îl urmă, la scurt timp.

Biroul

Banish intră grăbit în birou. Se săturase. Vedea lucrurile într-un mod deformat. Erau soția și fiica lui și avea să le sune, ca oricare altul. Ocoli biroul, se așeză și ridică receptorul. Apăsă un buton, pentru a cere centralei o linie cu exteriorul.

Atunci intră Blood. Banish își îndepărtă receptorul de ureche.

— Ce este? întrebă aspru.

Blood se apropie de birou.

— S-au întors manifestanții.

Banish încuviință cu un gest scurt al bărbiei:

— N-a fost nicio minune?

Blood scutură din cap.

— Acum, problema e că, se pare, am moștenit o mulțime de oameni de acolo. Cred că dezamăgirea i-a mânat încoace. Au blocat ambele sensuri ale drumului, sunt cel puțin o mie. Vor un spectacol, bănuiesc. Vor ceva, orice.

Banish auzi un glas mic în cască. Era Kearney. Puse receptorul în furcă nerăbdător, bătând din picior sub masă.

— Magazinul de arme despre care ți-am spus a fost spart azi-noapte, continuă Blood. Jefuit. Arme de foc, cuțite, arbalete – peste șaizeci de bucăți. Au luat și toată muniția.

Banish își frecă fața insistent.

— Ai suspecți?

— Două cuvinte, pictate cu aerograful pe rastelurile de puști golite: „Război sfânt”.

— Război sfânt, repetă Banish, dând din cap.

— Și încă ceva: ieri, către ora închiderii, a fost mare înghesuială la Banca Huddleston Dime. A trebuit să încuie ușa din față. A fost aproape răzmeriță.

— Doamne Dumnezeule, rosti Banish.

— Și-au pierdut capul. Au ajuns să vorbească despre raiduri

și invazii. Unii dintre ei, în orice caz – sunt sigur că alții văd în lucrurile asta izbucniri de isterie colectivă și nu vor decât să-și pună banii la adăpost.

— Tot ce ai de făcut este să îi calmezi.

— Situația e explozivă. Am înțeles că acum urmează și un război rasial, deși nu știu exact ce și cum. Au făcut din Glenn Ables un soi de principiu pentru toate convingerile lor. Se pregătesc de revoluție.

— Bun, rosti Banish, vrând să termine mai repede.

— Încă un lucru, continuă Blood, scoțând ziarul local și apucându-se să-l despăturească. Renunță însă, punându-și-l la loc sub braț și mărginindu-se să-i spună lui Banish:

— În ziarul de azi. Au obținut de la tribunal o copie a citației trimise lui Ables. N-a mințit în privința termenului. A fost eroarea grefierului. Data era greșită.

Banish ridică ochii la el, pentru o clipă.

— Crezi că e nevinovat? întrebă răstit, făcând brusc impresia că abia se mai stăpânește. După tot ce s-a întâmplat? Traficant de arme. De explozibil. Relații cu rasiști violenți. Asasini de agenți federali, ucigași de polițiști.

Blood scutură din cap.

— Cred că e vinovat. De o mulțime de lucruri. Mai puțin ăsta, poate.

Banish ridică mâna până la înălțimea capului și o strânse într-un pumn tremurător.

— Doamne, rosti, apoi vru să se ridice. Atunci, ar trebui să plecăm cu toții acasă, nu?

— N-am spus asta.

— Atunci de ce-ai venit la mine și mi-ai spus tot ce mi-ai spus? Te-ai hotărât așa, dintr-odată, să devii un cavaler cruciat?

— Dacă vrei…

— În sprijinul celor vinovați?

— În sprijinul a ceea ce e drept. A ceea ce e legal. Cred că am discutat despre asta ieri. Și mi-ai cam frecat ridichea, la drept vorbind.

Banish dădu din cap.

— Bun. Perfect. Dar ce faci tu e frecție la picior de lemn, și știi. Pentru că acum nu mai am de ales. Am fost trimis pe muntele ăsta ca să fac o treabă. Și am făcut-o, am să termin ce-am început, la dracu'! Și pe urmă, n-au decât să se certe cât or vrea, la tribunal. Nu mă interesează. Dacă balonul se dezumflă, foarte bine. Am să citesc despre asta în ziare.

Blood încuviință din cap.

— În regulă.

— Ce cuvinte ai vrea să folosesc? continuă Banish. „Nedorit"?, „Nefericit"? „E o situație nefericită"? Poftim, barem știm pe ce călcăm. Fiecare cu ale lui. Tu, eu, Ables, toți. Da? Asta ai vrut să auzi de la mine?

— Înțeleg care este situația.

— Nu am voie să-mi pese. Nu asta am eu de făcut aici.

Blood dădea din cap.

— Te înțeleg, rosti.

Banish își dădu seama că a exagerat cu protestele. Dădu totul la spate înălțând emfatic din umeri și ridicând mâinile, iar Blood dădu din nou din cap.

— Asta e, rosti Banish.

Blood aprobă iarăși din cap și ieși.

Banish rămase nemișcat, adunându-și gândurile.

— Doamne, rosti încă o dată.

Apoi ridică receptorul și îl chemă pe Kearney.

— O linie cu exteriorul, îi ceru.

— Da, domnule.

Tonul veni imediat. Banish știa numărul pe dinafară. Îl formă atent. Legătura se făcu, iar el trecu receptorul la cealaltă ureche. Își frecă fața, care-l mânca. Așteptă șase apeluri lungi, goale, până ce fu limpede că nu va răspunde nimeni. Atunci, Coyle dădu la o parte pânza de la intrare și anunță:

— Ables pe fir.

Vehiculul de sunet

— Watson.

Glasul suna straniu, obosit.

— Da, domnule Ables, răspunse Banish.

— Nu-mi place tancul ăla de-afară.

Banish se uită repede la Fagin, care stătea lângă el. Tancul se afla acolo mai ales pentru intimidare. Fagin ridică din umeri.

— Tancul, rosti Banish în receptor.

— E prea aproape. Știu ce-ar putea să facă o chestie ca aia din casa mea, dacă ies.

— Am să le spun să-l dea înapoi.

Ables începu să vorbească mai cumpănit.

— N-am prea dormit de când au început toate astea, rosti.

— Nici azi-noapte?

— Am vegheat, cu copiii. Ne-am rugat împreună. Pentru un semn.

Banish aruncă o privire pe raportul sunetistului, unde se pomenea despre una sau mai multe fetițe plângând, înainte de răsăritul soarelui.

— Copiii nu vor să ies, rosti Ables. Ar prefera ca tancul acela să ne radă casa de pe fața pământului decât să mă vadă ieșind.

— Le cer să dea tancul înapoi, domnule Ables.

— Nu voi fi arestat decât de un om alb.

Banish încuviință din cap.

— De acord, rosti.

Nu putea să pară prea grăbit.

— Casa va fi pusă pe numele soției mele. Ea, Shelley și copiii mei nu vor fi arestați. Camerele TV se vor afla de față când ies. Vor avea lumini, ca să pot să le văd. Nu mi se vor pune cătușe pe proprietatea mea și mi se va permite să-mi salut susținătorii.

În sunetele abia auzite de dezaprobare ale celor din jur, Banish simțea propria epuizare și dezamăgire.

— Domnule Ables, așa ceva nu se poate.

Un moment de tăcere, apoi, din nou vocea lui Ables în difuzoare.

— Watson, se mărgini să zică.

Părea obosit, lipsit de vlagă.

— Ai auzit la radioul dumitale că oamenii fac de veghe la poalele muntelui. În primul rând, presa a exagerat cu numărul lor. În al doilea, au trecut nouă zile, și au mai rămas doar câțiva.

Într-o negociere de ostatici, numele minciunii era *dezinformare*.

— Cu toate astea, continuă Banish, nu pot să te las să faci ceva care ar putea de naștere unei revolte.

— Știu că sunt destui oameni acolo jos, Watson, răspunse Ables. Sunt sigur. Oameni de ispravă, pe care te poți bizui. Oameni cu frica lui Dumnezeu. Ești gata să mă minți, atunci când asta servește scopului tău. Sunt toți acolo, jos, așteptând. Mă așteaptă pe mine.

Răspunsul lui Banish veni imediat.

— Ce-ai dori de la mine, domnule Ables? Să fiu de acord cu tot ce-mi ceri, să-ți spun că sunt sute de oameni acolo, jos, că poți să-i saluți, să le faci cu mâna și să le ții discursuri, să faci ce vrei după ce cobori de acolo? Și pe urmă, când ești în mâinile noastre, să-mi iau vorba înapoi? Eu încerc doar să ajung la o înțelegere cinstită. Oricât de greu de crezut ți s-ar părea, eu garantez pentru dumneata.

Banish își calculase riscul. Ables tăcu un lung răstimp.

— Domnule Ables.

Banish îl privi pe sunetist, care îi confirmă că mai era pe fir.

— Domnule Ables, repetă.

— Copiii mei te urăsc, Watson.

Banish simți cum fața i se golește de sânge.

— Domnule Ables.

— Vor scuipa pe mormântul tău.

— Domnule Ables.

— Fără salut, atunci. Dar *și fără cătușe*!

Banish își întoarse privirea către Fagin. Acesta înălță ușor din umeri. Banish ridică din nou microfonul, se hotărî, apoi așteptă. O clipă. Și încă una.

— De acord, domnule Ables. Accept termenii dumitale. Înțeleg că am ajuns la un consens.

— Să știți că aveți de-a face în continuare cu un bărbat, lipitorilor! Cu un bărbat nevinovat.

— Domnule Ables, avem o înțelegere?

— Ticăloșilor! Lașilor!

— Domnule Ables…

— Crezi în Iehova, domnule Watson?

Brusc alarmat, Banish se concentră din nou.

— Domnule Ables, am acceptat termenii dumitale și n-am să-i încalc. Avem o înțelegere?

— N-aveți decât să-mi luați viața, rosti Ables, acum ceva mai încet. N-aveți decât să-mi luați viața, păgânilor! Să-mi luați pământul, să-l călcați în picioare. Dar credința n-o să mi-o luați niciodată.

Banish se îndreptă în scaun.

— Domnule Ables, am ajuns la o înțelegere. Acum ești dispus să ieși? Se opri, așteptând îndelung răspunsul. Ești dispus să ieși, domnule Ables?

— Cred că Iehova are un plan cu fiecare dintre noi.

Urmă clic-ul ușor care anunța că legătura fusese întreruptă.

— Domnule Ables… Domnule Ables… se încăpățână Banish.

— Mama mă-sii, scuipă Fagin.

— Domnule Ables! insistă Banish, devenind din ce în ce mai îngrijorat.

— Ce, a înnebunit de tot? întrebă Blood în spatele lui.

— Mai rău, răspunse Perkins. Cu Ritualul de Predare e o problemă…

Banish închise microfonul și se lăsă brusc pe spate.

— E identic cu Ritualul de Sinucidere, rosti.

Se întoarse către sunetist.

— Sună-l. Îl vreau din nou pe fir.

— Mai dă-l în mă-sa, se băgă Fagin. Lua-l-ar dracu'. Lasă-l să-și roadă unghiile.

Banish se întoarse. Era din ce în ce mai alarmat.

— Îl vreau viu.

— Îți convine să zici asta, răspunse Fagin. Eu sunt mai negru de felul meu.

— Ar putea să-și omoare soția și copiii.

— Nu răspunde, rosti sunetistul, de lângă el.

— Da' știu că-i bună, spuse Fagin. E bună rău de tot. Acum n-avem altă treabă decât să ne dăm de ceasul morții să-i salvăm viața cretinului ăstuia pe care-am fost trimiși aici ca să-l omorâm.

Banish se ridică în picioare.

— N-am fost trimis să omor pe nimeni.

— Iisuse – Perkins stătea în spatele tuturor, cu un aer buimac – Iisuse, nu putem să facem din omul ăsta un martir. Dacă se-alege cu un loc de veci – Iisuse…

— Domnule Banish!

Banish se răsuci pe loc, auzindu-se chemat.

— Agenții de la Alcool, Tutun și Arme de Foc au sosit.

Banish se clătină. Evită să privească pe cineva în față, încercând să-și stăpânească disperarea.

— Spuneți-le celor de la Salvarea Ostaticilor să fie pe poziție, acolo sus. Și continuați să încercați cu telefonul.

Biroul

Banish intră. Riga și Crimson îl așteptau, așezați.

— De ce l-ați aranjat pe Ables? îi întrebă, sărind peste politețuri. Nu mai era timp de așa ceva, acum.

— Care-i treaba? spuse Riga. Avem și noi o slujbă, și tu ne chemi înapoi și nu ne lași să ne-o facem. Doar ai dosarul.

— Lasă dosarul.

Banish se postase dinaintea lor.

— De ce tocmai pe Ables? continuă. Sunt atâția membri activi ai Rezistenței Ariene în tabără. De ce tocmai pe Ables?

— Ce vrei să spui? întrebă Riga.

— Ați avut un informator chiar în buricul taberei Rezistenței Ariene Albe și l-ați folosit ca să înhățați un nebun mistic cu pușcă și cu accese de grandoare. Un rasist din afara

Rezistenței, supărat pe viață, care locuia pe vârful unui munte, la câteva mile distanță.

— Ce înseamnă asta? rosti Riga. De ce te interesează?

— Cum de l-ați umflat doar pentru o pușcă-mitralieră și niciun fel de explozive?

— Ți-am spus de ce.

— De ce n-au existat martori oculari la întâlnirea voastră cu Ables?

Riga deschise gura pentru a răspunde, apoi se răzgândi. Alături de el, Crimson se uita la Banish, tăcând.

— De ce nu avea niciunul dintre voi un microfon?

Niciunul dintre cei doi agenți nu spuse nimic.

— De ce n-a fost recuperat niciun ban de la Ables după ce v-a vândut Beretta? Și de ce tocmai el, când nu avea niciun fel de antecedente?

Tăcere.

— Ce contacte anterioare ați avut cu Ables?

Riga îi aruncă o privire piezișă lui Crimson.

— I-ați făcut vreo vizită la cabană? îi întrebă Banish, mai tare.

Tăcere.

— L-ați amenințat vreodată cu arestarea, dacă nu cooperează cu voi?

Tăcere. Cei doi agenți așteptau.

Banish se ambalase singur, devenind de-a dreptul furios.

— De ce dracu' nu ziceți nimic?

Agenții se uitară unul la altul. Riga se lăsă încet în scaun, cu o expresie severă și cu ochii îngustați, iar Crimson rămase neclintit cu mina lui politicoasă, care acum îi trăda îngrijorarea. Nu asta era regula jocului.

— Nu pui întrebările care trebuie, rosti.

Cortul de comandă

Agentul Banish se întoarse în cort imediat după ce le ceruse agenților de la Alcool, Tutun și Arme de Foc să plece. Se

apropie de Brian, al cărui telefon îl folosi, formând un număr. Brian auzi în cască apelurile neurmate de răspuns. Agentul Banish aștepta, iritat. Își freca partea arsă a feței. Când închise, Brian își dădu seama că vorbea singur, în șoaptă. Apoi scrise pe o bucată de hârtie numărul de telefon, cu prefix. Îl răsuci pe Brian cu tot cu scaunul lui rotitor și îi arătă hârtia.

— Lasă ce faci acum, îl instrui. Din momentul de față, ai o altă misiune. Formează numărul ăsta. Nu te oprești decât atunci când răspunde. Atunci, mă cauți imediat. E telefonul de-acasă al soției și fiicei mele din Cincinnati, Ohio, și trebuie neapărat să vorbesc cu ele. Ai înțeles?

— Da, domnule, răspunse Brian.

— Asta e unica ta responsabilitate, începând de acum. E clar?

— Da, domnule, rosti Brian, încuviințând din cap.

Apoi, agentul Banish ieși. Brian nu puse niciun fel de întrebare. Nici măcar nu-i spuse agentului Coyle. Începu pur și simplu sa formeze numărul.

Vehiculul de sunet

Fagin trecu de scaunul lui Banish. Acesta stătea cu capul în mâini. Șeriful indian se afla într-o parte, cu brațele încrucișate neglijent, sprijinit de perete.

Trecerea timpului îl înnebunea pe Fagin.

— Cât e ceasul? întrebă.

— Patru, răspunse Perkins din spatele lui.

— Mama lui!

— Watson!

Banish reacționă rapid, apăsând pe butonul microfonului.

— Domnule Ables, te-ai hotărât să ieși?

— Sunt obosit, Watson, rosti Ables cu voce slabă. N-am fost în viața mea atât de obosit.

— De ce nu ieși, atunci? Ieși și rezolvă-ți problemele cu legea, domnule Ables. Pe urmă dumneata și ai dumitale puteți să dați tot ce s-a întâmplat la spate și să vă vedeți de-ale

voastre.

— Watson, rosti Ables, după care oftă sau își înăbuși un chicotit. Ai limba despicată, Watson. Sunt acuzat de uciderea unui reprezentant al autorităților federale. N-am să apuc ziua în care să mai ies din închisorile voastre federale.

Până și Blood se dezlipi de perete, în acea clipă. Nu exista un semnal de alarmă mai grăitor decât ceea ce tocmai auziseră.

— Domnule Ables, rosti precipitat Banish, știu că lucrurile nu arată prea încurajator de acolo, de unde te afli, dar nu trebuie să ne pripim cu concluziile. Îți garantez că vei avea parte de un proces echitabil…

— Într-un tribunal federal. Are grijă guvernul de asta. Un linșaj legalizat. Sau au să economisească oamenii tăi banii contribuabililor, Watson?

— Domnule Ables, ascultă-mă – Banish se sprijinea de microfon – pari extrem de prost dispus.

— Ticălos… plin de venin.

Ables vorbea cu întreruperi, obosit, oprindu-se pentru a respira adânc.

— Tu cui ai să te predai, Watson? Ție cine îți va executa sentința?

— Domnule Ables, rosti Banish, Domnule Ables! Ai de gând să ieși?

Repetă, mai tare:

— Ce-ar fi să ieși chiar în clipa asta?

Așteptară cu toții o vreme, dar asta era tot. Ables închisese și plecase. Banish se lăsă în scaun. Fagin se apropie de el. Știa ce urmează.

— E de-a dreptul disperat. Ar trebui să intrăm chiar acum peste el.

— Nu, răspunse Banish fără să se întoarcă. Încearcă să-l prinzi din nou, rosti către sunetist.

— Ascultă-mă, insistă Fagin. A luat-o pe arătură rău de tot, în coșmelia aia a lui. E din ce în ce mai periculos. Nici noi nu suntem proaspăt dușați și dormiți, dar cel puțin avem viteză, elementul-surpriză, tactici mai bune…

Banish se întoarse către el.

— Copiii, la dracu'! rosti, ridicându-se în picioare. De ce dracu' crezi – dădu din mână, stângaci – că ne batem capul în halul ăsta? De ce crezi că suntem aici, în primul rând? Suntem aici ca să salvăm niște vieți, pentru numele lui Dumnezeu. Nu ca să omorâm pe cineva. Copiii, Fagin!

Fagin își ațintì ochii în tavan și încuviință din cap. Știa foarte bine ce mă-sa au de făcut aici. În momentul de față, aveau de făcut psihoterapie.

— Și dacă ne duce cu zăhărelul? întrebă, în spatele lui, șeriful indian. Dacă face pe mortul? Noi ne facem numărul nostru, de unde știm că el nu și-l face pe-al lui?

Banish scutură din cap, dezaprobator.

— Trebuie să așteptăm. Să așteptăm și iar să așteptăm.

Părea că încearcă să se convingă pe el însuși. Situația era cât se poate de tensionată și altceva nu aveau de făcut ca să nu se urce pe pereți. Se ridică și se îndreptă către cealaltă parte a dubei, ciocnindu-se de Perkins și făcând un pas în lături, furios.

Se auzi un pârâit în urechea lui Fagin. Acesta își apăsă cu degetul casca în ureche, apoi își porni radioul.

— Vine imediat, spuse.

Banish îl privi peste umăr. Fagin rânjea larg.

— O să-ți placă asta, rosti.

Banish se întoarse, privind monitoarele alb-negru. Apoi plecă împreună cu Blood. Ceilalți rămaseră pe loc, încercând să nu se privească. Fagin zâmbea și scutura din cap, plimbându-se încet, în sus și-n jos.

Podul

Blood coborî din Jeep-ul guvernamental după Banish, la jumătatea distanței dintre capătul drumului și podul de fier. În fața lor se întindea o mare de manifestanți, îngrămădiți umăr la umăr, umplând cu totul spațiul larg de după pod și lățindu-se în ambele sensuri ale șoselei, până la locul unde copacii îi

ascundeau vederii. Stăteau liniștiți, fără să strige nimic. Niciun fel de discursuri, niciun fel de agitație. Stăteau tăcuți în apusul din ce în ce mai întunecos, se uitau la ce se întâmpla pe munte și așteptau.

Singurele siluete care se detașau pe acest fundal erau vreo duzină de tineri rași în cap, chirciți, fără cămăși, pe stâncile zimțate din dreapta podului. Pe pielea albă aveau tatuaje mari cu svastici, și tot svastici alcătuiau curelele galbene înfășurate în jurul cizmelor lor negre. Se rădeau pe cap, în pârâul mâlos. Se ghemuiau acolo, provocator, și-și trasau dungi curate cu aparatele de ras pe țeste, luând apoi apă în căușul palmelor și spălându-și pielea acum netedă a capului.

Un șerif de la pod se apropie de Blood și de Banish și se prezentă ca fiind Orton. Le raportă că fusese o sperietură cu o bombă mai devreme, că șerifii au admonestat mulțimea și că, de atunci, nu s-a mai întâmplat nimic.

Banish le ordonă lui Orton și celorlalți vreo patruzeci de șerifi de la pod să-și pregătească echipamentul de revoltă. Apoi își repetă dispoziția să nu se tragă în civili, oricare ar fi situația.

Blood își dădu seama că un număr de capete încep să se întoarcă spre ei. Credincioșii adunați îl recunoscură pe Banish și scandaloasa descoperire trecu din gură-n gură, în șoaptă, prin mulțime.

Banish îi privea.

— Nu vom câștiga aici, rosti liniștit. Blood se întoarse și îl privi.

— Poftim?

— Nu vom câștiga aici, repetă Banish, privind gloata. Nu se va termina bine.

— Ce vrei să zici?

Banish nu răspunse.

Câteva voci se ridicară atunci din grămadă, cu întreruperi, dar din ce în ce mai tare. Banish îi asculta cum îl provoacă și-l înjură. Rămase acolo încă o vreme, părând să accepte ocările. Apoi se întoarse, urcă în Jeep și porni pentru ultima dată către vârful muntelui.

Vehiculul de sunet

În spatele ochilor închiși, Banish naviga pe un tărâm întunecat. Aștepta. Mintea înfierbântată i se răcorise în cele din urmă. Acolo, în întuneric, era pace. Ochii i se relaxaseră în negura amorfă, umedă.

Îi deschise. Era așezat pe treapta ușii laterale a dubei cu capul în palme, și-și apăsa pantofii, cu toată talpa, în pământul buruienos. Ridică ochii. Kearney stătea în lumina crepusculară, dinaintea lui. Banish vru să se ridice în picioare.

— Nu răspunde, spuse repede Kearney, pentru a-l împiedica s-o facă. Nici acum nu răspunde. Voiam doar să știți că sun în continuare. Am format numărul fără oprire.

Banish se așeză la loc pe treapta de metal.

— Trebuie să fi ieșit undeva, rosti Kearney.

Banish încuviință din cap, obosit. Kearney îl privea.

— Mă întorc acum la treabă, spuse, voiam doar să vă asigur că…

Lasă fraza fără sfârșit.

— Mă întorc la treabă.

— Vreau doar să vorbesc cu ele, rosti Banish.

Kearney încuviință repede din cap.

— Vă înțeleg.

— Acum sunt mai bine. Trebuie să dau de ele, ca să le spun asta.

Kearney încuviință din cap.

— Știu și eu ce înseamnă o familie, domnule.

Se priviră unul pe altul, apoi privirea lui Kearney căzu în țărână, iar polițistul se întoarse, vrând să se îndepărteze.

— Mai… rosti Banish mai curând decât „Stai”, nu implorându-l, dar cumva pe același ton. Kearney se opri și se întoarse șovăitor, apoi făcu câțiva pași înapoi. Banish scutură din cap.

— Ascultă, spuse. Nu mai am prea mulți prieteni. Dar cunosc încă vreo câteva nume, în Birou. Niște oameni pe care aș putea să-i sun.

Fața lui Kearney se goli treptat de orice expresie, dându-și seama ce i se propunea. Gura i se deschise și se mai apropie puțin.

— Nu sunt sigur că are să folosească la ceva, continuă Banish.

— Domnule… Kearney privea în pământ, clipind. Scutură din cap, încet. Domnule, asta înseamnă lumea-ntreagă pentru mine.

Banish scutură din cap. Kearney continuă, cu ezitări.

— Când au început toate astea, spuse, a fost nemaipomenit să fiu și eu în mijlocul evenimentelor. Eram pur și simplu… pur și simplu gata. Nu-mi dezlipeam ochii de la dumneavoastră. În cursul evenimentelor, de câte ori puteam… domnule Banish. Și-mi dau seama că aș dori și eu să fac ceea ce faceți dumneavoastră aici. Să fiu ceea ce sunteți. Și faptul că mi-ați dat o șansa, în cortul de comandă…

Se opri și privi în jos, la Banish.

— Dar când mă gândesc la Leslie… Leslie e nevastă-mea. Și la copilul pe care o să-l avem…

Acum, Banish îl vedea cu ochi mari, limpezi. Urmărea schimbările de pe fața lui. Știa că este refuzat.

— Îmi dau seama ce poate face slujba asta dintr-un om, spuse Kearney. Și mă gândesc că trebuie mai întâi s-o pornim pe drumul nostru comun, Leslie și cu mine. Nu pot să nu fac asta, domnule. Trebuie să mă gândesc la ea, în momentul de față. Ceea ce mă face să cred că poate nu sunt făcut pentru meseria asta, cel puțin nu acum. La drept vorbind, nu sunt sigur.

Banish încuviință din cap. Kearney se mai apropie puțin.

— Dar, domnule, rosti, ridicându-și mâna și întinzându-și palma deschisă către Banish.

Acesta privi palma tânără brăzdată de linii, dar nu de cicatrici, apoi își ridică ochii la Kearney, la expresia cu care copilul acela stătea acolo, în fața lui. Îi apucă mâna și i-o scutură puternic.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse Kearney. Vă mulțumesc.

Apoi se îndepărtă. Banish nu se uită după el. Încă niște ochi

pe care îi făcuse să se deschidă și să se-nspăimânte. Zâmbi amar, privind în pământ. Câți ani îl despărțeau de Kearney? Treizeci? Iisuse! Se întrebă ce preț ar trebui să plătească pentru ca s-o ia din nou de la capăt. Să aibă o a doua șansă, să nu mai facă greșelile pe care le-a făcut. De câte șanse ai parte, pe lângă cea pe care-ai avut-o deja? se întrebă. Și câte irosiri? Și câte, exact, îi mai rămăseseră?

— Watson!

Inima lui Banish se opri, când vocea îl chemă de undeva, din spate. Se ridică și intră din nou în dubă, trecând pe lângă Fagin, pentru a se așeza pe scaun.

— Domnule Ables, te-ai hotărât să ieși?

— Tu unde-L găsești pe Dumnezeu, Watson?

Banish se stăpâni.

— Domnule Ables, nu avem timp de așa ceva acum. Te-ai hotărât să ieși?

— Tu unde-L găsești pe Dumnezeu, Watson?

— Poftim?

— Acolo unde tremuri. Acolo îl găsești, Watson. Acolo te găsește. Acolo unde carnea se înmoaie pe tine și părul de pe ceafă ți se zbârlește. Acolo unde te simți slab. Unde strigi și ești trântit în genunchi.

— Domnule Ables, rosti Banish, ștergându-și fața, nu ești deloc în apele dumitale. Sunt cât se poate de sincer cu dumneata.

— Am să-ți spun un mic secret, Watson. Glontele acela care mi-a lovit soția, prin ușă. Cel pe care l-ați tras voi, asasinilor. N-aș vrea să vă dau satisfacție, dar… m-a lovit și pe mine.

Graba fu mai tare decât precauția, în vocea lui Banish.

— Domnule Ables, ai nevoie de îngrijiri medicale imediate. Cât de rău ești rănit?

— E și Banish cu tine?

— Nu… Domnule Ables…

— El e cel care a pus toată treaba asta la cale, Watson. Acum știu. El și toată mașinăria aceea guvernamentală coruptă a voastră.

— Domnule Ables! Banish era disperat. Simțea că se topește

în scaun. Bine, spuse în cele din urmă. Bine, domnule Ables. Poate că s-a exagerat cu dumneata, la început. Poate că ai dreptate. Totul a fost pus la cale. Ai încurcat-o. Cu toții o mai pățim. Dar ce-ar fi să ieși, pentru a rezolva problema?

— Ce-au făcut cu trupul fiicei mele?

Banish își pierduse din nou capul și se precipită.

— A fost dat în grija rudelor dumitale, domnule Ables.

— N-au să mă lase să particip la înmormântare, Watson, nu-i așa? Voi lipsi de la înmormântarea propriei mele fete.

Era acolo, în vocea lui. Banish simțea tensiunea celor care se mișcau în spatele său. Puse din nou mâna pe microfon.

— Domnule Ables, rosti. Insist să ieși de-acolo imediat.

— M-am rugat cu copiii mei, Watson. Pentru îndrumare și iertare. Dar mărturisirea ta cine o va auzi? A ta, Watson, care ai pornit război împotriva cărnii…

— Domnule Ables – Banish aproape țipa – ai de gând să ieși de-acolo?

Zgomotul respirației lui Ables umplea duba. Respirație grea, muncită. Banish se agăța de orice sunet.

— Watson.

— Da, domnule Ables.

Ables lăsă să-i scape un oftat lung, cavernos, apoi spuse, cu o voce mai aproape de gâfâială decât de șoaptă:

— Poate că această tragedie se va sfârși într-o mai mare glorie.

Urmă un clic. Banish se uită la microfon. Oamenii începură să se agite în spatele lui, în dubă. Apasă din nou pe comutatorul pentru transmisie, cu putere.

— Ables! Domnule Ables!

Mișcându-se în spatele lui, Perkins rosti:

— Ar fi mai bine să mă duc sus.

— Fiți gata… spuse Fagin în radioul lui.

Banish strânse microfonul în pumn, strigând:

— *Ables*!

— L-ai pierdut, spuse Fagin. Trebuie să intram. Trebuie!

— Nu, răspunse Banish. Era în picioare, ametit, și își ridicase brațele, pentru a opri în loc timpul și toată larma din

jurul lui. Încerca să gândească. Capul îi era plin de zgomot. Le spuse tuturor celor care fugeau în jurul lui:

— LĂSAȚI-MĂ SĂ MĂ GÂNDESC PUȚIN!…

Podul

Șeriful Orton aștepta, liniștit, chiar în fața podului. Auzea, din mulțimea enorma care se adunase acum de partea cealaltă, un bâzâit. Până atunci, tăcuseră cu toții și stătuseră liniștiți. Acum, de la un om la altul circulau licăriri de emoție, ca descărcările electrice, din ce în ce mai multe și mai tare.

Orton nu era primul care se uita la copaci. La pădurea deasă care se înălța de ambele părți. Se făcuse noapte, așa că nu mai vedea bine ce se-ntâmplă în frunziș. Nici nu avea de ce. Copacii se mișcau. Ca și cum în ei s-ar fi aflat niște animale, numai că până atunci nu fuseseră niciun fel de animale. Orton își dădea seama de asta treptat. Mulțimea imensă bâzâia dincolo de albia râului. Alți șerifi veniseră acum de la pod și se opriseră, privind la copacii înalți de parcă aceștia erau pe punctul de a se repezi spre ei urlând și de a le face vreun rău. În copaci erau oameni. Era clar acum. Înaintau grăbiți, în sus, trecând de șerifi.

Orton își porni radioul.

— Domnule Fagin, spuse grăbit. Domnule Banish…

În pădure, oamenii fugeau.

— Domnule Banish…

Baza de operațiuni

Banish sări din dubă, derutat. Agitația lui își găsise un debușeu. Strigă în Motorola:

— Am ordonat încetarea comunicațiilor prin radio!

O explozie care avu loc în partea cealaltă a bazei de operațiuni îl trânti la pământ. Privi în sus, din locul unde era întins, și văzu ridicându-se și răspândindu-se un nor de flăcări

negre și portocalii. Norul pocni apoi ca un balon spart, transformându-se în fum negru. Localiză cu aproximație explozia și își dădu seama că unul sau mai multe dintre generatoare săriseră în aer.

Când se ridică în genunchi, o săgeată aprinsă descrise un arc de o frumusețe stranie pe deasupra bazei de operațiuni. Săgeata căzu pe pământ în locul unde începeau copacii, în partea de jos a platoului. Auzi pocnetul unei arme de mic calibru în stânga lui și în prima clipă se gândi că erau oamenii lui, apoi remarcă păcănitul ce venea de la santinelele aflate sus, în copaci.

Când fu în picioare, Fagin se rostogoli din dubă, în spatele lui. Șeriful cercetă cu privirea platoul și își scoase arma, ducând mâna la radio.

— Întăriri tactice la baza de operațiuni. Izolați-o.

Banish își dădu seama că avea și el radioul în mână.

— Doar foc de avertizare…

Din pădure se ivi încă o săgeată aprinsă, care descrise un arc grațios deasupra bazei și se înfipse în acoperișul unuia din corturile de deținere. Focul se răspândi cu repeziciune.

Atenția lui Banish fu atrasă de o lumină stranie. Se întoarse la stânga, pentru a-i urmări parcursul, și cu uimire că un fascicul roșu de laser se deplasează de-a lungul părții laterale negre a vehiculului de sunet, pentru a se opri pe cauciucul din față și din dreapta. Urmă un bubuit, distinct de celelalte pocnituri, și cauciucul cel negru și mare se dezumflă cu un geamăt.

Încă o explozie, în partea cealaltă. De astă-dată, Banish fu zgâlțâit, dar nu azvârlit pe jos de muntele care se legăna sub el. Baza de operațiuni era pocnită ca o tobă mare, din toate părțile. Se auziră din nou împușcături, evidențiate și de apariția mai multor lumini, sus. Fagin părea nerăbdător să înceapă și el să tragă.

— Nu trageți, rosti Banish, de parcă ar fi putut fi auzit în mijlocul zgomotului de împușcături. Vor să ne provoace!

Fagin îl privi furios. Urmă o explozie mai puțin puternică, iar șeriful se întoarse. Sărise în aer cel de-al doilea rezervor cu

propan de la bucătărie.

O rafală mătură platoul, îndreptându-se către limita copacilor, unde aterizase prima săgeată. Banish văzu din nou raza roșie, care acum se îndrepta către cauciucul din dreapta și din spate al dubei. Cauciucul se sparse și vehiculul de sunet se lăsă pe-o rână, schilodit.

Fagin înjură în radio. Oamenii se repezeau afară din corturile subțiri și fugeau pe platoul atacat, căutându-și adăpost în spatele echipamentelor grele. Banish descoperi din nou fasciculul laser, care se prelingea de pe cauciucul spart pe pământ. Lumina începu apoi să se târască pe solul negru spre el. Se apropie, ocoli paiele aflate la picioarele lui, îi atinse pantoful, îl parcurse, apoi începu să urce pe picior. Banish nu simți nimic. Fasciculul îi trecu de mijloc urcând către locul unde jacheta era închisă cu fermoarul, deasupra stomacului. Banish își ridică privirea și, în partea cealaltă a platoului întunecat, descoperi sursa fasciculului, care strălucea, mică și nemișcată, în pâlcul de copaci de jos, dincolo de focul care se răspândea. Își privi din nou propriul mijloc, față de care raza începuse să urce. Nu simțea absolut nimic. Raza mai urcă puțin și se opri, vibrând ușor, în centrul pieptului.

Baza de operațiuni

Fagin se uită la Banish. Acesta privea fix în jos, la o rază de laser care îi încremenise în centrul pieptului. Ochii îi erau cețoși.

Fagin întinse brațul stâng și îl înhață de haină, răsucindu-l spre stânga și trântindu-l jos. Glonțul ce îi fusese destinat trecu șoptitor prin aer, pe deasupra lor, și se izbi de trunchiul unui copac aflat la câțiva metri în spate. Fagin îl apasă pe Banish cu o mână și urmări raza până la sursa ei, ridicând arma stângă în celălalt pumn și făcând risipă de gloanțe, ce mușcară din țărâna aflată în fața copacului vinovat, din trunchiul acestuia și ramurile de jos. Raza dispăru imediat – nenorocitul acela, în cel mai bun caz, făcuse pe el.

Fagin trase de Banish, pentru a-l ridica în picioare.

— Ce dracu' ai? îi strigă în ureche, pentru a acoperi gălăgia.

În față – puțin în dreapta – și mult în stânga lor se auzea o răpăială continuă. Platoul era brăzdat de focul încrucișat, abundent. Se trăgea de peste tot, gurile de foc își schimbau poziția tot timpul. Ei doi erau destul de bine acoperiți acolo, în apropierea dubei, cu muntele care se ridica în spate. Fagin trebuia să se descurce singur până aveau să-i sosească subalternii.

Văzu o luminiță mișcându-se printre copaci, în stânga, și figura întunecată a unui om, ghemuit lângă un trunchi la marginea platoului. Omul se pregătea să tragă o săgeată aprinsă. Ridicase un arc curbat și ținteа un loc aflat în partea cealaltă a platoului. Fagin privi, dincolo de corturi și vehicule, la singurul elicopter care se mai afla la sol. Tocmai se alimentase și își pornise rotoarele, grăbindu-se să se ridice în aer. Lângă el se afla o pompă grăsană de combustibil.

Fagin se răsuci către stânga. Ridică arma, ținti.

— Nu-l omorî, spuse Banish.

Nebun de legat. Plecat rău de tot cu sorcova. Fagin își coborî arma, strâmbându-se, stând acolo ca un prost și privindu-l pe arcaș cum țintește mai atent. Banish privea și el. Și piromanul acela nenorocit dădu drumul corzii.

Săgeata porni. Fagin o pierdu din vedere pentru o clipă, când trecu prin spatele unui cort, apoi o urmări cum parcurge aerul de deasupra bazei de operațiuni, urcând, cu flacăra din vârf conturată într-un arc răsucit înapoi.

Blood făcu repede un pas în fața lui. Își ridică Browning-ul și trase de două ori, în succesiune rapidă.

Incredibil, una din împușcături își nimeri ținta. Glonțul întâlni săgeata chiar când traiectoria acesteia începea să coboare, deviind-o. Flacăra se zbătu în aer, se despărți în două și căzu în spatele elicopterului, dispărând după copaci.

Fagin se întoarse iute la stânga și făcu să sară scoarța de pe copacul în spatele căruia se afla arcașul, un nenorocit de guerillero de duminică, și laș pe deasupra, pentru că, în timp

ce el își golea magazia armei, dobitocul se ghemui brusc și se făcu nevăzut în pădure.

Fagin se întoarse și începu să-și încarce arma. Banish încremenise, iar Blood își încărcă și el Browning-ul.

— Au înnebunit toți, rosti Fagin.

Apoi, pe drumul forestier apărură Jeep-urile. Dintre copaci se iviră și oamenii lui Fagin, șarjând alert, cu pistoalele și puștile înainte.

— Umflați-i! țipă Fagin în radio. Puneți laba pe toți, până la unu! Atac armat asupra autorităților federale!

Apoi îl privi pe Banish și decise că își poate permite o mică concesie.

— Fără focuri de armă, adăugă. Nu merită să strici gloanțele pe ei. Repet, nu vă lăsați antrenați în schimburi de focuri.

Cavaleria venise în ajutorul fortului. Fagin îl trase pe Banish în spatele dubei schilodite, întrebându-se dacă acesta își dădea seama că îi salvase viața.

Apoi se porni gălăgia pe rețeaua radio. Rapoartele preliminare începeau ca la carte și se transformau rapid în strigăte ce se întretăiau. Banish își dădu seama că Fagin aflase ceva și îl trase de mânecă, dar șeriful voia să audă întâi toată povestea. Stătea cu capul în jos, apăsându-și casca în ureche. Banish își porni și el radioul, dar acum pe canal circula numai emoție, voci peste voci, pline de adrenalină.

Fagin îl privi pe Banish, nedorindu-și să fie el cel care îi dădea vestea.

— Foc la cabană.

Fața lui Banish se albi. Păru că se năruie.

— Nu, se mărgini el să spună.

— Eu mă duc sus, rosti Fagin.

Porni în grabă, printre flăcările care acum scăzuseră în intensitate, către elicopter.

Vehiculul de sunet

Banish se repezi înăuntru. Numai sunetistul se mai afla acolo, supraveghind haosul de pe linie, apăsându-și cu mâinile căștile pe urechi.

— Foc, rosti surescitat. Aud pași. S-ar putea să iasă cineva.

Banish se răsuci, pentru a se uita la monitoare. Erau toate întunecate.

— Lumina! spuse.

Sunetistul acționă toate comutatoarele și nocturna de stadion se aprinse, umplând de albeață pentru o clipă monitoarele. Ca niște pupile prea dilatate, acestea trecură gradat de la strălucire cețoasă la o claritate alb-negru extremă.

Cabana era înfățișată din trei unghiuri diferite. Un fum negru se strecura prin crăpăturile ferestrelor acoperite de scânduri.

Banish privi scena câteva momente, timp irosit, în care nu putu înțelege ce se întâmplă. Parcă își vedea coșmarurile transmise la televizor. Fumul negru, gros ieșea în vălătuci din coșul de piatră și din găurile de glonț din acoperiș. Cabana era în flăcări.

Glasul lui Banish părea al altcuiva.

— Focul se întinde, rosti, apucând spătarul scaunului pe care stătea sunetistul și zgâlțâindu-l. Se întinde! Afară! Afară!

Sunetistul apucă microfonul și repetă bâlbâindu-se comanda lui Banish. Acesta rămăsese nemișcat, privind fix la monitoarele pe care nu se clintea nimic.

— Mă duc și eu, spuse Blood.

Banish încremenise. El nu putea să-l urmeze. Negociatorul nu avea ce căuta în teatrul evenimentelor. Negociatorul rămânea în umbră. Banish tremura, așteptându-i pe copiii lui Ables să iasă. Degeaba. Oricât de tare se holba la monitoare, nicio ușă sau fereastră nu se deschise, iar fumul care ieșea era din ce în ce mai negru și mai dens. Niște flăcărui apărură lingând acoperișul.

— Nu, nu, nu, începu să spună Banish, repetând întruna. Trebuia să rămână acolo. Era prins în capcană. Trebuia să rămână în umbră, privind cum totul se transformă încet în cenușă. Atunci, în cadrul alb-negru apărură oameni, agenți și

șerifi, care avansau încet cu pistoalele și puștile pregătite.

Banish porni și el către cabană. Era o greșeală, știa că e o greșeală, dar nu mai conta. Nu putea să stea acolo și să se uite. Nu putea să ignore totul, să-nchidă ochii și să plece. Era încolțit. Își înhață radioul și o porni după Blood.

Podul

Totul s-a petrecut atât de repede, încât nimeni nu a putut să facă nimic. Să le dai unor bărbați în uniformă arme, dar să nu-i lași să se folosească de ele, era mai rău decât să nu le dai deloc. După ce intrară în pădure, din ambele părți ale podului, și opriră trecerea, lăsându-i de cealaltă parte pe ultimii dintre manifestanți și operând arestări, șerifii se adunară la câțiva metri de capătul drumului. Ca toți ceilalți, Orton întoarse capul către baza de operațiuni, atunci când cei de sus începură să schimbe mesaje prin radio. Mulțimea imensă de jos se frământa și făcea zgomot. Ca și ei, Orton simțea că undeva, aproape, se întâmplă ceva, dar el nu poate să participe.

Așa că rămase pe poziție, cu ceilalți șerifi, așteptând întăriri sau câteva cuvinte care să le explice ce se întâmpla ori un ordin propriu-zis de sus. Fumul negru fu văzut întâi de mulțime, înainte ca vreun șerif să-l remarce, gălăgia se porni ca o avalanșă. Se auziră glasuri strigând, iar trupurile prinseră să se miște. Orton le văzu capetele întoarse, brațele întinse și degetele arătând în sus, apoi se întoarse, se uită și el și văzu coloana de fum negru, dens ridicându-se din vârful muntelui, luminată strălucitor de dedesubt. Semăna cu un foc de tabără. Auzi o voce strigând: „Îl ard de viu pe Glenn!” Nu era nevoie de mai mult.

Gloata se întoarse. Se repeziră cu toții către pod, înainte ca Orton să-și dea seama ce se întâmpla. Benzile galbene ale poliției pocniră, rupte de piepturile oamenilor care pătrunseră pe pod. Orton și încă vreo câțiva șerifi se zoriră către locurile lor, pentru a lua poziție, pregătindu-se să facă față foarte

numeroasei mulțimi. Strigară somații, își scoaseră armele și le îndreptară către cei din frunte. Aceștia se opriră în loc pentru o clipă, dar iureșul orbesc al celor din spate îi propulsa pe toți înainte. Podul de fier începu să vibreze sub pașii furioși. Orton nu apăsă pe trăgaci. Ajunseră repede la el. Patru sau cinci perechi de mâini îl apucară și îl răsturnară peste parapet. Orton căzu. Aterizâ drept pe burtă și rămase cu fața-n jos, în noroiul rece. Câteva sute de perechi de cizme tropăiau trecând prin stânga și prin dreapta lui, alergând acum prin apa pârâului, pentru că podul era prea îngust pentru toți. Alergau, săreau, se repezeau înainte, agitându-și inutil trupurile, într-o goană nebună. Orton nu apăsă pe trăgaci. Avea încă pistolul în mână, dar nu apasă pe trăgaci. Dacă aveau să-i dea o decorație pentru că nu trăsese, le-o va da înapoi sau o va pune-n plic și i-o va trimite lui Banish.

Nu-și mai putea alege ca țintă decât spinările lor. Își porni radioul și începu să strige în el, privind cum ultimii manifestanți ajung în fugă la locul de unde începea panta drumului forestier. Mașinile grele ale televiziunilor intrară urnind pe podul de deasupra lui, urmând mulțimea. Toți erau pur și simplu cuprinși de nebunie. Glasul zăpăcit și surescitat al lui Orton se amestecă în concursul de țipete pe care-l auzea în cască, iar în jurul lui șerifii începură să se ridice în picioare. Repeta strigătele în radio. Spera că cei de sus vor putea să țină piept gloatei.

Cabana

Trebuiră să renunțe la Jeep la jumătatea drumului. Săriră din el și parcurseră în fugă porțiunea care mai rămăsese, trecând pe lângă vehiculele de serviciu, Jeep-urile și ambulanțele intrate în ambuteiaj. Blood vedea cum fumul negru de sus se răspândește în aer, luminat în mod straniu.

Ajunseră la reflectorul care lumina cabana din stânga, traversară zona vastă a copacilor ciopârțiți care fusese odată Țara nimănui, acum țara tuturor – pompieri, agenți, șerifi. Un

haos. Oamenii fugeau încoace și-ncolo cu arme și topoare. Vântul răscolea duhoarea fumului și a câinilor intrați în putrefacție. Blood trebui să încetinească, fiindcă piciorul rănit începuse să-l doară din nou. De unde era, vedea porțiunea slab luminată din spatele cabanei: magaziile de dimensiuni mai reduse înconjurate fiecare de câțiva copaci, pietroaiele pe jumătate îngropate în pământ, bucățile de scoarță și de lemn și pământul acoperit de paie ce se întindea până la locul de unde începea stânca. În lumina flăcărilor totul părea că unduiește.

Partea din față a cabanei arsese deja. Veranda se desprinsese, în flăcări, și se prăbușise în față, ca un vehicul distrus, carbonizat și bun de nimic. Acoperișul era lins de flăcări care alimentau coloana de fum negru, scoțând un fluierat gol asemănător cu cel al unei izbucniri de vânt.

Dinaintea casei erau oameni în costume de protecție. Intrau câte doi, repezindu-se printre limbile zdrențuite ale flăcărilor când ieșea echipa dinainte, cu costumele de protecție înnegrite, împleticindu-se, scoțându-și măștile și înghițind guri mari de aer. Mașinile de pompieri erau parcate în apropiere, cu furtunurile pe jumătate desfășurate, dar aruncate pe pământ, turtite. Cisterna cu apă nu putuse să ajungă până sus. Lumina unui reflector matura zona. În aer era un elicopter, ale cărui rotoare apucau fumul, îl răsuceau și îl propulsau mai sus.

Banish stătea dinaintea cabanei distruse de parcă ar fi fost propria-i casă ipotecată. Fața pe jumătate arsă îi era împurpurată de reflexul flăcărilor roșu-portocalii, pâlpâinde, care-i făceau expresia și mușchii faciali să se clatine în același ritm cu temeliile construcției măcinate de foc.

Perkins se apropie pieziș și în grabă de ei. Mâinile îi erau negre de scrum, iar părul de culoarea nisipului i se zbârlise. Apăruse din dreapta cabanei și era foarte încordat.

— E un cadavru în spatele cabanei, rosti dintr-o suflare. Foarte ars. Are un traumatism cranian imens și un pistol în mână. Își trase sufletul, cu un aer chinuit. L-au examinat și zic că e Ables, conchise.

Banish înălță puțin capul, iar privirea i se concentră și se ascuți. Urmară câteva clipe nesfârșite, în care păru că examinează aerul dinaintea ochilor în căutarea a ceva de o importanță vitală. Apoi, se înecă, încercând să înghită în sec sau poate doar din cauza fumului. Blood își îndreptă privirea în altă parte, coborând-o.

Apăsat de propria-i dezamăgire, Blood își dădea seama că Banish îl îngrijorează din ce în ce mai tare. Își ridică ochii și văzu că acesta căuta mai departe cu privirea în gol, ușor aplecat în față.

— Copiii, rosti, dintr-o suflare.

I se adresase lui Perkins, ca și cum ar fi fost vorba de o chestiune de viață și de moarte, de care depindea iertarea lui. Sau ruperea firului de păr de care îi atârna deasupra capului sabia.

— Încă nu știm nimic, răspunse Perkins.

Privi în stânga lui, deci în dreapta lui Banish și a lui Blood.

— Doamna Ables a reușit totuși să iasă.

Blood întoarse capul. Doamna Ables se găsea la o oarecare distanță de cabană, lângă doi membri ai echipei medicale, îndoită de spate și tușind. Avea brațul prins într-o legătură, hainele îi erau pline de cenușă, iar părul îi era pe alocuri ars.

— Refuză îngrijirile, continuă Perkins. Încercăm s-o convingem să urce în elicopterul medical.

Văzând că trăiește, Banish păru că prinde puteri. Se întoarse.

— Izolați muntele, la poale, rosti repede. Faceți ordine aici, lăsați focul și cabana. N-are decât să ardă până la temelie. Ne interesează numai copiii.

Privi în jur disperat, concentrându-se pe partea stângă a cabanei. Porni el însuși după ei.

Cortul de comandă

Brian Kearney rămase la postul lui multă vreme după ce toți ceilalți plecaseră. Fuseseră mai întâi exploziile și

împușcăturile, care găuriseră pânza cortului și îi trântiseră pe toți pe jos. Apoi, explodaseră generatoarele. Și, imediat, începuse focul, sus, la cabană, și frecvența radio se umpluse de strigăte. Brian se afla la panoul centralei pentru că nimeni nu-i spusese să plece. Chiar și agentul Coyle plecase către vârful muntelui după ce se terminase cu împușcăturile de la baza de operațiuni și fusese raportată izbucnirea focului la cabană. Brian stătea pe scaun, în dreptul panoului pentru legătura cu exteriorul, tastând din nou cifrele, auzind clicul legăturii interurbane. Primul apel, care începea târziu, apoi așteptând să sune de alte cinci ori, înainte de a o lua de la capăt.

Afară era din ce în ce mai mult zgomot, așa că se gândi că agenții se întorc la baza de operațiuni. Păreau că jubilează. Moralul lui Brian crescu și polițistul trebui să se lupte cu impulsul de a se repezi afară pentru a vedea ce se întâmplă. Simțea mai curând ușurare decât altceva – o dulce ușurare. Dar continua să apese pe cifre și ajunsese la jumătatea numărului când își dădu seama că în cască nu se mai aude nimic. Apăsă pe furcă o dată, apoi de alte câteva ori. În receptorul pe care-l strângea în mână nu se mai auzea nimic. Telefonul era mort.

Se ridică. Zgomotul de afară era acum îngrozitor, dar Brian, luă mai întâi la rând celelalte aparate din cort, ale căror receptoare le ridică. Toate erau moarte. Liniile fuseseră întrerupte.

Brian se duse la ieșire, făcu un pas afară și nu-i veni să-și creadă ochilor. Nu era sărbătoare, ci revoluție. Gloata de manifestanți parcurgea în fugă baza de operațiuni, erau sute, o mie, se revărsau pe platou din gura drumului forestier ca o armată civilă. Își pierduseră cu toții capul. Brian văzu câțiva cunoscuți, vecini de-ai lui, alergând către drumul ce ducea sus, țipând și împingându-se unii pe alții, cu pumnii în aer, mișcându-se frenetic. Mai văzu câțiva agenți care încercau să oprească mulțimea, dar fără niciun folos. Erau ca pietrele dintr-un râu. Zăgazul fusese rupt. Pe urmă apărură, în spatele gloatei, mașinile televiziunii, care-i împingeau pe răufăcători

pe platou și apoi către drum ca niște pistoane. Erau un roi de albine. O mulțime de oameni fanalizați mișcându-se ca unul singur. Când mașinile trecură de corturi și pătrunseră pe drumul ce ducea la cabană, Brian se repezi afară, pornind în fugă după ele. Era deja o revoltă în toată regula. Brian se temea să nu aibă loc un măcel.

Magazia

Văzând cum se dă la o parte lada în colțul întunecat și auzind în cască toată gălăgia de sus, de la cabana, Taber își adună tot calmul de care era în stare pentru a rămâne nemișcat. Capacul de pământ se ridică și se risipi, iar fumul izbucni din gura tunelului înainte ca o femeie să iasă tușind violent. O femeie care putea fi identificată drept Michelle Mellis. Avea o armă în mâna dreaptă.

Înainte ca ea să poată face un pas, Taber rosti autoritar din spatele cositoarei scoase din uz și culcate la pământ:

— Stați pe loc!

De la intrarea în magazie, Porter îi ținu isonul:

— Serviciul Șerifilor Federali!

Bluza și pantalonii de trening ai doamnei Mellis erau murdari de pământ. Fumul se prelingea pe lângă ea. Se opri, dar nu-și coborî imediat arma.

— Cum doriți, rosti Taber.

Doamna Mellis mai rămase în cumpănă o clipă.

— La dracu', spuse apoi scurt, tușind sec în pumnul murdar și aruncând pistolul.

— Mâinile sus, comandă Porter.

Taber se ridică în picioare și înaintă cu arma îndreptată către ea, trecând în spatele ei, cu cătușele pregătite.

— Cine v-a omorât soțul, doamnă Mellis? o întrebă.

Doamna Mellis își înăbuși tusea. Își luă ochii de la Taber în timp ce acesta închidea cătușele cu un pocnet în jurul încheieturilor ei.

— Vreau un avocat.

Șopronul

Se auzi un pocnet în spatele lui Banish, atunci când o parte a acoperișului se prăbuși și scânteile se risipiră afară, în aer liber, în spatele cabanei care ardea. Șerifii și agenții se agitau peste tot. Banish scrută repede cu privirea scena. Era chiar în zona din spatele cabanei, dincoace de porțiunea luminată de reflectoarele din Țara nimănui.

Între cabană și stânci se aflau trei magazii de dimensiuni reduse și atenansa. Cel mai apropiat era un ansamblu scheletic de grinzi și traverse aflat încă în construcție. Banish se îndreptă către magazia din mijloc, care era făcută din placaj bătut în cuie cu floarea plată. Avea o fereastră ce dădea către cabană și o ușă înaltă de vreun metru și douăzeci pe latura dreaptă, cu o curea care servea de mâner. Ușa era închisă.

Banish se apropie de ea. Rămase în picioare, ascultând, peste propria-i respirație răgușită, zgomotele dinăuntru, apoi trase ușor de cureaua ușii. Aceasta se ridică și ușa se deschise de o palmă. Niciun zgomot. Banish o deschise mai larg și păși înăuntru.

Ceva se mișcă brusc, iar Banish se opri. Lumina portocalie a flăcărilor pătrundea pieziș prin fereastră. Banish o văzu pe una din fetele lui Ables, apoi încă una, așezate una lângă alta pe podea, în umbra dintre picioarele de lemn ale unui banc de tâmplărie, aproape de peretele din dreapta. Cea mai mare, Ruth, stătea cuprinzându-și genunchii cu brațele, speriată, holbându-se în sus, la el. Esther, fetița de cinci ani, își băgase un braț pe după altul al surorii ei. Sub celălalt strângea ceea ce părea a fi o Biblie. Esther începu imediat să plângă. Amândouă fetele erau slăbuțe și purtau tricouri și sandale murdare. Amândouă aveau încinse în jurul mijlocului tocuri de piele. În fiecare dintre acestea se afla câte un pistol de calibru mic.

Banish era atât de mulțumit să le vadă în viață, încât în prima clipă nu-i trecu prin cap ce să le spună. Mai făcu încet un pas înăuntru, după care le arătă, nu prea ostentativ,

mâinile goale. Văzu că Ruth remarcase că nu are armă.

— Bună, rosti.

Esther se întoarse, îngropându-și fața în umărul lui Ruth. Aceasta îl privi cu ochi temători, apoi își întoarse din nou capul către fereastră. Lumina pâlpâitoare și portocalie îi juca pe fața murdară. Afară, cabana era acum în întregime cuprinsă de flăcări. Cu toții stăteau în mica magazie, privind vâlvătaia.

— Bună, repetă Banish. Sunteți bine?

Ruth se întoarse și îl privi. Niciuna din ele nu spuse nimic.

— Unde sunt sora și fratele vostru?

Niciuna nu răspunse. Fețișoara de copil de nouă ani a lui Ruth era întunecată și concentrată din cauza suspiciunii.

Banish se mai apropie puțin. Încet, fără a se uita la tocurile lor de revolver, dându-și în lături poalele hainei pentru a le convinge pe fete că nu are nimic la șold sau la brâu. Ruth văzu că nu avea. Un elicopter bâzâi pe deasupra capetelor lor și, pentru o clipă, magazie fu scăldată în lumina reflectorului.

— Nimeni nu vă va face niciun rău, rosti Banish. Fața lui Esther era în continuare ascunsă. Amândouă fetele aveau un aer extrem de fragil, ca niște păpuși de cârpă aruncate în colțul unei mansarde.

— Vă e foame? întrebă Banish. Avem mâncare pentru voi. Orice vreți.

Ruth se întoarse să privească vâlvătaia din nou.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Banish.

Atunci Ruth îi răspunse, pe un ton egal, curajos, privind fix la flăcări:

— Tata a dat foc și ne-a zis să ieșim și să fugim.

Banish încuviință din cap.

— Era îngrijorat din cauza voastră.

Acum, Esther îl privea iscoditoare, smiorcăindu-se, cu niște ochi copilărești. Banish mai făcu un pas mic înainte, ajungând în mijlocul magaziei.

— Am și eu o fetiță, rosti. Arăta exact ca voi, când avea aceeași vârstă. Tot cu părul negru și ochii mari.

— Ai încercat să ni-l iei pe tata, rosti Ruth.

— Nu, răspunse Banish. N-am vrut decât să vă știm în afară de pericol. Bunicii voștri ne-au cerut să venim și să vă luăm.

Se auziră niște pași grăbiți afară. Erau cei din Echipa pentru Salvarea Ostaticilor. Banish făcu un pas înapoi, către ușă, în timp ce agenții în echipament ninja negru se apropiau. Le arătă o față severă și o palmă deschisă, poruncitoare, apoi se întoarse încet către fete. Erau tot acolo, pe podea, absorbite de priveliștea flăcărilor. Armele le aveau tot în tocuri.

— Am venit să vă salvăm, rosti Banish, apropiindu-se încă de ele, Să vă ducem la mama voastră. Mama voastră e în siguranță. Vă așteaptă în față. Vreți să vă duc la ea?

— Mama e în camera din spate, rosti Esther, smiorcăindu-se.

Banish o privi fix, până ce ochii îi scânteiară. Îi deveniră aproape incandescenți. Se mai apropie puțin de ele, aproape orbit.

— Haideți, le spuse calm, cu brațele desfăcute. Haideți.

Mai întâi se ridică Esther, neîncrezătoare, fără a da drumul nici surorii ei, nici Bibliei. Apoi Ruth. Ruth avea capul întors, privea încă flăcările, pe fereastră, când Banish se așeză într-un genunchi, dinaintea lor.

— Sunteți în siguranță acum, rosti, desfăcându-i centura cu revolverul lui Ruth, apoi lui Esther.

Ruth își întoarse în sus fața golită de expresie, strălucitoare ca alama:

— Mama, rosti.

După ce le luă amândurora armele, Banish le făcu un semn cu mâna agenților din echipa de Salvare a Ostaticilor aflați în spatele lui. Se ridică în picioare și îi înmână centurile primului dintre ei. Apoi înșfacă arma pe care acesta i-o oferea și se repezi afară din magazie.

Cabana

Banish ocoli cabana, ajungând în față cu arma ridicată, în poziție de tragere. Elicopterul medical aterizase și aștepta, cu

rotoarele învârtindu-se, momentul când avea să se poată ridica din nou. Doi infirmieri o duceau pe doamna Ables către el. Aceasta mergea pe picioarele ei, între ei, și purta un pulover larg, o fustă gri le fel de largă și o perucă lungă de culoare întunecată, pârlită. Banish se îndreptă către ei, oprindu-se la vreo zece metri. Erau prea aproape de elicopter pentru ca să mai poată aștepta.

— Doamnă Ables, strigă.

Doamna Ables încremeni în loc. Infirmierii care o flancau se opriră și ei, se întoarseră și îl priviră mirați.

— Doamnă Ables, strigă Banish din nou.

Își dădu seama că Perkins și ceilalți agenți din jur se întorseseră către el și îl priveau, neînțelegând nimic, cum stă acolo, cu arma ridicată. Cineva din elicopter făcu un semn. Acum, infirmierii o priveau pe doamna Ables. Aceasta nu se clintea din loc. Banish strigă o ultimă dată, ametit:

— Doamnă Ables!

Aceasta lovi brusc cu pumnul, apoi cu cotul aceluiași braț, cel sănătos, și ambii infirmieri se prăbușiră la pământ. Se întoarse repede, cu un pistol în mână. Era Glenn Ables. Peruca îi atârna, zdrențuită, pe frunte, iar fața îi era înnegrită de funinginea, care îi ascundea identitatea. Hainele îmbrăcau inform silueta scundă și erau murdare de funingine, iar brațul stâng îi atârna în eșarfă.

Agenții din jur își scoaseră cu toții armele. Infirmierii își dădură seama ce se întâmplă și o șterseră.

Ables se holba la Banish, cu o expresie întunecată, din spatele pistolului calibru 45 pe care-l avea în mână.

— Watson, rosti. Ticălosule!

Banish își scoase legitimația, deși se afla la vreo zece metri distanță de Ables.

— Banish, rosti. Biroul Federal de Investigații. Ești arestat.

Expresia lui Ables se schimbă o clipă, apoi își recapătă stăpânirea de sine nefirească.

— Ticălosule. Repetă, aruncând priviri în stânga și în dreapta. Dacă faceți vreo mișcare, îl omor, îi avertiză pe agenți, apoi își aținti din nou ochii asupra lui Banish. Mă urc

în elicopter!

Banish se mărgini să scuture din cap.

Îl văzu pe Fagin, îndreptându-se către botul elicopterului, în dreapta lui. Șeriful ciocăni în parbrizul rotund și îi făcu un semn expeditiv cu degetul mare în sus pilotului. Acesta nu avu nevoie de mai mult. Trase repede de o manetă și ridică aparatul.

Curentul de aer al rotoarelor îl biciui pe Ables când elicopterul se răsuci deasupra capetelor tuturor, apoi aparatul se cufundă brusc în spatele copacilor și dispăru. Nu se mai auzea nimic, acum, cu excepția pârâitului flăcărilor. Ables privi în jur, disperat. Alți șerifi și agenți ieșeau din pădure și din spatele cabanei. Cu toții aveau câte un pistol sau o pușcă, îndreptate spre el. Ables îi văzu pe toți și își ridică puțin brațul, reafirmându-și hotărârea, luând linia de ochire ca și când era pe punctul de a trage în Banish.

— Mi-ați ucis fiica și soția, spuse, tare.

— Ai tras într-un polițist, răspunse Banish. Ai omorât un șerif al Statelor Unite.

— S-a conspirat împotriva mea.

— Tu ai vrut-o, rosti Banish, scuturând din cap. Stăteau acolo, cu pistoalele îndreptate unul asupra celuilalt. Tu ai vrut-o, repetă Banish.

În spatele lui Ables, pământul vuia. Strigătele și pașii tropăitori se apropiau cu repeziciune. Banish văzu mai întâi capetele, apoi trupurile manifestanților apărând între vehicule, apropiindu-se. Mulțimea reușise să pătrundă cumva pe munte. Alergaseră pe drumul proaspăt amenajat și se repezeau acum către vârf cu sutele. Dacă ajungeau la cabană, Ables putea să se piardă ușor printre ei. Câțiva dintre agenții din apropiere făcură un pas înapoi, copleșiți numeric, cu armele ridicate. Erau pe punctul de a trage. Pe fața lui Ables se vedea că știe exact ce se întâmpla în spatele lui. Rânjea satisfăcut. Visul i se împlinise.

Cineva se ivi în capul drumului, înfruntând mulțimea cuprinsă de streche. Era Blood. Acesta se opri dinaintea manifestanților și trase un singur foc de pușcă în aer, apoi

armă și aținti arma asupra gloatei, oprind-o în loc. Protestatarii din față încremeniră, iar ceilalți se îngrămădiră în spatele lor.

— Niciun pas mai departe, îi avertiză Blood.

Rămaseră cu toții acolo, respirând greu, împingându-se unii în alții, buimaci, privindu-l pe șeriful ținutului, aflat în drumul lor, și, în spatele lui, pe toți agenții cu arme, pe Banish și silueta în fustă și perucă.

Ables își dădea seama ce se întâmpla și își pierdu încrederea în sine.

— Înapoi, toată lumea, strigă la agenți. Îl împușc! Nimeni nu se mișcă. Înapoi, strigă Ables din nou. Nu glumesc!

Rămaseră cu toții pe locuri. De-abia se clintiră câțiva dintre agenți. Doar Fagin se mișcă din loc. O porni către Ables, în câmpul vizual al acestuia, apropiindu-se din dreapta. Avea pistolul la vedere, îndreptat către el.

Ables îl văzu cu coada ochiului că se apropie. Fără îndoială, îi remarcă culoarea neagră a pielii.

— Îl împușc! strigă, cu ochii pe Banish. Nu mi-e fiică de moarte.

Fagin nu se opri. Ochii lui Ables se mutau de la Fagin la Banish și apoi, cu repeziciune, înapoi. Fagin se apropia însă neabătut. Lui Ables îi tremura mâna în care ținea arma. Își făcu roată ochii și văzu că pistolul lui Fagin îi ajunsese lângă cap.

— Nu mi-e frică de moarte, repetă.

Fagin se opri lângă el, cu mâna întinsă. Țeava pistolului se afla la mai puțin de zece centimetri de urechea stângă a lui Ables.

— Asta-i marea ta șansă.

Pe fața lui Ables se citea disperarea. Sprâncenele i se ridicară de parcă ar fi încercat să-și ferească capul de țeava armei. Pistolul îi tremura în mână, dar rămânea ridicat.

Banish își coborî arma și și-o înfipse neglijent la centură, apoi o porni către el.

Capul lui Ables se întoarse, dar foarte puțin. Nu putea înțelege de ce Banish vine către el neînarmat. Pistolul rămase

în poziție de tragere.

— După tot ce-ai spus, rosti Banish, ajuns la jumătatea distanței.

Fața lui Ables se întunecă de mânie.

— Ticălosule, rosti, țintind din nou.

Banish continuă să se apropie până ce ajunse chiar în fața lui Ables, cu țeava pistolului acestuia îndreptată exact către inimă, îi cercetă chipul sub peruca neagră, umbrit de funingine, mic, cu trăsături indecise, căutând o ieșire, agitat, înduioșător. Văzu flăcările reflectate în ochii minusculi, negri. Îl văzu pe omul care stătea acolo, în spatele pistolului. În spatele întregii retorici și al întregului conflict, un om mic, demn de milă. Luat de val și incapabil să-și dea seama că e luat de val până în ultimul moment. Făcuse atâtea probleme, îl costase atât.

Banish întinse mâna și dădu la o parte țeava armei privindu-l de sus pe Ables. Acesta respira repede. Se holba la Banish. Banish nu simțea nimic pentru el. Tot timpul irosit, toți banii cheltuiți, oamenii, echipamentul. Toate lucrurile prin care trecuseră el și oamenii lui pentru a ajunge la acest moment de triumf, pentru a-l ridica pe omul din fața lui.

— Asta-i, rosti.

Fagin îl ocoli pe Ables și îi luă pistolul, smulgându-i banduliera și ducându-i amândouă brațele în spate. Ables gemu de durere, întoarse capul, pentru a-l vedea pe negru cum îl ia în primire.

Banish îl răsuci pe Ables cu fața spre mulțime. Îl văzu pe Deke Belcher făcându-și loc pentru a ajunge în frunte. Kearney stătea alături de Blood.

Apucă peruca lui Ables și o trânti pe pământ. Simțea exact starea de spirit a gloatei, vedea cum sentimentul culminant de triumf îi moare brusc, acolo, dinaintea lui, așa cum se ridică sufletul dintr-un trup. În fața lor stătea salvatorul. Mult-preadefăimatul.

Șeriful Blood se întoarse cu spatele la mulțimea rămasă nemișcată. Manifestanții deveniseră simpli privitori, ieșind brusc din transă și părând că vedeau pentru prima oară actorii

ciudatei scene ce se desfășura dinaintea lor. Blood se apropie de Ables și scoase o bucată de hârtie din buzunarul hainei. I-o lipi de pieptul costeliv.

— Poftim, rosti. Ordin de evacuare.

Fagin avea cătușele în mână. Le închise cu un pocnet în jurul încheieturilor lui Ables.

— Tot ce spui poate fi folosit împotriva ta, începu, cu voce tare, adăugând printre dinți: *idiotule*!

Banish făcu un pas înainte. Era cuprins de un sentiment de milă privind gloata. Nu era nimic eroic. Măsură din ochi coloana groasă de trupuri ce se înghesuiau unele în altele pe drumul proaspăt amenajat.

— Duceți-vă acasă, le zise. Acasă. S-a terminat.

Urmă o tăcere ciudată. Înfrângerea adusese gloatei o clipă de pace adevărată. Apoi, oamenii din frunte se cutremurară, reacționând brusc la ceva anume, începând să murmure din nou și privind în stânga lor – deci în dreapta lui Banish. Acesta se răsuci în loc. Din pădure ieșea o siluetă. Era Rebecca, fata de paisprezece ani. Îl ținea în brațe pe bebelușul Amos, cu o mână, iar în cealaltă avea un pistol calibru 38. Șerifii și agenții începură să se dea la o parte circumspect din drumul ei. Rebecca își văzu tatăl stând acolo, în fustă și cu cătușe, și o porni către el, ațintindu-și arma aproximativ în direcția lui Banish.

Banish întinse mâinile către ea.

— Nu, rosti pur și simplu, cu brațele îndreptate spre ea, încercând s-o oprească numai prin puterea voinței. Nu. Nu face asta!

Șerifii se dădeau în lături, lăsându-i Rebeccăi cale liberă, iar aceasta se apropie, cu copilul și cu pistolul, dinspre copaci, de cabana în flăcări. Plângea. Lacrimile i se scurgeau în două pârâiașe net delimitate pe față. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, din bumbac destrămat, și purta sandale cu baretele rupte.

— Dă-i drumul, rosti.

Banish se interpuse între ea și tatăl ei. Avea brațele întinse.

— Nu-mi face asta, spuse.

— Becca… începu Ables în spatele lui, după care scoase un mormăit. Fagin îl înghiontea să tacă.

Lacrimile curgeau în voie pe fața fetei.

— Dă-i drumul lui tata, repetă, cu pistolul tremurându-i în mână.

Se opri la câțiva metri distanță de Banish. În brațele ei, copilul se trezea. Șerifii începură să se strângă în jurul ei.

— Nu, nu, nu, rosti Banish, cu brațele întinse, oprindu-i pe șerifi și, în același timp, implorând-o pe fată. Nu, repetă, vrând să țină timpul în loc, să țină totul în loc.

Șerifii își încetiniră mișcarea, dar nu se opriră. Banish își scoase arma de la centură și o aruncă. Porni către Rebecca. Dădea din cap. Dacă nu reușea s-o convingă cu vorba bună, avea să se arunce asupra ei. Acum, fata își îndreptase arma chiar către el.

— Dă-mi pistolul. Întinse palma deschisă către ea. Dă-mi pistolul. S-a terminat.

Fata scutură necontrolat din cap.

— Dă-i drumul.

Banish mai făcu un pas către ea. Cu mâinile întinse. Implorând-o.

— Nu vreau să pățești ceva.

— Nu mă atinge!

— Dă-mi-l.

Se apropie de ea, scuturând trist din cap.

— S-a terminat, repetă. S-a terminat. S-a terminat.

Colțurile ochilor Rebeccăi se încrețiră. Lacrimi proaspete se porniră să curgă. Fata scoase o buză în afară, pentru a o susține pe cealaltă. Asediul își făcea simțite urmările. Banish își dădu seama că se uita la tatăl ei, care era încadrat de oamenii legii. Se lupta cu propria-i rațiune. Sughiță de două ori, scoțând două zgomote mici. Înlăuntrul ei se dădea o luptă. Bebelușul, Amos, așezat pe brațul ei, îl privea fix pe Banish.

— Gata, spuse Banish.

Aproape ajunsese la ea. Buza de jos a fetei tremura, iar trăsăturile feței erau descompuse. Copilul și pistolul cântăreau greu. Rebecca se lupta din răsputeri să-și păstreze stăpânirea

de sine. Banish era pe punctul de a o face să renunțe. Iar ea nu avea decât paisprezece ani.

Banish scutură din nou din cap, gata să izbucnească în lacrimi el însuși. Se apropie de ea, aproape plângând.

— Nu-mi face asta, repetă.

Rebecca începuse să coboare arma. Aceasta era acum îndreptată în jos. Umerii fetei tremurau, lacrimile îi scăldau fața, iar arma era îndreptată în jos. De ambele părți, doi șerifi începură să se apropie de ea. Banish îi lăsă. Nu îndrăznea să se miște. Pistolul era ațintit cu aproximație către genunchii săi. Se decise să mai facă un pas și să-l ia.

Fata se mai uită o dată la tatăl ei. Umerii i se opriră din tremurat și rămaseră nemișcați, expresie parcă a cedării definitive, dar și pistolul încetă să mai coboare. Era ațintit către picioarele lui Banish, iar acum Rebecca îl privea intens pe tatăl ei. Numai Banish era destul de aproape de ea ca să-i vadă ochii arzători, să-și dea seama că expresia de pe față i se schimbă, concentrarea face să dispară orice altceva. Avea o privire sălbatică, ochii îi reflectau flăcările de la cabană, iar Banish își dădu seama, într-o străfulgerare, că nu se uita nicidecum la tatăl ei, se uita la omul aflat în spatele acestuia, cel care-i pusese cătușele și-l păzea, și vedea că are pielea neagră. Banish își dădu seama ce se întâmplă sau ce avea să se întâmple. În clipa imediat următoare, avu pur și simplu o viziune și se repezi la ea, în timp ce ea ridica din nou pistolul și trăgea pe lângă el, înainte ca el să se arunce asupra ei și a copilului, lovindu-se de ei și trântindu-i la pământ.

Cabana

Totul s-a petrecut într-o clipă. Blood văzuse cum brațul fetei încetează să mai coboare, apoi expresia aceea de pe fața ei, care o înlocuise pe cealaltă, așa cum curăța vântul nisipul de pe un cadran solar. Saltul lui Banish înainte, arma care se ridica, focul tras în Fagin. Acesta se împleticise de-a îndărătelea în spatele lui Ables, atins, zvâcnindu-și brusc

capul în spate, luat de pe picioare de împușcătura care îl nimerise în piept. Trupul i se năruise la pământ, arma săltase în mâna mică și albă a fetei, a cărei față era golită de orice expresie – o făcuse pur și simplu din instinct – iar puștile celor doi șerifi care se apropiaseră de ea se ridicaseră. Banish sărise în sus cu brațele întinse, aterizase peste fată și bebeluș, izbindu-i, ascunzându-i cu propriul trup și trântindu-i pe pământ. Puștile șerifilor zvâcniseră, scoțând puțin fum. Totul s-a întâmplat într-o clipă. Banish se prăbușise greu asupra fetei cu copilul și cu arma, iar Ables căzuse pe burtă, fiindcă Fagin fusese luat de pe picioare, căzuse pe jos și rămăsese nemișcat.

Cabana

Văzu din nou cerul serii. Amețit, încercă să se ridice în capul oaselor. Durerea îi sfredelea pieptul ca dracu'.

— Mama mă-sii de treabă, înjură cu răutate, privind în jos.

Văzu gaura din veston, pe care-l desfăcu brutal, pentru a descoperi că și țesătura de dedesubt era găurită. Și vesta de Kevlar avea un semn ca acela al unui parbriz lovit de o piatră. Iisuse, ce mai durea. Fix în stern, tu-i mama mă-sii. Își ridică repede ochii, în timp ce durerea îl cuprindea de la gât la mijloc. Îi luaseră arma? De ce mama mă-sii nu-l ajuta nimeni?

Se ridică în genunchi, apoi în picioare. Iisuse, durea ca dracu'. Ables era întins pe burtă în fața lui, cu mâinile prinse în cătușe la spate, incapabil să facă vreo mișcare. Fagin se împletici înainte. Trebuia să rămână în picioare. Îl lăsaseră toți baltă. Își ridică din nou privirea și văzu că Banish o trântise pe fată. Corpul lui îi acoperea pe Rebecca și pe copil, imobilizându-i la pământ, iar pistolul era aruncat la o oarecare distanță. Șerifii și agenții se învârteau cu toții în jurul lor. Primul care ajunse la Banish fusese Blood, care-l bătu pe umăr. Atunci văzu Fagin pentru prima oară cele două găuri din spatele lui Banish. Văzu cum sângele îi pătează, ca o cerneală roșie, cămașa. Blood îl răsturnă cu fața-n sus,

eliberând copiii, care deveniseră isterici. Fața pe jumătate arsă a lui Banish era imobilă. Ochii îi erau ațintiți pe cerul serii, iar gura mormăia ceva.

Cabana

Blood fu primul care ajunse la el. Banish nu se mișca. Îl strigă pe nume și îl bătu pe umăr în timp ce fata și bebelușul urlau sub el. Apoi văzu găurile din spatele lui. Două, distincte, care se înroșeau. Șeriful îl apucă de umăr, îl întoarse cu fața-n sus, apoi se ridică imediat în picioare. Banish privea fix în sus. Avea ochii sticloși și clipea, încercând să înțeleagă. Pe fața pe jumătate arsă i se întipărise o expresie leneșă, iar buzele i se închideau și i se deschideau fără sens. Degetele îi zgâriau ușor țărâna, încercând să apuce. Blood făcu un pas mare, îngrozit, înapoi, după care se lăsă grăbit pe vine. Sângele mustea pe pământ, în jurul lui Banish, răspândindu-se. Capul îi atârna într-o parte. Îi privea pe copii. Blood îi puse mâna pe cap și i-l întoarse spre el. Nu știa ce să spună. Încercă totuși să scoată un cuvânt. Apoi gâtul slab al lui Banish își pierdu din nou vlaga și capul îi căzu în partea cealaltă. Sângele începu să-i curgă ca un sirop roșu din gură. Blood îi îndreptă capul, prinzându-i-l acum cu amândouă mâinile. Banish mormăia ceva, ininteligibil în prima clipă. Apoi horcăi:

— Chemați-o pe nevastă-mea.

Blood îl auzi pe Fagin, în spatele lui:

— Aduceți dracului infirmierii ăia!

Își dădu seama că oamenii încep brusc să se agite în jurul lui, sub povara revelației colective pe care tocmai o aveau. Fata și bebelușul fură duși de-acolo, țipând. Banish privea în sus, peste umărul lui Blood.

— Îmi pare rău, rosti. Îmi pare rău.

Își cerea întruna iertare. Blood țipa la el, ținându-i capul drept, privind cum viața roșie i se scurge din gură.

Cabana

Îl răsturnară cu fața-n sus, iar privirea îi urcă pe coloana de fum până în locul unde se vedea ultima lucire portocalie de flacără. Un elicopter îi traversă încet, bâzâind, câmpul vizual. Ochii i se răsuciră spre stânga. O văzu pe Rebecca, îl văzu pe Amos, văzu sângele lui pe hainele lor murdare, dar arma era azvârlită la distanță și copiii plângeau amândoi și erau nevătămați. Erau nevătămați.

Îi mișcară din nou capul, iar el ceru să fie chemata nevastă-sa. Ceru ca Molly și Nicole să fie aduse la el imediat. Când reușea să vorbească, asta spunea. Voia să mai adauge ceva. Acum nu-și simțea decât capul. Nimic în brațe, picioare sau piept, în afară de o greutate ciudată care-i dădea mai degrabă senzația de absență.

Îl văzu pe Blood, deasupra lui. Indianul nu mai avea pălărie, părul lung și negru îi atârna acum liber, și țipa ceva, cu o privire cruntă. Îi spuse să-i cheme soția și fiica, cât mai repede. Trebuia să le spună. Niciodată nu e prea târziu. Așa se spune-n toate cântecele. Niciodată nu-i prea târziu. Apoi îl văzu pe Fagin, nevătămat. Ceilalți îl priveau cu expresii paralizate. Kearney, cu fața deschisă. Coyle, în lacrimi. Perkins. Fumul, care se ridica într-o coloană, în spatele lor.

Văzu fumul, focul, elicopterele, noaptea. Apoi auzi bâzâitul, doar în capul lui. Bâzâitul. Molly era acolo, lângă el.

— Îmi pare rău, rosti.

Repeta întruna. Acum, totul în el se relaxa.

— Îmi pare atât de rău. Fumul, focul, noaptea. Iartă-mă.

Pentru tot răul pe care-l făcuse vreodată cuiva.

Blood striga la el. Fagin se foia în preajmă. Infirmierii îl trăgeau, îl scuturau. Aprinseseră niște lumini, îi țipau ceva în față.

Există lucruri care nu se negociază. Lucruri bătute-n cuie, în schimbul cărora n-ai ce să dai. Pe care n-ai în schimbul a ce să le primești. Banish se relaxă total și își lăsă ochii să se decontracteze, încet, așa cum se desfășoară o panglică de pe

un mosor.

Butte, Montana

[PARASIEGE, pag. 83]

Agentul special Banish a încetat din viață la ora 22.47, ora Montanei, în ziua de 10 august 1993. Corpul lui a fost transportat cu vehicul utilitar, apoi cu un avion de la Paradise Ridge până la cartierul general al FBI din Washington, pentru autopsie. La scurt timp după deces, zona în care acesta s-a produs a fost izolată și toate armele au fost predate pentru verificare. Ziariștii prezenți au fost pentru scurtă vreme reținuți, iar filmele și casetele video au fost confiscate pentru utilizarea ca probe.

Încadrarea inițială a morții agentului Banish ca accident s-a dovedit a fi justă, iar neînceperea urmăririi penale asupra celor doi membri ai Serviciului Șerifilor Federali a fost confirmată. Nimeni dintre autoritățile prezente pe teatrul evenimentelor nu a procedat în mod eronat și nici nu și-a depășit atribuțiunile în demersurile lor făcute cu scopul dejucării tentativei de crimă, săvârșite asupra coordonatorului Grupului pentru Operațiuni Speciale al Serviciului Șerifilor Federali, Fagin, de către Rebecca Ables.

Cu referire la subiectul acestui raport, agentul special John Banish:

În conformitate cu instrucțiunile telefonice ale directorului adjunct Salvadore Richardsen din 4 august 1993, subsemnatul a stat cât mai mult posibil în preajma agentului Banish în cursul operațiunii PARASIEGE, supraveghindu-i activitatea și raportând în fiecare seară cele observate directorului-adjunct. Subsemnata a luat totodată un număr de note în chestiunea menționată, note al căror cuprins este reflectat în documentul de față. Pe scurt, subsemnata consideră că nu se poate pronunța cu acuratețe în chestiunea sănătății mintale și a eventualelor predispoziții patologice ale agentului Banish, și

nici asupra unor presupuse alterări ale facultăților raționale ale aceluiași, cu impact asupra capacității de luare a deciziilor în cursul asediului. Subsemnata poate, totuși, să ofere o comparație între performanțele profesionale ale subiectului documentului de față și acelea care încadrează generic activitatea unui agent federal.

Metodele agentului Banish nu au fost nicidecum ortodoxe. Acțiunile sale erau suspecte și adesea contradictorii, iar motivațiile lor obscure și chiar necunoscute oricui altcuiva în afara lui însuși. Acesta s-a dovedit inconsecvent în respectarea regulilor de bază privind negocierea de ostatici, ca și a Protocolului pentru Operațiuni Speciale al Biroului Federal. Cel puțin în două prilejuri, asupra cărora s-a făcut referire în raportul de față, agentul Banish a încălcat în mod flagrant sau, în cel mai bun caz, a nesocotit neglijent ordinele Biroului Federal. Încrederea componenților diferitelor forțe aflate sub comanda agentului Banish în acesta a variat puternic pe parcursul asediului, dar în medie poate fi apreciată ca situându-se la o cotă mai joasă decât aceea caracteristică pentru orice agent însărcinat cu un caz. Aptitudinea pentru relații umane a agentului Banish era nulă, iar personalitatea sa – prin care se înțelege prezența sa pe teatrul evenimentelor, în calitate de conducător al operațiunilor – s-a dovedit a fi în cel mai bun caz distantă.

Acestea fiind zise, subsemnata considerară că nu se poate ralia corului care în ultima vreme consideră prestația agentului Banish la Paradise Ridge drept necorespunzătoare. În ciuda numeroaselor sale carențe, agentul Banish s-a dovedit în întregime concentrat asupra misiunii ce i-a fost încredințată și, fără încetare, dedicat reușitei operațiunii PARASIEGE. Totodată, subsemnata trebuie să contrazică evaluarea profesională a agentului Perkins și a altora în privința agentului Banish, în cei mai categorici termeni: niciodată, în timpul numeroaselor contacte zilnice, acesta nu s-a comportat, nu a mirosit și nu a acreditat în niciun alt fel presupunerea că ar fi consumat alcool. Acuzațiile nefondate nu fac decât să

complice și-așa dificila examinare *post factum.* Agentul Banish a fost numit la comanda operațiunii PARASIEGE în circumstanțe aparte, cu ordinul de a pune capăt delicatei situații de asediu și de a evacua suspectul fără ca ostaticii din propria familie a acestuia să fie vătămați. Lăsând la o parte, pentru moment, moartea lui Marjorie Ables, care este principala problemă cu care se confruntă raportul intern, și moartea lui Judith Ables, care a avut loc înaintea sosirii agentului Banish, agentul Banish a îndeplinit misiunea PARASIEGE cu succes și a plătit pentru aceasta un preț extrem de mare. Agentul Banish a reușit să scoată din cabană pe cei patru copii, nevătămați, ceea ce include salvarea vieții fetei celei mai mari și a copilului cel mic cu prețul vieții proprii. Având în vedere cele de mai sus, consider campania de revizuire a reputației agentului Banish dusă în ultima vreme de către agentul Perkins și de către alții nu numai fără suport real, dar și, sincer vorbind, cât se poate de deplasată.

Subsemnata ar dori o audiență personală, domnule director, în sprijinul acestui raport.

Agent special Mary Grace Coyle
26 octombrie 1993
Butte, Montana
semnat: *indescifrabil*

Ștampilat: „TELEIMPRIMATOR” și „CONFIDENȚIAL”

1. – Dl. Richardsen
1. – Dl. Carlson
1. – Dl. Frankson
1. – Dl. Lewis
1. – Dl. Patrick

Imprimat în subsolul paginii:

Aceste aserțiuni nu constituie nici recomandarea, nici concluzia Biroului Federal de Investigații. Prezentul raport nu va fi difuzat în afara agenției noastre.

virtual-project.eu

mastică